

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

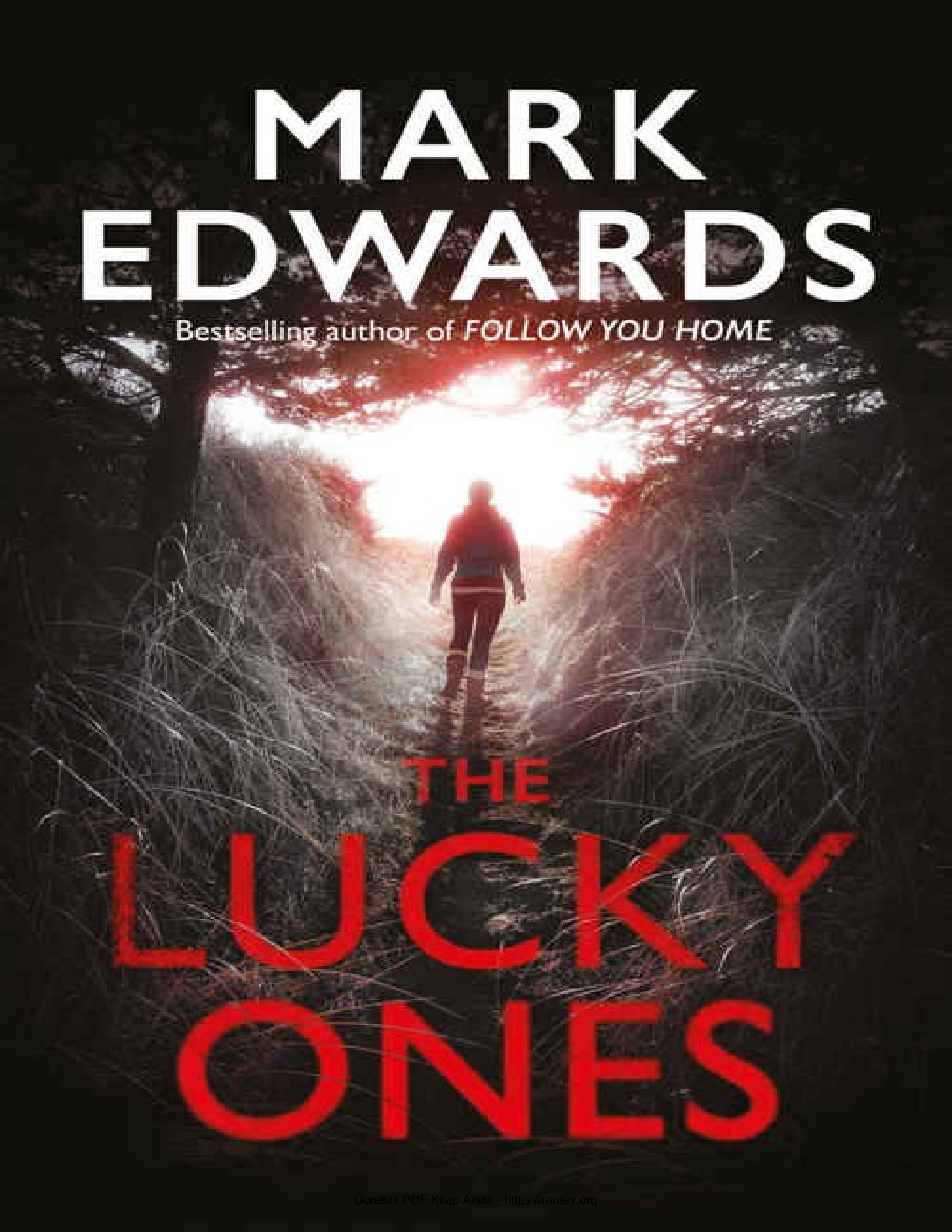
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MARK EDWARDS

Bestselling author of *FOLLOW YOU HOME*

THE LUCKY ONES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

THE LUCKY ONES

AYRICA MARK EDWARDS TARAFINDAN

Saksağanlar
Öpüşme Oyunları
Ne Dilersen
Çünkü O Beni Seviyor
Follow You Home
Şeytanın İşi

LOUISE VOSS İLE:

Forward Slash
Killing Cupid
Catch Your Death
All Fall Down
From the Cradle
The Blissfully Dead

THE
LUCKY
ONES
MARK
DWARDS
R

THOMAS a MERCER

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı © 2017 Mark
Edwards'a aittir Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Thomas & Mercer, Seattle tarafından
[yayınlanmıştır www.apub.com](http://www.apub.com)

Amazon, Amazon logosu ve Thomas & Mercer, Amazon.com, Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781477848272
ISBN-10: 1477848274

Kapak tasarımı: Mark Swan

İçindekiler

<u>Önsöz</u>
<u>BİRİNCİ</u>
<u>BÖLÜM</u>
<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>

Bölüm 28

İKİNCİ

BÖLÜM

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Bölüm 46

Bölüm 47

Bölüm 48

Bölüm 49

Bölüm 50

Bölüm 51

Bölüm 52

Bölüm 53

Bölüm 54

Bölüm 55

Bölüm 56

Bölüm 57

Bölüm 58

Bölüm 59

Bölüm 60

Bölüm 61

Sonsöz

1

2

Yazarın mektubu Teşekkür

Ücretsiz Kısa Keskin Şok Ediciler Kutu

Seti Yazar Hakkında

Önsöz

Önündeki dar şeridi kapatarak yanlamasına park etmiş minibüsü görür görmez, Fiona bir hata yaptığını anladı.

Eve bisikletle dönmemeli, asansörü kabul etmeliydi. Ama yan komşusu olan, penceresinde Mahalle Bekçisi çıkartmaları bulunan, perdeleri titreyen yaşlı adamın Trevor'a kendisini genç ve tuhaf bir adamın bıraktığından bahsettiğini hayal edebiliyordu. Ayrıca, rüzgâr vücuduna değerken, bacakları kalbiyle *-yeni, güzel kalbiyle-* aynı anda atarken, bu sessiz kır yollarında süzülerek, güneş *yeni* bahar gökyüzünde alçakta, boş tarlalar her yönde ufka doğru uzanırken eve gitmek istemişti. Fiona kendini yeniden bir kız gibi hissetmişti; ilk erkek arkadaşının evinden eve dönerken, anne babasının kapalı yatak odasının kapısından gizlice içeri girip yatağına uzanan ve o akşam yaşananları tekrarlayan bir genç kız gibi. Yeniden keşfedilmiş bir zevkle titriyordu. Her sinir ucu, vücudundaki her kıl hayatla vızıldıyordu. Dünya sanki onun için yaratılmış gibiydi: ağaçlardaki kuşların akşam ezgileri ikinci perdesinin müziği idi. Soluk, keskin koku Uzaktaki bir şenlik ateşi eski, mutsuz hayatının yandığını gösteriyordu.

Daha önce, onun yatağında, çarşaflar şilteden yarı yırtılmış, onun yakışıklı yüzü yanındaki yastıkta, radyoda eski bir şarkı çalarken, daha önce hiç bilmediği bir zevk dalgası yaşamıştı.

"Sokağa çırılçıplak koşmak ve çimlerin üzerinde dans etmek istiyorum, herkes ne kadar mutlu olduğumu görsün," dedi ona.

Güldü ve işaret parmağıyla karnının üzerinde bir çizgi çizdi. "Neden yapmıyorsun?"

"Çünkü," dedi, onu tekrar öpüp üzerine çekerek, "şu anda biraz meşgulüm. Bunu yapmakla..."

Bunun çılgınca olduğunu biliyordu. Kendisi kırk dokuz yaşındaydı ve o bunun neredeyse yarısıydı. Yirmi yaş daha gençti! Tanıştıklarında, onun flört ettiğini fark ettiğinde

Trevor'ın sadece şaka yaptığını düşünmüştü. Ama birkaç saat sonra eve döndüğünde, aylardır ilk kez seks yapmayı önererek Trevor'ı şaşırtmıştı. Trevor onunla mekanik bir şekilde sevişirken gözlerini kapatmış ve o yüzü, o güçlü bacakları, kollarındaki kasları düşünmüştü. Lezzetli bir fanteziydi, hepsi bu.

Ama şimdi öyle değildi. Çünkü onun güzel olduğunu düşünüyordu. Ona yaşın bir şey ifade etmediğini söylemişti. En aklı başında olduğu anlarda, yatakta olmadıklarında, ona o şekilde bakmadığında, bunun ciddi olmadığını biliyordu. Sadece eğlence. Bir macera. En harika, en heyecan verici macera. Ve bugün bu macera sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu.

Bunu hak etmedi mi?

Herkes iyi şansın üçte bir geldiğini söylerdi ve onun genç ve güzel sevgilisi de üçüncü şeydi.

Bu düşünceler içinde kaybolmuş, eve dönüp banyosunu yapmak, kokulu köpükler arasında bir kadeh şarapla öğleden sonrasını yeniden yaşamak istiyordu ki, yola saptı ve ilerideki minibüsü gördü.

Fiona yavaşladı, birden kuşların ötmeyi bıraktığının farkına vardı. Güneş çoktan batmış, gökyüzünden ışıklar süzölmeye başlamış ve yolu çevreleyen çitler parlak yeşilden koyu griye dönmüştü. Yavaşlarken bisikletinin lambası önündeki yola zayıf bir ışık saçıyor, önündeki minibüsün karanlık camlarından içeriye görmeye çalışıyordu.

Etrafında dönmek için yeterli yer yoktu. İnip itmesi gerekecekti.

Biri neden taşra yolunun ortasına park eder ki? Belki de kaza yapmış, kayarak durmuş ve sıkışmış, yardıma ihtiyacı vardır. İçindeki kişi yaralı ya da hasta olabilir.

Cebinden telefonunu çıkardı ama telefon çekmiyordu.

Kararsızdı. Motosikleti geri çevirip oradan uzaklaşmak istedi. Ama ya sürücü yaralıysa? İçeriden hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Ve her geçen dakika daha da karanlıklaşıyordu.

Şoförün yardımına ihtiyacı olup olmadığını görmeden gidemezdi. Birileri ona yardım etmişti, değil mi? Evren ona hediyeler bahşetmişti. Eğer şimdi bir iyiliksever olma şansını reddederek oradan uzaklaşırsa, dünyadaki karmik denge değişebilir ve son zamanlarda deneyimlediği tüm iyi şanslar akıp gidebilir, onu karanlık günlere, *önceki* günlere geri gönderebilirdi.

Bunu riske atmazdı.

Yavaşça bisikletini yere bıraktı ve minibüse birkaç adım daha yaklaştı. "Alo?" diye seslendi.

Yanıt gelmedi.

Derin bir nefes alan Fiona, yeni ve güçlü kalbi göğsünde çarparken minibüse doğru yürüdü ve burnunu cama dayadı.

Pencerede bir adamın yüzü belirince geri sıçradı.

Adam karanlıkla örtülmüştü ama dişlerini görebiliyordu. Gülümsüyordu, garip bir gülümsemeydi, yeniden doğmuş Hristiyanların, cennete gideceklerini bilen insanların yüzlerinde gördüğü türden bir gülümsemeydi. Yaralı ya da hasta gibi görünmüyordu.

Kafası karışan kadın geri çekildi ve adam kapıyı açarak ona yaklaşmasını işaret etti.

'Merhaba, Fiona,' dedi.

Donakaldı, daha yakından baktı. Adam kapıyı açtığı anda minibüsün içindeki soluk ışık yanmıştı ama yüzü gölgeler tarafından maskelenmişti.

"Seni tanıyor muyum?" diye sordu.

Onu ürküten ani bir hareketle sürücü koltuğundan aşağı atladı ve ona doğru ilerledi. Kadın bir adım daha geri çekildi.

"Korkma," dedi, hâlâ gülümseyerek.

"Nesin sen-?"

Elinde tuttuğu şeyi görünce ağzı açık kaldı. Kaçmaya çalıştı ama adam çok hızlıydı, onu solladı ve yolunu kesti. Minibüs arkasındaydı. Gidecek hiçbir yer yoktu.

"Gerçekten korkmamalısın, Fiona," dedi, kollarını ona sarılmak istercesine iki yana açmıştı - ama bir eli, namlusu kararan gökyüzüne doğrultulmuş bir av tüfeğini tutuyordu. "Ben bir dostum.

'Seni tanımıyorum,' dedi.

"Gerçekten başka birini tanıyan var mı?"

Yağlı gülümseme geri döndü. Ve ona doğru gelip önündeki silahı indirerek yeni ve güzel kalbine doğrulttuğunda, Fiona hayatının en mutlu gününün aynı zamanda son günü olacağını fark etti.

Sonuna kadar, iğnenin derilerinden geçtiği ve sıcaklığın onları doldurduğu, tüm acıyı alıp götürdüğü ve onları gönderdiği ana kadar hep mücadele ederler.

Fiona uzaklaşırken, tıpkı diğerlerine söylediğim gibi ona da 'İyi yaşama sanatı ile iyi ölme sanatı birdir' dedim.

Bana son bakışında biraz anlayış - hatta minnettarlık - olduğunu düşünmek istiyorum.

Sonrasında, Fiona'nın yeni kalbinin son atışını takip eden saniyeler içinde beni vuran kafa, bir iğnenin verebileceği her şeyden daha iyiydi. O telaş, o vızıltı, o zonklayan coşku. Yüzüne, sevgilisinin sadece birkaç saat önce onu okşadığı gibi nazikçe ve şefkatle dokundum.

Soğuk dudaklarını öptüm.

Ve hala bana baktığını hissedebiliyorum. Gülümsüyor.

Sırrı keşfetmeden önce her şey çok farklıydı. İlk kez bir can aldığımda öfkeyle hareket ediyordum. Nefretle. Onu yumruklarımınla dövdüm, burnu, dudakları ve gözleri o kirli, çirkin yüzdeki posadan, ayırt edilemeyen özelliklerden başka bir şey olmayana kadar yüzünü parçaladım. Çıplak ellerimle boynunu kırdım, bir şeyler hissetmeyi, biraz tatmin olmayı, içimdeki öfkenin dinmesini, ulumanın durmasını bekliyordum.

Ama bu beni sadece daha kötü hissettirdi. Ve sonra onun pis kanıyla kaplandım, kokuşmuş teriyle kokuyordum. Karanlık küçük banyomuzdaki acınası duşun altında kendimi nasıl ovarsam ovayım üzerime yapıştı.

İkinci sefer de aynıydı. Üçüncüsü de öyle oldu. Ama sonra sırrı keşfettim. İyilik yapmayı öğrendim.

Onun için çok şey ifade eden yerde yatan Fiona'nın bedenine son bir kez daha baktım ve bu anın tadını bir süre daha çıkarabilmeyi diledim. Ama dünya beni anlamıyor. Yanlış yaptığımı düşünüyorlar. Bu yüzden her zaman dikkatli olmalıyım ve veda etmek zorunda kaldım.

Yine de karanlığın içinden geçerken kendimi teselli ettim, başkaları da olacaktı. Ve sıradakinin kim olduğunu zaten biliyordum.

Keşke ona ne kadar şanslı olduğunu söyleyebilseydim.

BİRİNCİ BÖLÜM

Bölüm 1

"Bir tane daha bulmuşlar, Ben. Bayan Douglas benim kulübemle onunkini ayıran çiti kavradı, eklemleri bembeyazdı, sesi sahne fısıltısına düşmüştü. "Başka bir ceset.

Pazar sabahıydı ve ben ön patikada ellerimin ve dizlerimin üzerinde, çatlakların arasındaki yabancı otları koparıyordum. Çimler uzamaya başlamıştı ve çimenlerin kenarında küçük bir lale kümesi belirmişti. Önceki akşam Ollie'nin dizüstü bilgisayarını kaldırıp yatmaya hazırlandığını kontrol ederken, dışarıda havanın hâlâ aydınlık olduğunu fark etmiştim. Yaz nihayet g e l m i ş t i .

Ama görünüşe göre hepimiz için değil.

"Nerede?" diye sordum, ayağa kalkıp çitlere doğru ilerleyerek. Eski İngilizce öğretmenim Bayan Douglas artık altmışlı yaşlarının sonundaydı,

Kendisine Irene dememde ısrar eden dul bir kadın. Yine de yapamadım. O benim için her zaman Bayan Douglas olacaktı.

"Much Wenlock. Bu üçüncüsü."

Cebimden telefonumu çıkardım. "Aynı olduğunu açıkladılar mı ..." - tereddüt ettim - "katil?"

Bayan Douglas elini telefonuma doğru umursamazca salladı. "Haberlerde bulamazsınız, henüz değil. Wenlock'ta bir arkadaşım var - beni aradı, polisin her yerde süründüğünü söyledi. Sanki her an bir haber ekibi gelip onu sorguya çekebilirmiş gibi etrafına bakındı. "Ve Priory'de çalışan komşusu, o kadının orada olduğunu söyledi. Hani şu güzel kıvılcık saçlı dedektif, hani şu televizyona çıkan.

Kimi kastettiğini biliyordum. Dedektifin adını ben de hatırlayamıyordum ama Shropshire'daki herkes gibi ben de bilgi edinme çağrılarını, kurbanların ailelerinin katıldığı basın toplantılarını izlemiştim: ilk genç kadının ailesi, o adamın nişanlısı

Sıradaki. Ne kadar zaman önceydi? Hatırlayamadım. Hayatımda çok fazla şey oluyordu.

"Bu beni dışarı çıkmaya korkutuyor," dedi Bayan Douglas, sesi tekrar fısıltıya dönüştü. "*Dışarıda* birinin olduğunu bilmek.

Elimde olmadan bakışlarını tepeden aşağıya, nehre ve bu köye adını veren demir köprüye doğru takip ettim. Bu uykulu yer, çok sessiz ve yeşil, zamanda donmuş. Gençken terk ettiğim yerdı çünkü burada hiçbir şey olmamıştı.

Bayan Douglas aklımı okumuş olabilir. "Buralarda böyle şeyler olmaz.

'Muhtemelen alakasız bir şeydir,' dedim. 'Bir kaza ya da onun gibi bir şey. Sanırım arkadaşınızın başına kötü bir şey gelmiş.

Komşumun ön kapısından bir adam çıktı. Bu Kyle Vane'di, kiracı. Ellili yaşlarının başında bir tesisatçıydı ve yıllardır Bayan Douglas'la birlikte yaşıyordu. Kamyoneti her zaman evlerimizin önüne park ederdi; işe gittiği pek görülmezdi. "Irene," dedi. "Maçın sonunu kaçıracaksın.

Merakla ona baktım. 'Tenis,' diye açıkladı. "Sanki şimdi ona konsantre olabileceğim gibi.

"Dediğim gibi, muhtemelen ilgisi yoktur.

Ön kapıya doğru yöneldi. 'Umarım haklısındır, Ben. Umarım gerçekten haklısındır.

Ollie'yi mutfakta dolapları karıştırırken buldum. "Yiyecek hiçbir şeyimiz yok.

"Tost var. Ve mısır gevreği. Ya da haşlanmış yumurtaya ne dersiniz?

Yüzünü buruşturdu. "İğrenç. Bir kutu Frosties'e ne oldu?"

Sırtımı on bir yaşındaki oğluma dönerek ellerimdeki yeşil ot lekelerini yıkadım. Onları dışarı attım. Gazetede şekerli gevrekler ve çocukların dişleriyle ilgili bir haber vardı. Kaç tane olduğunu biliyor musun-?"

Ollie alametifarikası olan bir tiksinti homurtusuyla sözümü kesti.

Dişleri aslında benim öncelikli endişem değildi. Geçen yıl buraya taşındığımızdan beri, ben yaşadığım stres yüzünden on iki ya da on üç kilo vermişken, Ollie kilo almıştı. Megan onun her zaman sağlıklı beslenmesini sağlardı,

Atıştırmalıkları ulaşamayacağı bir yerde tuttum, acıkırsa elma yemesini söyledim. Gevşek davranmıştım. Onu mutlu etmek istedim, Coco Pops, *pains au chocolat* ve Haribo taleplerine boyun eğerek tüm arkadaşlarını geride bırakmak zorunda kalma çilesini kelimenin tam anlamıyla tatlandırıdım. Kilere yaptığı akşam baskınlarını görmezden geldim. Bunu söylemenin nazik bir yolu yoktu - oğlum şişmanlıyordu.

Ve daha da kötüsü, mutsuzdu.

'Sana biraz yumurta çırpayım,' dedim. 'Ya da biraz meyveye ne dersin? Küçük Tesco'ya uğrayabilirim.

"Bırakacağım," diye mırıldandı ve yatak odasına doğru süzüldü.

İçimi çektim ve kendime bir fincan çay yaptım. Kısa bir süre Megan'ı aramayı düşündüm ama sonra bu fikirden vazgeçtim. Bu kendi başıma halletmem gereken bir şeydi. Ona oğlumuzu doğru dürüst bakmadığımı söyleyecek herhangi bir koz, herhangi bir neden vermeyecektim, zaten velayeti istediğine dair herhangi bir işaret de göstermemişti. Elbette, onu alacağımı söylediğimde gönülsüzce itiraz etmişti. Ama ikimiz de on bir yaşında bir çocuğun onun tarzını zorlayacağını biliyorduk. Her şeyi onun için daha az uygun hale getirecekti ve ...

O korkunç günde gördüklerim -mavi kanepemize karşı beyaz teni, ona sarılmış bacakları, yüzündeki dudak ısırın zevk- bininci kez zihnimi işgal etti. Aynı anda yan komşumuzun Alman çoban köpeği Pixie havlamaya başladı ve ben de elimdeki bardağı tezgâhın üzerine düşürdüm. Kenarda sallanıyordu, bir o yana bir bu yana sallanıyordu ve her şeyin yoluna gireceğini düşündüm, biraz çay dökülmüştü, hepsi bu. Ama sanki bir kötü ruh tarafından dürtüklenmiş gibi, kupa ben onu yakalayamadan devrildi, yere düştü ve yüzlerce parçaya ayrılarak üzerime sıcak sıvı püskürttü. Ve Pixie havlamaya devam etti.

Komşular Ross ve Shelley sessizdi, muhtemelen hâlâ yataklarındaydılar. Ed Sheeran'ın bir şarkısına eşlik ederek beni gece 2 sularında uyandırmışlardı. Nihayet sustuklarında ise tekrar uyuyamamıştım çünkü gece ziyaretçilerim, yani endişe tugayı kapımı çalmıştı: Ollie, annem, Megan, banka müdürüm. Kafamın içine doluştular ve bana gevezelik ettiler, birbirlerinin üzerine konuştular, endişelenmem gereken her şeyi söylediler. Artık o kadar yorgundum ki gözbebeklerimi yerinden çıkarmak istiyordum.

Çayı sildim ve kırık porselenleri süpürdüm, sonra evin önüne gittim, salondaki aynada kendime bir göz attım. Gözlerimin altında koyu lekeler vardı ve sakalımın kesilmesi gerekiyordu. Sakal bırakmak gibi bir niyetim yoktu - sadece tıraş olmaya zahmet etmemiştim. Otuz yaşındaydım.

Altı yaşındaydım ve geçen yıl yaşadığım bir kamyon dolusu duygusal bok görünüşüme hiç de iyi gelmemişti. Yüzümdeki saçlar ve başımın kenarları griydi - bir yıl önce orada olmayan gümüş iplikler. Uykusuzluk çeken bir gözlerim vardı ve cildim ağaç kabuğu gibi pürüzlüydü.

Ollie'nin odasından bir ses geldi. Ağlamış mıydı? Merdivenlerden yukarı koştum ve yatak odasının kapısını açtım. "Ollie?"

Yatağında oturuyordu, dizüstü bilgisayarı yanında kapalıydı. Sanki ona elektrik çarpmış gibi bakıyordu.

"Sorun nedir? diye sordum.

"Hiçbir şey. Yataktan kalktı ve Pixie'nin hâlâ havlayarak koşturduğu pencereden dışarı baktı.

"Ollie, bir şey olduysa bana söylemelisin.

'Hiçbir şey olmadı, tamam mı? Sadece bir inşa savaşını kaybettim, hepsi bu. Bir *Minecraft* olayı. Ama doğruyu söylediğinden emin değildim. "Hadi," dedim. "Gidip bir şeyler yapalım.

"Peki. Eğer mecbur kalırsak.'

Mutlu, şakacı oğlum iki yıl erken bir ergene dönüşmüştü.

Odadan çıktı ve merdivenlere doğru yöneldi. Bir an geri çekildim, bilgisayarını açıp bir göz atmak istedim. Ama sonra Ollie aşağıdan bana seslendi ve ona inanmam gerektiğine karar verdim. Bir video oyununda kaybetmişti, hepsi bu.

Endişelenecek bir şey yoktu.

Arabada, "Hadi biraz turistik şeyler yapalım." dedim. "Victoria Kasabası olmasın lütfen.

Ben bebek değilim.'

Victorian Town yakınlardaki turistik bir yerdi, aktörlerin on dokuzuncu yüzyıl kadınları ve erkekleri gibi giyinerek dolaştığı ve atların sokaklarda arabaları çektiği bir 'yaşayan müze'. Ollie oraya bayılırdı. "Bebek olmadığını biliyorum. Ama ne yazık ki henüz babana bira ısmarlayacak yaşta değilsin.

Gözlerini devirdi.

Kırk dakika uzaklıktaki şirin bir pazar kasabası olan Ludlow'a gittik. Yolda Ollie iPod'unu arabanın müzik setine bağladı ve en sevdiği parçalardan bir seçki çaldı: Drake, Tinie Tempah, bazı yüksek

İbiza'da hap içmekle ilgili uygunsuz bir şarkı. Ollie en az bir yıldır telefon almam için başımın etini yiyordu. Bütün arkadaşlarında olduğunu iddia ediyordu. Ona uzlaşma olarak iPod almıştım - iPhone'un arama yapmak dışında yaptığı her şeyi yapıyordu - ama yine de mutlu değildi. Görünüşe göre bu da ona çocukmuş gibi davranmamın bir başka yoluydu.

Kıvrımlı dar yollardan geçen manzaralı rotayı seçtim. Beş dakika boyunca bir traktörün arkasına takıldık, sonra yolda koyunlar olduğu için durmak zorunda kaldık.

Yaratıkların hareket etmesini beklerken Ollie, 'Burası çok aptalca,' dedi.

"Londra'yı çok mu özölüyorsun?"

Cevap vermedi, sadece koyunlara baktı, sonuncusu kayalık zeminde tırıs tırıs ilerlerken devam etmemize izin verdi. Buzağlarının etrafında üç border collie yılan gibi dolanan bir çiftçinin yanından geçerken selamlamak için elimi kaldırdım. Ollie'nin cevap vermesine gerek yoktu. Eski evini, arkadaşlarını, yeni çocuk olmadığı okulunu ne kadar özlediğini biliyordum. Annesini ne kadar özlediğini de biliyordum.

Ludlow'da pazarın arkasına park ettik ve kaleye doğru yürüdük. Viktorya dönemi kasabası fazla çocuksu gelebilirdi ama Ollie tarihle ya da tarihin korkunç kısımlarıyla ilgileniyordu: Kara Ölüm, ortaçağ işkenceleri ve birbirlerinin üzerine kaynar yağ döken insanlar. Eğlenceli şeyler.

Kalede bir bilgi notunu yüksek sesle okudum: "'Katil Mortimer'lar . . ." İkinci Edward'ın korkunç ölümüne karışmışlardı. Hmm, nasıl öldüğünü hatırlayamıyorum. Ya siz?"

"Kıçına kızgın bir demir saktular, baba.

Yüzümü buruşturdum. "Ah. Tanrıya şükür artık hepimiz daha medeniyiz, ha?"

Çoktan uzaklaşmıştı ve çay salonuna doğru gittiğini fark ettim.

"Sıkıldım," dedi. "Pasta alabilir miyiz?"

İçimi çektim. "Peki, tamam. Küçük bir tane.

Ama tabii ki porsiyonlar çok büyüktü. Lanet olsun, diye düşündüm. Eğer onları yenemiyorsan.

Karnımızı doyurduktan sonra kaleden ayrıldık ve kendimizi kasabaya geri dönmüş, ara sokakları keşfederken bulduk. Kulübeye taşındığımda, muhtemelen önceki kiracılar tarafından bırakılmış olan bazı broşürler bulmuştum.

turistik yerler. Bu turistik yerlerden biri gözüme çarpmıştı. Kulağa ilgi çekici geliyordu. Şimdi hatırlayınca telefonumdan baktım ve sadece bir sokak ötede olduğunu gördüm.

Bir dakika sonra 'İşte burada,' dedim. 'Kayıp Şeyler Müzesi. Kulağa ilginç geliyor mu?

Omuz silkti.

'Harika! Hadi

yapalım şu işi.

Eski bir ev gibi görünen bir yere girdik ve bir masanın arkasında yarı uyuklu orta yaşlı bir kadın bulduk. Geldiğimizi fark etmemiş gibi görünüyordu. Arkasındaki duvarda çerçeveli bir posterde buranın 'Britanya'nın en ilginç müzelerinden biri' olduğu yazıyordu.

Masaya yaklaştım. "Burası tam olarak nedir? Kadını yerinden sıçratarak sordum.

Dışarıya çok sık çıkmayan birinin mumlu ten rengine sahipti ama yaşadığı şoku güzelce atlattı ve coşkuyla gülümsedi. "Buradaki her şey kayıp eşya bürosuna teslim edilmiş ve asla alınmamış.

"Gerçekten mi? Bu harika, değil mi

Ollie?' Homurdandı.

"Bu eşyalar buraya nasıl geldi?

"Sihir. Kadın güldü. 'Cidden, pek çok yerle anlaşılmamız var - tren şirketleri, havaalanları, süpermarketler, diğer turistik yerler . . aklınıza ne gelirse. Pek çok sahipsiz eşya açık artırmaya çıkıyor. Kimsenin istemediği eşyaları biz satın alıyoruz.

Giriş ücretimizi ödedim ve Ollie'nin önünde merdivenlerden yukarı çıktım.

Müze üç kata yayılmıştı ve kesinlikle *eşyalarla* doluydu, dolaplar ve vitrinler rastgele bir koleksiyon içeriyordu: kızıl kedi rengine bir peruk, bir dizi takma diş, sapı sırtan bir kafatası olan karmaşık bir şekilde oyulmuş bir baston. Her bir eşyanın yanında, nerede ve ne zaman bulunduğunu belirten küçük bir kart vardı: 'Birmingham, Mart 2011'; 'Falkirk, Aralık 1996'. 1965'te ünlü intihar noktası Beachy Head yakınlarında bulunmuş bir dizi askeri madalya vardı.

Ollie oyuncak koleksiyonuna bakmak için yanlarına gitti: eski moda robotlar, *Toy Story*'deki kayıp karakterleri düşündüren üzgün oyuncak ayılar, Furbies ve Cabbage Patch Kids. Yanlarında Viktorya döneminden kalma bir bebek, bir

Porselen yüzünde örümcek ağı gibi çatlaklar vardı ve gözleri bizi odanın diğer ucuna kadar takip ediyordu. Kollarımı ovuşturdum, aniden üşüdüm.

Ollie atılmış çizgi roman ve kitaplardan oluşan geniş bir koleksiyonun arasına oturmuş, ilgisiz bir şekilde onları karıştırıyordu. Ben kendi rehberliğimde tura devam ettim. Bazı tuhaf eşyalar vardı: yapay bir bacak, ölü gözlerle bana bakan doldurulmuş bir saksı, 1987'de Plymouth'a giden bir trenin tuvaletinde bulunduğu anlaşılan pembe bir dildo.

Tozlu üst kata çıktım ve kendimi daha duygusal nesnelerle dolu bir odada buldum. İçinde küçük bir kızın fotoğrafı olan bir madalyon. Ucuz görünümlü bir nişan yüzüğü. Ailenin deniz tatilini gösteren bir paket fotoğraf. Bir bebek çingırağı. İçinde birinin külleri olduğu düşünülen bir vazö. Ben vazoyu düşünürken odaya bir adam girdi. Uzun boylu, ince yapılı ve kumral saçlıydı. Baş eğik olduğu için yüzünü göremedim ama kıyafetlerinden yirmili yaşlarının sonlarında olduğunu tahmin ettim. Garip bir şekilde, beni görür görmez dönüp gitti, sanki bir şeye burnunu sokmuş gibi davranıyordu.

Melankolik bir duyguya kapılmış bir halde, başkalarının hayatlarının kalıntılarıyla, sevilmiş ama asla toplanmamış eşyalarla çevrili ahşap bir banka oturdum. Bunların hepsi fiziksel nesnelerdi ve çoğunun yeri doldurulabilirdi. Ama önceki aylarda çok şey kaybetmişim. Karımı, evimi, işimi, kendime olan saygımı. Yakında annemi de kaybedecektim. Kendim için üzülmemek için çok uğraştım ama Kayıp Eşyalar Müzesi'nde otururken gözlerim doldu ve dişlerimi birbirine kenetleyip birkaç kez yutkunmak zorunda kaldım.

"İyi misin, baba?"

Ollie ortaya çıkmıştı ve endişeyle bana bakıyordu. Gözlerimde parlayan yaşları görebildiğini biliyordum. Ayağa kalktım ve saçlarını karıştırdım.

"Evet. Hadi gidelim buradan. Boğazımı temizledim. "Çok sıkıcı, değil mi? Merdiven boşluğuna girdiğimizde ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Birinin bizi izlediğine ikna olmuşum. Ama arkamı döndüğümde kimse yoktu. Çatlak yüzlü bebeğin yerde sürüklenerek bize doğru geldiğini ve 'Anne' diye fısıldadığını görmeyi bekliyordum. Anne.'

Titredim, sonra aceleyle merdivenlerden inip güneş ışığına çıktım.

Bölüm 2

Dedektif Imogen Evans cesedin nerede bulunduğunu duyar duymaz *anlamıştı*. Cesetler böyle güzel yerlerde bulunmazdı. Öldürüldükleri mutfak ve yatak odalarında bırakılır, nehirlerle atılır ya da arka bahçelere gömülürlerdi. Ölüm nedenini bilmesine gerek yoktu. Cesedin durumu önemli değildi. Bulunduğu yer ona korktuğu şeyi söylüyordu.

İlk seri katili, magazin basınının Shropshire Engereği olarak adlandırdığı adam, dişleri zehirle parlayan bir yılan olarak üçüncü kez saldırmıştı.

Imogen etrafına bakındı. Burası çok güzeldi, buna şüphe yoktu. Şimdiye kadarki üç alanın en görkemlisi, en tarihi olanıydı. Her tarafı tarlalarla çevrili olan ve tek bir dar yolla kolayca ulaşılabilen alanın tamamı kordon altına alınmış, cesedi bulan gönüllüler sorgulanmak üzere binadan çıkarılmıştı. Basının henüz haberi olmamıştı ve Tanrı'ya şükür şu ana kadar kimse Twitter'a bir şey koymamıştı, ancak Imogen haberin yayılmasının uzun sürmeyeceğini biliyordu.

"Burayı biliyor musun?" diye sordu DS Emma Stockwell, Wenlock Manastırı'nın resepsiyon alanı olarak kullanılan ve içinde küçük bir dükkânın da bulunduğu kulübeye doğru yürürken. Raflar hediyelik eşyalarla doluydu: bronz sincap ve tavşan heykelleri, süslü organik marmelat ve Hint turşusu kavanozları, önceki akşam tek başına içtiği kırmızı şişeyi hatırlayınca midesini bulandıran mürver çiçeği şarabı.

Emma İngiliz Mirası üyeliğini tanıtan bir broşür aldı ve göz gezdirdi. 'Evet, tabii ki. Buraya bir okul gezisinde gelmiştim. Çocukken babam da bizi bir ya da iki kez buraya getirmişti. Broşürü salladı. 'Biz üyeydik. Bizi her yere sürüklerdi, sıkıcı görkemli evleri ve kaleleri ziyaret ederdik.

Yirmi dokuz yaşındaki Emma, Imogen'dan on yaş daha gençti ve kül sarısı saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Haki renkte bir rüzgârlık ve paçaları çamurla sıvanmış bir kot pantolon giymişti. Imogen bu sabah onu aradığında köpeğini gezdiriyordu ve hemen ardından kendisi arandı.

"Kulağa hoş geliyor," dedi Imogen, Priory'ye çıkan patıkaya açılan kapıyı açarken. 'Babam beni ve kız kardeşimi de turlara götürürdü - Güney Londra'daki barlara. "Burada bekleyin kızlar. Atla ilgili bir adamı görmeye gidiyorum." Her zaman bir hatıra alırdık - bir paket cips ve uygun bir şişede kola, çizgili bir pipetle.

Emma kararsızca gülümsedi. Imogen, genç dedektifin onun şaka yapıp yapmadığını asla anlayamaması gerçeğinden hoşlanıyordu. Bu sefer şaka yapmıyordu. Anıyı hatırlamak Imogen'i geçmişe götürdü: babasının Ford Escort'unun sıcak iç mekânı, tuzlu ve sirkeli cipsin tadı, arabanın radyosunda Duran Duran, geri döndüğünde babasının nefesindeki bira kokusu, avucunun içinde *Racing Post*'un bir kopyası. Mutlu günler.

Patikadan yukarı çıktılar. Hava sıcaktı, parlak güneş ışığı gözlerini acıtıyordu. Kumral saçlarını yakasından uzaklaştırdı. "Uzman olduğunuza göre bana Wenlock Manastırı hakkında ne bildiğinizi anlatın.

"Beni sınırıyorsun, öyle mi? dedi Emma, ama gözleri en sevdiği konu hakkında sorguya çekilen bir okul çocuğu gibi parlıyordu. "Sanırım on ikinci yüzyıldan kalma bir manastırdı. Broşürü kontrol etti. "Evet. On ikinci yüzyıl. Burada da bir manastır var, özel mülkiyete ait ve hala yaşıyor, ancak Manastır İngiliz Mirası tarafından bakılıyor. Much Wenlock kasabası buranın etrafında kurulmuş. Gülümsedi. "Kasabada kadınların taliplerini bulmalarına yardımcı olduğu düşünülen bir kuyu var.

'Gerçekten mi? Belki daha sonra ziyaret ederim. Kuyum kurumak üzere. Emma'nın şaşkın bakışları hoşuna gitmişti.

Yolun sonuna yaklaştıklarında Manastır görüldü. Bir zamanlar manastır ve kilise olan yapının yırtık kenarlı taş duvarları tertemiz bir çimenliğin üzerinde karşılıklı duruyordu. Harabeler yaklaşık elli metre yüksekliğindeydi, belki daha da uzun. Bazı binaların arasında kemerler uzanıyordu ve onların ötesinde bir ortaçağ peri masalından fırlamış gibi görünen manastır duruyordu. Rapunzel'in o kulenin tepesinde tutulduğunu hayal edebiliyordu. Emma hâlâ orada oturulduğunu söylemişti. Imogen orada yaşamının nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalıştı, Shrewsbury'deki derme çatma dairesiyle karşılaştırdı.

Yıkıntıların arasında, hayvan şekillerinde kesilmiş, pürüzsüz ve yeşil, sıra sıra budama ağaçları vardı: bir köstebek, bir sincap, bir ayı. Ayının kendisine baktığından emindi ve onun canlandığını, yapraklı platformundan fırladığını, ağzını açtığını, görmeyen gözlerinin parladığını hayal edebiliyordu. Ürperdi. Hava karardıktan sonra buraya gelmek istemezdi.

"Neden?" diye sordu Imogen. "Neden burada yapıyorsun?"

Emma'dan bir cevap beklemedi. Çimenlerin kenarında kendisini bekleyen olay yeri yöneticisi Gareth Davies'i fark etmişti. Göz göze geldiler ve hafif yapılı bir Galli olan Gareth bir çift beyaz koruyucu giysiyi havaya kaldırdı.

"Sanırım bunlar senin bedenin," dedi onlar yaklaşırken.

"Ama benim rengim değil.

Imogen Gareth'i sevmiştir. İlk tanıştıklarında Imogen ağzını açıp Güney Londra aksanıyla konuştuğunda Gareth'ın yüzündeki hayal kırıklığı komikti. İsmine bakarak Galli bir kız olduğunu düşünmüştü.

İki dedektif paltolarını çıkarıp takım elbiselerini, eldivenlerini ve kâğıttan ayakkabılarını giyerken, Gareth isimlerini kayıt defterine girdi.

Gareth, 'Patolog yolda,' dedi. "Karen Lamb mi?"

Başını salladı. "Yarım saat kadar sürer.

"İkinci kaptan kimdi?" diye sordu Emma.

Gareth, koruma altındaki iç alanı çevreleyen şeridin hemen ötesinde, ürkütücü süs hayvanlarından birinin yanında duran otuzlu yaşlarının başındaki bir adamı işaret etti. Bir PCSO'nun, yani toplum destek görevlisinin sarı ceketini giyiyordu. Bu bölgede ikisi PCSO olmak üzere sadece beş personel vardı. Bir karakolları bile yoktu. Shropshire'daki pek çok istasyon gibi West Mercia Polisi de tasarruf etmek için burayı kapatmıştı. "Adı Pete Sullivan," dedi Gareth.

Imogen PCSO'ya yaklaştı ve onun her zaman bu kadar solgun olup olmadığını merak etti. "İlk ceset mi?" diye sordu.

Polis memuru elini kel kafasında gezdirdi. "İkincisi. Diğer bir transit minibüsle tartışan bir motosikletliydi. Ama bunun gibi bir şey değildi. Adamın gözleri büyüdü ve Imogen onu tanıdığını fark etti. Televizyonda olmanın dezavantajı. "Sence bu onun işi mi? Viper?" dedi.

İçini çekti, polis personelinin bile bu lanet lakabı kullanmasından rahatsız olmuştu. 'Henüz bilmiyoruz, Pete. Bana ne olduğunu anlat. Kim buldu

ceset?'

"Buradaki gönüllülerden biri - Moira adında yerel bir kadın. Bridgnorth'u aradı ve benden gelip bir bakmamı istediler. Moira onu bulduktan yirmi dakika sonra, saat dokuz buçukta buraya geldim.

"Onunla konuşacağım ama Moira'nın olay yerinde kimseyi görmediğini sanıyorum." "Hayır. Hiçbir şey.

'Olay yerinin rahatsız edildiğine dair bir işaret var mı? Örneğin hayvanlar tarafından?

Pete başını salladı. 'Cesede dokunmamaya dikkat ettim. Yani, öldüğü belliydi - canlandırılmayacak durumdaydı. Gözleri açıktı, gökyüzüne bakıyordu.

"Tamam. Imogen onun omzunu sıvazladı. "Seninle daha sonra tekrar konuşmam gerekebilir.

Ama uzaklaşmadı.

"Başka bir şey var mı? Imogen sordu.

Hayır. Yani, evet. Sadece gülümsüyor gibi görünüyordu. Sanki mutlu ölmüş gibiydi.'

Imogen bir süre ona baktıktan sonra Gareth ve Emma'nın yanına döndü. "Pekâlâ," dedi takım elbisesinin kapüşonunu kumral saçlarının üzerine kaldırarak. "Hadi cesedi görelim.

Tenha bir yer olmasına ve yağmur yağma ihtimali düşük görünmesine rağmen cesedin üzerine bir çadır kurulmuştu. Önemli kanıtları korumak için konulan basamaklara dikkatle basan Imogen, Emma'nın hemen arkasında olduğu halde çadıra girdi.

Kadın sırtüstü yatıyordu, kolları iki yanında, bacakları bitişikti, sanki çoktan tabutuna girmiş gibiydi. Pete'in de söylediği gibi, kadının gözleri tepesindeki tuvale bakıyordu.

Olay Yeri İnceleme Memurları kurbanın etrafında dolaşarak fotoğraf çekmiştir.

Imogen cesedin yanına çömeldi. Diğerlerinde olduğu gibi kan yoktu, boğazda herhangi bir iz yoktu, belirgin bir şiddet izi yoktu. Kadın kırklı yaşlarının sonunda ya da ellili yaşlarının başındaydı, beyazdı, orta uzunlukta kahverengi saçları yeni röflelenmiş gibiydi. Ortalama kiloda, yaklaşık 1.80 boylarında. Hafif makyajlıydı, ancak gözlerinin etrafındaki rimel

bulaşmış. İyi görünömlü bir kadındı, bakımlıydı ve rahat ama pahalı kıyafetler giyyordu: bir çift tasarım kot pantolon ve hafif kaşmir bir kazak. Ayaklarında beyaz topuklu ayakkabılar vardı. Ve Pete haklıydı: gülömsüyor gibiydi, dudaklarının her bir köşesi yukarı doğru kıvrılmıştı.

Tıpkı diğlereri gibi.

Orada olduğından emin olduğı şeyi kontrol etmek için kadının kolunu sıvamak istedi ama Karen Lamb'in gazabına uğrama riskini almak ya da soruşturmayı tehlikeye atacak bir şey yapmak istemiyordu.

Ayağı kalktı, cesede ve etrafındaki çimenlere bir kez daha baktı.

"Sürüklenme izi yok," dedi. 'Buraya taşınmış. Şırınga ya da başka bir uyuşturucu aleti izi de yok. Tıpkı diğlereri gibi.

Emma peşinde olduğı halde çadırdan çıktı ve yavaşça bir daire çizerek çevreyi taradı. Batıda ve kuzeyde açık kırsal alan göz alabildiğine uzanıyordu. Imogen doğuda kasabayı, güneyde ise Much Wenlock sakinlerinin çoğunun yaşadığı, yeni ve eskinin karışımı evlerin bulunduğı sokakları görebiliyordu. Katil orada, buraya çok yakın bir yerde yaşıyor olabilir miydi? Pek olası görünmüyordu. Üç kurban ilçenin dört bir yanına dağılmış noktalarda bulunmuştu. Onları kendi arka bahçesinde bıraktığını gösteren hiçbir şey yoktu.

Imogen, "İnanılmaz derecede güçlü değilse onu çok uzağı taşımış olamaz," dedi. "Alana girmeden önce yakınlarda bir yere park etmiş olmalı.

Gözlerini kapadı ve hayal etmeye çalıştı: Son birkaç aydır saatlerce düşündüğü adam bu kadını taşıyordu - bir damadın gelinini eşikten geçirmesi gibi mi? Ya da omzunun üzerinden? Şimdiye kadar üç olay yerinde de giriş izine rastlamamışlardı. Sanki gökten zembille inmiş ve kurbanlarını nazikçe yere bıraktıktan sonra tekrar havalanmış gibiydi.

Telefonu çaldı. Aramayı cevapladı, sonra Emma'ya döndü.

Karakoldan aradılar. Ludlow'da bir adam karısının kayıp olduğunu bildirmiş. Beş, yedi yaşında, kahverengi saçlı ve sarışın. Mücevherlerini de tarif etti. Eşleştii. Adı Fiona Redbridge.

Çadırın açıklığından geri adım atarak Karen'ın bir an önce gelmesini ve en azından zavallı kadının gözlerini kapatabilmelerini umdu. Bir kez daha cesedin yanına çömeldi ve bir kez daha cesedi sarabilmeyi diledi.

bluzun kolunu ve orada olacağından emin olduğı iğne izini kontrol etti.

Ayağı kalkıp çadırdan çıkan Imogen, orta mesafede gözüne çarpan bir hareketle durdu. Tarikatın çevresinin hemen ötesindeki tarlada biri duruyordu. Siyahlar giymiş, yüz hatlarını seçemeyeceğı kadar uzakta bir adam. Imogen ona doğru birkaç adım attığında adam döndü ve aceleyle uzaklaşmaya başladı. Imogen genç subaylardan birine yaklaşarak onu takip etmesini emretti ama daha konuşmasını bitirmeden adam sanki havada eriyip gitmiş gibi ortadan kaybolmuştu.

Bölüm 3

Köydeki atmosfer hafta sonu boyunca değişmişti. Bir fotoğrafta gösterilebilecek ya da yakalanabilecek bir şey değildi ama Tontine Tepesi'nden ana caddeye doğru çıkarken, dükkanların, kafelerin ve pansiyonların önünden geçerken bunu hissedebiliyordum. Sağ tarafımda nehir gece boyunca yağan yağmurla kabarmıştı. Bir ördek ailesi salınarak geçiyordu. Şişman bir tavşan uzak kıyıda sallanıyordu. Her şey aynıydı.

Her şey farklıydı.

Yılın bu zamanlarında Ironbridge her yıl olduğu gibi turist akınına uğruyordu, ancak bu yıl sayılar tüm bölgede olduğu gibi düşmüştü. Seri katiller: iş için kötü. Ancak burası bir Dünya Mirası Alanı, Sanayi Devrimi'nin doğduğu yerdi ve normal şartlar altında Paskalya'dan yaz sonuna kadar dolup taşardı. Bir otobüs dolusu okul çocuğu ünlü köprü'nün üzerinde durmaya gelir, öğretmenler onları Viktorya Kenti'nde ya da yerel ekonomiyi besleyen sayısız müzeden birinde gezdirirdi. Tüm bunlar buradan ayrılmak için neden bu kadar hevesli olduğumu açıklıyordu. Ergenlik çağındaki benliğime göre burası ölü bir yer gibiydi; yüzü geçmişe o kadar dönüktü ki gelecek bir yana, şimdiki zaman bile neredeyse hiç yoktu.

Gazete bayii'nin önünde bir grup mahalle sakini duruyordu, her birinin elinde bir gazete vardı ve Much Wenlock'ta bulunan kadının yüzü baş sayfadaydı. Gruptan biri, Dave Pilkington - yakın zamanda arabamın bakımını yapan tamirci - yaklaştığımda bana başıyla selam verdi. Diğerleri sadece gözlerini kaldırıp bana baktılar ve sanki benden şüpheleniyorlarmış gibi bir paranoya hissettim. Burada büyümüş olmamın bir önemi yoktu. Yirmi yılı aşkın bir süredir yoktum. Ben yeniden doğmuş bir yabancıydım, büyük şehirde geçirdiğim yıllarla lekelenmişim. Köyde yaşayan çok fazla yabancı yoktu. Eğer cinayetler ben dönmeden aylar önce başlamamış olsaydı, muhtemelen şu anda evimin önünde eli yabalı bir güruh olurdu.

Dave gazeteyi kaldırdı. "Korkunç bir iş.

"Korkunç," diye yankılandım yanından geçerken.

Effy'nin kafesine girdim ve oturdum. Etrafımda insanlar sanki tek başlarına dışarı çıkmak çok tehlikeliymiş gibi çiftler halinde oturmuş, tek bir konu hakkında konuşuyorlardı - bundan emindim. Bayan Douglas cinayet konusunda haklıydı: Onunla konuştuktan birkaç saat sonra, o ürkütücü müzede dolaşırken, polis bunun bir serinin üçüncüsü olduğuna inandıklarını açıkladı.

Seri. Bu kelime, bu uykulu sokaklarda, vadiler boyunca ve koyunlarla dolu tarlalarda sıcaklığın birkaç derece düşmesine neden oldu. Shropshire'ın kendi seri katili vardı.

Bir saat önce onu bıraktığım Ollie'nin okulunda herkesin bu konu hakkında konuştuğunu hayal ettim. Bir gece önce tatlıdan ikinci kez yemesine izin vermediğimden beri aramızdaki hava soğuktu. Kendimi dünyanın en acımasız babası gibi hissetmeme neden olacak bir tarzı vardı ama aşırı tepkisi ve gecenin geri kalanında süren somurtkanlığı beni çok etmişti. Sonra bu sabah bana kendini hasta hissettiğini, okula gidemeyecek kadar hasta olduğunu söyledi.

Numara yaptığından emin olsam da, nedenini hastalıktan korkuya çevirmesine rağmen onu içeri soktum. "Korkuyorum baba," demişti. "Ya katil peşimden gelirse?"

Onun için her zamankinden daha fazla endişeleniyordum. Belki de sadece annesini ve eski arkadaşlarını özliyordu. Anne babasının ayrılmasından ve hayatındaki büyük kesintiden sonra bir tür gecikmiş TSSB geçiriyor olma ihtimali olduğunu tahmin ediyordum. Annem bana her zaman çocukların dirençli olduğunu, 'kauçuktan yapıldığını' söylerdi ama oğlum açıkça zıplamasını kaybetmişti. En iyisi bu olsa da, onu doktora ya da terapistle götürmek konusunda isteksizdim çünkü gerçekten ihtiyacı olan şeyin zaman olduğundan emindim. Zaman ve sevgi.

Köyün kenar mahallelerinde iki oda bir salon bir evde doğdum ve Ollie'nin şimdi gittiği okula gittim. Çocukluğum mutlu, pastoral bir çocukluktu: ormanda bir sürü kamp kurmak, nehrin üzerinde Pooh Sticks oynamak. Ben tek çocuktum, annem ve babam otuzlu yaşlarının sonlarındayken ortaya çıkan bir sürprizdi. İşlerini yapma tarzları o kadar oturmuştu ki, kariyerlerine o kadar bağlıydılar ki (kadın, öğretim görevlisi; erkek, banka müdürü) ben

yetişkin hayatlarına uyum sağlamam bekleniyordu. Çoğu zaman kendi halime bırakılmışım. Yetmişli yıllarda ve seksenli yılların başında dünya daha güvenliydi. Arkadaşlarım ve ben bisikletlerimizi ve kaykaylarımızı gözetim olmadan dışarı çıkarırdık. Kilometrelerce gider, ancak hava karardığında evlerimize dönerdik. Ollie'nin aynı şeyi yapmasına izin vermeyi hayal bile edemezdim.

Ergenlik hormonlarım devreye girdiğinde ve Pooh Sticks'in cazibesi azaldığında, buradan nefret etmeye başladım. *Sıkıcıydı*. Zamanımın çoğunu odamda ZX Spectrum'umla oynayarak geçiriyordum. Bazen birisi ormanda bir porno dergi buluyordu ve bu da öğleden sonrayı eğlenceli hale getiriyordu. Birinin ağabeyinin tarlalarda sürmemize izin verdiği bir motosikleti vardı. Aynı ağabey bazen içmemiz için sert bira kutuları temin ederdi. Yaz aylarında, aileleri tarafından buraya sürüklenen güzel genç kızları görmeyi umarak müzelerin etrafında dolaşırdık. İlk 'kız arkadaşım'la' bu şekilde tanıştım: tatilde olan Sonia adında çilli, kıvılcı saçlı bir kız. Londra'dan gelmişti ve öpüşmek hakkında her şeyi biliyordu. Beni dudaklarım acıyarak ve yazacağına söz vererek terk etti.

Belki de Londra'daki üniversitelere başvururken Sonia'yı düşünüyordum, öpüşmeyi ve daha fazlasını bilen kızlarla dolu bir şehir olmasını bekliyordum. On sekiz yaşımıdayken şehirdeki ilk gecemi asla unutmayacağım, Leicester Meydanı'na giden bir otobüse bindim ve sonra kalabalıklar ve ışıklar arasında dolaştım, sevindim, buranın benim evim olması gerektiğine ikna oldum. Mezun olduktan sonra da kaldım, bir seyahat acentesinde metin yazma işi buldum - büyük romanımı yazarken kiramı ödeyecek bir iş.

Zaman hızlı bir arabaydı. Megan'la tanıştım, yanına taşındım, evlendim, Ollie doğdu. Mutluydum. Zengin değildik, ondan çok uzaktaydık. Ama doğru zamanda, emlak fiyatları uçmadan hemen önce bir daire almıştık. İkimizin de düzgün işleri vardı ve bir gün o romanın tozunu almaya niyetliydim. Megan ve ben birbirimizi ve küçük oğlumuzu seviyorduk. Hayat sıradan ama güzeldi.

Ve sonra.

Ve sonra her şey ters gitti.

Daha sonra Ollie'yi yanımda Ironbridge'e geri getirdim. Eylül ayıydı, yeni okul döneminin başlangıcıydı. Kulübeyi eski bir aile dostu olan Frank Dodd'dan kiralamıştım. Aynı zamanda gürültücü Ross ve Shelley ile korkunç Pixie'nin yaşadığı yandaki evin de sahibiydi. Londra'da geçirdiğim son altı ay boyunca yaşadığım duygusal yıkımdan sonra - tüm o kavga ve çaresizlik, yıkılan hayaller - geri dönmek bana gerekli bir inziva gibi gelmişti. İyileşmeye ihtiyacım vardı.

İyileşmek. Megan'dan, dairemizden ve benim ve onun olmak üzere iki kampa ayrılan arkadaşlarımdan uzakta zihinsel ve fiziksel bir alana ihtiyacım vardı. Ev en uygun yer gibi görünüyordu, ergenlik öncesi yıllarımın anıları daha az mutlu olanları bir kenara itiyordu. Bunun Ollie için iyi olacağına inanmışım. Buraya gelmemin pratik bir nedeni de vardı: annem hastaydı. Babam on yıl önce ölmüştü ve ben onun tek çocuğuydum. Bana ihtiyacı vardı.

Ne kadar zor olacağını hafife almışım. Belki de bu bölgenin kışın ne kadar kasvetli olduğunu, turistlerin uzak durduğunu ve herkesin soğuğa ve amansız yağmura karşı büzüştüğünü unutmuştum. Burada, kırsal kesimde, hava koşulları acımasızdı ve geceler tam anlamıyla karanlıktı. Ve oğluma bakmak dışında, televizyon seyretmek ve unutmak istediğim her şeyi düşünmek dışında yapacak bir şey yoktu.

En karanlık gecelerde yatağında uyuyamıyordum, gece ziyaretçilerim gevezelik ediyor, bana başarısız olduğum tüm yolları detaylandırıyordu. Hayatımdaki tüm ana oyuncular Scrooge'un hayaletleri gibi benimle konuşuyordu. Megan bana onu mutlu etmediğimi, ona her gün fark etmeden yanından geçip gittiğiniz duvardaki bir resim gibi davrandığımı söyledi. Michael onu gerçek bir kadın gibi hissettirdi. Bayan Douglas bana o büyük romanı asla yazmadığımı hatırlatmak için uğradı. Oğlum kısa tuttu: *Baba, sen tam bir eziksin*. Ve annem solgun ve yargılayıcı bir şekilde bana doğru yürüdü, kemikli parmağını salladı. *Başladığın yere geri döndün*, diye azarladı. *Hayatta başarısız oldun, Ben*.

Başarısız.

Dizüstü bilgisayarımı açıp banka hesabıma girdim ve parmaklarımla bakiyemi kontrol ettim. Durum korktuğumdan da kötüydü. Birikimlerim tükeniyordu. Gerçekten burada olmamalıyım, kavanozdan çıkmamış bir kahve içiyordum ama evde yalnız olma düşüncesi çok acımasızdı.

Serbest çalışmanın ne kadar zor olacağını fark etmemişim. Artık tüm eski bağlantılarımı tüketmişim - bana birkaç parça iş veriyorlardı ama herkes şirket içi metin yazarları kullanıyordu. İş almadan ne kadar devam edebileceğimi hesaplamaya çalıştım. İki aylık kiram daha vardı. Annemden yardım isteyemezdim çünkü tüm birikimleri huzurevinin masraflarına gidiyordu.

Tüm iş sitelerini taradım - benim deneyimime sahip biri için buralarda hiçbir şey yoktu.

Yumruklarımı sıktım. Megan daireyi satmayı kabul ederse. Sermayenin yarısı beni en az bir yıl idare ederdi. Ama önce yaşayacak başka bir yer bulması gerektiğini söyleyerek ayak sürüyordu. Gerçek sebep ise daireyi çok sevmesi ve taşınmak istememesiydi. Ondan beni satın almasını istemiştım ama o yoksulluğu öne sürüyordu ki bu çok saçmaydı. Megan'ın mali danışman olarak iyi bir işi vardı ve parası da çoktu. Her şeyi dostane bir şekilde, büyük avukat masrafları olmadan çözmeyi umuyordum - özellikle Megan benden çok daha iyi bir avukat tutabildiği için - ama görünüşe göre onu mahkemeye vermek zorunda kalacaktım. Tanrı aşkına, neden mantıklı olamıyordu?

Banka sitesinden çıkış yaptım, damarlarımda öfke dolaşıyordu. Sevgi ve nefret arasındaki o meşhur ince çizgi. İçinde kendimden nefret de vardı. Onu hafife almıştım. İletişimsizdim, kendi erken orta yaş krizime, hayatımın yarısına geldiğimi ve hayallerimin bir kısmını bile gerçekleştiremediğimi fark etmeye kapılmıştım. Keşke ne kadar şanslı olduğumu fark etseydim, keşke dikkatim bu kadar dağılmasaydı.

Benden daha kötü durumda olan biriyle ilgili bir şeyler okuma ihtiyacıyla gazeteyi kendime doğru çektim ve son cinayetle ilgili habere döndüm.

Kurbanın adı Fiona Redbridge'di. Kırk dokuz yaşındaydı ve ilçenin büyük kasabalarından biri olan Ludlow'da yaşıyordu - yaşamıştı - ve burada antika satıcısı olarak çalışıyordu. Üçüncü sayfada dükkânının bir fotoğrafı vardı ve fotoğrafın başlığına göre kısa bir süre önce müzayedede on bin sterline sattığı bir Roma fincanıyla sırtarak poz veriyordu. Komşuları onun ne kadar sevimli bir kadın olduğunu söylüyordu: 'ayakları yere basan', 'çalışkan', 'toplumun temel direği'.

Bilgisayarım pingledi.

Robert Friend adında birinden gelen bir e-postaydı ve konu başlığı "Müsait misiniz?" idi.

Sayın Bay Hofland - Telford'da bir internet girişiminin pazarlama ekibini yönetiyorum ve bizim için tanıtım metni yazacak birini arıyoruz. Profilinizi LinkedIn'de gördüm ve yerel olduğunuz için sohbet etmeye değer olabileceğini düşündüm.

Buna inanmadım. Tanrılar tarafından gönderilmiş bir e-postaydı ve tam da doğru zamanda dualarıma cevap veriyordu.

Hemen cevap verdim, Robert Friend'e telefon numaramı verdim ve müsait olduğumu söyledim.

Sonra arkama yaslandım. Belki, sadece belki, bu bir şeylerin başlangıcı olabilirdi. Şansımın döndüğü an.

Bölüm 4

Imogen arabasını hastanenin dışında bıraktı ve otoparktan geçerek binanın morg bölümünün bulunduğu kanadına doğru ilerledi. Yürürken, birkaç kişinin onu görünce iki kez baktığını fark etti. Sorun saçıydı - onu fazlasıyla tanınır kılıyordu.

Shrewsbury'ye geleli bir yıldan biraz fazla olmuştu ve gelir gelmez bu soruşturmanın içine atılmıştı. Metropolitan Polisi'nin cinayet soruşturma ekiplerinden birinde çalışarak edindiği deneyim sayesinde kıdemli soruşturma memuru olmuş, bu da Büyük Soruşturmalar'ın Shropshire doğumlu birkaç üyesinin egosunu altüst etmişti. Ancak başmüfettiş Brian Greene onu -Salopyalı olmayan birini- seçmişti ve ekibin geri kalanı bununla başa çıkmak zorundaydı. Ancak o zamanlar bunun münferit bir cinayet olduğunu, hızlı ve kolay bir şekilde aydınlatılacağını düşünüyorlardı. Imogen paranoyaklaştığından emin değildi ama Greene'in kararından pişmanlık duymaya başladığından şüpheleniyordu.

İlk kurban 15 Şubat 2015 tarihinde bulunmuştur. Adı Danni Taylor'dı ve Craven Arms'daki bir veteriner kliniğinde yirmi bir yaşında bir resepsiyonistti. Polis ilk başta bunun aşırı dozda uyuşturucu, kaza ya da intihar olduğunu düşündü. Ancak olay yerinde hiç şırınga yoktu ve Danni'nin bırakın ağır maddeleri, herhangi bir uyuşturucu alma geçmişi bile yoktu. Şırınganın bulunmaması onları iki olasılığa yöneltti: Danni kendine başka bir yerde enjekte etmişti ve biri cesedini taşımıştı. Ya da cinayet.

Imogen, Danni'nin arkadaşları ve ailesiyle konuştuktan sonra, bunun ikincisi olduğuna ikna oldu. İlk başta, ölümünün bir şekilde Sevgililer Günü ile ilgili olabileceğini düşündü: korkunç bir şekilde yanlış giden bir ilişki; karşılıksız saplantı. Ancak cinayet yöntemi buna pek uymuyordu ve cinayet nedeninin cinsel olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Saldırı yok. Meni yok.

Danni kısa bir süre önce yirmi üç yaşındaki Rob adında bir inşaatçı olan erkek arkadaşının yanına taşınmıştı ve bu da onu ilk şüpheli haline getirmişti. Zavallı adam saatlerce sorgulanmış, çok sevdiği kız arkadaşının öldüğünü yeni öğrenmişti. Ancak daha sonra bir dizi tanık ve bir CCTV kamerası mazeretini doğruladı.

Kasım ayına gelindiğinde Imogen, Danni'nin katilini asla bulamayacakları sonucuna varmıştı. Yeni birimindeki ilk büyük davasının sonuçlanmamış olması ona acı veriyordu - Met'teyken, sonuçlandırma oranı en iyiler arasındaydı.

Ve sonra başka bir ceset buldular.

İkinci kurbanın adı Nathan Scott'tı. Yirmi sekiz yaşındaydı, Bridgnorth'ta ikamet ediyordu ve güney Staffordshire'daki Jaguar fabrikasında çalışıyordu. Yakışıklı, atletik ve uzun boylu bir adamdı, onu tanıyan herkes tarafından partinin canı ve ruhu, barda her zaman ayakta duran, her Pazar rosto yemeği için ailesinin evine giden iyi bir adam olarak tanımlanıyordu.

Melissa adında bir kuaförle nişanlıydı, ağartılmış sarı saçları ve uzun bacakları Nathan'ın bulunmasının ardından gazetelerde boy boy yer almasına neden olmuştu.

Danni Taylor ve şimdi de Fiona Redbridge gibi Nathan da sırtüstü yatmış, gökyüzüne bakarken bulunmuştu, ancak onun durumunda gökyüzü kış ağaçlarının çıplak dalları tarafından kesilmişti. Yerel faunanın dikkatinden kaçan Danni'nin aksine, bir köpek gezdiricisinin onu bulması için geçen yirmi dört saat içinde fareler Nathan'ın bedenini kemirmişti.

İlk başta, duruşları ve yüzlerinde donup kalmış tuhaf, mizahtan yoksun gülümsemeleri dışında, bu ölümle Sevgililer Günü'nde genç kadının öldürülmesi arasında bir bağlantı olduğunu düşündürecek çok az şey vardı, ta ki adamın kolundaki deliği bulana kadar. Tekrar ediyorum, olay yerinde şırınga yoktu. Nathan'ın uyuşturucu kullanma geçmişi yoktu. Sporcuymdu, temiz yaşıyordu; arkadaşlarına göre hiç sigara bile içmemişti. Ve işte buradaydı, vücudu zehirle doluydu, alçak kış güneşine gözlerini dikmiş bakıyordu.

Morga girdi, çift kapıyı iterek geçtiğinde Karen Lamb'in kendisini beklediğini gördü.

"Geç kaldın," dedi

Karen. "Hayır, geç

kalmadım.

Imogen, Imogen'in hapse attığı bazı katillerden daha az çekiciliği olan Karen'la başa çıkmanın en iyi yolunun iddialı olmak olduğunu düşündü. Geri adım atma çünkü atarsan patolog seni yere iter ve üzerine yürürdü.

Tanışmalarından kısa bir süre sonra Imogen Karen'ı bir şeyler içmek için dışarı çıkmaya ikna etmişti. Diğer kadının küçük bir kadeh şarabı yudumlayışını ve saf limon suyuymuş gibi bir yüz ifadesi takınışını izleyen Imogen, Karen'a neden patolog olmayı seçtiğini sormuştu.

"İnsanlarla pek iyi anlaşıyorum," diye cevap verdi. "En azından hâlâ nefes alanlarla. Şarabından bir yudum daha aldı. "Ve ölümler beni nadiren hayal kırıklığına uğrattır.

Dalga geçiyor olmalı, değil mi?

Imogen bu karşılaşmayı aktardığında Emma, "İnsani yönünü göstermesini sağlayacağını sanıyorsan vaktini boşa harcıyorsun," demişti.

Shrewsbury Karakolu'ndaki hemen hemen herkes gibi Emma da Karen'dan korkuyordu. İstasyonda Karen'la ters düştüğünüzde sizinle konuşmayı reddettiği çok iyi bilinirdi. Buna 'Kuzu'nun sessizliği' derlerdi.

"Nasıl gidiyor? Imogen uzun boylu, ince yapılı, kıvrırcık ve kırılmış saçları olan Karen'ı takip ederken sordu. Imogen onun kırklı yaşlarının sonlarında olduğunu tahmin ediyordu.

"Otopsiyi tamamladım.

"Nasılsın?" demek istedim. Hayatında heyecan verici bir şeyler oluyor mu? İzlediğin yeni bir dizi var mı? Aşk hayatın nasıl gidiyor?"

Karen döndü ve ona baktı. "Cesedi görmek istediğinizi varsayıyorum?" "Bu çok hoş olurdu.

Beş dakika sonra Fiona Redbridge'in yanında, vücudu omuzlarına kadar bir çarşafı örtülmüş halde duruyordu. Neyse ki gözleri artık kapalıydı. Gülümsemesi de azalmış, yerini bir ölünün nötr ifadesine bırakmıştı.

"Sanırım ilgilendiğiniz şey bu," dedi Karen, çarşafın altından kaldırdığı kadının sol kolunu göstererek.

alt tarafı yukarı doğru çevrilmişti. Imogen sedyenin etrafında dolandı ve iyice görebilmek için yaklaştı.

İşte oradaydı, dirseğinin hemen üstünde. Çürüklerle çevrili küçük bir iz. Onu öldüren zehrin içine aktığı delik.

"Öncekiyle aynı mı?" diye sordu.

Karen kolunu indirdi ve çarşafın altına sıkıştırdı. "Toksikoloji raporlarını bekliyorum ama evet, ilk bulgular ölümcül dozda morfin enjekte edildiği yönünde.

Imogen başını salladı.

"Dediğim gibi, kan testleri henüz elime geçmedi - gerçi hızlı bir şekilde yapılmasını istedim - bu nedenle dozajın tamamen aynı olup olmadığını söyleyemem, ancak ilacı serum yerine doğrudan bir şırınga yoluyla uygulama yöntemi aynı.

"Yeni ya da farklı bir şey yok mu?"

Karen dudaklarını büzdü. "Hayır. Başka bir yara yok, bir boğuşmaya karıştığına dair hiçbir işaret yok. Kolunun iç kısmındaki küçük yara dışında, görünürde hiçbir şiddet izi yok.

"Öldüğü gerçeği dışında. "Oldukça.

"Peki ya dudaklarının pozisyonu? Imogen sordu. "Diğerleri de aynıydı. Hepsinin yüzlerinde bir gülümsemeyle öldüğüne inanamıyorum.

Karen iç çekti. 'Bunu daha önce konuşmamış mıydık? Rigor mortis ölümden iki saat sonra başlar. Önce göz kapaklarını, çeneyi ve boynu etkiler, sonra yüz kaslarına yayılır. Tahminimce katil her kurbanla iki ya da üç saat oturdu ve ölüm sertliği etkisini gösterene kadar dudaklarını yerinde tuttu.

Imogen Fiona'nın bedenine baktı. Karen haklıydı. Bunu daha önce de konuşmuşlardı. Ama her bulmacada olduğu gibi, Imogen'ın da cevabı bulabilmek için bunu tartışmaya ihtiyacı vardı.

"Ama bunu neden yapsın ki?" diye sordu. Patolog omuz silktili.

İç çekme sırası Imogen'deydi. "Bana başka ne söyleyebilirsin?"

Karen notlarına baktı. 'Sağlıklıydı - yaşına göre oldukça formdaydı. Ölmeden önceki yirmi dört saat içinde bir noktada cinsel olarak aktıftı. Vajinasının içinde az miktarda meni vardı ama cinsel şiddet izi yoktu.

Kocasıyla konuşmaları ve meninin ona ait olduğundan emin olmak için DNA örneği almaları gerekecekti. Imogen neredeyse parmaklarını çaprazlıyordu. Eğer meni başka bir adama aitse, bu ihtiyaç duydukları kırılma noktası olabilirdi. Ya da başka bir çıkmaz sokak. Yine de bunun Fiona'nın hâlâ eşiyle seks yaptığının bir kanıtı olma ihtimali vardı.

"Sana bir şey göstereyim," dedi Karen. Çarşafı sıyrarak Fiona'nın göğsünü ortaya çıkardı. Imogen hemen gördü - Fiona'nın göğüs kafesinden göğüslerinin arasına doğru uzanan ve göbek deliğinin birkaç santim üzerinde son bulan belirgin bir dikey yara izi.

"Kalp ameliyatı mı geçirdi?"

Tıbbi kayıtlarını kontrol ettim. On sekiz ay önce kalp nakli olmuş. Tamamen iyileşmiş. Patolog başını salladı. "İyi bir kalbin böyle harcanması.

Imogen onun çarşafı değiştirmesini izledi. "Yani tırnaklarının altında hiçbir şey yok, hiçbir yerde yabancı DNA yok mu?"

"Sperm dışında, hayır.

'Peki ya yemekler? En son ne zaman yemek yedi?'

"Ölmeden dört beş saat önce. Tavuk salatası.'

Görünüşe göre Fiona Redbridge yeni kalbiyle ilgileniyormuş. "İşimiz bitti mi? Karen sordu. "Başka müşterilerim de var, biliyorsun.

Imogen iki kez baktı. 'Kadavralara böyle mi diyorsun? Müşterilerinize mi?'

"Oh, evet. Ve müşteri hizmetlerim rakipsizdir.'

Imogen ona baktı ve gülümsemesini bekledi. Dalga geçiyor *olmalıydı*. Ama gülümseme gelmedi.

Karen onu dışarı çıkarırken Imogen, "Bana bir iyilik yap," dedi. 'Tanrı korusun, eğer cesedim buraya gelirse, lütfen benden müşteriniz olarak bahsetmeyin. Hatta bunu vasiyetime yazacağım. Seni cesedimin yakınında bile istemiyorum.

Patoloji uzmanı, onu levhanın üzerinde hayal ediyormuş gibi yukarıdan aşağıya bakarken ürperdi.

'Mükemmel ellerde olacaksınız, Dedektif,' dedi ve kapıyı kapattı.

İstasyona geri dönmek sadece kısa bir yolculuktu. Imogen arabayı sessizce sürdü ve patoloğun ona söylediklerini düşündü.

Morfin. İlk kurban olan Danni Taylor'ın nasıl öldüğünü keşfeder keşfetmez Imogen ve ekibi, onlara kısa bir kimya/biyoloji dersi veren Kanwar Singh adındaki adli toksikologla bir araya geldi.

Singh onlara 'Morfinin merkezi sinir sistemi üzerinde doğrudan bir etkisi vardır,' demişti. 'Basitçe söylemek gerekirse, kişinin sinirleri ile beyin arasındaki sinyalleri bloke eder, böylece ağrı geçmez ya da en azından büyük ölçüde azalır. Acıyı engellemenin yanı sıra, kişinin kendini coşkulu hissetmesini de sağlayabilir. Genellikle uyuşukluğa da neden olur, ancak tolerans geliştirdikçe daha az olur.

"Bu aslında eroinin başka bir adı değil mi? Emma sormuştu.

Singh ona gülümsedi. "Bir asetil molekülü dışında. Birbirlerine çok benziyorlar ama eroin daha güçlü ve kan-beyin bariyerini daha hızlı aşıyor. Yine de sonuçta etkileri aynıdır.

Imogen, Met'te çalıştığı süre boyunca aşırı dozda eroin kullanımından kaynaklanan çok sayıda ölüme tanık olmuş ve uyuşturucuya olan bağımlılıkları onları hırsızlık yapmaya, kendilerini satmaya ve hatta öldürmeye kadar götüren birçok bağımlıyla ilgilenmişti. Ancak morfinden ölen tek bir kişiye bile rastlamamıştı. Bir sokak uyuşturucusu olarak son derece nadirdi.

Imogen, "Danni'nin vücudunda ne kadar morfin vardı?" diye sormuştu. 'İki yüz elli miligram. Öldürücü doz genellikle iki Özellikle de daha önce kodeinden daha güçlü bir afyon kullanmamış olanlarda. Saçını analiz ederek Bayan Taylor'ın uyuşturucu geçmişine dair bir resim elde edebildik. Opioid naifiydi - başka bir deyişle daha önce hiç eroin ya da morfin almamıştı - dolayısıyla tolerans seviyeleri düşüktü. Bayan Taylor'a enjekte eden kişinin kesinlikle ölmesini istediğini söyleyebilirim.

Yok artık, diye düşünmüştü Imogen.

"Eroin değil de morfin olduğunu nereden biliyorsun?" diye sormuştu.

"Çünkü 6-MAM yok. Bu eroine özgü bir metabolit. eroin.' Durakladı. "Eğer teselli olacaksa, ki kurbanın ailesi için teselli olacağını düşünüyorum, hiç acı çekmezdi. Aslında tam tersi.

Şimdi karakola geri dönerken Imogen bu konu üzerinde kafa yormaya devam ediyordu. Eroini ele geçirmek kolaydı ama morfin dikkatle kontrol edilen bir maddeydi, özellikle de Harold Shipman onu

doksanlı yıllarda İngiltere'nin en üretken seri katili oldu. Katil bunu nereden bulmuştu?

Morfini takip et. Yapması gereken buydu. Sorun şuydu ki, nereden başlayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Geçen yıl boyunca yerel bölgede morfin çalındığına dair hiçbir rapor alınmamıştı. Gerçekten bir doktor arıyor olabilirler miydi?

Imogen olay odasına girdi. Fiona'nın fotoğrafı ilk iki kurbanın, Danni ve Nathan'ın fotoğraflarının yanına asılmıştı. Üç kurbanın hayatında, katilin neden onları hedef aldığını ortaya çıkaracak bir şeyler, bir düzen vardı. Imogen bundan emindi.

Rastgele olamaz. Cinayet yöntemi. Cesetlerin bırakıldığı yerler. Gülümsemeler. Bunlar katil için cesedi atmadan önce iki ya da üç saat boyunca yanında kalmasını gerektirecek kadar önemliydi. Seri katilin polise şifreli bir mesaj göndermeye ya da büyük bir marazi sanat eseri yaratmaya çalıştığına inanmıyordu. Ama morfin ve cesetlerin bırakıldığı yerler katil için bir anlam ifade ediyordu. Sadece ne olduğunu bulması gerekiyordu.

Bölüm 5

Çocuk elindeki kese kağıdıyla paket servisten çıkıyor ve alçak bir tuğla duvara oturuyor. Sıcak cips ve ucuz et kokusu, siyah bir çöp kutusunun yarı gizlediği gölgelerde çömeldiğim ara sokağa yayılıyor. Sadece birkaç metre arkasındayım ama o farkında değil.

Londra'da büyüyen bir çocuğun sokakları daha iyi bileceğini düşünürsünüz.

Tehlikeye karşı daha uyanık.

Duruyor ve küçük ketçap poşetiyle boğuşuyor, elleri yağdan kayganlaşmış, ağzına bir cips tıkmadan önce kırmızı sıvıyı poşete fıskırtıyor. Şimdi sosis olduğunu görebildiğim şeyden bir ısırık alıyor ve avucunu okul üniformasının ön tarafına silmeden önce kolayla yıkıyor. Kesilmesi gereken kızıl-kahverengi saçları var. Yanakları pembe ve dolgun, gözleri mavi ve hüzünlü.

Adı Oliver, ama babası ona Ollie diyor.

Şimdi cipsleri daha hızlı tıkıştırıyor. Rahatlamak için yiyor - bu çok açık. Acısının ve endişesinin onda yarattığı kaşıntıyı kaşıyor. İçimde bir karıncalanma yayılıyor, karnımda çırpınıyor ve kasıklarımı ısıtıyor. Zavallı küçük Ollie acı çekiyor ve bunu hak ettiğini düşünmüyorum. Bence o iyi bir çocuk.

Ve neden acı çektiğini anlamam uzun sürmedi.

Yakındaki otobüs durağında Oliver'ın yaşlarında iki kız ve üç erkek çocuk daha beklemektedir. Oliver yemek yerken onlara dikkatle bakıyor. Birbirlerine cips atmaktan, telefona sarılmaktan ve muhtemelen porno bir videoya yüksek sesle bağarmaktan onu fark edemeyecek kadar birbirlerinin arkadaşlığına dalmış görünüyorlar. Ama Ollie'nin öyle bir bakışı var ki, sanki bir av, kurtlarla dolu bir dünyada titreyen bir kuzu. Acaba bu çocuklardan biri onun korktuğu zorba mı? Pek olası görünmüyor. Oliver bu kadar yakın oturmazdı. Ama belli ki onlardan biraz korkuyor.

Bir ağız dolusu kola daha yutuyor, ağzına bir cips daha tıktırıyor. Acaba ben de önceki hayatımda, mutluluğu bulmadan önce onun gibi miydim? Aç olduğumu hatırlıyorum. Karnımı kemirdiğini hatırlıyorum - canımı acıtan, beni zayıf ve çaresiz kılan gerçek bir açlık. Yine de hiçbir zaman Ollie gibi şişman değildim. Cılızdım, kaburgalarım açlıktan ölmek üzere olan bir köpek gibi dışarı çıkıyordu.

Zavallı Oliver. Bir martı kadar aç, hiçbir yiyeceğin dolduramayacağı bir deliğe yağlı patates kürekliyor.

Mutlu olmanın nasıl bir his olduğunu unutmuş.

Nathan Scott da onunla ilk karşılaştığımda böyleydi. Elbette Ollie'nin iki katından daha yaşlıydı ve benden önceki çocuk gibi şişko bir enkaz değil, fit ve zayıftı. Ama mavi gözlerinin ardında bunu görebiliyordum. Sürekli kaybedenin hayal kırıklığını; her zaman ikinci gelen adamı.

Zinde ve güçlü olan - ve onunla işim bitmek üzereyken özgüven ve içsel güçle dolu olan - Nathan şanslı olanlar arasında en zorlayıcı olanıydı. Ne kadar riskli olacağını biliyordum; bana zarar verme ya da kaçıp beni ifşa etme ihtimali vardı. Zeki olmak zorundaydım.

Alışkanlıkları olan biriydi, bu yüzden o akşam hangi yoldan gideceğini biliyordum. Minibüste bekledim, yan yola park ettim ve yaklaştığını anlayınca direksiyonu yoluna kırdım, savrularak durdu ve bisikleti devrildi. Yolun kenarındaki çimlerin üzerine düştü. Bir anda oradaydım ve bana baktığında yardıma geldiğimi düşünmüş olmalı ki gülümsedi. Yine de sersemlemişti, bir an için durgunlaşmıştı ve ben de hemen orada ona iğneyi batırdım, iğneyi koluna batırdım, sadece onu bayıltmaya yetecek kadar, onu bir mutluluk bulutunun üzerine gönderdim. Neredeyse minibüsün arkasına doğru süzülüyordu.

Daha sonra, ne olacağını anladıktan sonra bunun bir son olduğunu söyleyerek ağladığında hayal kırıklığına uğradım. Kız arkadaşı hakkında konuşup durdu. Melissa, Melissa. Onun hakkında susmak bilmiyordu. Sonunda onu tehdit etmek zorunda kaldım: eğer çenesini kapatmazsa bir dahaki sefere ona gider ve canını yakardım. O güzel göğüslerine tam olarak ne yapacağımı söyledim. Ona en keskin bıçağımı gösterdim, sevgilisini boğazından amına kadar kesip açtığımı hayal etmesini sağladım. İşe yaradı. Ağlamayı kesti ama

İğneyi ikinci kez batırıp ona ölümcül dozu verdiğimde tir tir titriyordu. Çok sinir bozucuydu ve Danni'yle hissettiğim yüksekliğe yakın bir şey yaşamadım. Sadece öldüğünde, yüzündeki kaslar sertleştiğinde doğru görünüyordu.

Nathan, günün sonunda bir hayal kırıklığıydı. Bir daha böyle bir hata yapmayacağım.

Otobüsü köşeyi dönüp durağa yaklaşırken Ollie cipsini bitiriyor. Otobüse binmek için benim sokağımın ağzından geçmesi gerekecek ve bunu yaparken yalnız olacak, diğer çocuklardan uzakta, binaların duvarlarına sarılacak.

Yemi yerleştiriyorum, yepyeni iPhone'u sokağın girişinde yere koyuyorum, sonra daha uzağa çekiliyorum ve kendimi kokuşmuş kızartma yağı kokan devasa çöp kutusunun arkasına gizliyorum. iPhone'un sesini sonuna kadar açtım ve şifreyi devre dışı bıraktım, böylece Ollie'nin onu açmak için bir PIN'e ihtiyacı olmayacak.

Kendi telefonumla çöp kutusuna bakıyorum, parmağım 'Ara' düğmesinin üzerinde, Ollie görünür görünmez basıyorum. Tanıdık zil sesi havayı dolduruyor.

Ollie durdu, etrafına bakındı. Telefona yaklaştığını, kafası karışmış bir şekilde tekrar etrafına bakındığını, sonra eğilip telefonu aldığını ve cevap verdiğini görüyorum.

"Alo?" diyor kararsız bir sesle.

Aramayı sonlandırıyorum.

Bir süre orada durur. Otobüs şimdi durakta. Diğer çocukların çoğu bindi.

Ollie iPhone'u çantasına tikiştiriyor ve otobüse binmek için acele ediyor. Gülümsüyorum. Tıpkı gençken tuzağa düşürdüğüm tavşanlar gibi. Dayanamadı.

Bölüm 6

Church Stretton, Olağanüstü Güzellik Alanı olarak belirlenmiş Shropshire tepelerinin bir parçası olan Long Mynd'in kalbindeki bir vadiye yer alan şirin bir kasabaydı. Emma'yla birlikte kasabadan geçip Nathan Scott'ın bulunduğu yere doğru ilerlerken, Imogen her tarafta yükselen yeşil tepelere hayranlıkla bakmaktan kendini alamıyordu. Ama burada yaşamaktan nefret ederdi. Shrewsbury ile başa çıkabilirdi. Ama Tanrım, beyaz olmayan yüzler görmeyi, kendi dilinden başka diller duymayı nasıl da özlemişti. Londra'nın çatırdayan, çok kültürlü enerjisini, telaşını ve kokusunu, anonimliğini, *hayatını* nasıl da özlemişti. Şehirde doğup büyüdüğü halde, penceresinin dışında sürekli gürültü olmadan uyumakta zorlanıyordu, bu yüzden geceleri televizyonu açık tutmaya başlamıştı çünkü sessizlik kulaklarını ısıltmaya zorluyordu.

Emma, 'Yakında üstünü açabileceğiz,' dedi.

"Manşetleri hayal edin. "Bayan Polis Shrewsbury'de Üstsüz Geziyor".

Imogen'in arabası, müzayededen mucizevi bir şekilde ucuza aldığı gümüş rengi eski bir Mercedes-Benz SL Pagoda'ydı. Buradaki ilk gününde işe geldiğinde yeni iş arkadaşlarının, özellikle de erkeklerin yüzlerini hâlâ hayal edebiliyordu. İçlerinden birkaçı arabayı okşamak için yanına gelmişti. Eski model bir üstü açık arabayla dolaşmanın, gerçekte kim olduğunu yansıtmayan bir imaj - gösterişli, abartılı, iyi vakit geçiren bir kız - yansıttığını biliyordu. Birçok kez onu mantıklı bir şeyle değiştirmeyi düşünmüştü: bir VW Golf veya bir Ford Focus. Buradaki insanlar gibi olabilir ve bir Land Rover alabilirdi. Ama Pagoda'sını seviyordu. Ona sahip olmak, onu sürmek onu gülünç derecede mutlu ediyordu. Ve eğer insanlar sahip olduğu motor yüzünden onu belli bir şekilde görmek istiyorlarsa, canları cehenneme.

Arabayla şehrin batı eteklerine gittiler ve kırsal alanın kenarındaki bir siteye park ettiler. Neyse ki çiseleyen yağmur dinmişti,

En azından geçici olarak, ama ağaçların arasından yokuş yukarı çıkarken zeminin altı vıcık vıcıktı. Birkaç dakika sonra, sık bir çalılığa doğru giden toprak bir patikaya ulaştılar.

Koruluğa girmek alacakaranlık bir dünyaya adım atmak gibiydi. Burası çok sessizdi - kuş sesleri yoktu, uzaktan gelen tiz bir vızıltı dışında insan gürültüsü yoktu: bir uçak ya da uzaktaki bir traktör. Sivrisinekler çalkalanan patikanın üzerinde geziniyordu. Burayla işlerini bitirmelerinin üzerinden aylar geçmiş olmasına rağmen, bir suç bandının ipi hâlâ bir ağaca bağlıydı ve çamurda iz bırakıyordu. Imogen onu yakaladı ve çekiştirerek kurtardı, buruşturdu ve ceketinin cebine soktu.

Çamurlu zemine, sanki hâlâ onun bedeninin izini görebiliyormuş gibi baktı. Nathan dağ bisikleti kıyafetleri giymişti: siyah ve yeşil bir bisiklet forması ve tam boy Likra şort. Kaskı hariç hepsi kayıptı. Kız arkadaşı Melissa polise bisiklete bindiğini ama eve dönmediğini söylemişti. Nathan'ın gururu ve neşesi olan pahalı bir model olan bisiklet bulunamamıştı ve bu yoldan geçtiğini gösteren hiçbir lastik izi yoktu. Melissa'ya göre, Bridgnorth'tan Wolverhampton'a giden yol boyunca bisiklet sürmeyi planlıyordu, her iki yönde de on üç mil.

Yolunu kesen biri mi oldu? Planını mı değiştirdi? Yoksa Melissa'ya yalan mı söylüyordu?

Bunun cevabı ne olursa olsun, Nathan ile bu yer arasında kısa sürede bir bağ kurmuşlardı. Long Mynd dağ bisikleti yarışmaları için popüler bir yerdi ve Nathan burada birçok etkinliğe katılmıştı.

Katil bunu biliyor muydu? Nathan'ın burada bir duruşmada yer almasını izlemiş miydi?

Kendini bunu yüksek sesle sorarken buldu.

"Belki de cevap budur," dedi Emma. 'Ya cesetlerini onlarla ilk karşılaştığı yerde bıraktıysa? Fiona Redbridge'i Wenlock Manastırı'nda gördü...'

"Ve Danni'yi ıssız bir yerde bir tarlada mı gördünüz?" "Bilmiyorum. Bu mümkün. Öyle değil mi?"

Danni Taylor, koyunların otladığı ve arpanın yetiştiği bir çiftlik arazisinde, Ruyton - ya da tam adıyla Ruyton-XI-Towns - adlı bir köyün hemen dışında bulundu. Dış mahallelerde lüks bir hazırlık okulu, bir bar, bir kilise ve bin beş yüz kişi dışında pek bir şey yoktu. A

Çiftçi, Danni'yi toprak bir patikanın kenarında, artık tanıdık bir pozda yatarken bulmuş: sırt üstü yatmış, gökyüzüne bakıyor, ağzı kıvrılmış. Çiftçi, kuşlar gözlerine saldırmadığı için şanslı olduğunu belirtmiş ve bu büyük şansını yakınlarda duran ve yırtıcı kuşları uzaklaştıran bir korkuluğa bağlamıştı. Gece yağın yağmur nedeniyle Danni'nin kıyafetleri sırlıklam olmuş, üzerinde bulabilecekleri her türlü DNA silinip gitmişti. Tarlaları, nehrin kıyısına kadar aramışlar ama hiçbir şey bulamamışlardı. Köydeki hiç kimse bir şey görmemişti.

Imogen'in telefonu çaldı. Arayan ekibinden biriydi, DC Alan Hatton, yeni mezun olmuş bir dedektifti ve memnun etmek için köpek yavrusu gibi bir hevesi vardı. Ağaçların altında telefon çekmiyordu, bu yüzden açık havaya çıkıp kasabaya baktı.

Az önce kurbanın kocası Trevor Redbridge ile konuştum. Ondan DNA örneği almamız gerektiğini söyledim. Tanrım, zavallı adam paramparça olmuş. Bana düğün albümlerini inceletti. Ama ilginç bir şey söyledi. Bir iş gezisinden yeni dönmüş. Karısını öldürülmeden önce bir hafta görmemiş.

"Yani meni ona ait olamaz. Adımlarını hızlandırarak arabaya doğru geri döndü. Karen Lamb, Fiona'nın kendi rızasıyla seks yaptığından emindi - herhangi bir şiddet ya da boğuşma izi yoktu. Bir ilişkisi mi vardı?

"Şimdi Bay Redbridge'de misin?

"Evet. Ona meniden bahsetmedim.

Nathan'ın bulunduğu yerdeki çamurlu yapraklara son bir kez baktı ve patıkaya doğru dönerken Emma'ya kendisini takip etmesini işaret etti.

"İyi adam. Orada kal. Ben yoldayım."

Bölüm 7

"Çikolatalarımı hatırladın mı?"

"Merhaba anne. Kuru yanağını öpmek için eğildim ve tanıdık kokusunu içime çektim. Her zaman lavanta kokardı. Önümüzdeki aylar ve yıllar boyunca bu kokunun bana hep onu hatırlatacağını biliyordum.

En sevdiği çikolatalardan oluşan kutuyu poşetten çıkardım ve onun için açtım. Bir tanesini ağzına attı ve çiğnedi. Dişlerinde ya da beyinde hiçbir sorun yoktu. Ama vücudu kanser yüzünden harap olmuştu. Kanser rahminde başlamış ve acımasız bir ordu gibi yayılmış, içinde hiçbir mücadele, hiçbir direniş kalmayana kadar istila ve yağma etmişti. Artık sadece an meselesiydi. Doktorlar son birkaç aydır sadece birkaç haftalık ömrü kaldığını söylüyorlardı ama o hayata tutunmaya devam ediyordu. Şu anda onun için yapabilecekleri tek şey onu olabildiğince rahat ettirmektir.

"Nasıl hissediyorsun? diye sordum.

Çikolataları elinin tersiyle itti. 'İştahımı kaybettim. Yatağımı kaldırabilir misin? Manzarayı görebilmek istiyorum.'

Onu oturur pozisyona getiren düğmeye bastım, böylece huzurevinin çimlerinden ormana doğru bakabilecekti. Orchard Heights'ın arazisi çok güzeldi, yemyeşildi ve iyi düzenlenmişti.

"Geçen sonbaharda bir tane görmek isterdim," dedi. "O mevsim her zaman en sevdiğim mevsim olmuştur.

"Eminim yapacaksın. Yüzümdeki yalanı okumaması için pencereye doğru döndüm. Çok güzel bir yerdi.

"En azından cenazemde muhtemelen güneş parlayacak. Anne. Lütfen.'

Tekrar yastığına gömüldü. O kadar zayıftı ki neredeyse iskelet gibiydi ve bir nostalji acısıyla sarsıldım, çocukluğumu hatırladım, sokak boyunca kararlı adımlarla yürürdü, ben de ona ayak uydurmaya çalışırdım

onunla birlikte. Elbette şifonyerin üzerinde duran fotoğraftaki mutlu gelini tanıımıyordum ama annem her zaman enerjik ve güçlü biriydi. Bakışlarımı resme doğru takip etti.

'En azından yakında babanla tekrar birlikte olacağız. Oh, Ben, hadi ama. Bu konudan kaçmanın bir anlamı yok, değil mi? Bu bir rahatlama olacak. Ben gittiğimde.'

Halıya baktım.

'Artık acı çekmek istemiyorum, Ben. Gitmeye hazırım ama lanet bedenim pes etmiyor. Ben bir şey söyleyemeden, 'Şimdi bana Megan'la aranızda neler olduğunu anlat. Daireyi satmayı kabul etti mi?

İçimi çektim. 'Hayır ama her şeyi dostane bir şekilde halletmeye çalışmaktan vazgeçtim. Dün bir avukat çağırdım.

'Sonunda! Ne dedi peki?'

"Mülkün satışını ancak mahkeme kararıyla zorlayabileceğimi, bunun için de mahkemeye başvurmam gerektiğini söyledi. Ve boşanma davası açmadan ve arabuluculuğa katılmadan bunu yapamam. Megan işbirliği yapmazsa bu sonsuza kadar sürebilir.

"Seni onun hakkında uyarmaya çalıştım. "Uyardın mı? Bunu hatırlamıyorum.'

Nefesi sert ve ıslaktı. "İlk birlikte olduğunuzda. Onda hep bencilce bir şeyler olduğunu düşünmüştüm. Soğuk.'

Başımı salladım. Annem beni Megan hakkında hiç uyarmamıştı ve yanıliyordu. Megan her zaman sıcak ve tutkuluydu. Soğukluk yeni bir şeydi ve bunun *ondan* kaynaklandığına emindim. Michael Stone.

"Geçen gün onu televizyonda gördüm," dedi annem, ürkütücü telepatik yeteneklerini sergileyerek. 'Eğer gücüm olsaydı ona bir şeyler fırlatırdım. Kendini beğenmiş herifin teki.

Gülmekten kendimi alamadım. "Anne!

Bazen kanserin beynine ulaşıp ulaşmadığını merak ediyordum ama doktorlar bana onu bu şekilde konuşturmanın kullandığı ilaçlar olduğunu söylediler. Keşke ben büyürken de böyle dünyevi olsaydı.

"Umarım bu avukat iyidir," dedi sesi zayıflayarak. Gözlerini kapattı ve acı çektiğini fark ettim.

"Hemşireyi çağırmanımı ister misiniz?

Bir elini kaldırdı. "Bekle. Acı azalıyor gibiydi. "Her şeyi yoluna koymalısın, Ben. Oliver'ın iyiliği için. Ne kadar endişelendiğini biliyorum.

onun hakkında.'

Son ziyaretimde ona Ollie'nin rahat yemek yemesiyle ilgili endişelerimi ve taşınma nedeniyle nasıl huzursuz olduğunu anlatmışım.

'Keşke daha güçlü olsaydım da sana yardım edebilseydim. Keşke baban hâlâ burada olsaydı. O-' Bir acı dalgası sözlerini kısa kesti. Titredi ve ben de hemşireyi çağırmak için düğmeye bastım.

Bir dakika sonra kıvrıcık kahverengi saçlı genç bir adam belirdi. Uzun boylu, yirmili yaşlarının sonlarında, açık kahverengi tenliydi. Annem onun üzerine eğilirken koluna dokundu.

"Meleğim," dedi. "Ben, bu Emile.

Gamzelerini göstererek gülümsedi. 'Sen Ben olmalısın. Annen hep senden bahsediyor. Fransız aksanı vardı.

'Bana senden de çok bahsetti,' dedim. Bu doğrudu. Bu genç adam hakkında sanki odaya girdiğinde söylediği gibi konuşuyordu: bir melek. Gerçekten de melek gibi bir havası vardı, sakinlik saçıyordu, bembeyaz giyinmişti ve yakışıklı bir yüzü vardı. Bana üniversiteden Evanjelik Hristiyan olan bir arkadaşımı hatırlattı. İşten sonra toplantılara gittiğini, uzun saçlı kızlarla oturup İsa hakkında şarkılar söylediğini hayal edebiliyordum.

"Nasıl hissediyorsunuz, Bayan Hofland?" diye sordu yumuşak, nazik bir sesle.

Nefes alış veriş gittikçe düzensizleşiyor ve teninde bir ter tabakası oluşuyordu.

"Seni daha rahat hissettirelim, olur mu?

Taşıdığı keseyi açtı ve içinden bir dizi şırınga ile birkaç şişe berrak sıvı çıktı.

"Teşekkür ederim, Emile. Bana döndü. 'Artık gidebilirsin, Ben. Bir dahaki sefere Ollie'yi de yanında getir, olur mu? Bu onu görmek için son şansım olabilir.

Huzureviden ayrılırken yağmur yağmaya başladı. Birkaç dakika arabada oturup sileceklerin ileri geri sallanmasını izledim. *Rahatlayacağım. Ben gidince.* Onun ölmesini istemedim. O benim annemdi, geriye kalan tek ebeveynimdi. Ama daha fazla acı çekmesini de istemiyordum. İki duygu arasında kalmışım, birinin bencilce olduğunu biliyordum.

Kendini beğenmiş herifin teki. Kendi kendime güldüm. Michael'ı mükemmel bir şekilde tanımlıyordu. Son sözlerinin de aynı derecede çirkin olmasını umuyordum.

Eve geldiğimde Ollie mutfaktaydı. Elinde bir şey vardı ve hemen cebine soktu.

"O da ne? diye sordum.

"Ha? Oh, sadece iPod'um.

O şeyi her yere taşıyor, kulübede dolaşırken oyunlar oynuyor ve YouTube videoları izliyordu. Ekran başında geçirdiği süreyi azaltmaya çalışmak yapılacaklar listemdeki pek çok şeyden biriydi.

"İyi günler mi?" diye sordum.

"Evet, her şey yolundaydı. Odadan çıkmak istedi ama ben onu durdurdum. 'Londra'ya gitmemiz gerektiğini düşünüyordum, böylece Anne. Onunla konuşmam gereken şeyler var.'

"Jack'i görebilir miyim? Eski okulundaki en iyi arkadaşıydı. Hala birbirleriyle sürekli mesajlaşıyor ve FaceTime üzerinden konuşuyorlardı ki bu harikaydı, yine de aradaki mesafenin eninde sonunda dostluklarını bozacağından endişeleniyordum.

"Tabii ki.

Sırıttı ve bunu gördüğüme sevindim. Yıllardır onu doğru düzgün gülümserken görmemiştim.

'Bugün iyi haberlerim var,' dedim. 'Bazı işlerim var. Oldukça kazançlı olacak gibi görünüyor. En azından düzenli. Yani henüz gidip ıslahevinde yaşamak zorunda kalmayacağız, Oliver. Sen de gidip bir yankesici çetesine katılmak zorunda kalmayacaksın.

"Aklını mı kaçırdın baba?" "Bazen

kaçırdığımı düşünüyorum.

iPod Touch'ı cebinde biyledi.

'Bu Jack olabilir. Çevrimiçi olduğunda bana mesaj atacağını söylemişti.

Aceleyle odadan çıktı ve bir dakika sonra yatak odasının kapısı çarpıldı. Oturma odasına gidip televizyonu açtım ve dizüstü bilgisayarımın kanepeye yerleştim. Robert Friend yapmamı istediği işin detaylarını bana e-posta ile göndermişti. Oldukça basitti: yerel bir sağlık spa merkezi için satış mektubu. Ve iş beklenmedik bir bonusla birlikte geldi. Robert yazmıştı:

Orada bir gün geçirmenizi ayarladım, böylece her şeyi içinize çekebilir ve neler sunduklarını görebilirsiniz. Gerçek bir deneyim yaşamanız için 'gizli müşteri' olarak gitmenizi istiyorum.

Robert'ı ofisinde ziyaret etmeyi teklif etmiştim ama sürekli yolda olduğunu söylemişti.

E-postasını şimdi yanıtladım ve Perşembe günü spayı ziyaret edeceğimi ve hemen kopya üzerinde çalışmaya başlayacağımı teyit ettim.

Sonra, keyfim yerindeyken bunu yapmaya karar vererek Megan'a e-posta gönderdim ve Ollie'nin onu görmek istediğini, bu yüzden Londra'ya gelmeyi planladığımızı söyledim.

Ayrıca, boşanma işlemlerini başlatmak için bir avukatla konuştum. Hala her şeyi dostane bir şekilde çözebileceğimizi, sadece avukatlar aracılığıyla iletişim kurduğumuz bir noktaya gelmeyeceğimizi umuyorum. Ama bu sana bağlı.

'Gönder' tuşuna bastığımda, ücretsiz gazetenin posta kutusundan takırdayarak geçtiğini duydum. Kendimi hazırladım çünkü bundan sonra ne olacağını çok iyi biliyordum. Gazeteci yan eve yaklaştığında, makineli tüfek gibi bir havlama sesi huzuru bozdu ve hemen ardından Ross köpeğe susması için bağırdı. Sonra Shelley Ross'a bağırdı: "Lanet köpeğimi rahat bırak!

"Siktir git," diye karşılık verdi Ross. "Pixie, kapa çeneni!

Havlamalar daha da çılgınlaştı ve saniyeler içinde komşular birbirlerine bağırıp çağırarak tam bir kavga çıkardılar; *orospu*, *topal sık*, *aptal* ve *fahişe* gibi kelimeler duvarın içinden geliyordu.

Ollie gözlerini kocaman açarak odaya geri döndü.

Bu kadar yeter. Bu kadarı yeterdi. Onlarla yüzleşmek istemedim ama başka ne yapabilirdim ki? Oğlumu bundan korumak zorundaydım.

Dışarı çıktım ve komşularımın kapısına vurdum. Sanki Pixie içeride takla atıyor, delirmiş gibiydi. Ön bahçedeki köpek boku yığınlarına, taşan çöp kutusuna baktım. Kapı açıldı ve kendimi Ross'la yüz yüze buldum. Neyse ki Pixie'den iz yoktu - onu mutfığa ya da oturma odasına kapatmış olmalıydı.

"Ne?" diye sordu, üzerime tükürük püskürterek.

Ross'un boyu 1.80'in üzerindeydi ve bir kamyon dolusu steroid yutmuş gibi görünüyordu. Şimdi bana bakıyordu, yüzü kıpkırmızıydı, alnında bir damar zonkluyordu.

"Gürültü konusunda bir şeyler yapmanı istiyorum," dedim, içimde çalkalanan sinirleri görmezden gelmek için kendimi zorlayarak. 'Köpeğiniz, bağırışlar ve küfürler. Burada her kelimeyi duyabilen on bir yaşında bir oğlum var.

Ross'un arkasından bir kapı çarptı ve Shelley göründü. Üzerinde gri bir tulum vardı, saçları Croydon'daki gibi geriye taranmıştı. "Neler oluyor?

"Ben çok gürültücü olduğumuzu söylüyor.

Yüzü ortağınıniki kadar kızarmıştı. "Ne? Saat daha beş buçuk.

Ross konuşurken boncuk gözlerini bana sabitledi. "Oğlunu yoldan çıkardığımızı söylüyor.

"Şu şişman çocuk mu?

Nutkum tutulmuştu.

Shelley erkek arkadaşını dirsekleyerek yoldan çekti. "Abraham Darby'ye gidiyor, değil mi? Ollie'nin okuluydu. "Yeğenim oraya gidiyor. Duyduğuma göre, değerli oğlun şimdiye kadar icat edilmiş bütün küfürleri duymuş olacak.

"Bununla ne demek istiyorsun?

Kollarını kavuşturdu ve bana dudak büktü. 'Okuldaki yeni çocuk olmak kolay değil. Özellikle de şişmansan.

"Bana zorbalığa uğradığını mı söylüyorsun?

Gözlerini devirdi. 'Belki de işimize burnunu sokmak için daha az, kendi çocuğunla konuşmak için daha çok zaman harcasaydın, zaten biliyor olurdun. Şimdi bana bir iyilik yap ve siktir git.

Kapıyı suratıma çarptı.

Öfkeyle yanıp tutuşarak kapıyı tekrar yumruklamak üzereydim - tüm hüsrانımı ve öfkemi bu *aptal* kadından çıkarmaya hazırdım - o sırada göz ucuyla bir hareket yakaladım.

Kendi kulübeme doğru döndüm ve Ollie'nin kapının girişinde durduğunu gördüm, yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Ollie.

Evin içinde kayboldu ve vücudumdaki öfke boşaldı. Lanet olsun. Onu banyoda kilitli buldum. Pixie havlamaya devam ediyordu. Havlamalar arasında Ross ve Shelley'nin seks yaptıklarını duyabiliyordum, tartışmalarından ve benimle yüzleşmelerinden açıkça tahrik olmuşlardı.

"Beni rahat bırak! Ben onu dışarı çıkması için ikna etmeye çalışırken Ollie bağırdı. 'Hepsi senin suçun. Beni buraya sen taşıttın. Bütün arkadaşlarımı terk etmeme neden oldun. Buradan nefret ediyorum. Eve geri dönmek istiyorum. Şimdi ağlıyordu.

"Ollie, lütfen, kapıyı aç.

"Git başımdan! O korkunç inek bana şişman dediğinde bile beni savunmadın'.

"Ollie, dışarı gel. Bu konu hakkında konuşalım.'

Bir dakika geçti. Yan kapıdan gelen sesler kesildi. Elimi göğsüme koydum, kalbimin ne kadar sert ve hızlı çarptığını fark ettim.

Oğlumun adını tekrar söyledim ve rahatladım, kilidin geri çekildiğini duydum. Açık kapı aralığında duruyordu. Yanakları gözyaşlarıyla dolmuştu ve kirli elleriyle ovuşturarak yüzüne gri izler bulaştırıyordu.

'Bana zorbalık yapılmıyor,' dedi.

"O zaman Shelley neden bahsediyordu?

Omuz silkti. "Sanırım sadece seni kızdırmaya çalışıyordu.

Doğruyu söyleyip söylemediğini anlamaya çalışarak yüzünü inceledim. "Başöğretmeninle konuşacağım.

'Hayır! Lütfen yapma. Okul iyi baba,' dedi. 'Sadece arkadaşlarımı özledim.

Ve annemi özlüyorum.'

Şimdi boğazımda bir yumru vardı. "Özlediğini biliyorum. Onu benim de özlediğimi söylemek istedim. Çünkü bazen özlüyordum. Her şeyin eskiden olduğu gibi olmasını özlüyordum. O parçalamadan önce sahip olduğumuz hayatı.

iPod'u tekrar biyledi. Yanakları pembeleşti. 'Bu Jack olmalı. Sohbetin yarısına gelmiştik. Gidebilir miyim?'

"Elbette.

Saçlarını karıştırdım - yıkanması gerekiyordu - ve yatak odasına gidişini izledim. Yanaklarının neden pembeleştiğini merak ettim. Gerçekten

Jack'le mi konuşuyordu? Ya da belki bir kızla sohbet ediyordu. Hayır, kesinlikle çok gençti.

Yan kapıdan bir gümbürtü daha geldi, bir havlama daha. Siktir et. Savaş istiyorlarsa, savaşabilirlerdi.

Bölüm 8

Trevor Redbridge ile ilgilenen aile irtibat görevlisi Imogen ve Emma'yı beyaz badanalı kulübesine davet etti ve onları Trevor'ın sert arkalıklı bir koltukta oturduğu oturma odasına götürdü. Ellili yaşlarının başındaydı, saçları yanlardan kırışmıştı ve içkiden hoşlanan bir adamın parlak ten rengine sahipti. Üzerinde tüvit bir ceket, bol bir kot pantolon ve yakası açık beyaz bir gömlek vardı; göğüs kıllarından oluşan asi bir tutam özgürlük için çabalıyordu. Trevor, Ludlow'un merkezinde bir müzayede evi işletiyordu. Emma'ya göre başarılı bir iş adamıydı ve yerel olarak iyi tanınıyordu. Şimdi sandalyesine tünemiş, yanında ince belli bir fincanda çay, tamamen kaybolmuş görünüyordu.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde oda Alaaddin'in mağarası gibiydi, tıka basa antika doluydu: dolaplar, sandıklar, tablolar ve çanak çömlekler. Şöminenin üzerine tünemiş doldurulmuş bir gelincik, yüzü sonsuza dek hırıltıyla donmuştu. Imogen, artık dul olan adama kendini tanıtırken onun kendisini izlediğinden emindi.

Imogen, 'Kaybınız için üzgünüm,' dedi.

Umutsuzca başını salladı. 'Herhangi bir haber var mı? Onu henüz yakalayamadınız mı?'

'Umut verici soruşturma hatlarını takip etmek' konusunda ona saçmalamanın bir anlamı yoktu. "Korkarım hayır, Bay Redbridge. Ama bize yardımcı olabileceğinizi umuyoruz. Imogen onun karşısındaki kanepeye oturdu, Emma ise köşedeki koltuğu seçti. "Bize karınızdan bahsedebilir misiniz?

"Nasıl biriydi, demek istiyorsun?

Bu yardımcı olacaktır. Ayrıca hareketleri, alışkanlıkları. Rutini. Aradığımız kişiyle nerede karşılaşmış olabileceğini bulmamız gerekiyor.

Çayını dudaklarına götürdü ve yüzünü buruşturdu. "Kahretsin, bu çok soğuk.

Odanın hemen dışında beklemekte olan aile irtibat görevlisi aceleyle içeri girdi ve fincanı ondan aldı. "Sana bir tane daha yapacağım.

"Daha kolay şeylerle başlayalım, olur mu? FLO odadan çıktıktan sonra Imogen konuştu. "Bana Fiona'nın günlük rutininin bahsedebilir misiniz?" diye nazikçe sordu.

"Tabii ki. Kasabada bir antika dükkanı işlettiğini biliyor muydun?" 'Şanslı Saksagan.

İşte bu. Dürüst olmak gerekirse, daha çok bir ıvır zıvır dükkanı. Bir sürü tuhaf eşya ve eski hurda. Ama Fiona bu tür şeyleri çok severdi, her parçanın bir hikayesi olduğunu söylerdi. En dandik sallanan at, tabanında çip olan bir çaydanlık, tehlikeli tahnitler ... Walter'ın geldiği yer burasıydı.

"Walter?

Hırlayan gelinciği işaret etti. "Fiona bir gün onu geri getirdi, ona bir yuva vermek istediğini söyledi. Korkunç bir şey. Yine de artık ondan asla ayrılamayacağım.

"Bize Fiona'nın günlük rutinini anlatacaktınız.

"Evet, pazartesi'den cumartesi'ye ikimiz de her gün aynı şeyi yapardık: saat dokuz gibi buradan ayrılır ve planlarımıza bağlı olarak bazen birlikte, bazen de kendi arabalarımızla şehre giderdik. Benim müzayede evim onun dükkanından sadece birkaç sokak ötede. Magpie'ı saat 10'da açardı. Bazen saat bir gibi öğle yemeği için buluşurduk ama o genellikle bir sandviç alır ve dükkanında yerdi. Beşte kapatır ve çoğu akşam doğruca eve gelirdi.

'İş için çok seyahat eder miydi? Yani, dükkanındaki ürünleri nereden temin ediyordu?

"Birçoğu evlerin boşaltılmasından ya da açık artırmalardaki işlerden geliyordu. Bazen insanlar bir şeyler getiriyordu. Kapıdan giren eşyaların çoğu düşük değerliydi ama bazen şansı yaver gidiyordu.

"On bin dolara sattığı Roma kupası gibi mi?

Trevor gülümsedi. 'Ah, bu çok tesadüfi bir keşifti. Birisi getirdi ve annesinin ölümünden sonra tavan arasında bulunduğunu söyledi ve bize yüz sterline sattı. Fiona kupanın bu kadar değerli olduğunu fark etmemişti ama ben görür görmez anladım. Kendim açık arttırmaya çıkardım.

"Ne kadar değerli olduğunu fark ettiğinizde onu asıl sahibine geri vermeniz gerekmez miydi? Emma sordu.

Trevor'ın yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. 'Bu işler böyle yürümez. Ayrıca, bir isim ya da adres bırakmadı ve hiç gelmedi.

Hatta gazetede yayınlandıktan sonra bile.

Imogen hâlâ konuşmanın en garip kısmına gelmemişti. Bu zavallı adamı düşmüşken tekmelemek için sabırsızlanıyordu. Ayrıca, önce konuşmak istediği başka bir konu daha vardı.

"Fiona'ya yakın zamanda kalp nakli yapıldı, değil mi?"

Sefilce başını salladı. 'Buna katlanmayı daha da zorlaştıran şey de bu. Yaşadığımız onca stres, kalbi çıkacak mı diye beklemek, birlikte geçireceğimiz zamanın erken bitip bitmeyeceğini merak etmek, sonra da bu olduğunda ... . Onlarca yılımız olacağı için kutsanmış olduğumuzu düşündük.

"Herhangi bir ilaç kullanıyor muydu?"

Hayır. Tamamen iyileşmişti. Benden daha fitti. Muhtemelen sizden de fitti, Dedektif. Yeni kalbini aldığı anda sanki hayata yeniden başlıyor gibiydi ve gerçekten kendine baktı. Spor salonuna gitti, sağlıklı beslendi, bana vejetaryen şeyler yedirdi. Geçen yıl yarı maraton koştu, triatlon yapmayı düşünüyordu.

"Bu etkileyici.

Nathan Scott bir bisikletçiydi. Bu bir bağlantı olabilir miydi?"

"Bu triatlon için antrenmanlara başlamış mıydı?"

"Pek sayılmaz. Ama bir bisiklet kulübüne katıldı."

Imogen bunu anladığı belli olan Emma'ya baktı, çok.

"Gerçi sadece birkaç kez gitti. Hepsinin çok ileri gittiğini söyledi. çok ciddiym."

Emma'nın yönlendirmesiyle Trevor bisikletle ilgili ayrıntıları öğrenmeye gitti.

Kulüp.

Tekrar oturduğunda Imogen boğazını temizledi. 'Bay Redbridge, ben Seninle konuşmam gereken oldukça hassas bir konu var. Walter'ın Trevor'ın başının üstünden ona baktığını, dişlerini gösterdiğini, boncuk gibi gözlerini Fiona'nın hafızasının koruyucusu gibi ona diktiğini fark etti.

"Oh?"

"Açıkça soracağım. Fiona'nın bir ilişkisi olup olmadığını biliyor musun?"

Emma rahatsız bir şekilde koltuğunda kıpırdanırken ona baktı. "Bunu neden soruyorsun?"

Cevap vermedi, ne diyeceğini görmek için bekledi. Sonunda burnunu sıktı ve başını tekrar eğdi, tıpkı bir çocuğun yüzünü

yüzme dersinde suyun altındaydı. Tekrar yukarı çıktığında, 'Bilmiyorum' dedi. Neden? Bir şey mi buldun?' dedi.

"DC Hatton'a ayın altısından on üçüne kadar uzakta olduğunuzu mu söylediniz?

"Bu doğru. Tunbridge Wells'te bir konferanstaydım.'

'Ve o dönemde Fiona'yı hiç görmediniz? Onunla hiç yakın temasta bulunmadınız mı?

"Yakın temas mı? Imogen'in söylediği şey kafasına dank etmiş gibiydi. "Hayır, yapmadım. Ben yokken başka biriyle yattığını mı söylüyorsun? Yüzündeki tüm renk solmuştu.

"Ölümünden yirmi dört ila kırk sekiz saat önce seks yaptığını düşünüyoruz, Bay Redbridge.

Neredeyse Emma'dan bir kase getirmesini isteyecekti, çünkü Trevor Redbridge kusacakmış gibi görünüyordu.

"Ve eminim ki bu kişiyle konuşmayı çok istediğimizi takdir edersiniz.

Ayağa kalktı ve şömüne rafına doğru ilerleyerek çerçeveli düğün fotoğrafını aldı. 'O olduğunu düşünmüyor musun? Onu öldüren hayvanın? Önce o mu tecavüz etti?'

Imogen onun iç mücadelesini hissedebiliyordu. Karısının onu aldattığını düşünmek mi yoksa tecavüze uğramak mı onun için daha kötüydü?

'Cinsel şiddet belirtisi yoktu. Ve bu katilin yönteminin bir parçası gibi görünmüyor. Tecavüze uğradığını düşünmüyoruz.

Adem elması sallanıyordu. "Bu ... güzel. Gümüş fotoğraf çerçevesini tutarak koltuğuna geri yaslandı.

"Karınızın başka biriyle görüştüğüne dair şüpheleriniz var mıydı? Emma yumuşak bir ses tonuyla sordu.

Hayır. Yani, ben çok uzaktayım. Son zamanlarda mutluydu - onu hiç tanımadığım kadar mutlu. Ama ben bunun kalp nakli yüzünden olduğunu sanıyordum. Imogen ile göz göze geldi. 'Eğer beni aldatıyorsa, bu onu daha az özleyeceğim anlamına gelmez.

Imogen öne doğru eğildi ve onun elini okşadı. 'Sen iyi bir adamsın, Trevor. İhtiyacımız olan bilgiler -şirket defterleri ve benzeri- konusunda seninle temasa geçeceğiz. Ama bu arada aklına bir şey gelirse, karının arkadaşını bulmamıza yardımcı olabilecek bir şey, beni ara.

Arabaya dönüp istasyona doğru yol aldıklarında Emma, "Zavallı herif," dedi.

Evet. Yine de bir bakıma hoş, değil mi? Onca zaman evliydim ve belli ki adam hala onun için deli oluyordu. Bu beni neredeyse aşka inandırıyor.

Emma güldü. "Sormamın sakıncası yoksa neden bir erkeğin yok?"

Kırmızı ışıktaki durdular ve Imogen sabırsızlıkla direksiyona vurdu. 'Nerede biriyle tanışmam gerekiyor? Tanıştığım tek insanlar diğer polisler - ve iş yerinden kimseyle çıkmayacağım - ve suçlular. Belki şu seri katillere mektup yazan kadınlardan biri olabilirim.'

"Peki ya internet randevuları? Emma sordu. "Steve ve ben böyle tanıştık."

Imogen Steve'le birkaç kez karşılaşmıştı. Her zaman çizgili polo tişörtler giyen bir rugby oyuncusuydu. Yeterince hoştu ama Imogen'in tipi değildi. 'Tipine' bağlı kalması gerektiğinden değil. Onu yakma ihtimali olan erkeklere hep ilgi duymuştu.

'Daha kötü bir şey düşünemiyorum,' dedi. 'Muhtemelen bir koyun çiftçisiyle eşleştirilirdim.'

'Çiftçilerin nesi var? Çok seksi genç çiftçiler tanıyorum. Seni onlardan birkaçıyla tanıştırmalıyım.'

Imogen, bir traktörün arkasında gördüğü tampon etiketini papağan gibi tekrarlayarak, "Çiftçiler bunu ayakkabılarıyla yapar," dedi. 'Her neyse, erkek arkadaş istemiyorum. Kedim ve tavşanımla mutluyum.'

"Bir tavşanınız olduğunu

bilmiyordum. Imogen vızıltılı

bir ses çıkardı. "Oh! Çok komik."

Imogen gülümsedi. 'Hadi, laboratuvara gidelim. Fiona Redbridge'in kimi becerdiğini bilmek istiyorum.'

Bölüm 9

Frank Dodd'un ofisi Shrewsbury'de eski ve güzel bir Tudor binasında, bir emlakçının üstündeydi. Zili çaldım ve yukarı çıktım. Frank benim ev sahibimdi ve Ross ve Shelley ile kapı eşiğinde yaşadığım tartışmadan beri ona telefonla ulaşmaya çalışıyor ama başaramıyordum. Sesli mesajlarını dinlemekten bıktığım için onu şahsen ziyaret etmeye karar verdim.

Frank'in iki numaralı adamı Adrian resepsiyonda bir masanın arkasında oturuyordu. Adrian yirmili yaşlarının sonlarındaydı, 1.80 boyundaydı ve her zaman siyah giyinirdi. Adrian'ın yeğeni ya da bir arkadaşının oğlu olduğunu düşündüm çünkü Frank'in ona başka neden iş verdiğini anlamak zordu. Onunla olan ilişkilerimde beceriksiz olduğu ortaya çıkmıştı: telefona nadiren cevap veriyor, sözleşmeleri postalamayı unutuyor ve ısrarla asık suratlı bir tavır sergiliyordu. Hırıltılı bir hizmet.

"Frank burada mı?" diye sordum.

Adrian sanki çok büyük bir çaba sarf etmiş gibi solgun yüzünü telefon ekranından kaldırdı. Tarayıcıyı kapatmaya gitti, ama neye baktığını görmeden önce değil: çıplak ve bağlı, acıyla yüzünü buruşturan çok genç görünümlü bir kızın fotoğrafı.

Adrian cevap vermek için nefesini toplayamadan adamın kendisi ofisinden çıktı. Frank'in ellili yaşlarda olduğunu tahmin ediyordum, siyah saçları kabarıktı. Siyah, batı tarzı bir gömlek, ona uygun bir kot pantolon, büyük kare tokalı bir kemer ve siyah kovboy çizmeleri giymişti. Frank country müziğin, özellikle de Johnny Cash'in büyük bir hayranıydı.

"Ben! Nasılsın?" Resepsiyonda oturmamı işaret etti, sonra karşıma oturdu, botlarını bileğinden çaprazladı, yüzünde sıcak bir gülümseme vardı. Bir zamanlar gamzelerinin olduğu yerde yanaklarını ikiye bölen iki dikey çizgi vardı. "Annen nasıl?" diye sordu.

"Rahat," dedim. "Gerçi fazla zamanı kalmadı. Kendimi toparlayarak göz temasını kestim.

"Ah, bu çok zor. Frank başını salladı ve sonra konuyu değiştirdi. "Hâlâ yüzüyor musun?

Bana hep bunu sorardı. Herkes sorardı. Gençken kurbağalama dalında il şampiyonu olmuşum. Frank'i böyle tanımıştım. Başarılı bir yerel işadami olarak sık sık madalya takdim etmesi istenirdi, bu da ailemle arkadaş olmasına yol açmıştı. O zamanlar yirmili yaşlarının sonlarındaydı ama her zaman çok daha yaşlı görünmüştü - gerçi on beş yaşında bir çocuk olarak yirmi beş yaşın üzerindeki herkesin köhne olduğunu düşünürdüm.

Ulusal şampiyonada bronz madalya kazanmıştım ve bu da yerel gazetede haber olmamı sağlamıştı. Geleceğin Olimpiyat sporcusu olacağıma dair çok erken konuşmalar olmuştu ama on yedi yaşına geldiğimde asla bir şampiyon olamayacağımı anlayarak ilgimi kaybetmişim. Yine de insanlar hatırlıyordu. *Bu Ben, yüzücü olan.* Bu yapışmış bir etiketti.

"Sadece tatile gittiğimde," dedim, her zamanki cevabımı kullanarak.

"Yunus gibiydin. Annen ve baban seninle çok gurur duyuyorlardı.

Adrian'ın bu yaşlı adamın bir zamanlar bu kadar atletik olabileceğine inanamıyormuş gibi beni süzdüğünü fark ettim.

"Her neyse," dedi Frank. "Senin için ne yapabilirim?" "Biraz garip bir durum," dedim.

"Sakın bana bodrumda bir ceset bulunduğunu söyleme. Adrian, Ben taşınmadan önce sana onu oradan çıkarmanı söylememiş miydim?" Adam içten bir kahkaha attı ama Adrian gülümsemedi.

"Aslında komşular. Ross ve Shelley.' "Aman Tanrım. Şimdi ne yaptılar?"

Önceki kiracı da onlardan şikayet etmiş olmalı.

"Çoğunlukla gürültü. Ona köpekten, sürekli tartışmalarından, bağırımlarından ve gece yarısı müzik çalmalarından bahsettim. Gürültülü seks yapmalarıyla ilgili kısmı atladım. "Oğlumun önünde onun hakkında da oldukça kötü yorumlar yaptılar.

"Bu olmaz.

"Peki bu konuda bir şey yapacak mısınız?

"Sorun değil, Ben. Konuşacağım. Bana bırak.'

"Teşekkür ederim.

Çıkarken Adrian'ın masasının üzerinde yerel gazetenin bir nüshasını gördüm. Seri katille ilgili bir başka manşet. 'Polis Daha Yakın Değil

Viper'ı Bulmaya.' Frank beni ona bakarken gördü.

'Polis buralarda hiçbir işe yaramıyor,' dedi. 'Kiracılarımın yarısı beni arayıp hırsız alarmı taktırmamı ve CCTV kameraları yerleştirmemi istiyor. Sanki bunu yapmaya gücüm yetecekmiş gibi!

'İnsanlar korkuyor,' dedim. "Onları suçlayamazsınız.

Adrian sakın bir sesle, "En azından acı içinde ölmüyorlar," dedi. Hem Frank hem de ben ona baktık.

Pembe kızardı. "Katil morfin kullanıyor, değil mi? Ölmek için kötü bir yol değil. Kesilerek ya da işkence edilerek öldürülmekten çok daha iyi. Karanlık bir mahzene kilitlenip tecavüze uğramaktan ve sakat bırakılmaktan.

Frank gözlerini devirdi. 'O iğrenç video oyunları çok fazla vakit geçiriyorsun evlat. Zihnini çarpıtmışlar. Bana döndü. "Geçen gün buraya geldim ve onu şu terörist videolarından birini izlerken yakaladım - bilirsin, IŞİD zavallı bir piçin kafasını kesiyordu.

Adrian'ın yüzünde bir gülümseme belirdi. 'Dediğim gibi, Engerek'in kurbanları şanslı. Ölmek için çok daha kötü yollar var.

Frank, Adrian'ın başının arkasını kelepçeledi. "Sen hastasın. Senin yerinde olsaydım, herkesin içinde böyle şeyler söylemezdim. Buralarda bir yerde olup olmadığını soran polisler olacak.' Bana geri döndü. "Asistanım adına özür dilerim, Ben. Ross ve Shelley'i bana bırak. Onlara sessiz olmalarını söyleyeceğim.

Frank'in ofisinden çıkarken duşa ihtiyacım varmış gibi hissediyordum. Adrian cidden ürkütücüydü. Dizüstü bilgisayarım yanımda olduğu için Starbucks'a doğru yöneldim, niyetim spa için metin üzerinde çalışmak ve e-postalarımı kontrol etmektir. Megan boşanma davası açmamla ya da Ollie'yle Londra'ya gitme teklifimle ilgili mesajıma henüz cevap vermemişti.

Gecenin bir yarısı onun için endişelenerek uyuyamadım. Shelley'nin onun hakkında söyledikleri yüzünden hâlâ üzgün görünüyordu. Onu buraya getirmek bir hata mıydı? Annesiyle kalması daha mı iyi olurdu? Bana daha fazla açılmasını isterdim ama on bir yaşındaki bir çocuktan bilgi almak, bir ataşla istiridye açmak gibiydi. Okulda zorbalığa mı uğruyordu? Bunu düşünmek bile beni dehşete düşürüyordu ama Ollie bunu itiraf etmezse bir şey yapmak zordu.

Köşeyi döndüm ve şehrin merkezi meydanlarından birine girdim. Meydanın ortasında bir TV ekibi hazırlanıyordu: bir kameraman, ses mühendisi olabilecek biri, elinde pano tutan bir kadın.

Ve tüm bunların tam ortasında Michael Stone vardı.

Dondum kaldım. Michael Stone, karımın beni uğruna terk ettiği adam, burada, dünyanın benim köşemdeydi. Yatak odanıza girdiğinizde birinin iç çamaşırlarınızı karıştırdığını görmek gibiydi. Bir öğleden sonra eve geldiğinizde karınızı şu anda karşımda duran göt herifle kanepede seks yaparken bulmak gibiydi. Ama bu çok, çok daha kötüydü.

O gün onu öldürmek istemiştım. Sendeleyerek mutfağa girmiş ve tezgahın üzerindeki bıçaklara bakmış, birini göğsüne saplamayı ya da taşaklarını kesmeyi hayal etmişim. Orada öylece durmuş, hayatımdan geriye kalanları mahvetme dürtüsüne çaresizce direnmişim, ta ki ön kapının çarpma sesini duyana kadar. Sonra Megan mutfağa geldi ve 'Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm' dedi.

Daha sonra beni artık sevmediğini söyledi. O anıyı bir kenara ittim.

Michael alametifarıkası olan uzun siyah paltosu ve modaya uygun kare çerçeveli gözlükleriyle orada duruyordu. Onu görmenin şokunu atlattığımda, muhtemelen Shropshire Engereği hakkında bir şeyler çekiyor olduğunu fark ettim. Daha önce yaptığı işlere bakılırsa, polisin suçluyu yakalamadaki başarısızlığına odaklanıyordu. Ya da belki daha iyi bir iş çıkarabileceğini düşünüyordu. On yıl önce polisin bulamadığı kayıp bir çocuğun izini sürüp bir pedofil çetesini ortaya çıkararak adını duyurmuş ve her şeyi sürükleyici bir belgesele dönüştürmüştü. Ayrıca buralıydı. Belki de kişisel bir şeydi.

Geriye doğru bir adım attım çünkü beni görmesini istemiyordum. Onun yanında kendime hâlâ güvenmiyordum - onu boğazlama isteği çok güçlüydü. Bir zamanlar arkadaştık. Onu Megan'la bile tanıştırmışım. *Olamaz*, burada mıydı? Bu yüzden mi e-postama cevap vermemişti, yeni erkek arkadaşının peşinden koşturmakla meşgul olduğu için mi?

Michael da benim gibi Ironbridge'de büyümüştü ama ailesinin köyün dışındaki evi benimkinden çok daha büyüktü. Hiçbir zaman çok iyi arkadaş olmamıştık ama aynı sınıflarda okumuş, aynı partilere gitmiş ve muhtemelen aynı kızlardan hoşlanmıştık. Aslında, kadınlar konusunda hep aynı zevki paylaşmıştık. On altı yaşımıdayken Charlotte adında bir kızla kısa bir süre çıkmıştım ve bana Michael'ın uzun süredir onu takip ettiğini söylemişti,

Ama çok ısrarcı olduğu için ondan hoşlanmamıştı. Her zaman gösteriş meraklısıydı, zengin ailesi ona en son model Air Jordan'lardan almış ve on yedi yaşına geldiğinde ona yepyeni bir Mini almıştı.

Okuldan ayrıldığımızda, onu bir daha asla göremeyeceğimi düşünmüştüm. Yıllarca onu düşünmedim bile, ta ki üniversitedeki son yılımda onunla karşılaşana kadar. Meğer o zamanki kız arkadaşı da benimle aynı üniversiteye gitmiş ve onu bizim kampüsteki bir partiye getirmiş. Okuldan beri biraz yumuşamış görünüyordu ve kız arkadaşı da çok sevimliydi, bu yüzden ara sıra bir şeyler içmek için buluşarak iletişimde kalmaya karar verdik. Megan'la çıkmaya başladıktan kısa bir süre sonra onu Megan'la tanıştırmıştım ve bana fısıldadığını hatırlıyorum, "Çok güzel bir kız - seninle ne işi var?

Nasıl da gülmüştük.

Ünlü olduğunda hiç şaşırmamıştım. O zamana kadar pek sık konuşmazdık. Megan ve ben ebeveyn olmakla meşguldük. Ama sonra Megan'ı arayıp bir mali danışmana ihtiyacı olduğunu söyledi. Megan bana tam olarak ne kadar olduğunu söylemese de çok para kazanıyordu ve Megan ona bir emeklilik maaşı oluşturması, hisse senetlerine yatırım yapması ve benzeri konularda yardımcı olmaya devam etti ve mali durumunu gözden geçirmek için düzenli olarak bir araya geldiler.

Meğer buluşmalarının tek nedeni bu değilmiş.

Kamera çekime başladı, Stone'un derin bas sesleri meydandan bana doğru yuvarlanıyordu. Kelimeleri duydum '. ... Shropshire'ın uykulu kasaba ve köylerini dehşete düşüren seri katil . ." ve sonra Michael durdu. Beni fark etmişti. Film ekibinden birkaç kişi dönüp onun bakışlarını takip etti ve endişeli bakışlar fırlattı.

Ona doğru yürüdüm, yumruklarım yanımda

sıkılıydı. "Ben," dedi bana doğru gelirken.

İkimiz de durduk, aramızda

birkaç santim vardı. "Megan

burada mı?" diye sordum.

Soruyu duymazdan geldi. "Nasılsın, dostum? Nasıl ... um ..." 'Onun

adını bile hatırlayamıyorsun, değil mi? Kadının oğlu

yatırıyorsun.' Öfkeden titriyordum.

"Elbette adını hatırlıyorum. Dinle dostum, şu anda biraz meşgulüm

ama aramızda herhangi bir husumet olmasını istemiyorum.

Suratına yumruk atma, burnunu kırma, pahalı giysilerine kan sıçratma isteği son derece güçlüydü.

'Belki de bir araya gelip bir şeyler içmeliyiz,' dedi.

"Evet, neden bir fincan arsenik içmek için uğramıyorsun?" "Madem böyle davranacaksın. Arkasını döndü.

"Sanırım Viper'ı aramak için buradasınız," diye arkasından seslendim. 'Umarım onu bulursunuz. Sana ne yapacağını görmek isterim.

"Evet, evet, her neyse," dedi bana bakmayı reddederek. Ekibinden iki kişi aramıza girene kadar manevra yaparak uzaklaştı ve ben hâlâ öfkeyle titreyerek orada öylece durdum. Sonra yanımdan geçen bir kadın bana çarparak büyüğü bozdu ve ben de kalbim güm güm atarak, adrenalinden midem bulanarak oradan uzaklaştım.

Artık işe konsantre olamayacağımı biliyordum. Bir kahve aldım ve arabaya geri döndüm. Otoparka vardığımda, minibüslerine doğru giden Frank ve Adrian'la karşılaştım.

"Bu şekilde buluşmaya bir son vermeliyiz," dedi Frank. 'Ross ve Shelley ile konuştun mu?

"Bize bir şans verin! Beni inceledi. "Ne oldu? Çıldırmak üzereymiş gibi görünüyorsun.

Derin bir nefes aldım. "Az önce eski karımın yeni adamıyla karşılaştım. "Ah," dedi Frank. 'Onu tanıyor muyum? Çocukları göndermemi ister misin? yuvarlak?'

Gerginlik azaldı ve ben güldüm. "Buna cevap vermeyeceğim. Ama şu muhabiri tanıyor musun, Michael Stone? Bu o. Sanırım Viper hakkında bir haber yapıyor.'

Frank bir kolunu omzuma doladı. "Eğer onun gibi bir sürüngenden hoşlanıyorsa onsuz daha iyi olursun gibi görünüyor.

"Ondan nefret ediyorum," dedi Adrian. "Programı boktan.

Frank homurdandı. "Hiç televizyon eleştirmeni olmayı düşündün mü, Adrian?

Frank'in beyaz Transit minibüsüyle uzaklaşırlarken Adrian, kanaryayı gözleyen bir şahin gibi bana baktı.

Bölüm 10

Imogen'in Monkey adındaki gri tekir kedisi, o banyodan çıktığında koridorda havluya sarılmış bir şekilde bekliyordu. Maymun artık dokuz yaşındaydı ve güney Londra'nın kötü bahçelerinde sert bir sokak kedisi olarak sürdürdüğü eski hayatından emekli olmuştu.

Ağzını iyice gerdi ve o bildik gıcırtilı miyavlamasını çıkardı. 'Pekâlâ, pekâlâ. Sabır.'

Doğruca küçük mutfığa gitti, yemeğini çıkardı ve bir poşetten kasesine et sıktı. Su ısıtıcısını çalıştırdı ve kahvaltı barına oturup dolambaçlı, ortaçağ sokakları, Tudor evleri ve asma sepetleriyle sessiz, antik şehre baktı. İçini bir ev özlemi dalgası kapladı. Saat sabahın yedisiydi. On yıldır yaşadığı ve çalıştığı Brixton'a döndüğünde sokaklar çoktan gürültülü olurdu. *Her zaman* gürültülüydüler. Electric Avenue'ya yakın bir yerde oturuyor, her sabah pazarcıların geldiği ve kulüpçülerin evlerine gittiği saatlerde işe gidiyor, bir kamyonetten kahve almak için duruyordu. Hafta sonlarını, dünyanın tüm tatlarını ve kokularını sunan bu yerde gezinerek ve alışveriş yaparak geçiriyordu: ackee ve maymunbalığı, erişte ve yeşil çay, keçi yahnisi ve guava. Çetelerin silahlı ve bıçaklı saldırıları, polis sirenlerinin sürekli uğultusu, uyuşturucu satıcılarının yolcularla sürtüşmesi, Akademi'deki bir konser için metro istasyonundan çıkan çocuklar, sokak tüccarları ve serseriler, tasarım arabalı nefis mumyalar - kelimenin tam anlamıyla hiç sıkıcı bir an yoktu ve o bunu seviyordu.

Ama gitmek zorunda kalmıştı. O şerefsiz Kevin Moss yüzünden.

Bir kahve yaptı ve Viper'ı düşünerek yatak odasına götürdü. Her zaman Viper'ı düşünüyordu. Fiona Redbridge'in içinde bulunan sperm DNA veri tabanındaki hiç kimseye ait değildi. Fiona'nın hiçbir

Arkadaşları kiminle yattığını biliyorlardı. Bilgisayar ve telefon kayıtları hiçbir ipucu vermiyordu. Şu anda, başka bir çıkmaz sokaktı.

Imogen havluyu attı ve önceden hazırladığı kıyafetini aceleyle giydi, ardından kahvesini yudumladı. Mutfığa dönerek öğle yemeğini koyduğu tupperware kabını aldı. Her tabak haftanın bir günüyle etiketlenmişti ve bir an için bugünün öğle yemeği olan ton balıklı salatayı, daha çok hoşuna gittiği için yarınki erişte ile değiştirmeyi düşündü. Ama bunu yaparsa, kesinlikle bir kaos ortaya çıkacaktı. Bu yapıya, haftalık Pazar gecesi ritüeli olan kıyafetlerini ütülemeye ve bir haftalık öğle yemeği hazırlamaya, hayatına düzen getirirken Maymun'un onu izlemesine ihtiyacı vardı.

"Senin için her şey yolunda," dedi şimdi ona gözlerini kırpıştırarak bakan kediye. "Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok.

Maymun ona bir kez daha göz kırptı, sonra uzandı ve arka bacağını yaladı, güneş ışığı birikintisine uzandı.

Bir hayvanı bu kadar kıskanmanın sağlıklı olmadığını düşünerek daireyi terk etti.

Imogen karakola vardığında Alan Hatton'ı Greene'in ofisinden çıkarken buldu, yaşlı adam Hatton'ın omzunu sıvazlıyordu.

"Ah, Imogen," dedi Greene. Ofisten pastırmalı sandviç kokusu yayılıyordu. Greene ellisine merdiven dayamıştı ve orta yaş sendromuna yenik düşmüştü. Imogen ona kolesterolüne dikkat etmesini söylemek istedi. Aynı zamanda pastırma kokusu ağzını sulandırıyor. Greene'in yanındaki DC Alan Hatton sağlık ve canlılık timsaliydi. Uzun boylu, güçlü, yakışıklı ve memnun etmeye hevesliydi.

"Alan gerçekten de çok ilginç bir şey buldu," diyor Greene dedi.

"Oh?

Hatton'ın bir kuyruğu olsaydı, sallanıyor olurdu. 'Trevor Redbridge sabahın köründe beni aradı. Karısının dağ bisikletinin garajlarında kayıp olduğunu söyledi.

"Gerçekten mi? En son ne zaman görmüş?"

"Bir hafta önce, gitmeden hemen önce kesinlikle orada olduğunu söylüyor, çünkü arabasını park ederken neredeyse ona çarptığını hatırlıyor. Elimde bir tarif var - arabayı onun için almış, yani tam olarak hangi model olduğunu biliyor.

Şu anda iki kayıp bisikletleri vardı - Fiona'nın ve Nathan'ın. Belli ki dünyanın en özenli dağ bisikleti hırsızını aramıyorlardı, ama bisikletleri bulabilirlerse . . .

"Daha da iyisi var," dedi Hatton. 'Bay Redbridge bisikletin üzerinde, şasiye gizlenmiş bir takip cihazı olduğunu söylüyor. iPhone'umu Bul gibi bir şey. Bir uygulamaya bağlı, yani kaybolursa haritada görebiliyorsunuz. Bisiklet çok pahalı olduğu için alması konusunda ısrar etti.

"Ve? İzini sürdün mü?

"Elbette. Size göstereyim. Onlara masasını işaret etti ve bilgisayarının başına oturdu. Ekranda bir harita açarak Imogen'e Emma'nın gruba katıldığı yeri gösteriyordu.

"Başka bir şey daha var," dedi Emma. "Wenlock Priory'deki suç mahallinin etrafında gizlenen bir adam gördüğümüzü hatırlıyor musun? Yakındaki tarlada duran adam, Imogen'in onu izlediğini görür görmez kaçmıştı. "Elimizde bir fotoğraf var. SOCO'ların olay yerini fotoğraflarken çektikleri birkaç karenin arka planında yer alıyor. Fotoğrafi patlattık ve her şey gibi o da orada.

Emma Imogen'a resmin çıktısını uzattı. Resimde kumral saçlı genç bir adam görülüyordu. Redbridge'lerin şömüne rafındaki pelüş hayvana hiç benzemeyen sinsi bir yüzü vardı.

Greene, 'İyi iş çıkardın Emma, Alan,' dedi.

Imogen başıyla onayladı. 'Bunu internete koyalım. Bakalım onu tanıyan var mı? Hatton'a döndü. "Alan, Emma ve ben gidip şu bisikleti bulurken sen de bunu yap.

Bridgnorth yine güzel bir kasabaydı ve iki bölüme ayrılmıştı: yüksek kasaba ve alçak kasaba. Yüksek kasabada yıkık bir kale, bir pazar, bir çift güzel kilise, dolambaçlı Arnavut kaldırımlı sokaklar ve Severn'in güzel manzarası vardı. Alçak şehir nehrin kendisine sahipti, ancak konutların çoğu yeniydi. Bir fönüküler demiryolu ikisini birbirine bağlıyordu. Emma'ya göre, eskiden fakirler

Aşağı kasabada yaşayan insanlar tepedeki zenginlere mal taşırken bellerini kırarlardı.

Alçak bir kasabada dar ve engebeli bir yola saptılar. Kırmızı noktanın Fiona'nın bisikletini bulacaklarını söylediği yer burasıydı. Haritayı kontrol etti ve kaldırıma yanaştı.

Köhne bir tabela onlara buranın 'Daunt & Son Hurda Tüccarları' olduğunu söylüyordu. Avluya düz yataklı bir kamyon park edilmişti.

"Tatters," dedi

Emma. "Ha? Imogen söyledi.

Emma güldü. 'Paçavra ve kemik adamlar. Buralarda onlardan bir sürü var. Onları kamyonlarıyla etrafta dolaşıp borazan çalarken görmüş olmalısın.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?

"Hayır. Onları görmemiş olmanıza şaşırdım. Kamyonun tavanındaki hoparlörü işaret etti. 'Ama artık gerçek enstrüman yerine borazan kayıtları çalışıyorlar. Etrafta dolaşıp hurda metal topluyorlar. Oldukça kazançlı bir iş.

Avluya girdiler; burada metal yığınları küçük, kırmızı tuğlalı bir binanın önünde yığınlar halinde duruyordu - her şeyden çok bir baraka. Borular, kablolar, yatak çerçeveleri ve eski araba aküleri, bakır, kurşun ve demir vardı.

Kulübeden yirmili yaşlarında bir adam çıktı, ağırlık kaldırarak çok zaman geçirmiş bir adamın yürüyüşüyle yürüyordu. Siyah bir bomber ceket giymişti, kafasını kazıtmıştı ve Fiona'yı o tarlada taşıyabilecek kadar güçlü görünüyordu.

"Size yardımcı olabilir miyim hanımlar?" diye sordu, üst dişlerindeki bir boşluğu ortaya çıkaracak şekilde sırtarak.

"Siz Bay Daunt musunuz?"

"Evet. Simon Daunt.'

Imogen kendini ve Emma'yı tanıttı.

Gözleri büyüdü. 'Seni tanıdığımı sandım. Sizi televizyonda görmüştüm. Bu durum onu eğlendirmiş gibiydi. Eğer katil oysa, çok havalıydı.

Hatton'ın kendisine gönderdiği Fiona'nın bisikletinin fotoğrafının bulunduğu telefonunu kaldırdı. 'Bu dağ bisikletini arıyorum. Burada olduğuna inanmak için sebeplerimiz var.

Gözlerini kısarak baktı. Imogen onun itiraz etmesini, görmediğini söylemesini bekliyordu. Onun yerine, "Evet, arka tarafta," dedi.

Taşakları çok büyükmüş gibi bacaklarını açarak yürüdü ve iki dedektif de onu takip ederek kulübenin yanından aşağıya, hurda metallerin her santimetrekaresiyle doldurduğu daha büyük bir bahçeye girdi. Fiona'nın bisikleti bir bakır yığınının altına yaslanmıştı.

'Aldığımız bisikletlerin çoğu eski ve paslı. Köhne. Bu hurdaya gitmeyecek kadar iyi. eBay'e koyacaktım.'

"Nereden aldın bunu?"

Kokladı. "Ön bahçeye atılmıştı."

Imogen kendini bisiklete bakarken buldu. Belli ki pahalıydı ve tertemiz durumdaydı.

"Bu ne zaman oldu?"

"Pazartesi sabahı geldiğimizde buradaydı. Pazar günleri çalışmıyoruz - dinlenme günü falan - bu yüzden sanırım o zaman burada bırakılmış olmalı. Birisi çöpe atmaya üşendiği için buraya bırakmış olmalı diye düşündük. İnsanların attığı bazı şeylere şaşırırsınız. Tepedeki lüks yerler. Mükemmel durumda olan şeyleri öylece atıyorlar."

"Ve sen de eBay'e mi koydun?"

"Evet." Sırıtarak ona kırık dişlerini gösterdi. "Biz girişimciyiz."

"Burada çok fazla yeni bisiklet kaldı mı?"

Çenesini kaşıdı. "Yetişkin bisikletleri değil. Genelde çocuk bisikletleri."

Her ne kadar

... bekle.' Kulübeye gitti, Imogen de onu takip etti ve dizüstü bilgisayarını çevirip eBay'i açtı. "Birkaç ay önce gerçekten güzel bir bisiklet daha satmıştım. O da bunun gibi buraya atılmıştı."

Açık artırma sitesinde sattığı malların listesini gözden geçirdi. 'Evet, işte burada. Gerçekten iyi bir fiyata aldım. Bu, sınıfının en iyisi gibiydi. Beş yüz sterlin aldım, ki bunun iyi olduğunu düşünmüştüm, ama sonra yepyeni beş bin sterlin olduğunu öğrendim. Yani, beş bin kiloluk bir bisikleti atmak için ne kadar zengin olmak gerekir? Sanırım kocasının kız kardeşini becerdiğini öğrendikten sonra en değerli eşyasını atan mağdur bir kadındı. Kıkırdadı.

Ona dik dik baktı. "O zaman bunu bize bildirmeyi düşünmedin mi?"

Omuz silkti. Ona Roma kupası hakkında soru soran Trevor'ı hatırlatmıştı. Her iki adamın da 'bulanın elinde kalır' tavrı vardı. "Dediğim gibi, bu oyunda insanların pahalı şeyleri atmasına alışıyorsunuz. Bir zamanlar

çalındı, o zaman? Bu yüzden mi buradasınız? Hırsız onu kırbaçlamadan attığına göre biraz aptal olmalı.'

Imogen dikkatini ekrandaki bisiklete çevirdi. Siyah ve kırmızıydı, yan tarafında Merida markası vardı.

Imogen, "Burada bekle," diyerek avluya çıktı ve Hatton'a seslendi.

Alan. Nathan Scott'ın bisikleti - rengine ve modeline ihtiyacım var.'

"Bekle. O bakarken kadın bekledi. "Merida, siyah ve kırmızı. "Hay sikeyim. Suç mahalli pusuda bekleyenimizin resmi internete düştü mü?

"Şimdi yapıyorum.

Telefonu kapattı ve kulübeye geri döndü. Simon kaşlarını kaldırdı.

'O bisikleti sattığın kişinin adını ve adresini istiyorum. Ayrıca karakola gelmeniz gerekiyor.

Ne? Neden?"

Parmak izlerinizi almamız gerekecek. O bisiklete başka kimse dokundu mu? Şu an burada olana?"

"Sadece babam.

'O da bizimle gelmek zorunda kalacak. Ona telefon et, olur mu? Bizimle Shrewsbury polis karakolunda buluşmasını söyle.

Simon Daunt oflayıp pufladı ama kendisine söyleneni yaptı. Onu dikkatle inceledi. Adamlarının o olması pek olası görünmüyordu. Her ne kadar her şeyin yanlarına kâr kalacağını düşünecek kadar kendini beğenmiş suçlularla karşılaşmış olsa da, fazla yardımcı olmuştu. Ama adamın doğruyu söylediğini hissediyordu. Bu da katilin bisikletleri buraya bırakmış olabileceği anlamına geliyordu. Nathan'inkinde parmak izi olması uzak bir ihtimaldi ama ...

'Viper'ın o motosikletleri burada bıraktığını düşünüyorsun, değil mi? Yoksa neden burada olasın ki? Simon ona gülümsedi ve Imogen ona eBay'de bir şeyler satarak kazandığı parayı dışçide harcamasını söylemek istedi. Ancak bir sonraki sözleri Imogen'e çürük dişleri hakkında her şeyi unutturdu.

"Bir ödül var mı?" diye

sordu. "Bunu neden

soruyorsun?

Yola doğru açılı bir kamerayı işaret etti. "Çünkü belki de onu güvenlik kameralarımıza yakalamışsızdır.

Bölüm 11

"Sırtında çok fazla gerginlik var, Ben.

Adı Stephanie olan masöz kürek kemiklerimin arasına sertçe bastırdı ve çıkan çatırtı sesi irkilmeme neden oldu.

"Çok gerginim. Ne iş yapıyorsun?"

Stephanie'ye metin yazarı olduğumu söyleyemedim çünkü gizli olmam gerekiyordu, bu yüzden ona öğretmen olduğumu söyledim, aklıma gelen ilk stresli iş buydu.

"Kıpırdamadan uzanın, rahatlayın ve şu düğümler üzerinde çalışalım.

Bırakmakta zorlanıyordum, ama birkaç dakika sonra kendime zevk almam için izin verdim, elleri gerginliği yoğuruyordu. Gözlerimi kapattım. Oda kokulu mumlarla doluydu ve mutluluk verici bir sessizlik vardı. Stephanie işini bitirip bana birkaç dakika hareketsiz kalmamı söylediğinde kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar iyi hissediyordum.

Doğrudum. Omuzlarım gevşemiş, sırtım bir genç kızinki kadar esnekti.

Buhar odasına gittim, ardından sıcak kapalı havuzlarına daldım, sonra öğle yemeği yedim: bir bardak süslü vitaminli su ile süper yiyecek salatası. Sorunlarımın hiçbirini düşünmedim: ne bekleyen boşanmamı, ne annemi, ne Ollie'yi, ne yan komşularımı, ne de lanet olası Michael Stone'un varlığını sürdürmesini. Hiçbirini. Tek düşündüğüm, bu harika yerin faydalarını satmak için hazırlayacağım cızırtılı kopyaydı.

Aydınlık ama serin bahçeye çıktığımda Stephanie'yi tekrar gördüm.

"Şimdi nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Sırıttım. "Yeni bir adam gibi.

Kulübeye döndüğümde Ollie sırt çantasını omzuna atmış, gömleğini yarıya kadar açmış, otobüs durağından yola doğru yürüyordu. Beni görünce kulaklığını çıkardı.

"Okul nasıldı? diye sordum. "İyiydi.

"Acaba kaç kez aynı konuşmayı yaptık? Şaşkın ifadesini görmezden geldim ve devam ettim. "Bu hafta sonu Londra'ya gidemeyiz. Sonunda annenden haber aldım. O burada, Shropshire'da.

Durdu. "Onun burada ne işi var?

'Ona kendin sorabilirsin. Yarın seni görmeye gelecek.' "Bu harika. Aman Tanrım, odamı toplamam lazım.'

Megan, Ollie'nin odasını düzenli tutması konusunda her zaman militan davranmıştı.

Saçlarını karıştırdım. "Endişelenme. Burası onun evi değil, bizim evimiz. Megan önceki akşam e-postama cevap vermişti, birkaç saat sonra

Michael'ı görmüştüm. Yani burada onunla birlikteydi - gerçi cevabında bundan bahsetmemişti. Ollie'yi görmek ve birkaç günlüğüne Londra'dan uzaklaşmak istediğini söyledi. Tabii ki sevgilisini Shrewsbury'de gördüğümü bilmiyordu.

Onu düşünmek iyi ruh halimi ciddi şekilde tehlikeye atıyordu. Konuyu değiştirmek üzereydim ki Ollie yolun yarısında durdu. "Sadece beni görmeye mi geliyor?

"Ne demek istiyorsun?

"Ben sadece... şey, onun da sizi görmeye gelip gelmeyeceğini merak ettim.

Ona yetiştim ve elimi omzuna koydum. 'Ollie, annen ve ben tekrar bir araya gelmeyeceğiz. Zor olduğunu biliyorum ama-'

Ben başka bir şey söyleyemeden arkasını döndü ve teması kesti. İçimi çektim. Ön kapıya yaklaştığımızda Bayan Douglas kulübesinden çıktı. Bana Wenlock Priory'deki cinayetten bahsettiği Pazar günkü konuşmamızdan beri onu görmemiştim.

"Nasılsın? Ceplerimde anahtarlarımı ararken ona seslendim. "Ah!" diye bağırdı. "Ben, beni korkuttun.

"Üzgünüm.

Kesinlikle kendinde görünmüyordu. Bir şekilde daha gri görünüyordu. Korkmuş. Neden dışarı çıktığını unutmuş gibi bahçesine baktı, sonra hemen evine geri döndü.

Kapının kilidini açtığımda Ollie, 'Tuhaf,' dedi.

"Sanırım şu anda herkes biraz gergin.

"Engerek yüzünden mi? Okuldaki bir çocuk, Danny, babası bir polis ve Engerek'in kurbanlarının gözlerini çıkarıp onları *yediğini* söyledi.

"Ollie! Bu çok saçma."

İçerideki paspasın üzerinde bir kart vardı. Ollie onu aldı. Amazon bir şey teslim etmeye çalışmıştı. Bu garipti: Son zamanlarda hiçbir şey sipariş etmemiştim.

"Amazon hesabımı kullanarak bir şey satın aldın mı? Ollie'ye sordum.

"Bana bunu yapmaya iznim olmadığını söylemişsiniz.

'Hmm. Yan tarafa bırakılmış,' dedim. 'Korkunç ikiliyle birlikte.

Ben gidip getirirken sen de çaydanlığı koyabilir misin?

Yüzleşmemizden beri görmediğim Ross ya da Shelley ile yüz yüze gelme düşüncesinden hoşlanmayarak yan kapıya yöneldim. Frank Dodd'un onlarla henüz konuşup konuşmadığını bilmiyordum.

Shelley cevap verdi. Üzerinde tayt ve önünde 'Get It Girl' yazan uzun bir tişört vardı. Yüzü şişmişti. Ağlıyor muydu?

Ben ona paketi sormadan önce, "Pixie'yi gördün mü?" diye sordu.

"Hayır, bütün gün dışarıdaydım.

"Ortadan kayboldu. Aışverişe giderken onu bahçede bıraktım ve döndüğümde orada değildi. Ross onu aramaya çıktı. Tırnağını çiğneyerek yanımdan geçip yola baktı. "Gerçekten çok endişeliyim.

"Çitin üzerinden atlayabilir mi? Soruyu sormadan önce cevabı bildiğim için sordum. Pixie'nin olimpiik atlama becerileri yoksa, o çiti atlamasına imkân yoktu. "Geçebilir miydi?

Kaşlarını çattı. 'Evet, fark etmemiştim ama şu çalının arkasındaki çitte bir boşluk var. Sıkışmış olmalı. Tanrım, ya bir hayvan deneycisi onu ele geçirirse? Bunu her zaman duyarsınız.

Pixie'nin sürekli havlamasından ne kadar hoşlanmasam da, onun kaybolduğunu düşünmekten nefret ediyordum, yine de bir laboratuvara düşme ihtimalinin çok düşük olduğunu düşünüyordum. Shelley belli ki onu seviyordu. Onu rahatlatmaya çalıştım. "Eminim köpek bakıcısı onu alacaktır.

Islak bir kokuyla cevap verdi, sonra elimdeki Amazon kartını gördü. İçeri girdi ve karton bir kutuyla çıktı.

"Umarım onu bulursunuz," dedim gitmek için dönerek. "Eminim gerçekten bulamazsın.

Geri döndüm. "Ne?

'Dedim ki, bahse girerim onu bulmamızı ummuyorsundur. Ondan nefret ediyordun. Bana ters ters baktı, gözyaşları yerini ani bir öfkeye bırakmıştı. "Çitteki o boşluğu kaçsın diye mi açtın?

"Bu şimdiye kadar duyduğum en saçma şey.

Shelley gözyaşlarına boğuldu ve kapıyı çarptı. Başımı sallayarak kulübeme geri döndüm ve karton paketin üzerindeki etiketi okudum. Ollie'ye gönderilmişti.

Mutfığa girdim, Ollie iPod'unu karıştırıyordu, dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme vardı.

"Bir şey sipariş *etmişsiniz*," dedim, hâlâ kutuyu kucaklarken. 'Nedir o? Ne kadara mal oldu?

"Huh? Yemin ederim yapmadım! Meraktan irileşmiş gözlerle kutuyu elimden aldı ve yırtarak açtı. "Oh, harika!

Kutusundan çıkardı. Görünüşüne bakılırsa bir Nintendo 3DS'ti ve en yeni modeldi.

Ondan aldım. "Ollie, bu ne kadara mal oldu? Yaklaşık yüz elli sterlin mi? Şu anda böyle şeyler almaya gücümüz yetmez. Sana inanamıyorum-'

"Yemin ederim ben almadım baba. Onu benden geri almaya çalıştı ama ben onu tezgâhın üzerine koydum ve vücudumla korudum.

"Tek tuşla tıklamış olmalısın.

"Ben yapmadım! Gözlerini bana dikti. 'İstek listeme koydum ama satın almadım. Ben aptal değilim. Almış olsaydım, bir onay e-postası alırdın, değil mi?

Haklıydı. "Orada bekle," dedim. "Ve o paketi açma.

Dizüstü bilgisayarımı buldum ve e-postalarımın baktım. Amazon'dan DS siparişini onaylayan bir e-posta gelmemişti. Amazon sitesine girdim ve sipariş geçmişimi kontrol ettim. Ollie'nin Noel hediyelerinin bir kısmını site üzerinden aldığım Aralık ayından beri hiçbir şey yoktu.

Mutfığa döndüğümde dedim ki, 'Tamam, demek ki sen sipariş etmedin. Kim verdi?' dedim.

'Annem yapmış olmalı. Belki de benim istek listeme bakmış ve bana bir hediye almaya karar vermiştir.

Bu akla yatkındı. Ama anlamadığım bir şey vardı. 'Neden istek listene bir 3DS koydun ki? Zaten bir tane var. Sende

Geçen yıl doğum gününde almıştın.'

Mutfak zemininde inceleyecek ilginç bir şey buldu. 'Kaybettim

O.'

Ne? Nerede?'

"Onu okula götürdüm ve ...

Farkına varmadan önce bekledim. "Biri onu senden mi aldı?

Ollie?'

Hâlâ göz göze gelmiyorduk. 'Hayır. Kendimi kaybettim. Sana söylemek istemedim çünkü kızacağımı ve bana bir şeylerle ilgilenmem konusunda nutuk çekeceğini biliyordum.

'Senden alınmadığına emin misin? Bir zorba tarafından?'

Yüzünü buruşturdu. 'Neden bana inanmıyorsun? Otobüste unuttum. Lütfen baba, şimdi yenisini açabilir miyim? İçinde yeni Pokémon oyunu var. Gerçekten oynamak istiyorum. *Lütfen.*'

İçimi çektim ve ona uzattım. "Pekâlâ, tamam. Mutfak masasına oturdu, yüzündeki geniş gülümseme konsolu ondan saklamaya çalıştığım için kendimi kötü hissetmeme neden oldu. Ben de kendimi suçlu hissettim. Bir şey kaybettiğinde bana söylemekten korkmamalıydı. Yine de haklıydı: Muhtemelen ona eşyalarına dikkat etmesi konusunda ders verirdim.

Şimdi Megan'la konuşmam gereken başka bir konu vardı. Buzdolabından bir bira aldım ve oturma odasına gittim. Ön pencereden Ross'un yanında köpeği olmadan yola çıktığını görebiliyordum. Shelley koşarak evden çıktı ve çitteki boşluğu fark etmedikleri için birbirlerini suçlayarak bağırmaya başladılar.

Tam oturmak üzereydim ki büyük bir gürültü duydum. "Ollie?

Mutfaktan çıktı. "O da neydi?" "Sen olduğunu sandım.

Başını iki yana salladı. "Sanırım yukarıdan geldi.

Mutfağa gittim ve çekmecede ağır bir oklava buldum. "Burada kal," diye Ollie'ye talimat verdim ve yukarı çıktım. Önce iki yatak odasını, sonra da banyoyu kontrol ettim. Hiç kimse yoktu.

Ama sonra tekrar geldi. *Güm.*

Bana itaat etmeyip üst kata çıkan Ollie, 'Yukarıdan geldi' dedi. Başımızın üstünü, çatı katını işaret etti. "Yukarıda biri var.

'Polisi arayacağım,' dedim.

Ama telefonumu çıkarırken kapak açıldı ve yukarıdan biri 'Polisi aramayın. Sadece ben varım.

Boşluktan bir kafa çıktı. Bu Kyle'dı, Bayan Douglas'ın kiracısı, tesisatçı. Ben büyürken buralardaydı. Onu yirmili yaşlarında, tekir saçlı ve küpeli, köprünün etrafında dolaşıp turistlerle sohbet etmeye çalıştığı zamanlardan çok net hatırlıyordum. Her zaman duvarın üzerinde oturur, sigara sarardı. Aynı tütün kokusu şimdi de üzerine sinmişti. Artık küpe takmıyordu ama tepesi kel olmasına rağmen saçlarının arkası hâlâ uzundu. Döndüğümde beri Kyle'ı oldukça yararlı buluyordum. Hiç evlenmemiş ya da çocuk sahibi olmamıştı ve bazen hayatımda yanlış giden her şeyi düşündüğümde Kyle'ı hatırlar ve kendimi daha iyi hissederdim. Yine de şu anda onu gördüğüme sevindiğimi söyleyemezdim.

"Kyle," dedim. "Ne halt ediyorsun sen?"

Utangaç bir şekilde sıırttı. "Kusura bakma dostum. Duşumuzla ilgili bir sorunumuz var. Borularda hava sıkışmış. Tamir etmeye çalışıyordum."

"Ama çatı katında ne yapıyorsun?"

"Hepsi birbirine bağlı," dedi ve bana zaten bildiğim bir şeyi hatırlattı. Buraya taşındığımda ve çatı katında bazı ıvır zıvırları depolamak için yukarı çıktığımda, üç kulübenin de uzunluğu boyunca uzandığını ve her alanı ayırmak için sadece bazı ilkel tahtaların desteklendiğini fark etmiştim. "Meşalemi düşürdüm ve sizin bölüme yuvarlandı. Özür dilerim. Onu almak için gelmişim ki ayağım bir kutuya takıldı. Ne kadar sakarım. Şimdi gideceğim." Bana mahcup bir gülümseme daha verdi.

"Temizledin mi? Ben sordum.

"Ha?"

"Sıkışmış hava.

"Evet. Sanırım şimdi iyi. Şerefe."

Kapağı kapattı ve ayak sesleri üstümüzdeki boşlukta ve benim kulübemi yandakinden ayıran duvarın ötesinde yankılandı.

Aşağıya indim. Oturma odasının penceresinden beyaz bir minibüsün Ross ve Shelley'nin kulübesinin önüne park ettiğini görebiliyordum. Frank'in asistanı Adrian yolcu koltuğunda oturmuş, camı indirmiş, telefonuyla bir şeyler yapıyordu.

Frank onlarla benim şikâyetim hakkında mı konuşuyordu? Bunu öğrenmek için sabırsızlanarak dışarı çıktım ve tam Frank kulübeden çıkıp kendi kendine mırıldanırken minibüse yaklaştım. Her zamanki gibi kahramanı gibi giyinmiş, siyah bir gömlek, kot pantolon ve kovboy çizmeleri giymişti.

"Ah, Ben," dedi beni fark ederek. Minibüse doğru yürüdü, omzunun üzerinden baktı, sonra sesini alçalttı. 'Ross ve Shelley ile gürültü hakkında konuşmaya geldim. Beni zar zor dinlediler - kayıp köpekleri için çıldırmakla çok meşgullerdi - ama gürültüyü azaltacaklarına söz verdiler. Merak etme, onlara sen olduğunu söylemedim.

Başka kim olabilir ki? Ama bunu yaptığına memnun olmuştum.

"Sende durumlar nasıl? diye sordu Frank. O konuşurken bir telefon birkaç kez bipledi. Adrian'ın olduğunu tahmin ettim. "Annen nasıl?

'Beklenebileceği kadar iyi. Yine de emin ellerde gibi görünüyor. Sempatik bir şekilde başını salladı.

"Zor olmalı," dedi Adrian. 'Senin için, yani onun için endişelenmek. Bu bir yük olmalı.'

Frank arabanın camından uzandı ve Adrian'ın kafasının arkasını kelepçeledi. "Lanet olası duyarsız hödük.

İçimi çektim. "Yine de haklı sayılır. Bu çok zor.

"Şu huzurevleri de çok pahalı, değil mi? Adrian devam etti. "Büyükannem oradayken, annem tüm mirasının onların masraflarına gittiğinden yakınırdı.

"Bu beni rahatsız etmiyor," dedim. "Sadece acı çekmesinden nefret ediyorum.

Adrian, 'Eğer ben de böyle olursam,' dedi, 'İsviçre'deki o yere gideceğim. Dignitas. Acıma son verilmesini tercih ederim-'

O anda Kyle kulübesinden çıktı. Adrian'ı görünce elini kaldırıp sırttı ve Adrian kapıyı açıp minibüsten aşağı atladı ve ona doğru eğildi. Bayan Douglas'ın ön bahçesinde durmuş konuşuyorlardı.

Frank, 'Kyle benim için biraz iş yapıyor,' diye açıkladı. 'O ve Adrian çok iyi anlaşıyorlar. Muhtemelen korku videolarını değiş tokuş ediyorlardır' diye seslendi. "Hey, Adrian! Bütün gün bekleyemeyiz.

Adrian ve Kyle ayrılmadan önce karmaşık bir el sıkışması gerçekleştirdiler.

Onların uzaklaşmasını izledim, bir dakika sonra da Kyle minibüsüyle onu takip etti. Birinin beni izlediğini hissederek döndüğümde Shelley'nin ön pencereden bana baktığını gördüm. Bir dakika sonra müziği açtı ve sesini yükseltti.

İç çekerek içeri geri döndüm. Spa'daki rahatlamış ruh halim iyice kaybolmuştu.

Bölüm 12

En eski anılarımdan biri köpeğimle ilgili. Aslında babamın köpeğiymiş ama annemi ve beni korumaya çalışırdı. Melez bir köpekti, bir kuzu kadar zeki ve uysaldı ama babam annemi kum torbası olarak kullandığında, ki bu her içki içtiğinde olurdu, köpek havlar ve hırlardı ona, bunun iyi bir tekme yemesine ve dışarı atılmasına neden olacağını bilse bile.

O ilk anı: Üç yaşında olmalıydım, oyuncağımla yerde oynuyordum, Noel'de bana hediye edilen sarı plastik kamyon, en değerli varlığımdı. Onu babamın yoluna bırakmıştım ve o dangalak neredeyse üzerine düşüyordu. Çok öfkelenmişti, oyuncağı kaptı ve sanki onunla bana vuracaktı gibi başımın üzerinde tuttu. Köpek, sağ olsun, önüme geçerek boğazından alçak bir ses çıkardı ve bu da babamı güldürdü ve kamyonla ona vurdu.

Köpekleri severim. Hep sevmişimdir.

Pixie'yi öldürmek en kolay olurdu. Onu uzaklaştırmak, zehirlemek, bir çukura gömmek. İş biterdi ve Ross ile Shelley'nin bundan hiç haberi olmazdı. Ama o yumuşak kahverengi gözlere baktığımda bunu yapamazdım.

Onu bahçeden çıkarmak kolay oldu. Güzel bir parça çiğ et - köpekler insanlardan bile daha tahmin edilebilirdir.

Şimdi, Pixie'yi onu tuttuğum kömürlükten bu uzak çiftliğe getirdikten sonra, dışarıda minibüste oturuyorum ve veterinerin bana işinin bittiğini söylemesini bekliyorum. Elbette bu tamamen yasadışı, ama bu adamın bana borcu var - daha doğrusu, onun hakkında küçük kızlarla ilgili şeyler biliyorum ve bir gün gözlerini oyacağım ve testislerine yaptıklarını ödetecek şeyler yapacağım. Ama şu anda işe yarıyor, o yüzden biraz daha yaşayabilir.

Veterinerleri düşününce aklıma doğal olarak Danni geliyor. İlk şanslı olanım. Çok güzel bir kızdı. Bana anneminkileri hatırlatan iri gözleri ve

sıcak bir gülümseme. Neydi o kelime? - kuralı. Mutluluğu hak eden ama bunu elde etmekte zorlanan bir başkası. Bu da tanıdık bir hikayeydi: annesi ve babası tarafından mahvedilmişti. Her şeyi günlüğünde okudum.

Danni hayatını aldığım ilk kadındı, acıdan kurtardığım ve bu fani dünyadan gönderdiğim ilk kişiydi. Sonuna kadar çok tatlıydı. Onu öldüreceğimi anladığı andan itibaren kendi hayatı için değil, karnındaki çocuğun hayatı için yalvardı. Fısıldayarak güvence verdim: bebeğine zarar vermeyecekti; küçük şey bunu bilmeyecekti bile ve her zaman birlikte olacaklardı. Kaç anne baba bunu söyleyebilir? Hayat ebeveynleri ve çocukları birbirinden ayırır. Ölümde ise Danni ve bebeği sonsuza kadar bir arada olacaklar.

Çok güzel.

Morfinin Danni Junior'a da kendini çok özel hissettirdiğini sanıyorum.

Orada yatarken, kalbi durduktan sonra, Danni'nin giysilerini çıkarıp vücudumu onunkilere bastırma, onu biraz daha sıcak tutma isteği neredeyse karşı konulmazdı. Bebeğinin yumruları neredeyse hiç görünmüyordu ama memeleri çoktan büyümüştü, iri, olgun ve yuvarlaktı ve o tatlı, koyu renkli meme uçlarını emmeyi, kendi mutlu olduğum günlere geri dönmeyi çok isterdim.

Ama direndim. Yine de kendimi yeterince iyi hissediyordum.

O gecenin ilerleyen saatlerinde dışarı çıktım ve kendime kötü bir kız buldum. Gençti, belki on sekiz ya da on dokuz yaşındaydı, Danni ile aynı siyah saçlara ve kederli gözlere sahipti. Ama içi çürümüştü, uyuşturucu ve içkinin etkisindeydi ve içinde Wembley Stadyumu'ndan daha fazla erkek vardı. Onu ormana götürdüm ve gerçekten onu öldürmeyecektim, sadece onu becerecektim, belki biraz canını yakacaktım ama kendimi kaptırdım. En sevdiğim ağacın altında onu boğarak öldürdüm, kendime bunu hak ettiğini hatırlattım. Hak etmişti çünkü o Danni değildi. İyi biri değildi.

Ve kimse onu özlemeyecekti.

Yine de bunu bir daha yapmayacağım. Odaklanmalı ve iyi insanlara konsantre olmalıyım.

Veteriner işini bitirdiğini söylemek için dışarı çıktığında Pixie'yi alıp minibüse götürüyorum. Kendisi için oldukça üzgün görünüyor ve bu konuda kendimi kötü hissediyorum. Ama

yapılması gerekiyordu. Ollie bana çoktan mesaj atmış, köpeğin kaybolmasına ne kadar sevindiğini, sürekli havlamasının onu ve Ben'i nasıl çıldırttığını anlatmıştı. Artık bu konuda endişelenmelerine gerek kalmayacak.

Bölüm 13

Imogen CCTV kasetini yirminci kez geri sardı ve görüntüye baktı, yüzü ekrandan birkaç santim uzaktaydı, bunun o eski Sihirli Göz resimlerinden biri gibi olmasını umuyordu: bir vahiy aniden ona fırlayacaktı. Ama bu gerçekleşmiyordu. Kıvrılmış bir yumrukla masaya vurdu ve küfretti.

Pazar sabahı saat 4.33'te hurdalığın önünde bir kamyonet durdu. Kasette, bir adam sürücü koltuğundan aşağı atladı, minibüsün arkasını açtı ve Fiona Redbridge'in dağ bisikletini çitin önünde duran çöp konteynerine atmadan önce dışarı çıkardı. Sonra da uzaklaşıyor.

Minibüsün arka plakasının üzerine kir bulaşmış, rakamlar ve harfler gizlenmişti. Bir uzmana baktırmışlar, görüntüyü büyötmeye çalışmışlardı ama resmin kalitesi düşüktü. Görünüşe göre Daunt'lar güvenlik sistemini kurarken her türlü masraftan kaçınmışlardı ve Imogen pek umutlu değildi. Wenlock Manastırı'nda gizlenirken gördükleri adamla aynı kişi olup olmadığını söylemek imkânsızdı.

Sadece aracın 2003-2013 yılları arasında üretilen üçüncü nesil beyaz bir Ford Transit olduğunu tespit edebilmişlerdir. Yollardaki en yaygın minibüslerden biri. Ve katilin aracı Pazar sabahı erken saatlerde Wenlock Priory'den Bridgnorth'a sürmüş olması gerektiğini biliyorlardı. Bridgnorth'taki bir güvenlik kamerası, bisikletin atılmasından beş dakika sonra kamyonetin kasabadan ayrıldığını ve Much Wenlock yönüne doğru gittiğini tespit etmişti. Ama ondan sonra hiçbir şey olmamış. Çok hızlı sürerek herhangi bir hız kamerasını tetiklememişti, bu yüzden başka hiçbir yerde yakalanmadı ve çamura bulanmış plaka, ANPR ağındaki başka hiçbir kameranın onu tespit etmediği anlamına geliyordu.

Bu yüzden tek bildikleri, muhtemelen Bridgnorth'un kuzeyinde bir yerde yaşadığıydı - Bridgnorth ilçenin güneydoğusunda olduğu için pek yardımcı olmadı.

Imogen kamyonetinden inen ve bisikleti kaldıran adamın resmini dikkatle inceledi. Kapüşonlu bir tişört, kot pantolon ve siyah ayakkabı ya da bot gibi görünen bir şey giymişti. Kıyafetlerinde görünür hiçbir logo ya da ayırt edici işaret yoktu. Yüzü gölgeler tarafından gizlenmişti, bu yüzden özelliksiz gri bir lekeden başka bir şey değildi. Tek söyleyebildikleri 1.80'den biraz uzun ve zayıf olduğuydu. Beyazdı ve nüfusun yüzde 98'inin beyaz olduğu bir ilçede yaşıyordu. İnanılmaz derecede sinir bozucuydu. Burada, dünyada herkesten çok bulmak istediği adama bakıyordu ve hâlâ kim olduğu ya da onu nerede bulacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ama iki motosikleti de aynı yere, bir güvenlik kamerasının önüne bırakmak aptallıktı. Şimdiye kadar paçayı kurtardığı bir hata. Ama yine hata yapacağından emindi. Ya da zaten başka hatalar yapmıştı. Sadece ne olduklarını öğrenmeleri gerekiyordu.

Emma elinde iki Starbucks bardağıyla ofise geldi; bardaklardan birini Imogen'e uzattı, ardından da bir muffin aldı.

"Sen bir meleksin.

"Kasabaya kimin geldiğini duydun mu?

Imogen çöreği ısırды, sonra ağzı doluyken konuşmaya başladı. 'Brad Pitt değil mi? Tanrım, beni takip etti, yine yasaklama emrini çiğnedi.

"Bütün bir yaban mersinli çöreği ağzına sığdırabilen bir kadına karşı koyamaz.

"Profesyonel yeteneklerim var. Güldü. 'Hadi o zaman, çıkar ağzındaki baklayı. Dedikoduyu kastediyorum, kahveni değil.

"Michael Stone.

"Oh. Şimdi iştahımı kaybettim.

Emma döndükçe gıcırdayan bir sandalyeye oturdu. Imogen bu sandalyeden de en az Engerek'ten nefret ettiği kadar nefret ediyordu.

"Kötü haberlerim var. Viper hakkında bir program yapıyor. Camille onu aradı.' Camille McDaris medya ilişkileri sorumlusuydu. "Sizinle konuşmak istiyor. Kevin Moss adında birinden bahsetti.

Imogen başını ellerinin arasına aldı. 'Ah, şu otuzbirci. Beni beceriksiz göstermeye çalışacak, sanki bütün suç benimmiş gibi 'bir katil

gevşek".' Parmaklarını salladı ve Stone'unkini taklit eden aptal bir ses çıkardı.

"Kevin Moss kim? Emma sordu.

Imogen yarısı yenmiş çöreği masasına koydu, sonra arkasına uzandı ve donmuş CCTV görüntüsünü gösteren ekranı kapattı.

"Bana söylemek istemezsen anlarım," dedi Emma.

"İstemiyorum. Ama bunu benden duymanız daha iyi olur, yoksa o serseri Stone bunu tüm ülkeye yayınlar. Sadece nereden başlayacağımı bulmaya çalışıyorum.

Kevin Moss, Imogen'in dedektif müfettişliğe terfi etmesinden kısa bir süre sonra Cinayet Araştırma Ekibine katılmış, yeni mezun bir dedektif memurdu. Imogen ondan anında hoşlanmamıştı. Çok ukalaydı - sadece kadınlara değil, tüm polis teşkilatına Tanrı'nın bir armağanı olduğunu düşünüyordu. Babası bir dedektifti, Met'te sert bir adam olarak ün yapmış, kadınların suçla mücadelenin ön saflarında yeri olmadığına inanan biriydi. Moss Senior kısa süre önce emekli olmuştu ve Kevin açıkça babasının kalıbında yetiştirilmişti. Yirmi yedi yaşındaydı, çikolata rengi kahverengi gözleri ve siyah saçlarıyla yakışıklıydı. Imogen onun dedektiflik rozetini sadece bağlantıları sayesinde aldığından emindi. Ağzı iyi laf yapıyordu: tembel, pek zeki değil ve dikkatsiz. Daha ilk ayında, kanıtları yanlış kullanarak bir soruşturmayı neredeyse batırmış ve suçu kadın ortağının üzerine atmaya çalışmıştı. Moss Senior'un eski bir arkadaşı olan başkomiser Kevin'i azarlamış ve Imogen'den ona akıl hocalığı yapmasını istemişti.

"O küçük dangalağa göz kulak ol," demişti başkomiser tam olarak. "Babası mükemmel bir dedektifti.

Imogen, "Ve büyük bir kadın düşmanı," diye karşılık verdi.

Eski kafalıydı. Ama iyiydi, Imogen. Sorun şu ki, Kevin büyük bir polis olmanın kanında olduğunu düşünerek yetiştirildi. Kısa ve keskin bir şoka ihtiyacı var, hepsi bu.

"Yani onu bir ya da iki basamak aşağı indirmemi mi istiyorsun?

"Ben öyle bir şey demedim. Sadece iyi bir dedektif olmanın gerçekliğini anladığından emin olun.

Ama 'kısa, keskin şok' sözlerini hatırlayarak oradan ayrılmıştı. Bir hafta sonra, Imogen geç saatlere kadar çalışıyordu. Kötü bir ruh hali içindeydi.

Bir tecavüz soruşturması çökmüştü. Tecavüzcünün kim olduğunu bildiğinden emindi - cinsel saldırı ve uyuşturucudan sabıkası olan Piotr Nabora adında bir pislik - ama kurban, Maria Albu adında genç bir Rumen kadın, aniden onun aleyhinde tanıklık etmeyeceğini açıklamıştı. Biri ona ulaşmıştı. Imogen o öğleden sonra onunla konuşmuştu; zavallı kız korkudan neredeyse nefes nefese kalmıştı. Üç yaşında bir kızı vardı ve Imogen, Nabora'nın - ya da daha büyük olasılıkla ortaklarından birinin - Maria'yı ve küçük kızını tehdit ettiğinden emindi. Maria şimdi seksin rızaya dayalı olduğunu söylüyordu.

Imogen, Nabora'nın yirmi dört yaşındaki bu küçücük kadına verdiği yaraları görmüştü. Maria'nın buna rıza göstermesinin mümkün olmadığını biliyordu. Ellerin çürüklerinin fotoğrafları vardı. İç yaraları vardı. Ama Maria'nın ifadesi olmadan mahkûmiyet kararı alma şansları çok azdı. Bu son derece sinir bozucuydu. Imogen, Nabora'nın - arka ayakları üzerinde yürümeyi öğrenmiş bir fareye benzeyen küçük, iğrenç bir pislik - bunu tekrar yapacağını biliyordu.

Klavyeye vurup raporunu bitirirken, Kevin Moss yanına gelmiş ve omzunun üzerinden ona bakmıştı.

"Ne üzerinde çalışıyorsun?" diye sordu. 'Oh, Maria Albu davası. Onu duydum. Berbat bir şey.

"Evet. Öyle. Kevin'in gitmesini umarak bilgisayarına geri döndü ama Kevin onun arkasında oyalanıyordu. "Neden eve gitmiyorsun, Kevin?

Onu görmezden gelmiş, omzunun üzerinden okumaya devam etmişti. "Düşünüyordum da, belki de birileri Nabora'yı ziyaret etmeli, ona göz kulak olduğumuzu bildirmeli.

"Baban böyle mi yapardı?

Omuz silkti. 'Babam muhtemelen ona iyi bir tekme atardı.

Artık böyle şeyler yanına kâr kalmıyor, değil mi?" "Neyse ki kalmıyor.

Kevin kışını Imogen'inkinin karşısındaki masanın üzerine tünemişti.

"Sakin bana o serserinin başına gelecekleri görmek istemediğini söyleme?

'Onu parmaklıklar ardında görmek istiyorum, Kevin.

Adalet budur.' "Hmm.

Aralarına bir sessizlik çökmüştü.

"Peki, ne diyorsunuz? Onunla konuşmalı mıyız? Böylece izlendiğini anlar mı?"

"Ne?" demek üzereydi. Ve bizi polis tacizinden içeri mi atsın?" diyecekti ama sonra aklına kötü bir düşünce geldi. Kevin'i daha fazla gördükçe, onun asla iyi bir dedektif olamayacağına daha fazla ikna olmuştu. Babasının 'eski usul' yöntemleri onu zehirlemişti.

Kendini "Neden gidip onunla konuşmuyorsun?" derken bulmuştu.

Aklına gelen düşünce şuydu: *Kevin tacizden ceza alırsa, yakamdan düşer. Ve belki Nabora mesajı alır. Belki de bunu bir daha yapmasını engeller - en azından bir süreliğine.* O anda her iki sonuç da ona iyi görünmüştü.

Kevin ona baktı, belli ki kabul etmesine şaşırmıştı, sonra başını salladı ve "Sanırım kabul edeceğim," dedi.

Ofiste kasıla kasıla yürüyordu.

Kevin'i bir sonraki görüşünde hastane yatağındaydı.

Emma'nın gözleri kocaman açılmıştı. "Ne oldu?"

Imogen yüzünü ovuşturdu. Hikâyeyi anlatmak onu pişmanlıktan hasta hissettirmişti. Neden Kevin'e bu aptalca fikri unutmasını ve eve gitmesini söylememişti?

"Nabora'nın yaşadığı yere gitti. Brixton'daki bu kaba arazinin kenarında bir evdeydi. Oraya sadece çiftler halinde gitmemiz söylenmişti. Her neyse, Nabora çetesinin çeşitli üyeleriyle birlikte oradaydı. Kevin kapıyı çaldığında bir uyuşturucu anlaşması yapıliyordu. Durakladı ve derin bir iç çekti. "Nabora onu vurdu.

"Kahretsin.

"Kurşun omurgasına isabet etmiş, burada. Sırtının alt kısmına dokundu. "Onu ölüme terk ettiler ama bir komşu silah sesini duydu ve polisi aradı. Sonrasında bildiğim tek şey Kevin'in hastanede olduğuydu. Yaşıyordu ama ..."

Emma bekledi.

"Belden aşağısı felçliydi. "Oh, Imogen.

"Ve tabii ki herkese ona bunu yapmasını emrettiğimi, gidip Nabora'yı korkutmasını söylediğimi anlattı. Babası, ünlü Gary Moss, hastanede bana bağılıyor, oğlunun hayatını mahveden bir kaltak ve kendini beğenmiş bir cadaloğ olduğumu söylüyordu. Korkunçtu. Başhekimi görmeye götürüldüm. Kevin'in nasıl biri olduğunu çok iyi biliyordu, bana inkar etmemi söyledi - benim sözüme karşı onun sözü, beni tanıyan hiç kimse ona böyle aptalca bir şey yapmasını emrettiğime inanmazdı. Ama kendimi çok suçlu hissediyordum. Bu benim hatamdı. Onu durduramadım.'

"Ama onun vurulacağını bilmenize imkân yoktu.

"Kapıcı öyle söyledi. Ama ben Nabora'yı tanıyordum. Neler yapabileceğini biliyordum. Silahı olma ihtimalinin yüksek olduğunu bilmem gerekirdi. Sadece düşünemedim. Aptaldım.'

"Peki ne oldu? İnkâr mı ettiniz?"

Imogen kendini perişan hissederek başını salladı. 'Evet. Kariyerimin biteceği düşüncesine dayanamadım. Bu işi yapmayı seviyorum. Hayatım boyunca bunun için çalıştım. Ve sanırım her şeyi bir kenara atmanın bir anlamı olmadığını düşündüm. Yani, onu bu işe ben bulaştırmadım. Bu onun fikriydi. Sadece onu durdurmayı başaramadım. Geceleri uyanık yatarken o zavallı piçi tekerlekli sandalyesinde hayal ettiğimde kendime böyle söylüyorum. Kahvesinin soğuk tortularını yudumladı. "Polis olarak kalabilirdi, masa başı bir iş bulabilirdi ama istifa etti.

Emma bir an sessiz kaldı. "Yani bu yüzden mi Met'ten ayrılıp buraya geldin?"

"Evet. Artık orada kalmaya dayanamıyordum. Suçluluk duygusu beni yiyip bitiriyordu. Ve pek çok meslektaşım Kevin'e inanıyordu - bunu yüzlerinden anlayabiliyordum. Ben içeri girdiğimde odalar sessizleşiyordu. Ben de nakil talebinde bulundum. Sakin bir hayat istiyordum. Keşke bilseydim.'

Emma elini Imogen'in omzuna koydu. 'Eğer teselli olacaksa, itiraf etmediğine sevindim. Çünkü o zaman burada olmazdın. Sen harika bir dedektifsin, Imogen.'

"Öyle mi düşünüyorsun? O zaman neden Engerek'i yakalamaya yaklaşamadık?" Imogen katilin magazineli adını kullanmamaya çalışmaktan vazgeçmişti.

Çünkü o zeki ve şanslı. Ama onu bulacağız, bunu biliyorum. Onu bulacak ve durduracaksın.'

Imogen boş kahve fincanını çöp kutusuna attı. 'Eğer davadan atılmazsam. Kevin'in şu anda ne yaptığını Tanrı bilir ama Michael Stone onun izini bulmuş ve ne yaptığımı öğrenmiş gibi görünüyor. BBC1'de yayınlayacak. "*Viper Dedektifin Trajik Hatası*."

"Yine inkar etmek zorunda kalacaksın.

Imogen, Greene ile olan toplantısına geç kaldığını fark etti. 'Bu saçmalık için çok meşgulüm. Stone'u olabildiğince görmezden geleceğim. Ve eğer beni takip ederse, onun daha iyi doğasına hitap etmek zorunda kalacağım. Tabii eğer varsa.

Bölüm 14

Michael Stone Shropshire'daki evine gelmeyi çok seviyordu - bu ona hayatta başardığı her şeyi hatırlatıyordu. Ah, arkadaşları onu şimdi görebilseydi! En komiği de onu görebilmeleri idi - BBC1'de prime time, *No Stone Unturned*, TV'deki en yüksek reytingli güncel olaylar programı, ödüllü, eleştirmenlerce beğenilen, dokunulmaz. Ve şimdi, tüm bunların ötesinde, son on yıldır gözünü diktiği kadın kolunda ve yatağındaydı.

Megan'ın ona karşı iyi bir ruh hali içinde olması dışında.

Michael otel odalarında kahvaltı ederken, "Sana söyledim, benim hatam değildi," dedi. "Tek kelime bile etmedim.

Megan beyaz bornozunun içinde seksi görünüyordu, saçları nemli ve toplanmıştı. Çatalıyla çırpılmış yumurtasını dürtüklüyordu. 'Bahse girerim onu yaralamışsındır. Ben'in zaten incinmiş olduğundan daha fazla incinmesini istemediğimi biliyorsun.

Uzandı ve parmak uçlarıyla onun yanağını okşadı. "Sen iyi bir insansın Meg.

'Hmm. Pek sayılmaz.'

"Annette bana yumruk atacağını sandığını söyledi.

Yüzü karardı ve ayağa kalkıp saç kurutma makinesini almak için odayı geçti. Kahvaltısından hiçbir şey yememişti ve kameranın kaç kilo eklediğini hatırlayana kadar kendisine yardım etmek istedi.

Michael, Megan'ın sadece ayrı yaşadığı kocasının duygularını düşünmediğini biliyordu. Ben'i kızdırmak istemiyordu çünkü oğulları Wotsisname'i görmesini engellemeye çalışacağından endişeleniyordu. Her an Ben'in velayeti almasına izin verdiği için onu suçlamaya başlamasını bekliyordu.

Şimdi tuvalet masasında oturmakta olan Megan'ın yanına gitti. Yakınına eğildi ve boynuna sokuldu, saçları yanağında ıslanmıştı.

"Michael, şimdi olmaz.

Onun yanağına bir öpücük kondurdu ve aynada kendine baktı. 'Dinle, Ben'in onunla görüşmeni engellemesi konusunda endişelenmene gerek yok. En iyi avukatlardan birini tutabilirim. Velayet için savaşıyoruz, eğer durum buysa. Ya da ortak velayet, hangisini tercih edersen.

Başını çevirdi ve dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu, aynaya dönüp saç kurutma makinesini çalıştırmadan önce ona bir an için umut verdi.

İyi. Her neyse. Oğlunu göreceği için gergindi. O da bunu anladı. Anlayışlı bir adamdı. Ama daha sonra ona bu yolculuk için aldığı pahalı iç çamaşırlarını giydirdi ve onu yatağın üzerine eğdi ve omzunun üzerinden onu çıldırtacak şekilde ona baktı ve ... ve ...

'Ben duş alacağım,' dedi.

'... bu güzel ortamda böylesine vahşi bir olayın gerçekleştiğini hayal etmek dehşet verici. Ve polis hala bu tarifsiz eylemi gerçekleştiren adamı bulmaya yaklaşmadı. Büyük yazar PG Wodehouse bu bölge için "cennete en yakın dünyevi yaklaşım" demişti. Danni Taylor, Nathan Scott ve Fiona Redbridge'in şu anda gerçekten cennette olmaları için dua edelim.

Michael, yönetmen Louis ile konuşmak için yanına gitti. "Nasıldı? Çok mu abartılı?"

'Hayır, bu harikaydı. İyi iş çıkardın.'

Michael döndü ve araziye inceledi. Uzakta, Ruyton-XI-Towns'ın eteklerindeki binaları, sisin arasından yükselen kilise kulesini seçebiliyordu. Arkasında Perry Nehri ve daha fazla tarım arazisi vardı. Kamerada harika görünecekti. Ölmek için pitoresk bir yer.

Michael telefonuyla bir fotoğraf çekip Twitter'da paylaştı. *Shropshireviper'in ilk kurbanının bulunduğu yerde. Çok dokunaklı. Zavallı kuzu.*

Yüzlerce beğeni alacağını biliyordu.

Birkaç çekim daha yaptıktan sonra, bir sonraki yere gitmeden önce öğle yemeği yiyebilecekleri bir pub bulmak için köye gittiler. Land Rover'da Michael, DI Evans'ın arayıp aramadığını sordu.

Araştırmacılardan biri olan Annette Lawrence, 'Şimdiye kadar değil,' dedi. Kevin Moss'un izini süren ve Imogen Evans'ın onu yapmaya ikna ettiği şeyin hikayesini dinleyen Annette'ti. Zavallı piç kurusu. Annette yirmili yaşlarının ortasındaydı ve parlak siyah saçları neredeyse beline kadar iniyordu. Çatlak onu ele geçirmeden önceki Whitney Houston'a benziyordu ve ekipteki erkekler iş hayatlarının yarısını ona aval aval bakarak geçiriyordu. "Yine o medyatik kadının peşine düşeceğim.

"Bunun bir yararı yok," diye tersledi Michael. 'Doğruca Evans'ın kendisine gitmeliyiz. Nerede yaşadığını bulamaz mısın?'

Annette kaşlarını çattı. "Bunu yapmaya izniniz var mı?

"Hikayeyi kendi açısından anlatması için ona bir şans vermek istiyoruz, değil mi?

Biz mi?'

Imogen Evans'a karşı kişisel olarak hiçbir şeyi yoktu - aslında ama o ve ekibi şu ana kadar Engerek'i bulmayı başaramamıştı. Ve halk Moss'un başına gelenlerin hikâyesine bayılacaktı. Henüz röportajı filme almamışlardı ama Michael bunun güzel bir şey olacağını biliyordu, Moss tekerlekli sandalyesinde, cesur genç dedektifin kariyeri daha başlamadan mahvolmuştu. Halk gerçekten de bu zavallı genç adamın hayatını mahveden bir kadının son yılların en büyük insan avından sorumlu olmasını ister miydi?

"Adresini bul," dedi. 'En azından kameradan kaçmaya çalışırken çekilmiş bir fotoğrafını istiyorum. Şansımız varsa objektifi yakalamaya çalışır ya da bize siktirip gitmemizi söyler. Güldü.

Köye doğru ilerlerken yol kenarında bir otobüsle karşılaştılar, şoför elinde bir yol haritasıyla otobüsün yanında durmuş, kaybolmuş gibi görünüyordu. Otobüsü durdurdular ve Land Rover'ı kullanan Louis kenara çekip camı indirdi.

Otobüs şoförü arabaya yaklaştı. "Boreatton Park'ın nerede olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu. "Bir açık hava aktivite merkezi. Lanet olası GPS'im bozuldu ve burada bir otobüs dolusu bıkkın Brownie var.

On ya da on bir yaşlarında bir düzine kız onlara baktı.

"Kusura bakma, dostum," dedi Louis. "Biz buralardan değiliz.

Yola devam ettiler ve bir dakika sonra bir bar gördüler. Michael'ın aklına bir fikir geldi. 'Belki bunu kullanabiliriz. Buralarda çocuklar için bir aktivite yeri varsa, ata binen masum küçük Brownie'leri ya da her ne yapıyorlarsa onu çekebiliriz. Bunu Danni Taylor cinayetinin dramatizasyonu ile yan yana koyarız. "Ölümün gölgesi üzerlerindeyken oynayan masum bebekler.

'Evet, güzel,' dedi Louis.

Arabadan indiklerinde Michael Annette'e eliyle işaret etti. 'Şu Boreatton'daki yeri bir ara,' dedi. "Bak bakalım orada çekim yapmamızdan memnun olacaklar mı?

Öğle yemeğinde -mürettebatın geri kalanı ploughman's yerken, Michael bir salata aldı- cinayetleri tekrar tartıştılar. Michael bunun bir saplantı haline geldiğini kabul etmek zorundaydı. Bu davayı çözmeyi ya da en azından izleyicilerinin enselerindeki tüyleri diken diken edecek akla yatkın bir teori oluşturmayı ne kadar çok isterdi. Elbette polisin sahip olduğu kaynaklara sahip değildi ama o bir hikâye anlatıcısıydı. Açık meşe kirişleri ve tuğlalarıyla tipik bir taşra pub'ına göz gezdirdi ve burada raporunu renklendirmek için kullanabileceği ilginç söylentiler bilen biri olup olmadığını merak etti, en iyisi polisin beceriksizliği hakkındaydı. Müdavimlerden bazılarıyla sohbet etmeye değebilirdi ama hiçbiri pek dost canlısı görünmüyordu. Aklına *Londra'da Bir Amerikan Kurt Adamı filminde* gezginlerin The Slaughtered Lamb barına girdiği sahne geldi. Yine de buralı bir delikanlıydı. Ona yardım edebilirlerdi. Barda yağlı sarı saçlı, tepeden tırnağa siyah giyinmiş bir adam dikkatini çekmişti; ona yaklaşmak istermiş gibi bakıyordu ama çok utangaçtı.

Michael oraya yöneldi.

"Michael Stone," dedi elini uzatarak. Adamın el sıkışması şaşırtıcı derecede sıkıydı.

"Adrian," dedi. 'Seni televizyonda gördüm. Büyük hayranınızım.'

Michael a l ç a k g ö n ü l l ü l ü k l e gülümsedi. 'Eski damgamı vurduğum yere geri döndüm.

"Bu korkunç işi araştırıyorum.

"Engerek mi?

Aynen öyle. Polis onu yakalamaya yaklaşmış gibi görünmüyor, d e ğ i l mi?

Adrian birasının yarısını tek se fer de bitirdi. "Çok umutsuzlar. Onları aradım, biliyorsun. Görmezden geldiler.'

Michael başını eğdi. "Onları aradı mı?

"Evet. Adrian bir ağız dolusu bira daha yuttu. "O kızın öldürüldüğü gece, ilki, komşum-

Aniden durdu. Michael,

"Devam et," diye ısrar etti.

Ama Adrian başını salladı. "Yapamam. Gitmeliyim, işime dönmeliyim. Taburesinden indi ve gitmeye hazırlandı.

Hayal kırıklığına uğrayan Michael onun önüne geçti. "Bana komşun hakkında ne söyleyecektin?"

'Önemli bir şey değil. Kimsenin başını belaya sokmak istemem.' "Ama polisi aradığınızı söylemişsiniz.

Adrian masanın üzerinden Annette, Louis ve ekibin geri kalanına baktı. 'Eğer size söylersem, televizyona çıkmamı isteyeceksiniz. Ben televizyona çıkmak istemiyorum.

Yapmayacağız, söz veriyorum. Sadece bana bildiklerinizi anlatın. Belki polise aktarabilirim. Beni ciddiye alırlar.'

Ama Adrian başını eğdi ve Michael'ın yanından geçti. Çıkışa doğru yöneldi ve Michael da onu takip etti.

"Adrian! Bak, al bunu.' Michael ona yetişt i ve diğ er adamın eline bir kartvizit sıkıştırdı. 'Eğ er benimle konuşmak istersen, gizlilik içinde, beni ara. Lütfen ara. Seni televizyona çıkarmayacağıma söz veriyorum. Adını bile kullanmayacağım.

Adrian kartviziti inceledi ve cebinin derinliklerine itti. Sonra koşarak uzaklaşt ı.

Michael onun gidişini izledi. Muhtemelen gerçek bilgiye sahip olmayan tuhaf biriydi. Michael salatasını bitirmek için içeri döndü.

Bölüm 15

Yan kapıdan gelen bir ciyıklama sesiyle uyandım, ardından bir çarpma sesi geldi - sanki biri masayı devirmiş gibiydi - ve merdivenlerden hızla inen ayak sesleri *güm güm güm*. Arka kapı çarptı ve Shelley'nin tiz ve heyecanlı sesini duydum. "Pixie!

Arka pencereye gittim. Shelley, çitten çite zıplayan Alman kurdunu yakalamaya çalışıyordu, ağzı açılıp kapanıyordu, ancak herhangi bir havlama duymadım. Köpek biraz sıkıntıda gibi görünüyordu. Ross sabahlığıyla göründü ve Shelley ona döndü, yüzü pembeleşmiş ve şaşkınlıkla buruşmuştu. Ne söylediğini anlayamadım.

Neler olduğunu öğrenmek için aşağıya ve kendi bahçeme koştum. Ross köpeği yakalamayı başarmıştı ve onu tasmaından tutmuş, çömelmiş boğazını inceliyordu.

Pixie havladı. Ama çıkan ses havlama değildi, daha çok astımlı bir öksürüğe benziyordu.

"Ona ne oldu? Shelley şimdi gözyaşları içinde, kuyruğu bacaklarının arasında titreyen köpeğin yanında diz çökmüştü. Arka ayakları üzerinde doğrulmaya çalıştı ve o garip havlamalardan birini daha çıkardı.

"O iyi mi? diye sordum. Aptalca bir soruydu, kabul ediyorum. Ama başka ne diyeceğimi bilemedim.

Ross köpeği evin içine sürüklerken bana ters ters baktı. Shelley de arkasından kapıyı çarparak onu takip etti.

Görünüşe göre Pixie kayıp olduğu sırada hastalanmıştı, muhtemelen bir gün ve geceyi dışarıda geçirdiği için. Buna ne deniyordu, köpek kulübesi öksürüğü mü? Köpeğin sürekli havlamasından ne kadar hoşlanmasam da, başına kötü bir şey gelmediği için rahatlamıştım. İçeri döndüm, kendime bir kahve yaptım ve Ollie'yi uyandırıp okula gitmesi gerektiğini söyledim. I

Pixie'yi kısa sürede unuttum. O akşam olacaklar dikkatimi çok dağıtmıştı.
Megan kendine geliyordu.

Okuldan döndüğümde Ross ve Shelley Pixie'yi arabalarının arkasına koyuyorlardı. Shelley'nin yüz ifadesi bana Megan'ın üç yaşındaki Ollie'nin menenjit olduğunu düşündüğümüz zamanki yüz ifadesini hatırlattı. Ross sadece kızgın görünüyordu.

Sabahın geri kalanını spa ile ilgili yazım üzerinde çalışarak geçirdim. Bu konuda yazmak, bir gün önce yaşadığım mutluluğun anısını geri getirdi. Özellikle Robert Friend söz verdiği gibi bana düzenli iş vermeye devam ederse, bunu düzenli bir olay haline getirmeye yemin ettim.

İlk taslağı bitirdim ve pencerenin önüne gittim. Güzel bir gündü, gökyüzü açık ve bulutsuz bir maviydi, kahvemi alıp basamağa çıktım. Güneş ışığında otururken Ollie'yi buraya getirmekle doğru şeyi yaptığımı karar verdim. Burası dünyanın çok güzel bir yeriydi. Okul tatili yaklaşıyordu, oğlum ilk kez taşraya gidecekti, Londra'nın tozundan, dumanından ve baskısından uzak bir yaz geçirecekti. Buna bayılacaktı - gerçi tüm zamanını iPod'u ve yeni DS'i ile odasına kapanarak geçirmemesi için onu ikna etmem gerekebilirdi.

İçeri dönmek üzereydim ki komşular geldi, Pixie arka camdan kederli bir şekilde bakıyordu.

Shelley arabadan indi, kapıyı arkasından çarptı ve yüzü gök gürültüsü gibi bir ifadeyle bana doğru yürüdü.

"O sendin!" diye bağırarak parmağını bana doğru uzattı.

Ayağa kalktım. "Sen neden bahsediyorsun?"

Ross onu ön bahçeme kadar takip etmişti. Güçlkle bastırılmış bir öfkeyle titriyordu, yumrukları yanında sıkılıydı. 'Veterinerden yeni döndük. Biri Pixie'nin kabuğunu soymuş,' dedi, sesi alçak ve tehditkârdı.

Ona boş boş baktım. "Kabuğu mu soyulmuş?" "Ses tellerini kesmişler."
"Ne?"

Shelley şimdi tam karşımdaydı, kendi yüzü de öfkeden kıpkırmızıydı. 'Masum numarası yapma. O dangalak Frank Dodd birinin bizi şikayet ettiğini söyledi. O sendin, değil mi? Pixie'nin havlamasından yakınıyordun.'

Bunu inkar etmenin bir anlamı yoktu. "Çünkü seninle makul bir şekilde konuşmaya çalıştığımda bu konuda hiçbir şey yapmadın. İkisi bana yaklaştı, Godzilla ve gelini. Ön kapım açıktı ve içeri girip kapıyı kapatmak zor olmayacaktı ama beni öldürmek isteseler bile bu çiftten kaçmayacaktım. Kaçmakla işim bitmişti. "Ama köpeğinize bir şey yapmadım.

"O zaman bunu başka kim yapmış olabilir? Ross, yüzü her geçen saniye daha da kızararak sordu.

"Hiçbir fikrim yok. Ama köpekleri severim. Birine zarar verecek bir şey asla yapmam. Demek istediğim, kabuk soymak - bu yasadışı, değil mi? Bir köpeğe bunu yapmayı düşünecek bir insan olsaydım bile, bunu nasıl yapacağıma dair en ufak bir fikrim olmazdı.

Konuşma sırası Shelley'deydi. "Veteriner bunun arka sokaklarda bir yerde yapılmış olması gerektiğini düşünüyor.

"Bir arka sokak veterineri mi? Böyle yerlerin var olduğunu bile bilmiyordum. "Evet, var.

Ama Ross yumruklarını açtığında ve Shelley arabanın camından Pixie'ye bakmak için başını çevirdiğinde sonunda benim sorumlu olmadığımı inanacak gibi görünüyorlardı.

"Zavallı bebeğim," dedi Shelley, gözleri yaşlarla dolmuştu. 'Biri ona zarar vermiş. Kim olduğunu öğrendiğimde onları öldüreceğim.

"Ses tellerini koparacağım," dedi Ross, gözlerini bana dikerek. "Ama o iyi olacak mı? Ben sordum. Arabalarına baktığımda Köpek kederli gözlerle bakıyordu.

"Evet," dedi Shelley, yüzünü bana dönerek. "Ama bir daha asla havlamayacak.

"Polisi aradınız mı? diye sordum.

'Evet. Yoldalar,' dedi Ross. 'Dışarı çıkmayı planlamıyorsun, değil mi? Seninle konuşmak isteyeceklerdir. Haydi, Shell.'

Kolundan çekiştirdi ve arabalarına geri döndüler, Pixie'yi dışarı çıkardılar ve onu eve götürdüler. Arkalarından bakakaldım, sonra etraftaki diğer evlere ve kulübelere baktım. Bayan Douglas'ın oturma odasının perdesi hareket etti. İzliyor olmalıydı.

İçeriye döndüm ve bulmacayı düşünmeye başladım. Ama çok garipti. Cevabım yoktu.

"Üstünü değiştirebilir misin, Ollie? Dışarı çıkıyoruz."

"Ama annem ne olacak? İptal mi etti?"

"Hayır. Ama buraya gelmek istemiyor. Akşam yemeği için buluşmak istiyor, bu yüzden Bridgnorth'a gidiyoruz."

Öfkelendi. "Odamı görmesini istedim. Okul çantasını yere bıraktı ve ayaklarını sürüye sürüye yatak odasına gitti."

Megan'dan mesaj aldığımda çok şaşırmamıştım. Herkesin içinde buluşmak isteyeceğini hissetmiştim. Muhtemelen benim evimde olursak onu utandıracak bir şey yapacağımı ya da söyleyeceğimi, olay çıkaracağımı düşünmüştü. Hakkımdaki düşüncelerinin ne kadar alçaldığını biliyordum ve dürüst olmak gerekirse, onu son gördüğümde oldukça aşağılık davranmıştım. O zaman haklı olarak öyle olduğumu düşünmüştüm.

Noel'de Megan'la birkaç gece geçirdikten sonra Ollie'yi daireden alıyordum. Ollie'yle vedalaşmanın yarısında, Ollie ona hediyeleri için teşekkür etmeye çalışırken bir mesajla dikkati dağılmıştı. Bu, ben onun ilişkisini keşfetmeden önceki son aylarımızın ortak temasıydı: her zaman telefonundaydı, kontrol etmeden televizyon izleyemez, yemek yiyemez ya da sohbet edemezdi. Şimdi onu oğlunu görmezden gelerek telefona bakarken görmek, gizlemeyi başardığım tüm öfkemi yüzeye çıkarmıştı ve Ollie çantasını almak için odadan çıktığında, Megan'ın yüzüne doğru kalkıp, "Sen kötü bir annesin," diye tıslamıştım.

Sanki kaburgalarının arasına bir bıçak saplamıştım. Ve bundan zevk almıştım. Onu incitmek hoşuma gitmişti. Ollie'yi yakaladım ve o misilleme yapamadan onu oradan uzaklaştırdım.

Bridgnorth'a giderken Ollie'ye Pixie'den bahsettim. Konu tepki verilemeyecek kadar sıkıcıymış gibi homurdandı.

Megan'la akşam yemeği günün üçüncü sıra dışı karşılaşması olacaktı. Önce Ross ve Shelley ile yüzleşmişti. Ve sonra, komşuların söz verdiği gibi, polis gelmişti. Aslında o toplum destek memurlarından biriydi, genç sarışın bir kadın, bana yan komşum olan çiftle olan ilişkim hakkında bir sürü soru sormuştu. Pek ilgili görünmüyordu ama

Bayan Douglas'la konuşmaya gitmeden önce söylediğim her şeyi not etmişti.

Bridgnorth'un merkezine, kütüphanenin yanına park ettim.

Ana caddedeki bir balık restoranında buluşmak üzere sözleşmiştik. Sokaklar alışılmadık derecede sessizdi. Bunun nedeni Viper mıydı? Ben bunları düşünürken, ara sokakta elinde bir köpekle bir adam belirdi ve kalbim küt küt atmaya başladı.

"Tuhaf davranıyorsun," dedi Ollie. Hava ılıman olmasına rağmen kapüşonu yukarıdaydı.

Bunu hafife almaya çalıştım. "Çünkü ben tuhafım.

Neredeyse gülümsedi. "Evet. Doğru.

"Annene DS için teşekkür etmeyi unutma.

'Tabii ki yapmayacağım. Ben altı yaşında değilim. Uzun bir duraklama oldu, bu sırada konuşmak için çabaladığımı hissedebiliyordum. Neredeyse restorana varmıştık. "Onu özlüyorum.

Kalbimi kıran üç küçük kelime. Onu ara sokağa, iki dükkânın arasına çektim. "Onu özlediğini biliyorum Ollie. Bunun ne kadar zor olduğunu anlıyorum.

Kapüşonu yüzünü gizliyordu. "Rüyalar görmeye devam ediyorum. Londra'ya döndüğümüzü, hep birlikte eski dairemizde olduğumuzu. Annem yemek pişiriyor ve siz ikiniz mutlusunuz. Sonra o kırmızı kanepeye oturuyoruz ve televizyonda *Britain's Got Talent* var ve hepimiz gülüp şakalaşıyoruz ve sen ve annem birbirinize iyi davranıyorsunuz. Ve her şey eskiden olduğu gibi güzel.'

"Oh, Ollie.

"Ve sonra uyanıyorum.

Şimdi ağlıyordu, kapüşonunun kolunu gözlerine bastırmış, omuzları hafifçe çökmüştü ve ben onu bebekliğindeki gibi kucağıma almak, rahatlatmak, her şeyi yoluna koymak istiyordum. Ama tek yapabildiğim kolumu omzuna dolamak ve gözyaşlarının dinmesini beklemektir. Ki öyle de oldu, çabucak. Bebekken bile Ollie asla uzun süre ağlamazdı.

Koluyla gözlerini sildi, burnunu çekti. Ona bir mendil uzattım. Ne diyeceğimi bilemedim. Zamanın yaralarını iyileştireceğini mi? Artık iki Noel'i, iki doğum günü olacaktı, insanların genellikle çocuklara kendilerini daha iyi hissetmeleri için söylediği tüm o saçmalıklar mı?

"Beni böyle görmesini istemedim," dedi burnunu sildikten sonra. 'Her şeyin yolunda olduğunu düşünmesini istiyorum. Umurumda olmadığını. Özür dilerim.

"Sorun değil. Küfür etmek için geriye dönük iznin var.

Bu küçük bir kahkaha aldı.
"İçeri girmeye hazır
hissediyor musun?" "Sanırım
öyle.

Kapüşonunu indirdim ve saçlarını karıştırdım. 'Hadi o zaman. Onsuz ne kadar iyi olduğumuzu ona gösterelim.

Megan restoranın loş arka köşesindeki bir masada oturuyordu, önünde yarısı boşalmış bir kadeh beyaz şarap vardı. Onu telefonuna bakarken görmeyi bekliyordum ama bizi izliyordu. Bir elini kaldırdı ve Ollie aceleyle onu görmeye gitti. Ayağa kalktı ve sarıldılar. Ollie'nin Noel'den bu yana üzerine yığılan onca ağırlığa rağmen artık sarılacak ne kadar çok şeyi olduğunu görünce kaşlarının kalktığını fark ettim.

Masaya ulaştığımda, 'Ben,' dedi.

"Merhaba, Megan.

Hepimiz yerimize oturduk, sandalye ayakları garip bir sessizlik içinde gıcırıyordu. 'Burası güzel bir yer,' dedi. 'Ben beklemiyordum-'

"Bu taşrada iyi restoranlar var mı?" "Baba!

"Özür dilerim. Zorla gülümsedim. 'İyi görünüyorsun.

Aslında, harika görünüyordu. Acı verici bir şekilde. Saçlarını uzatmıştı ve her zamankinden daha bakımlı görünüyordu. Gözlerindeki benekleri ortaya çıkaran yumuşak yeşil bir kazak giymişti. Muhtemelen yaptığı seks yüzünden birkaç kilo da vermişti. Ağzıma acı bir tat doldu ve kendimi başka bir şey düşünmeye zorladım.

Megan'la göz göze gelmekten kaçındım. Ollie buradayken evi satmak gibi önemli bir konu hakkında konuşmak zor olacaktı. Belki de bu yüzden bir restoranda buluşmak istemişti. Burada, büyükler konuşabilsin diye Ollie'yi odasına gönderemezdim.

Megan ve Ollie bir süre sohbet ettiler ve akşam yemeği sipariş ettik. Megan'ın Ollie'ye çok kalorili olmayan bir şeyler sipariş etmesini söylemek istediğini hissedebiliyordum ama dilini ısırды. Ollie diyet kola istediğinde rahatlamış görünüyordu. Ben şaşırıyordum. Ama belki de bu Shelley'nin onu aşışılmasına kulak misafiri olmasının bir sonucuydu.

Yemekler geldikten sonra 'Yan komşumuzda garip bir şey oldu,' dedim ve köpeğin kabuğunun soyulduğunu anlatmaya devam ettim.

"Bu korkunç!

Ollie, "En azından artık o lanet şeyin sürekli havlamasını dinlemek zorunda kalmayacağız," dedi.

"Bu hiç hoş değil," dedi Megan ama gülümsüyordu. "Vay canına, Shropshire'da bir başka polisiye.

Kendimi durduramadan konuştum. "Belki erkek arkadaşın bu konuda bir belgesel çekebilir.

Megan irkildi. "Lütfen. Şimdi olmaz.

Ollie tuvalete gitmesi gerektiğini söyledi. Kulak misafiri olmaktan çıkar çıkmaz, "Dün Michael'ı Shrewsbury'de gördüm. Sanırım Viper hakkında bir program yapıyor?" dedim.

Gözlerini tabağına dikmiş, çatalıyla pilavından arta kalanları karıştırıyordu. Onun hakkında benimle konuşmaya isteksiz mi olduğunu yoksa bir sorun mu olduğunu anlayamıyordum. Bahçelerindeki her şey güllük gülistanlık değil miydi? Kesinlikle yanlış bir şeyler vardı. Onu okuyabiliyordum. Her ne kadar ilişkisini görmezden gelsem de, değil mi? Belli ki onu düşündüğüm kadar iyi tanıımıyormuşum.

"Tamam, eğer onun hakkında konuşmayacaksak, daire hakkında konuşmalıyız. Ama ben daha fazlasını söyleyemeden Ollie geri döndü. "Sen buradayken tekrar buluşabilir miyiz, sadece ikimiz?

"Elbette.

Bunu söylerken ışık ona özel bir şekilde vurdu ve sanki karnıma bir yumruk yemiş gibi oldum. Tıpkı ilk evlendiğimiz zamanki gibi görünüyordu, konuşmadan duramadığımız, karşımızdakinin söylediği her şeyin ilginç olduğu o muhteşem günlerdeki gibi. Ellerimizi birbirimizden uzak tutamadığımız zamanlardaki gibi. Megan'ın altımda, çıplak, bana baktığı, köprücük kemiğinin kızardığı, çıplak vücudunun sıcaklığı gözümün önüne geldi. Ollie'yi hastaneden eve ilk getirdiğimizde bana nasıl baktığını hatırladım. Eve dönerken uzun bir tren yolculuğunda başını omzuma yaslayışını hatırladım.

Hâlâ acıyordu ve bunu yüzümden görmemesi için dua ettim.

Ollie masaya döndü ve oturdu. Ollie annesine, "Teşekkür etmeyi unuttum," dedi.

"Ne için?

"Bana o DS'yi gönderdiğin için,"

dedi Ollie. "Beni kaybettin.

"Biri ona yeni bir Nintendo DS göndermiş,"
dedim. "Ama ben değildim.

"Kesinlikle emin misiniz? diye sordum. "Onun istek listesine bakarken
yanlışlıkla tıklamış olabilirsiniz.

"Ben aptal değilim, Ben.

Banka hesabımı iki kez kontrol ettiğim için Ollie'nin bunu kendi başına
yapmadığını biliyordum.

"Sen olmadığına söz veriyor
musun? Şaşırmış bir halde, "Yemin
ederim." dedi.

Ollie'ye baktım. O da bana baktı. "Kim satın aldı o zaman? diye
sordum.

Bölüm 16

Ollie'yi yeni DS'siyle otobüs durağında gördüğümde kendime beşlik çıkmak istiyorum. Halkın istek listeleri harika şeyler. Ne yazık ki hediye kutusunun içinde bir kamera yoktu, böylece yüzünü aydınlatan mutlu şaşkınlık ifadesini görebilirdim. Ben'in Ollie'nin Nintendo'yu almasına izin vermeyeceğinden, nereden geldiğinden şüpheleneceğinden endişelendim. Ama tahmin ettiğim gibi çok nazikti. Ya da kendi sorunlarına çok fazla gömülmüştü.

Bir hafta önce beklediğim aynı ara sokağın ağzından izliyorum. Bu hafta cips yok, bunu gördüğüme sevindim. Vücudunu tüm o boktan boş karbonhidratlarla doldurarak kendine hiç iyilik yapmıyor. O şeyler insanı mutlu etmez.

Tavsiyelerimi dinliyor. Babasını dinlediğinden daha çok beni dinliyor.

Yeni arkadaşının da ona DS gönderdiğinden şüpheleniyor mu? Belki, ama bana bu konuda hiçbir şey söylemedi. Bana daha çok yan komşusu olan kaltak, onun aptal erkek arkadaşı ve artık kabuksuz olan Pixie hakkında mesajlar atıyor. Ve bana okuldaki zorbalar hakkında mesajlar atıyor.

İşte geliyorlar. Jake ve Aaron. Yolda kasıla kasıla yürüyorlar, yüksek sesle saçmalıyorlar. Ollie onları duymuş olmalı çünkü omuzlarının kaskatı kesildiğini ve oyun konsolunu hemen sırt çantasına attığını görüyorum.

Ama artık çok geç. Gördüler.

Jake ikisinden en kötüsü, bunu söyleyebilirim. En geveze ve en gaddar. Her an gelebilecek otobüsün tekerlekleri altında ezilmeyi en çok hak eden kişi. Yaşına göre uzun boylu, on iki yaşında, yüzünde serserilik izleri ve her an kırılma tehlikesi olan bir ses tonu var. Facebook'ta yatak odasının fotoğraflarını gördüm, Xbox'ın takılı olduğu büyük bir televizyon, duvarların her yerinde üstsüz bebeklerin fotoğrafları. Ebeveynler para kazanmakla çok meşgul.

ve geri dönüşüm kutusunu şarap şişeleriyle doldurarak düzgün bir şekilde yetiştiremedikleri pisliklere dikkat etmek.

Aaron onun esprili yardımcısıdır, esprileri komik olduğundan değil. Boş zamanlarını Twitter'da kadın ünlüleri trolleyerek geçiren yeni yetme bir psikopat. Annesi ve kız kardeşiyle birlikte Jake yakınlarındaki bir sitede yaşıyor ve diğer çocuklardan gasp ettikleri parayı esrara harcıyor. Dünya onsuz çok daha iyi bir yer olurdu.

"Az önce çantana ne koydun?" diye sordu Jake, Ollie'nin yanında durarak. "Hiçbir şey.

"Yalan söylüyor," diyor Aaron. 'Görünüşe göre babası ona yeni bir DS almış bile. Ne oldu, Blob? Ağlayarak eve mi koştun? Babana kötü çocukların oynucağını elinden aldığını mı söyledin?

Jake gülüyor. 'Evet, Blob. Hadi bir bakalım. Bu sefer almayacağız. Sadece bakmak istiyoruz.'

Ollie'nin cevabını duyamıyorum. Ama otobüs köşeyi döndü ve titreyerek durdu. Ollie sırt çantasını sıkıca tutarak ayağa fırlıyor ve aşağılık ikiliden sıyrılarak arabasına binip evine dönüyor. Jake, Ollie'nin oturduğu cama vurup boğaz kesme hareketi yaparken, arkasında Aaron yanaklarını şişirip sumo güreşçisi taklidi yaparak etrafta tepiniyor. Otobüsteki diğer çocuklardan bazıları gülüyor. Otobüs uzaklaşırken Ollie'nin yüzünün ne kadar kırmızı olduğunu seçebiliyorum.

İki kabadayı gülerek uzaklaştı. Ben de onları takip ettim.

Birkaç dakika sonra çocuklar ana yoldan, yaşadıkları siteye giden bir patikaya saparlar. Yolun bir tarafı ormanlıktır. Diğer tarafta ise bir futbol maçının oynandığı bir oyun alanı. Çocuklar patikaya adım atarken ben de ormana girip yanlarında yürüyorum ve bir sıra ağaç tarafından gizleniyorum.

Kar maskemi takıyorum.

Çocukların yirmi metre ilerisinde patikada koşan biri var. O gözden kaybolur kaybolmaz, bir ninja gibi ormandan sıçrayıp iki zorbanın önüne düşüyorum.

Artık alıcı tarafta olmanın nasıl bir his olduğunu öğrenmelerinin zamanı geldi.

Aaron şok içinde haykırır. Jake'in gözleri açılıyor. Onlar daha fazla tepki veremedi Aaron'ın solar pleksusuna yumruk atıyorum ve Jake'in taşaklarına hızlı bir tekme atıyorum.

İki çocuk da yere yığılır.

Eğilip boğazlarından tutuyorum, her iki elime birer tane alıyorum. Çok küçükler, çok acınasılar.

'Ses çıkarırsanız ikiniz de ölürsünüz,' diye tısladım.

Bir damla sıvı patikadan akarak ayakkabılarımı ıslatıyor. Aaron altına işemiş, zavallı kurtçuk.

"Bu bir uyarıdır," diyorum. 'Ollie Hofland'ı rahat bırak. Ona bir daha yaklaşırsan seni öldürürüm.

Gözleri neredeyse dışarı fırlayacak. Onlar sadece çocuk, gerçekten. Zayıf, korkmuş küçük çocuklar.

'Aslında, eğer birinin onu üzdüğünü duyarsam, sizi öldürürüm. Önce birbirinizin küçük siklerini yalatırım. Sonra onları keseceğim. Sonra da boğulana kadar boğazınıza sokacağım. Anladınız mı?'

*Birlikte başlarını
sallarlar. "Güzel.*

Gitmelerine izin veriyorum ve ağaçların arasına geri dönüyorum. Bir an onları izledim, birbirlerine yardım ediyorlardı. Aaron ağlıyor, sırılsıklam olmuş pantolonuna bakıyor ve Jake bir zambak gibi bembeyaz kesilmiş. Bu çocukların kaderinde mutsuzluk, tatminsizlik ve acı dolu bir hayat var. Belki bir gün, gelecekte, onları bulup tehdit ettiğim şeyi yapacağım.

Ollie'yi rahat bırakmazlarsa, o gün çok yakında gelecek.

Bölüm 17

"Affedersiniz? Dedektif?"

Imogen derin düşüncelere dalmış bir halde ön kapıdan çıkıyordu ve irkilerek başını kaldırdı.

Genç siyah kadın gülümsedi. "DI Imogen Evans? Güzeldi, dar kırmızı bir ceket ve siyah diz üstü çizmeler giymişti, başının üzerinde bir şemsiye tutuyordu. Böyle günlerde Imogen'i her zaman karşılayan su birikintisinden kaçarak yaklaştı.

Imogen kötü bir ruh halindeydi. Kötü uyumuştı, bu lanet olası imkânsız davanın ayrıntıları bütün gece kafasında dönüp durmuştu. Sonunda bitkin bir halde uykuya daldıktan on dakika sonra alarmı çalmıştı. Ve şimdi kapısı çalınıyordu. Hem de bardaktan boşanırcasına yağın yağmurda. Moda dergilerinden fırlamış gibi görünen bir kadın tarafından.

"Kimsin sen?"

"Adım Annette Lawrence. Michael Stone ile çalışıyorum."

"Oh, Tanrı aşkına.

"Sizinle Kevin Moss hakkında konuşmayı umuyordum.

Imogen başını öne eğdi ve bir nebze olsun sığınak sağlayan binalara yakın durarak uzaklaştı. Annette de onu takip etti ve Imogen'in ayak bileklerine sıçrayan su birikintilerinin yüzeyinde süzülüyor gibi görünerek ona ayak uydurdu.

"Lütfen, Dedektif, sadece birkaç dakika sürecek. Hikayeyi bir de sizin tarafınızdan dinlemek istiyoruz.

Imogen durdu ve diğer kadının yüzüne bir parmak salladı. "Yürütmem gereken bir cinayet soruşturması var. Seninle konuşacak vaktim yok.

"Sadece birkaç dakika sürer. Annette omzunun üzerinden kontrol etti. 'Dinle, bu senin iyiliğin için, gerçekten. Eğer bizimle konuşmazsan, şey ...'

"Ne? Tam olarak ne olacak? Imogen diğerk kadına doğru bir adım attı; Imogen gergin görünmek konusunda sağduyulu olduğunu görmekten memnundu. "Sana söyleyecek bir şeyim yok. Ama Stone'a benden bir mesaj iletebilirsin.

"Evet?

"Ona Londra'ya geri dönmesini söyle.

Kadına sırtını döndü ve hışımla uzaklaştı, yağmur ve rüzgâr nemli saçlarını yüzüne savuruyordu. Bu yorumundan pişman olacağını biliyordu ama şu anda umurunda bile değildi.

Imogen istasyona girmek üzereyken cep telefonu çaldı.

Arayan Emma'ydı. "Olay yerinde gizlenen adamla ilgili bir telefon aldık. Arayan kişi adamımızın adının Adrian Morrow olduğunu söyledi. Buralı.'

"Onun hakkında ne biliyoruz?

"Yirmi altı yaşında, Shrewsbury'de doğmuş ve büyümüş. Şunu dinleyin: Geçen yıl Katie Booth adında genç bir kadın onu taciz ettiği için hakkında şikayette bulundu. Onu takip ettiği için. Birkaç kez buluşmuşlar ve kadın adamın onu rahat bırakmadığını, sürekli aradığını, dairesinin önünde dolaştığını, her gün onlarca kez mesaj attığını söylemiş. Raporu çıkardım. Adamın "ürkütücü, seri katillere ve korku filmlerine takıntılı" olduğunu söyledi. Kendisini rahat bırakmazsa onu polise şikayet edeceğini söylediğinde, adamın umursamadığını çünkü her zaman kötü şöhretli olmak istediğini söylediğini anlattı.

"Tanrım, hâlâ bekâr olduğunu mu düşünüyorsun? Ama gerçek şuydu ki, Imogen'in kanı kıpır kıpırdı. Telefonu kulağına dayadı. "Peki ne oldu?

"Memurlarımızdan biri onunla konuştu ve olay kapandı. Bir hafta sonra Katie'yi takip etmişler ve Katie bir daha ondan haber alamamış. Dosya kapanmıştı.

Imogen, "Biraz hayal kırıklığı yarattı," dedi. "Yine de ilginç. Çalışıyor mu?" 'Evet, Dodd's Property Management için. Şehir merkezinde. O şimdi orada olmalı.'

"Pekâlâ. Gidip onunla konuşalım.'

Emma'yla Shrewsbury'nin merkezindeki adreste buluştu. Oraya giderken karakolu aramış ve desteğe ihtiyacı olduğunu söylemişti. Adrian Morrow'un silahlı olması ya da kaçmaya çalışması pek olası görünmüyordu -muhtemelen olayla hiç ilgisi yoktu- ama Moss'un başına gelenler onu daha da temkinli yapmıştı. Adrenalininin yükseldiğini hissederek, olaya müdahale eden üç üniformalı memuru binanın etrafına yerleştirdi ve çıkışları kapattı.

"Frank Dodd'la daha önce karşılaşmadığınızı varsayıyorum? Emma dar merdivenleri tırmanırken, "Frank Dodd'la daha önce karşılaşmadığınızı varsayıyorum," dedi. "Buralardaki en büyük ev sahibi o.

"İsim bir şeyler çağrıştırıyor.

Ofise girdiklerinde ellili yaşlarında bir adamın masa başında bir yığın evrakı karıştırdığını gördüler, yüzünde hayal kırıklığı okunuyordu. Siyah saçları, kırçilli bir bukleye dönüşmüştü.

Imogen ve Emma kendilerini tanıttı.

"Otursana," dedi. "Lanet asistanım ortalıktan kayboldu ve her iki dakikada bir beni arayan kiracılarım var. Aradığı şeyi bulmuş gibi göründü ve masanın etrafından dolaşarak kanepelerde onlara katıldı. Imogen onun kovboy çizmelerine bakmaktan kendini alamadı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim hanımlar?" diye sordu.

"Adrian Morrow'u arıyoruz," dedi Imogen. "Sanırım firar eden asistan o."

Dodd kaşlarını kaldırdı. "Şimdi ne yaptı? Daha fazla genç kadını rahatsız etmiyor, değil mi?

Imogen, Emma ile göz göze geldi. "Bunu biliyor musun?

"Ah, evet. Annesi söyledi. Yıllardır benim kiracım. Aslında her şey olup bittikten kısa bir süre sonra Adrian'a bir iş vermem için bana yalvardı.

"Peki onu en son ne zaman gördünüz?

"Dünden önceki gün. Onu arıyordum ama cevap vermiyordu. Bir alemde olduğunu ve dairesine kapanıp iyileşmeye çalıştığını düşündüm.

Onun kaybolduğunu duyan Imogen, bu 'ürkütücü' genç adamı tanımak için Adrian Morrow'la konuşmaya giderek daha fazla ilgi duymaya başladı.

Dodd ayağa kalkarak, "Dairesine gidip orada olup olmadığına bakacaktım," dedi.

Imogen, "Biz de sizinle geleceğiz," dedi.

On beş dakika sonra Adrian'ın evinin önünde durdular. Imogen dairesinin ziline bastı ama cevap gelmedi. Bundan sonra ne yapacağını düşünürken, altmış yaşlarında bir adam elinde bir sürü anahtarla belirdi. Binanın bir sakini.

"Adrian Morrow'u gördün mü?" diye sordu Imogen.

Bir ya da iki gündür değil. Ne mutlu ki sessizdi. Normalde bütün gece korkunç bir müzik açıyor ya da korku filmlerinin sesini sonuna kadar açıyor. Bazen içeride birini öldürüyormuş gibi sesler çıkıyor.

Imogen, "Bizi içeri almanız gerekiyor," dedi.

Üç üniformalıyı dışarıda bırakıp binayı izlediler ve adamı ikinci kata kadar takip ettiler. Imogen kapıya vurdu ve birkaç saniye bekledi. Koridor soğuk ve rutubetliydi, burnuna yoğun bir küf kokusu geliyordu. Ağzında kan gibi bakırımsı bir tat vardı.

"Bende anahtar var," dedi komşu. 'Kendini dışarıda kilitleme ihtimaline karşı yedeğini bana bıraktı.

Imogen bunu düşündü. "Tamam. Teşekkür ederim.

Komşu anahtarı getirip Imogen'e uzattı. Emma'ya kendisini takip etmesini işaret etti ve başından beri sessiz kalan Frank Dodd'a beklemesini söyleyerek komşuyu dairesine geri gönderdi.

Loş koridora bir kedi kadar sessiz adım attı, Emma da hemen arkasındaydı. Buradaki koku farklıydı ama aynı derecede rahatsız ediciydi: Kurumaya bırakılmış nemli giysilerin kokusu daha iğrenç bir şeyle karışmıştı - çöp kutularının ve bayat alkol dumanlarının kokusu.

Daire küçüktü ve koridora açılan üç kapısı vardı. İlk kapı açık duruyordu ve kirli bir banyo ortaya çıkıyordu.

Koridor boyunca süründü. Daire sessizdi, arkasındaki tek ses Emma'nın nefes alışığıydı. İlk kapalı kapının kolunu çevirdi ve sırtını duvara dayayarak kapıyı itti.

Ses ya da hareket olmayınca odaya girdi. Oda bayat ter ve sigara dumanı kokuyordu. Hazırlanmamış yatak boştu. Imogen, Emma'ya koridorda kalmasını işaret etti ve hızla yatağın altını ve dolabı kontrol etti. Orada kimse saklanmıyordu.

Koridora dönüp son kapıyı da dinledi. Yine her şey sessizdi ve yatak odasının kapısını açmak için kullandığı rutini tekrarladı.

"Kutsal ... Sesi kesildi, küfür nefesinin altında kaldı ve oturma odasına girdi. Odanın uzak tarafında bir mutfak vardı. Perdeler kapalıydı ama aradan giren güneş ışığı, ancak bir tapınak olarak tanımlanabilecek şeyi ortaya çıkarıyordu.

Kötülük için bir tapınak.

Seri katillere adanmış bir müze gibiydi. Kitaplar masaların üzerine yığılmıştı ve kapaklarını ünlü katillerin yüzleri süslüyordu: Yorkshire Karindeşeni, Fred West, Gary Ridgway, Ted Bundy. Daha birçok gerçek suç kitabı bir IKEA kitaplığına tıkıştırılmıştı. Aynı konulu DVD'ler televizyonun önüne yığılmıştı. Imogen dikkati duvara yönelmeden önce tüm bunları inceledi.

Imogen'in süpermarkette gördüğü türden, *Gerçek Suç* ve *Gerçek Suç Hikâyeleri* gibi başlıklara sahip dergilerin posterleri ve kesikleriyle kaplıydı. Toplu katliamların ve vahşi cinayetlerin korkunç hikâyeleri. Tecavüzcüler, sapıklar ve seri katiller, kurbanlarının dehşet verici fotoğraflarıyla birlikte boş odaya bakıyordu.

Imogen odanın ve mutfağın etrafını üstünkörü kontrol etti ama Adrian'ın saklanabileceği hiçbir yer yoktu.

"Şuna bak," dedi Emma.

Parlak bir derginin sayfaları arasında Fiona Redbridge, Danni Taylor ve Nathan Scott'ın fotoğraflarının yer aldığı gazete kupürleri ve 'Engerek Yine Saldırdı' ve 'Engerek'in İkinci Kurbanının Annesi Polisin Bilgisiz Olduğunu İddia Ediyor' gibi başlıklar vardı. Imogen'in bir basın toplantısından çıkarken, bir fotoğrafçı kamerasını yüzüne tutarken kaşlarını çattığı bir fotoğraf vardı.

Başka bir duvarda, istasyondaki olay odasındakine çok benzeyen bir harita vardı ve üç cesedin bulunduğu yerler kırmızı iğnelerle işaretlenmişti. Imogen o tanıdık karıncalanmayı, nabzının hızlandığını hissetti.

Dodd, "Gerçek suçlarla ilgilendiğini biliyordum," diyerek Imogen'in sıçramasına neden oldu. Onun daireye girdiğini duymamıştı. "Ama *bu kadar* meraklı olduğunu bilmiyordum.

Dikkatini haritaya vermeden önce etrafındaki cinayet gereçleri yığınınına baktı. "Lanet olsun. Viper'ın kurbanları burada mı

bulundu mu?' Burnunun kenarını ovuşturdu. "Zavallı annesi.

Imogen odayı geçip bilgisayara gitti. Kolunu elinin üzerine çekerek klavyeyi dürttü, böylece ekran canlandı. Kendini başka bir fotoğrafına bakarken buldu. Bu fotoğraf uzaktan çekilmişti. Fiona Redbridge'in cesedinin yattığı Wenlock Manastırı'ndaki çadırdan çıkıyordu.

Karakolu aradı ve cevap vermelerini beklerken Frank Dodd'a odadan dışarı kadar eşlik etti. Adli tıbbın acilen buraya gelmesi gerekiyordu. Dairenin dışında Dodd'a işinin başına dönmesini söyledi. Ona kartını uzattı ve üzerine cep telefonu numarasını yazdı.

'Eğer ortaya çıkar ya da seninle iletişime geçerse, ona hiçbir şey söyleme, tamam mı? Sadece ara

Ban

a.' "Yani normal mi davranayım?"

"Aynen öyle.

"Vatandaş tutuklaması yapmamı istemiyor musunuz?" "Hayır, Bay Dodd. Bunu kesinlikle istemiyorum.'

Adam başını sallayarak uzaklaştı. Daireye geri döndü ve Adli tıp ekibiyle konuşup neye ihtiyacı olduğunu anlattıktan sonra duvardaki gazete kupürlerini inceledi. Kurbanların nasıl öldüğünü anlatan bazı kelimelerin altı sarı bir kalemle çizilmişti.

Sonra başka bir şey fark etti. Adrian, Fiona, Danni ve Nathan'ın fotoğraflarının yanına sarı fosforlu kalemle küçük bir resim çizmişti. Bir daire, iki nokta ve bir kıvrım. Bir gülen yüz.

Bölüm 18

Çılgılık ve bağrışmalar Pazartesi akşamı saat 8'den hemen sonra başladı.

Hafta sonu boyunca Ross ve Shelley'i ne gördüm ne de onlardan haber aldım. Aslında Cumartesi ve Pazar genel olarak sakin geçti. Ollie, yemeğimizin sonunda onu eğlenceli bir şeyler yapmak için dışarı çıkarmak istediğini söyleyen Megan'la dışarı çıktı: bowling, sinema, DS için yeni oyun alışverişi.

Bu huzurlu zamanın çoğunu çalışarak geçirdim. Robert Friend spa için yaptığım çalışmalardan çok memnun olduğunu belirtmiş ve bana yeni bir görev vermişti; yerel, organik ürünler konusunda uzmanlaşmış bir çiftlik dükkânı için posta yoluyla sipariş edilen bir broşür yazacaktım. Bal, reçel, turşu ve her türlü ikramla dolu kocaman bir sepet almıştım ve çalışırken Aç Tırtıl gibi bunları çiğniyordum. Bu rüya gibi bir işe dönüşüyordu ve Robert'a teşekkür etmek için onunla tanışabilmeyi diliyordum.

Yine de aklımın bir köşesinde Ollie'ye Nintendo'yu kimin gönderdiği sorusu vardı. Amazon müşteri hizmetleriyle iletişime geçtim ve bana DS'in hediye kartı kullanılarak satın alındığını, bu sayede gönderenin fatura adresi kullanmaktan kaçındığını ve 'gizlilik nedeniyle' kimin gönderdiğini söyleyemeyeceklerini söylediler. Onlarla tartıştım ama bir robot tarafından taşa tutulmuş gibiydim.

Ollie'nin bana söylemediği bir şeyler olduğundan emindim ama o kimin gönderdiği hakkında hiçbir fikri olmadığında ısrar ediyordu. Bridgnorth'tan dönerken ona gerçek hayatta tanımadığı biriyle internette sohbet edip etmediğini sordum. *Minecraft*'ta diğer çocuklarla yaptığı bazı sohbetler dışında sohbet etmediğine yemin etti. Yine internetteki insanlara güvenilemeyeceği, yetişkinlerin bazen çocuk gibi davrandıkları hakkında konuştuk.

'Baba, hepsini biliyorum. Okulda sürekli bundan bahsediyorlar.

'Peki ya *Minecraft*'ta sohbet ettiğin bu insanlar? Onların çocuk olduğuna emin misin?

Öfkelendi. "Evet. Şey, oldukça eminim. Gerçek isimlerini bilmiyorum, değil mi? Onlar da benimkini ya da nerede yaşadığımızı bilmiyorlar, yani bana DS'yi göndermiş olmaları mümkün değil.

Hiç mantıklı gelmiyordu. Cumartesi günü Megan'la dışarıdayken odasını aradım ve bilgisayarındaki ve iPod'undaki geçmişi kontrol ettim. Ama kimseyle sohbet ettiğini gösteren bir şey yoktu, gizemli mesajlar da yoktu. Şimdilik yapabileceğim tek şey Amazon'daki istek listesini silmek ve internetteki davranışları konusunda daha dikkatli olacağıma yemin etmekti.

Pazartesi günü okuldan eve geldiğinde, birkaç yaş daha küçükken yaptığı gibi kapıdan içeri zıpladı.

'Keyfin yerinde,' dedim.

Yüzüne garip, küçük bir gülümseme yayıldı. "Güzel bir gündü," dedi. "Daha iyi bir gün.

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ben daha soramadan odasına gitti ve bilgisayarını açtığını duydum.

Kesinlikle bir şeyler oluyordu. Ama sonra Robert Friend'den bir e-posta geldi ve onunla uzun bir yazışmanın içine çekildim. Akşam yemeği saatinde Ollie dışarı çıktı, hala gülümsüyordu ve bana çay için sağlıklı bir şeyler istediğini söyledi. "Sadece fırında patates ya da tostta fasulye.

"Annen hafta sonu sana bir şey mi söyledi?" "Ne, şişman olmamla ilgili mi?

"Ollie...

Hayır, yapmadı. Ben sadece karar verdim. Fazla kilolu olmak beni mutsuz edecek şeylere karşı savunmasız kılıyor. Bana acı veriyor.

Ona baktım. Söylenecek ne tuhaf bir şeydi. Ama o kadar iyi bir ruh hali içindeydi ki onu sorgulayarak keyfini kaçırmak istemedim, bu yüzden bıraktım.

Y e m e ğ i m i z i yedikten ve Ollie ödevini yapmak için odasına gittikten sonra bağırış çağırış başladı.

Shelley "Seni lanet olası piç" diye bağırarak başladı ve ardından "Senden nefret ediyorum!" dedi.

Ross hiçbir şey yapmadığını söyleyerek bağırdı. "Sen lanet bir delisin!

"O zaman bu da ne?

Ollie'nin odasına gittim ve ona biraz müzik açmasını söyledim. Ross, Shelley'e frijit bir kaltak ve bir sürtük derken gözlerini dikmiş duvara bakıyordu.

Sürt

ük. "Nasıl ikisi birden olabilirim?" diye bağırdı. Haklı bir noktaydı bu. Ollie, "En azından köpek havlamıyor," diye işaret etti.

Bağırışmalar bir ileri bir geri devam etti.

"Tanrı aşkına," dedim. 'Bıktım bundan. Oraya gideceğim tekrar.'

'Baba, bırak onu. Belki bize bir iyilik yaparlar ve birbirlerini öldürürler. Kendime rağmen gülümsedim. "Böyle şeyler söylememelisin.

'Ya da belki, eğer gerçekten şanslıysak, birbirlerinin ses tellerini koparırlar.

Yan taraf sessizleşmişti. Oturma odasına gittim ve televizyonu açtım. Bir saat sonra bağırışlar tekrar başladı. Ne konuştuklarını anlamamak için televizyonun sesini açtım. Shelley'nin sesi gittikçe daha sert ve tiz çıkarken, Ross'un sesi alçak bir gümbürtü ile ani, keskin bir hakaret arasında gidip geliyordu. Her an gürültülü bir makyaj seksi yapmaya başlamalarını bekliyordum. Ama sonra tekrar sessizleştiler.

Saat ondu. Ollie uyuyordu ve televizyonda hiçbir şey olmadığı için ben de yatağa gittim. Ne heyecan verici bir hayattı - saat onda, tek başıma yatağa girmek. Kendime ait bir yatağım olmasına hâlâ alışamamıştım. Okuduğum kitabı elime aldım, hastalarını öldürmekle suçlanan ve temyiz davasını kazanan bir hemşirenin otobiyografisi. Bana günah kadar suçlu görünüyordu - ama konsantre olamıyordum. Birkaç gündür ziyaret etmediğim annemi düşünüp duruyordum ve bu da kendimi korkunç derecede suçlu hissetmeme neden oluyordu. Ollie, Nintendo DS ve onun tuhaf yorumları hakkında endişelendim. En çok da Megan'ı düşündüm.

Cuma akşamı yediğimiz yemekten beri karımın yüzü aklımdan çıkmıyor. Onu görmek ayrılığın tüm acısını, onu Michael Stone ile sevişirken görmenin şokunu, evliliğimiz için duyduğum kederi geri getirdi. İnternette, ciddi bir ilişki sona erdiğinde bunun bir yas tutmaya benzediğine dair bir sürü makale okumuştum: cenazesini olmayan bir yas. Aşkın ölümü. Bazen, en karanlık anlarımda, insanın partnerinin ölmesinden bile daha kötü geliyordu. Ölü insanlar size kaybettiklerinizi hatırlatmak için sürekli ortaya çıkmazlar.

Gece yarısına yakın, nihayet uykuya dalmak üzereyken, yan odadaki tartışma yeniden başladı. İnledim ve yastığı başımın üzerine çektim. Tek duyabildiğim Shelley'nin bağırışıydı: "Bunu nasıl yaparsın? Bunu nasıl yaparsın?"

Sonra sessizleştiler ve ben de uykuya daldım.

Saat beşte odamda mavi bir ışığın titremesi ve hâlâ karanlık olan sokaktan gelen seslerle uyandım. Yan evin önünde iki polis arabası park etmişti. Ben izlerken, bir ambulans yolda ilerliyordu.

Bir kot pantolon ve tişört giyip aşağıya indim.

Bayan Douglas'ı çoktan ön bahçesinde, elinde bir fincan çay, üniformalı polis memurlarının Ross ve Shelley'nin kulübesine girip çıkmalarını izlerken buldum. Kyle kapının girişinde durmuş izliyordu.

"Neler oluyor?" diye sordum.

Kadının beti benzi atmıştı ama bu durumu onun da heyecan verici bulduğu belliydi. 'O olduğunu sandım,' dedi. "Bilirsiniz işte. Engerek. Buralarda birini yakaladığını düşündüm. Ama konuştuğum polis bunun bir ev işi olduğunu söyledi.

Ross ve Shelley'nin ön kapısı açıldı ve iki sağlık görevlisi birini dışarı taşıdı.

Ceset torbasında.

Aralarında sivil giyimli bir çiftin de bulunduğu daha fazla polis memuru etrafta dolanırken cesedi ambulansın arkasına taşıdılar.

"Aman Tanrım," dedim Bayan Douglas'a. 'Dün gece tartıştıklarını duydum. Hiçbir fikrim yoktu...' Mide bulantısı beni vurdu. Shelley'nin son sözlerini mi duymuştum? "Muhtemelen gidip polisle konuşmalı ve duyduklarımı onlara anlatmalıyım.

"İyi fikir. Sesini alçalttı. 'Sen de ne bulabileceğine bir bak.

Bir memurla konuşmak için yola koyuldum, sedyedeki cesedin görüntüsü sayesinde artık tamamen uyanıktım. Mahallenin yarısı evlerinden çıkmıştı. Neyse ki Ollie hâlâ uyuyordu.

Şoka girmiştim. Shelley ölmüştü. Ross'un şiddet geçmişi olduğunu biliyordum ama-

Yan kapıdan elinde kelepçeli biriyle çıkan polisin görüntüsüyle olduğum yerde kalakaldım.

Varsayımda yanılmıştım. Kulübeden çıkardıkları Ross değildi ve ceset torbasındaki de Shelley değildi.

Kelepçeli olan oydu.

Biraz sonra, gösterişli bir klasik spor araba dışarıda durdu ve içinden iki kadın indi. Sürücü tarafından çıkanın kızıl saçları vardı. Onu tanıdım. Televizyonda seri katil hakkında bilgi isteyen polisti. Adını hatırlayamadım. Dedektif olduğunu tahmin ettiğim diğer kadın da koşucu fiziğine sahipti ve koyu gri bir rüzgarlık giyiyordu. Yandaki kulübeye girdiler.

Bir süre işime konsantre olmaya çalıştım ama sonra kapı çaldı. Gelen iki dedektifti.

Kızıl saçlı kadın polis rozetini kaldırdı. Ben Hofland? Dedektif Müfettiş Imogen Evans. Bu da Dedektif Çavuş Emma Stockwell. İçeri girip yan komşularınız hakkında birkaç soru sormamızın bir sakıncası var mı? Polis memurlarından birine dün gece tartıştıklarını duyduğunuzu söylemişsiniz.

"Evet. İçeri gel.

Onları mutfığa götürdüm. Evimde dedektiflerin olması yeni bir deneyimdi. Oldukça heyecan vericiydi. "İçecek bir şey ister misiniz? Çay? Kahve? Yeni bir Nespresso makinem var.'

"Çok flaş. DI Evans güldü. 'Hadi o zaman. Her şey karakoldan aldığımız içkiden iyidir.

"Senin araban kadar gösterişli değil," dedim. Alev kırmızısı hacimli saçları ve parlak mavi gözleriyle televizyonda görüldüğünden daha yakışıklıydı. Üçümüz için kahve yaptım ve mutfak masama oturduk.

"Dün gece bir şey duydunuz mu? DI Evans sordu.

Hatırlayabildiğim kadarıyla duyduklarımı anlattım. DS Stockwell hepsini yazdı.

'Gece yarısından hemen sonra sessizleştiler. Sanırım o zaman yaptı.' Onu bıçaklamış olabileceğini düşündüm.

Evans kahvesini yudumladı. "Shelley dışarıdayken Ross'un hiç kadın ziyaretçi kabul ettiğini gördünüz mü?

"Konu bu muydu?" diye sordum. "Ross'un bir ilişkisi mi vardı?"

"Biz de bunu öğrenmeye çalışıyoruz.

Başımı salladım. "Kabus gibi bir çifttiler. Ama birbirlerine sadık görünüyordlardı. En iyi anlamda olmasa da birbirleri için yaratılmışlardı. Kesinlikle hiçbir şey görmedim. Ve daha önce sadakatsizlik konusunda tartıştıklarını duymamıştım. Duysaydım hatırlardım.

"Nedenmiş o? DS Stockwell sordu.

I hemen pişmanlık diyerek Herhangi bir şey. 'Sadece . . .
kişisel deneyim.' Boğazımı temizledim.

'Onlara "kabus çift" dediniz,' dedi.

Evet. Gürültülü. Agresif. Aslında geçen gün onları ev sahibime şikayet ettim. O da onların ev sahibi.

"Gerçekten mi? Peki kim bu ev sahibi?" 'Adı Frank Dodd.'

İki dedektif karşılıklı bakıştılar. DS Stockwell, "Bay Dodd'un asistanı Adrian Morrow'la hiç karşılaştınız mı?" diye sordu.

"Evet. Ne yazık ki'

Karşılıklı bir bakış daha. Neler oluyordu? "Neden

"maalesef" dediniz? DI Evans sordu. "Sadece... biraz garip biri. Neden soruyorsunuz?

"Bay Morrow ile başka bir konu hakkında konuşmayı umuyoruz. Neyse, komşularınıza dönelim. Evlerine giren ya da çıkan herhangi bir kadın görmediniz mi?

'Hayır ama diğer taraftaki Bayan Douglas'la konuşmalısınız' dedim. 'O tam bir meraklı komşu. Ross'u görmek için gizlice içeri giren bir kadın olsa eminim haberi olurdu. Onun da bir kiracısı var - Kyle. Her zaman evde - en azından minibüsü her zaman dışarıda park halinde.

'Bayan Douglas ile konuşacağız, teşekkürler. Çok yardımcı oldunuz, Bay Hofland. Ayağa kalktı, iş arkadaşı da onu takip etti. Bayan Douglas ve Kyle ile konuşmak üzere yan odaya doğru giderken onları izledim.

Daha sonra Ross'un öldürülmesiyle ilgili haberleri internette okudum: 'Kadın Kıskançlık Öfkesiyle Erkek Arkadaşını Bıçakladı'.

Görünüşe göre Shelley, Ross ile 'gizemli bir sarışın' arasında çok sayıda çıplak selfie ve 'müstehcen' mesajlar içeren bir dizi mesaj keşfetmişti.

Gece yarısından kısa bir süre sonra, 'polis kaynağına' göre, Ross adı açıklanmayan sevgilisinden bir mesaj almıştır:

***Köpek havlaması olmadan orası çok güzel ve sessiz olmalı.
Yoksa diğer sürtük her zamanki gibi havlıyor mu? ;)***

Shelley'yi çileden çıkaran da buydu. Köpek bakıcısı Pixie'yi götürmeye geldikten sonra birdenbire yan evde yaşayan kimse kalmamıştı.

Bölüm 19

Adrian Morrow hâlâ ortaya çıkmamıştı. Ne arkadaşları ne de içki arkadaşları onu görmüştü, Imogen ve Emma'yla karşılaşması boyunca sigara içen, ürkek, sıksa bir kadın olan annesi de. Bayan Morrow daha çok - cinayetlerin hiçbiri için mazereti olmayan - oğlunun Frank Dodd'u hayal kırıklığına uğratmış olmasından endişeli görünüyordu.

'Frank o kızla yaşadığı sorundan sonra Adrian'a iş vererek ona büyük bir iyilik yaptı. Neden böyle ortadan kaybolsun ki? Bahse girerim başka bir kızdır. Adrian hep böyleydi. İnsanlara çok çabuk bağlanır. Birkaç yıl önce de ortadan kaybolmuştu. Rose and Crown'da çalışan berbat bir serseriyle birlikte olduğu ortaya çıktı. Kendine Rebel diyordu, sanki gerçek bir isimmiş gibi. *Her yerinde* piercingler vardı.

Imogen, Bayan Morrow'un bunu nasıl bildiğinden emin değildi.

"Onu bulur bulmaz beni aramasını söyle," dedi Adrian'ın annesi ayrılırken. 'Eğer babası hâlâ hayatta olsaydı, onu iyi bir şekilde saklardı.

Imogen bunu not etti. Adrian'ın babası şiddet yanlısı mıydı? Bu aşırı basitleştirmeydi, ebeveynleri tarafından tokatlanmaktan seri katil olmaya büyük bir sıçramaydı, ama tüm bunların kökeni bu muydu? Nesiller boyunca artan şiddet mi? Bayan Morrow'a teşekkür etti ve ayrıldı. Ziyaret etmesi gereken başka biri vardı.

Anthony Lester'ın, Fiona Redbridge'in yaşadığı Ludlow'a yakın Ashford adlı küçük bir köyde bir evi vardı. Bu sabah, ev sahibini aramıştı.

ve telefonu açan polise Fiona ile bir ilişkisi olduğunu söyledi. Öldürüldüğü akşam onunla birlikteymiş.

Imogen, Emma'ya Adrian'ı aramaya devam etmesini ve annesinin onlara bahsettiği, her yerinde piercing olan kızı ziyaret etmesini söylemişti. Lester'ın evine tek başına giderken akli bir gün önceki olaylara gitti: Ross Yates'in kız arkadaşı Shelley tarafından öldürölmesi.

Bu garip bir işti. Olay yerini ziyaret ettikten ve komşularla birkaç gayri resmi görüşme yaptıktan sonra, Imogen bu davadaki liderliğı DS Cohen'e devretti ve ona yan taraftaki adam Ben Hofland da dahil olmak üzere şu ana kadar öğrendikleri hakkında bilgi verdi.

Imogen, Ross ve Shelley'nin yazlıklarını Frank Dodd'dan kiraladıklarını öğrendiğinde zihninden bir kez daha geçirmişti. Adrian da bir şekilde bu işe karışmış olabilir miydi? Hayır, bu bir tesadüf olmalıydı. Emma'nın da söylediğı gibi, Dodd bölgedeki en büyük ev sahibiydi.

Soruşturmaya birkaç saat kala, işler başlangıçta görüldüğü kadar kolay olmayacak gibi görünüyordu. Ross'un aldığı mesajlar ve selfie'ler var olmayan birinden gelmişti. Kullanılan telefon numarası bir 'kullan-at', yani kayıtlı sahibi olmayan ön ödemeli bir telefona aitti. Ve fotoğraflardaki kadının kim olduğunu kimse bilmiyordu, ancak resimlerin bir soft porno sitesinden kopyalanmış olması muhtemel görünüyordu.

Imogen bunu aktarabildiğı için memnundu. Shropshire Engereğı soruşturmasını yürütmenin bir getirisiydi bu.

Anthony Lester'ın evine vardı ve yirmili yaşlarının sonlarında, mahcup görünümlü bir adam onu içeri aldı. Eve girdiğinde Emma'dan bir mesaj geldi. Serseri kızla konuşmuştu. Adrian'ı aylardır görmemişti.

Anthony Lester uzun boylu ve geniş omuzluydu. Burnu bir zamanlar muhtemelen rugby oynarken ya da bisikletten düşerken kırılmış gibi yamuktu. Loughborough Üniversitesi'nde spor bilimleri okuduğunu ve sakatlanan sporcular üzerinde uzmanlaşmış bir fizyoterapist olarak çalıştığını biliyordu. Ayrıca adamın yirmi dokuz yaşında ve bekâr olduğunu ve yalnız yaşadığını da biliyordu. Üç yıldır Fiona'nın da üyesi olduğu bisiklet kulübü Ludlow Wheelers'in üyesiydi ve sabıkası yoktu, ancak bir keresinde birkaç üniversite arkadaşıyla birlikte bir rugby maçından sonra ortalığı birbirine kattıktan sonra birkaç saatini hücrede geçirmişti.

Ona bir fincan çay ikram etti ama o bunu reddetti.

"Neden daha önce gelmedin?" diye sordu oturdukları anda.

Utanmış görünme nezaketini gösterdi. "Kocas1 yüzünden. "Ondan korkuyor musun?

Güldü. "Pek sayılmaz. O benden çok daha yaşlı."

"Fiona da öyleydi.

Şimdi gözleri öfkeyle parlıyordu. 'Bunda yanlış bir şey olduğunu mu düşünüyorsun? Ortaya çıkmamamın bir diğer nedeni de buydu. Bunu benim üzerime yıkmaya çalışacağını, ilişkimizin kurallara uygun olduğuna inanmayı imkânsız bulacağını düşündüm. Fiona hiçbir arkadaşına bizden bahsetmedi çünkü insanların ne düşüneceğini biliyordu. Art niyetli olduğumu, onun parasının peşinde olduğumu falan.

Şu anda çok iyi gidiyordu, belli ki bu konu hakkında çok düşünmüştü. 'Toplumun genç kadınların yaşlı erkeklerle ilişki yaşamasını son derece normal bulması şaşırtıcı, ama tam tersi olduğunda tüm eski şakalar ortaya çıkıyor. Pumalar ve oyuncak oğlanlar. Ama benden yirmi yaş büyükse ne olmuş yani? O çok güzeldi. İnanılmaz, canlı, şehvetli bir kadın. Sesi daha da yükseldi, gözleri buğulandı. "Bu olay olduğundan beri ne kadar acı çektiğimi kimse bilmiyor. O benden alındığından beri.

"Ama kimin yaptığını bulmamıza yardım etmek isteyecek kadar incinmedim. "Sana söyledim-

Imogen onun sözünü kesti. Ona inanıyordu, bunu daha önce birçok kez görmüştü. Önemli tanıklar günlerce üzerinde düşündükten sonra ortaya çıkmamıştı. Danni ve Nathan cinayetleri için Lester'ın mazeretlerini çoktan kontrol etmişlerdi. Kaya gibi sağlamdılar. Yani Fiona'yı öldürüp Engerek'in üçüncü kurbanıymış gibi göstermediyse -ki bu pek olası görünmüyordu- gerçeğı saklamaktan başka bir suçu yoktu.

"Ayın on ikisinde Cumartesi günü onunla seks yaptınız mı?

Ayın on üçünün sabahı cesedi bulunmadan önce Fiona'nın canlı olarak görüldüğü son gün o gündü.

Sertçe yutkundu ve kelimeleri çıkarması birkaç denemesini aldı. "O öğleden sonrayı yatakta birlikte geçirdik.

"Senin evinde mi, onun evinde mi?

"İşte. Sanki hâlâ Fiona'nın kokusunu alabiliyormuş, havadaki izini görebiliyormuş gibi etrafına bakındı.

Imogen ona doğru eğildi. "Peki sonra ne oldu?

"Onu eve bırakmayı teklif ettim ama bisikletle gitmek istediğini söyledi. Aslında ısrar etti. Komşularının bizi görmesinden endişeleniyordu. Hava kararmak üzere olduğu için ben de endişelendim ama o iyi olacağını söyledi. Tartışmalıydım. O taşra yollarında eve yalnız gitmesine izin vermemeliydim. Geçmişe baktı ve gözleri buğulandı. "Ölmesi benim suçum.

"Bana Fiona ve senden biraz daha bahset.

Konuşması o kadar uzun sürdü ki Imogen soruyu tekrarlamak üzereydi. Ama sonra şöyle dedi: "Onunla ikimiz de bisiklet sürerken tanıştım. Bisikleti patlamıştı ve ben ona yardım ettim. Onu Wheelers'a katılmaya davet ettim.

"Ne zaman oldu bu?

"Geçen yaz. Temmuz'du sanırım. Kalp naklinden kısa bir süre sonra iyileşmişti. Daha fazla zaman kaybetmek istemiyordu. Hayatı dolu dolu yaşamak istediğini söyledi.

"Yani bundan faydalandınız?"

Ona bir bakış attı. "İkimiz de yararlandık.

"Ve ne? Senin için kocasını terk etmeyi mi planlıyordu?

Güldü. 'Bunu neden yapsın ki? Durum şu anki haliyle mükemmeldi. Trevor çok sık dışarı çıkıyordu, bu da bize eğlenmek için bolca zaman veriyordu. Zamanımızı sadece yatakta geçirmiyorduk. Dışarı çıktık, Fiona'nın Roma kupasını satarak kazandığı parayı harcadık. Dikkatli olmamız gerekiyordu ama bu da heyecanı artırıyor. Yakalanma korkusu. Hiç yasadışı bir ilişki yaşadınız mı, Dedektif? Başka hiçbir şey insanı bu kadar canlı hissettiremez.

"Aldatılan kişi için o kadar da heyecan verici değil, değil mi?

Doğru. Ama neredeyse ölecek olan Fiona'ydı. Trevor müzayede evi ve doldurulmuş gelinciğiyle mutluydu. Fiona ona zarar vermek istemedi. Sadece öğrenmemesini sağlamak zorundaydık. Ortaya çıkmamamın ana sebebi buydu. Trevor'ı incitmek istemedim.'

Ne kadar büyüksün, diye düşündü Imogen.

'Ama suçu benim üzerime atmaya çalışacağınızı düşünmemin başka bir nedeni daha var. Kurbanlardan birini daha tanıyordum. Nathan Scott.'

Imogen, Lester'ın mazeretini çoktan kontrol etmiş olmalarına rağmen ayağa kalktı. Kurbanlar arasındaki zor bağlantı o olabilir miydi?

"İkimiz de dağ bisikleti pistindeydik," dedi. "Ona karşı birçok kez yarıştım.

"Rakip miydiniz?

Bir kahkaha attı. "Pek sayılmaz. Nathan benden çok daha iyiydi. Bölgedeki en iyi ikinci kişiydi. Onu her zaman yenen Finlay adında bir adam vardı. Bir kez hariç. Ben de oradaydım. Nathan'ın hayatının en güzel günüydü. Kaşlarını çattı. "Bu öldürülmesinden kısa bir süre önceydi.

Imogen'in içinde bir şey kıpırdandı, bir fikrin tohumu. Ama çok kaygandı ve inceleyemeden kayboldu.

"Sence ... .. Finlay Nathan'a karşı kin beslemiş olabilir mi?" "Finlay mi? Anthony güldü. "Hayır, o bu konuda rahattı. Aslında Nathan için memnun görünüyordu. Finlay, büyük bir rekabetçi sık kafalı olmadan gerçekten iyi olan sinir bozucu insanlardan biri. Finlay o gün formunun zirvesinde değildi. Sanki doğru düzgün antrenman yapmamış gibi bitkin görünüyordu.

Imogen bir an önce aklına gelen geçici fikri kavramaya çalıştı.

"Peki ya Danni Taylor? Onu da tanıyor muydun? Öne doğru eğildi, onun evet demesini bekliyordu.

İlk kurban mı? Hayır. Öldürülene kadar adını bile duymamıştım. Aslında iki kurbanla bağlantım olduğunu fark ettikten sonra emin olmak için tüm hasta kayıtlarımı iki kez kontrol ettim.

Kahretsin. Bunu kendimiz kontrol edeceğiz. Ve bir soru daha: Adrian Morrow adında biriyle hiç tanıştınız mı? Senden birkaç yaş küçük.'

Anthony başını salladı. "Adını hiç duymadım. Neden, şüpheli mi?"

"Sadece konuşmak istediğimiz biri. Imogen gitmek için ayağa kalktı. "Biz

Senden düzgün bir ifade almak zorunda kalacağız,' dedi. 'Ve Fiona'nın eve dönüş yolunu bulmamız gerekiyor.

"Sessiz yoldan giderdi, şeritlerden aşağı. Her zaman böyle yapardı çünkü trafikten kaçınırdı.

'Seni izleyen birini fark ettin mi hiç? Belki beyaz bir Transit kullanıyordur?'

"Hayır.

Tam gitmek üzereydi ki Anthony, "Keşke ..." dedi. Sustu. "Ne diliyorsun?

Gözyaşlarını kırptırdı. "Onu son gördüğümde ona bir hediye vermiştim. Bisiklet şeklinde kolyesi olan bir kolye. Nasıl tanıştığımızı simgelediğini düşünmüştüm. Ayrılırken bunu takıyordu. Eğer sorarsa Trevor'a kendisinin aldığını söyleyeceğini söyledi. Keşke onu hatırlamak için geri alabilseydim.

Imogen durakladı. Fiona'nın boynunda bir kolye gördüğüne dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Kontrol etmesi gerekecekti.

Dışarıda, Redbridges'in adresini uydu navigasyonuna girdi. Lester'ın önerdiği gibi A yolundan kaçınarak rotayı yavaşça sürdürdü. Kısa süre sonra kendini sakin bir şerit boyunca ilerlerken buldu, her iki tarafta da çitler vardı, yakınlarda ev ya da çiftlik binası yoktu. Birinin yoldan gizlenerek pusuya yatması ne kadar kolay olurdu.

Arabasını durdurdu ve dışarı çıktı, öğleden sonra güneşinin altında kartpostal güzelliğindeki yeşil ve sarı tarlalara baktı. Şişman bir arı çitlerin arasından dönerek çıktı ve neredeyse yüzüne çarpacaktı. Uzaktaki bir şenlik ateşinden soluk mavi gökyüzüne dumanlar yükseliyordu. Üç at padoklarında birlikte oynuyordu. Etrafta hiç insan yoktu. Dünyadaki son kadın olabilirdi.

Bu yollarda hiç kamera yoktu. Eğer Lester hemen ortaya çıksaydı, lastik izleri ya da şiddet belirtileri olup olmadığını araştırabilirlerdi. Ama o zamandan beri yağmur yağmıştı ve yüzlerce olmasa bile düzinelerce araba buraya gelip gitmiş olmalıydı. Herhangi bir kanıt günler önce silinmiş olurdu.

Adrian'ı bulmaları gerekiyordu. Hâlâ tek şüphelileri oydu.

Bölüm 20

Michael, Annette ve yönetmen Louis, Michael'ın otel süitinde kamp kurmuş, şimdiye kadar çektikleri görüntüleri inceliyor ve daha ne kadar malzemeye ihtiyaçları olduğunu anlamak için bir ön kurgu hazırlıyorlardı. Michael'ın ilk döndüğünde hissettiği zafer duygusu eriyip gitmişti. Şimdi bu Allah'ın belası yerden çıkıp medeniyete geri dönmek için can atıyordu.

Louis sandalyesinden kalktı, sırtını ovuşturdu. "Senin için de uygunsa bu gecelik bu kadar yeter. Siz ikiniz devam edecek misiniz?"

Annette, "Megan yakında dönmeyecek mi?" diye sordu.

Michael saatini kontrol etti. "Hayır. Çocuğunu Telford'daki IMAX'e götürdü. Biraz daha devam edelim."

"Hadi ama Mike," dedi Louis. "Zavallı kıza biraz rahat ver. Bitkin görünüyor."

'Ben iyiyim. Ve ben bir kız değilim,' diye yanıtladı

Annette. Louis gittikten sonra Michael, "Bu ona her şeyi anlattı," dedi.

'Evet, biliyorum, ben sadece alt düzey bir araştırmacıyım ve yönetmene yalakalık yapmam gerekiyor, ama ...'

'Tarzını beğendim. Çok ileri gideceksin,

Annette.' "Niyetim bu.

'Televizyonda çalışmaya başlamadan önce ne yapıyordun? Bana hiç anlattığını sanmıyorum.'

Onunla göz göze gelmekten kaçındı. Bir sır mı? Merak uyandırıcı. "Ah, pek bir şey yok. Eziklerle takılırdım."

On beş dakika sonra Michael, 'Boş ver, bara gidip bir içki içelim,' dedi.

Annette'in koridorda önden gitmesine izin verdi, böylece giydiği daracık eteğin içinde onun poposunu seyretmenin keyfini çıkarabilecekti. Gerçek şu ki, o

Annette ve onun gibi kadınlardan, kendilerine feminist demekten korkmayan bu yeni güçlü kadın türünden biraz korkuyordu. Annette'in politik olarak açık sözlü Twitter akışını kontrol etmişti; burada o ve çağdaşları dünyayı ırkçılık, kadın düşmanlığı, transfobi, yabancı düşmanlığı, sosyal adaletsizlik, aklınıza ne gelirse polislik yapıyordu. Bu onun dikkatini çekmişti ama bu yüzden ona hayranlık duyuyordu. Cesur kadınları severdi.

Yine de onunla asla bir şey denemezdi. Dakikalar içinde tüm internete yayılırdı.

Ve daha da önemlisi, zaten muhteşem, güçlü iradeli bir kız arkadaşı vardı. Muhtemelen otele döndüğünde onu Annette'le odalarında yalnız bulmaktan pek memnun olmayacak bir kız arkadaşı. Megan zaten Annette'ten şüpheleniyordu, Michael'ı 'mentionitis' olmakla suçlamıştı. Bunun aldatmanın talihsiz bir yan ürünü olduğunu tahmin etti: Herkesi kendi sadakatsiz fırçanızla lekelemeye başlıyorsunuz. Megan şu anda iyi bir durumda değildi: ilişkilerinin başlangıçtaki umursamaz telaşı azaldığı için suçluluk duygusuyla parçalanmıştı. Pişmandı, Ben'in oğullarını almasına bu kadar kolay izin verdiği için utanç içindeydi. Şimdi de velayet için Ben'le savaştıktan bahsediyordu. Michael nazikçe onu vazgeçirmeye çalışmıştı; etrafta tarzlarını bozacak bir çocuk istemiyordu. Ama Ollie'yle daha fazla zaman geçirmeye başladığından beri daha da kararlı görünüyordu. Belki de onu Shropshire'a getirmek o kadar da iyi bir fikir değildi.

"Ne düşünüyorsun? Zemin kattaki asansörden çıktıklarında Annette küçük bir gülümsemeyle sordu.

'Oh, hiçbir şey. Hayat

işte. "Derin

düşünceler, ha?

'Arada sırada alıyorum. Aslında,' diye yalan söyledi, 'belgesel hakkında düşünüyordum. Belki de Imogen Evans ve Kevin Moss'la ilgili kısmı atmalıyız.

"Ne? Şaka yapıyorsun.

'Bence bu ana hikayeden dikkati dağıtıyor. Ve geri tepebilir. Halk Evans'ı seviyor gibi görünüyor. Saçı yüzünden. İnsanlara Fergie'yi hatırlatıyor.

Annette şaşkın görünüyordu. "Black Eyed Peas'ten mi?

"Hayır, York Düşesi. Sarah Ferguson.' Bir kahkaha attı. "Tanrım, bazen ne kadar genç olduğunu unutuyorum.

Bara ulaştılar ve Michael bir şişe sauvignon blanc sipariş etti.

"Katılmıyorum. Bu anlatının bir parçası. Beceriksiz polis durduramadı Katil.'

Michael bir bardağı ona doğru itti. 'Bu senin prensiplerine aykırı değil mi? Başka bir kadının üstüne sıçmak?'

Annette'in yüzü kızardı. "Ben öyle görmüyorum.

Bu alışverişi eğlenceli buldu. 'Bu pek kardeşçe görünmüyor Bana.'

Annette cevap veremedi Michael'ın telefonu çaldı. Muhtemelen Megan, ona geri dönmek üzere olduğunu haber verdi.

Ama mesaj Meg'den değildi.

Ben Adrian. Hala benimle komşum hakkında konuşmak istiyor musun?

Mesajı Annette'e gösterdi. "Adrian kim?

'Geçen gün bardayken, bardaki o tuhaf adamı hatırlıyor musun, konuşmamızın yarısında bacak bacak üstüne atmış olan? Bana ilk cinayetten sonra komşusu için polisi aradığını ama onu dinlemediklerini söylemişti. Sonra korktu ve kaçtı.'

"Zaman kaybı mı?

"Bilmiyorum. Ya gerçekten bir şeyler biliyorsa? Bu tam da ihtiyacımız olan şey olurdu - polisin görmezden geldiği çok önemli bir ifade.

Annette şarabından büyük bir yudum aldı. "Uzak bir ihtimal gibi görünüyor. Ama Michael Adrian'a mesaj atmaya başlamıştı bile.

Evet, konuşmak isterim. Sizi arayabilir miyim?

Cevap beklerken şarabından derin bir yudum aldı. Telefonu çaldı ve ona ulaşmak için acele ederken ceketinin ön tarafına sıçradı. "Saçmalık.

Annette bardan bir peçete aldı ve eliyle sildi. "Neyse ki kırmızı değil. Hey, dikkat et, izleniyoruz.'

Bir barmaid onlara bakıyordu.

"Onlara dedikodu yapacak bir şeyler ver. Annette eğildi ve elini göğsüne koyarak Michael'ın kulağına fısıldadı. "Seni becermek istediğimi söylediyimi farz et.

Telaşla geri çekildi. Aleti kalkmıştı - daha doğrusu yarı kalkmıştı - ve barmaid şimdi onlara aval aval bakıyordu.

Annette!

"Bu sadece biraz eğlence.

Yaptığı şeye o kadar şaşırmıştı ki Adrian'dan gelen mesajı geçici olarak unutmuştu. Telefonunu kaptı.

Hayır. Baş başa görüşmeliyiz.

'Yüz yüze,' dedi Annette.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorum.

Seksen yaşında değilim!" O da mesaj

attı. **Nerede ve ne zaman?**

Cevap hemen geldi. **Şimdi.** Ardından Google Haritalar'daki bir konuma bağlantı geldi. Michael haritayı inceledi. Adres hiçliğin ortasındaydı.

Şarap kadehini bitirdi. "Eee. Taşrada bir geziye ne dersin?"

"Hangi cehennemdeyiz biz? diye sordu Annette. Yoldan çıkmışlar ve kendilerini kırsal kesimin derinliklerinde, karanlıkta dar, kıvrımlı bir şeritte ilerlerken bulmuşlardı. Ormanlık bir alana girdiklerinde yolun her iki tarafındaki açık tarlalar kayboldu. Sadece farlarının aydınlattığı siyah bir tünele girmiş gibiydiler. "Bundan hoşlanmadım. Lanet olası *Blair Cadısı Projesi* gibi.

Sonunda Michael onu korkutan bir şey bulmuştu. "Burası Hopton Ormanı. Aradığımız yer çok uzakta değil.

Michael hiç korkmuyordu. Çok daha kötü durumlarda bulunmuştu: Londra ve Manchester'daki tehlikeli suçluların inlerinde, bir pedofil çetesinde, insan kaçakçılarının ve uyuşturucu satıcılarının arasında. Ülkenin en büyük pisliklerinden bazılarıyla gerçekten karanlık yerlerde yüz yüze gelmişti. Ayrıca buralarda büyümüş, bu ormanda kamp yapmış, geceleri içki, sigara içmek ve seks yapmak için ağaçların arasına gizlice girmişti.

Biraz korkmuş olsa bile Annette'e belli etmezdi. Onun büyük bir adam olduğunu düşünmesini istiyordu. Büyük bir adam olduğunu *bilmesini*.

Yola devam ettiler. Sis, siyah ağaçların dalları arasında asılı duruyor ve yeryüzüne düşmüş bir bulut gibi yolun yüzeyinde sürükleniyordu. Michael

başka bir araba köşeden hızla gelirse diye yavaşça gitti.

"Bir insan neden böyle bir yerde yaşamayı tercih eder ki? Annette sordu. "Dükkân bile yok. Telefonunu kontrol etti. "Cep telefonu da çekmiyor.

'Bazı insanlar yalnızlığı sever. Ya da belki arkadaşımız Adrian bir çiftçidir. "Ya da bir hayatta kalma uzmanı.

"Ya da bir seri katil," dedi Michael korku filmi sesiyle.

'Yapma. Lütfen. Kadın durakladı. "Seri katile benziyor muydu?

"Şey... boynunda bir şişe kan ve cebinde bir kavanoz ölüm güvesi vardı.

"Çok komik.

"Neredeyse barda yaptığın şey kadar komik. Kulağıma beni becermek istediğini fısıldadığın zaman.

"Söylemedim! Ben söylemiş gibi yapmanı söylüyordum. Hâlâ telefonunu kurcalıyor, havaya kaldırıp çekmesini sağlamaya çalışıyordu. 'Kendimi yaramaz hissediyordum, hepsi bu. Çizgiyi aşıtıysam özür dilerim. Bu arada Megan nasıl? Sakin davranıyorsun ama onu gerçekten sevdiğini söyleyebilirim.

"Şimdi beni kızartacaksın. Güldü.

Artık ormanın derinliklerindeydiler. "Buna değse iyi olur," dedi Annette. 'Eğer Adrian zaman kaybına neden olursa çok kızarım.

'Zaman kaybı olmayacak. Bu yolculuk şimdiden filmde neyin eksik olduğunu fark etmemi sağladı - daha fazla ürpertici gece çekimine, karanlıkta ormana ihtiyacımız var. İlk iki kurban orada bulunmuştu, değil mi? Cesetleri gecenin köründe kırsalda bırakılmıştı. Katilin kurbanlarını ormana sürüklediğini hayal edin...'

"Lütfen, Michael. Ama onun gözlerinde bir heyecan parıltısı gördü. Televizyonda yeniden canlandırıldığında ne kadar güzel görüneceğini biliyordu.

"İşte buradayız. En azından haritaya göre.'

"Ama burada hiçbir şey yok.

"Hmm. Michael arabayı toprak bir yola çekti ve farları açık bırakarak arabadan indi. Annette de onu takip etti. Yolun biraz ilerisinde geniş bir metal kapı vardı. Kapının arkasında daha fazla ormanlık alan vardı, ağaçlar bir araya toplanmıştı ve içlerinden geçen patikadan sapmayı imkânsız kılıyordu. Geçit vermeyen ağaçların arasından gelen belli belirsiz hışırtılar dışında ortalık sessizdi.

"Bir ışık var, bak," dedi Annette. Soğukkanlılığını geri kazanmıştı - ya da en azından en cesur yüzünü gösteriyordu. Haklıydı: Ağaçların diğer tarafında soluk sarı bir parıltı vardı. Muhtemelen Adrian'ın evi.

Michael arabaya geri döndü ve ışıkları kapatarak onları neredeyse tamamen karanlığa gömdü. Annette'in üzerindeki gerginliği hissedebiliyordu. Koluna hafifçe dokundu ve Annette irkildi.

"Merak etme," dedi. "Seni koruyacağım.

"Bence tam tersi olabilir.

"Hadi, gidip ne söyleyeceğini öğrenelim. Annette tereddüt etti. "Güvenli olduğundan emin misin?

"Evet, tabii ki.

Kapıdan geçtiler ve küçük bir taş kulübe görünene kadar dar patika boyunca ilerlediler. Ön penceresinde tek bir ışık yanıyordu.

"Ne kadar büyük gözlerin var, büyükanne," dedi Annette.

"Biraz öyle, değil mi? Michael binaya yaklaştı ve pencereden derme çatma bir odaya baktı. Bir şömüne, bir koltuk ve bir kitaplık vardı. Televizyon yoktu. Ve yaşam belirtisi de yoktu. Kapıyı çaldı ve bekledi.

Neredeyse anında kapı açıldı. Gelen bardaki adamdı. "Geldiniz," dedi. "İçeri gel.

Küçük evin içindeki ışık loştu, sanki Adrian mevcut en düşük watt'lı ampulleri almış gibiydi. Onları küçük bir mutfığa götürdü. Duvarlar kir içindeydi ve havada garip, tatlı bir koku vardı. Lavaboda kirli çanak çömlekler üst üste yığılmıştı ve bir kavanoz kahve tezgâhın üzerinde duruyordu, granüller yüzeye dökülmüştü. Duvarda tarihlerin üzerinde bir köpek yavrusu fotoğrafı bulunan bir takvim asılıydı ve Michael takvimin Nisan ayından beri çevrilmediğini fark etti. Ocağın üstü mumyalaşmış yemek artıklarıyla kaplıydı.

"Size bir fincan çay ikram ederdim ama süt ekşimiş," dedi Adrian.

Michael, Adrian'ın bardağı antibakteriyel mendillerle temizlediğine tanık olsa bile bu mutfakta yapılan bir içeceği kabul etmeyeceğini düşünerek, "Endişelenme," diye ona güvence verdi. Annette korku dolu bir evin içine çekilmiş gibi etrafına bakınıyordu. "Burada yalnız mı yaşıyorsun?

"Artık sadece ben varım," dedi Adrian. Bahçeye bakan pencereye doğru bakmaya devam etti. Michael camda kendi yansımasından başka bir şey göremiyordu.

"Peki bize söyleyecek neyin var? Annette sordu.

"Oturma odasına gel de sana göstereyim," diye yanıtladı Adrian.
"Hemen şurada.

Michael'ın fena halde işemesi gerekiyordu: son yarım saattir tutuyordu. Şarap her zaman içinden geçirdi. "Önce tuvaletinizi kullanabilir miyim?

Adrian'ın dudakları ince bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Elbette. Sağdan ikinci kapı.'

Annette ona 'beni bırakma' der gibi baktı ama Michael gitmek zorundaydı. Adrian'ın arkasından, "İyi olacaksın," diye mırıldandı.

Tuvalet mutfaktan bile daha kirliydi. Belki de ampuller bu yüzden bu kadar loştu - pisliği gizlemek için. Kireç kokusunu neredeyse alabiliyordu. Tuvaletin üzerinde çerçeveli bir kanaviçe goblen karesi asılıydı - kıvrık harflerle yazılmış bir cümle, 'Yaşamamakta Korkunç Bir Şey Yoktur'.

"Tuhaf," dedi Michael kendi kendine. İşini bitirdi ve evin ön tarafındaki oturma odasına yöneldi.

Annette ya da Adrian'dan iz yoktu.

"Alo?

Koridor boyunca mutfığa doğru ilerledi ve oraya geri dönmüş olabileceklerini düşündü. Mutfak kapısından geçerken arkasında bir varlık hissetti.

Döndü, tam zamanında loş koridorda bir hareket bulanıklığı gördü, siyah bir şekil hızla kafasına doğru iniyordu. Sonra kör edici beyaz bir acı parladı.

Cisim tekrar çarptı ve Michael daha derin bir karanlığa girdi.

Bölüm 21

Ollie'yi okuldan aldım ve büyükannesini görmeye götürdüm. Yolda ona okul tatilinin başlangıcından itibaren gitar dersleri için rezervasyon yaptırdığımı söyledim. Memnun olacağını düşündüm - uzun zamandır çalmayı öğrenmek istediğini söylüyordu - ama yüzünü buruşturdu. Yine de bir kez başladığında hoşuna gideceğinden emindim.

Hava kirliydi, öğleden sonra gökyüzü şeytani görünümlü bulutlarla doluydu, rüzgar Orchard Heights'ın arazisindeki ağaçlara güzel ve canlı olan her şeyi yok etmek istercesine saldırıyordu. Yaz buraya kadarmış. Huzurevinin ön kapısına vardığımız anda gökyüzü açıldı ve ben aceleyle içeri girdim ama Ollie kendini tuttu.

"Hadi," diye ısrar ettim. "Sırılsıklam olacaksın.

"Arabada bekleyemez miyim?

Yağmurun içine geri dönmekten başka çarem yoktu.

'Seni gerçekten görmek istiyor, Ollie. Çok fazla şansı olmayabilir.

Ollie'nin gözyaşlarına boğulmasına neden olduğu için belki de bu biraz fazla dürüsttü. Şok olmuştum ve kolumu omuzlarına doladım, bizi hırpalayan yağlı yağmur damlalarına aldırmandan kulağına yumuşak bir sesle konuştum.

"Hadi ama dostum. Zor olduğunu biliyorum."

"Buna dayanamıyorum. Korkunç bir şey.

Ziyaret konusundaki isteksizliğini on bir yaşındaki normal bir çocuğun hastanelerden ve yaşlı insanlardan nefret etmesine bağlamıştım. Onu her şeyden koruyabilmeyi dileyerek kendime çektim: hastalıktan, boşanmadan ve ölümden.

'Seni görmek onu daha iyi hissettiriyor. Ayrıca, gerçekten iyi ilaçlar kullanıyor.

Gözleri büyüdü. Babası uyuşturucudan bahsediyordu! Korkunç derecede saçmaladığımı düşünmeyecek kadar gençti.

Bir rüzgâr bizi neredeyse basamaktan düşürüyordu. "Oz'a sürüklenmeden önce yukarı çıkalım.

Tahmin edildiği gibi annem Ollie'yi gördüğüne çok sevindi ve Ollie yirmi dakika boyunca ona iPod'unda *Minecraft*'ı nasıl oynayacağını gösterdi. Sonra ona Megan'la geçirdiği birkaç günü ve önceki akşam onu izlemeye götürdüğü filmi anlattı. Konuyu anlatırken ve filmde bir klip gösterirken annem omzunun üzerinden bana baktı - bakımevinin Wi-Fi'sine bağlanmayı başarmıştı - ve gözleri üzüntüyle parladı. Ellerindeki hafif titremeden ve çenesinin gerginliğinden acı çektiğini de anlayabiliyordum.

"Şu hemşireyi çağırmamı ister misiniz? Adını hatırlayamadım.

Ollie'ye baktı. İlaç aldığını görmesini istemediği belliydi. "Ben iyiyim. Ama sesi değişmiş, daha soluk bir hal almıştı ve ellerindeki titreme daha belirgindi.

Birini bulayım. Zaten gitsek iyi olacak. Ollie'nin yetiştirmesi gereken ev ödevleri var.

İnledi. "Ama Nan'e bu videoyu göstermek istedim.

"Ben de görmek istedim," dedi. 'Belki de kendime bu aletlerden bir tane almalıyım.

Odasından çıktım ve annemin melek dediği adamı hemen fark ettim. Emile, adı buydu. Başka bir hastanın odasından çıkıyordu.

"Emile? Annem çok acı çekiyor gibi görünüyor.'

Başını salladı, bana yine Tanrı'yı yeni keşfetmiş birini hatırlattı. O gülümsemeydi.

'İki dakika içinde orada olurum,' dedi, sonra duraksadı. 'Ben, annen sürekli dışarı çıkmak, onun için özel olan bazı yerleri görmek istediğini söylüyor. Babanla evlendikleri kiliseyi. Eski evinizi. Büyüdüğü köyü. Bunun son şansı olabileceğini biliyor. Bundan bahsetmem gerektiğini düşündüm.'

"Sence sorun olur mu?

"Bunun bir zararı olmaz. Eminim onu götürmenizi ister. Tıbbi müdahaleye ihtiyacı olursa diye ben de gelebilirim.

Tamam. Teşekkür ederim. Onunla bu konuyu konuşacağım.'

Muhteşem bir gülümsemeyle beni kutsadı. "Harika. Ama çok uzun süre bırakmamalıyız.'

Evin önüne geldiğimde verandaya sığınmış birini gördüm. Arabanın camları yağmurla o kadar doluydu ki kim olduğunu anlamak zordu. Ama sonra Ollie, "Annem mi o?" dedi ve haklı olduğunu anladım.

Megan'ın burada ne işi vardı?

Başımızın üzerinde ceketlerle patikadan yukarı fırladık. Megan, dünyanın en küçük muhafazasındaki bir kutup ayısı gibi bir ileri bir geri volta atıyordu.

"İyi misin?" diye sordum. Verandada yanına sokulup ön kapının kilidini açmak için çabalayarak sordum.

İçeri girer girmez Ollie'ye, 'Babanla bir dakika konuşmam lazım,' dedi.

"Peki. Sinsi sinsi odasına gitti.

'Annemi görmeye gittik,' diye açıkladım. 'Onun için çok zor. Tüm bunlar onun için çok zor.

Beni mutfaka kadar takip etmesi için elimle işaret ettim. Megan'ın benimle ne hakkında konuşmak istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu - umarım daire satışı - ama bir içkiye ihtiyacım vardı. Bir şişe merlot açtım. "Bir tane ister misin?

"Yapmamalıyım. Araba kullanıyorum. Susamış bir halde şişeye baktı. 'Oh, git o zaman. Bir taksi çağırırım, gerekirse Michael'ın yapım şirketine fatura ederim.

Mutfak masasına oturduk ve Megan şarabından büyük bir yudum aldı. Makyaj yapmamıştı ve saçları dağınıktı. Yine ne kadar zayıf olduğunu düşündüm. Ama bunun dışında iyi görünüyordu. Bir an için sanki hâlâ birlikteymişiz gibi hissettim - mutfakta oturuyorduk, aramızda bir şişe şarap vardı, Megan her zaman evde olduğu gibi giyinmişti. Püskülünü yüzünden uzaklaştırdı ve iç çekti.

"Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?" diye sordum.

"Ben Michael. Sonraki sözcükleri söyleyebilmek için daha fazla şaraba ihtiyacı vardı. "Asker kaçığı.

"Ne demek istiyorsun?

"Dün gece otele döndüğümde orada değildi. Ekipten bazılarıyla dışarı çıktığını düşündüm ve gece yarısı sürünerek gelmesini bekleyerek yattım. Özür dilerim. Başını iki yana salladı. "Bunu duymak istemezsin, değil mi?

Michael'ın yatağa girmesinden bahsettiğinde irkilmişim. Ama "Sorun değil." dedim.

Emin misin? Sadece... Konuşacak başka kimsem yok. Buğulu gözleri şarabın aklını başından aldığını söylüyordu. Her zaman hafif biriydi. "Hâlâ arkadaşız, değil mi?"

Öyle miydik? Bu haftaya kadar bizi sadece boşanmanın sancılarını çeken bir çift olarak düşünmüştüm. Londra'dan ayrıldığımdan beri neredeyse tek bir kelime bile etmemiştik. Şimdi sanki yıllardır ayrıymışız ve hayatımıza devam ediyormuşuz gibi davranıyordu. Yoksa burada başka bir şeyler mi oluyordu? Onu okumak zordu.

"Bana hikâyenin geri kalanını anlat," dedim sesimi dengede tutmaya çalışarak.

Şarap kadehini ağzına kadar doldurdu. "Uyandığımda orada değildi. Yatağa gelmemişti..." 'Yatak' demekten kendini alıkoydu ve onun yerine 'Geri dönmemişti' dedi. Birinin kanepesine çökmüş olabileceğini tahmin ettim. Ya da belki bütün gece çalışıyordu. Bazen böyle yapar. Ona nerede olduğunu soran bir mesaj attım ama cevap vermedi. Her neyse, saat on sularında Louis'den bir telefon aldım - *No Stone Unturned*'in yönetmeni - Michael'ı görüp görmediğimi sordu. Biraz daha çekim yapmaları gerekiyordu ve o gelmemişti.

Michael'ın bir çukurda yaralı bir şekilde yattığı kısa bir an gözümün önüne geldi ve gülümsememi bastırdım.

Sonra Louis, "Annette de gelmedi," dedi. Megan acı bir şey tatmış gibi yüzünü buruşturdu.

"Annette kim?"

"Michael'la birlikte çalışan son derece güzel bir araştırmacı. Yirmili yaşların ortasında. Süper özgüvenli. Muhteşem olduğunu söylemiş miydim? Michael sürekli ondan bahsediyor. İkisinden birini görüp görmediklerini sormak için resepsiyona gittim ve bankonun arkasındaki sırtan kadın onları dün gece otelden birlikte çıkarken gördüğünü söyledi. Louis ikisinin de telefonlarına cevap vermediğini söyledi. Sonra, yaklaşık bir saat önce, *The Sun*'dan Michael'ın araştırmacısıyla kaçamak yaptığının doğru olup olmadığını soran bir telefon aldım.

"Şaka yapıyorsun.

"Numaramı nereden bulduklarını Tanrı bilir. "Web sitenizde var, değil mi?"

Kaşlarını çattı. "Benim cep telefonum değil. Her neyse, asıl mesele şu ki bu gazeteci otelin barında çalışan birinden bir ihbar almış. Bu kişi resepsiyon görevlisinden Michael'ın kaçtığını duymuş ve gazeteyi arayıp dedikodu yapmış olmalı. Bu barmaid, Michael ve "çekici bir siyah kadının" barda birbirlerine aşık bir çift gibi davrandıklarını görmüş. Ve

O zamandan beri kimse onları görmemiş ya da haber almamış. Muhtemelen başka bir otelde saklanıp birbirlerinin beynini düzüyorlardır.

Son şarabını da devirdi - su gibi içiyordu - ve etrafta başka bir şişe aradı.

Raftan bir tane aldım, açtım ve bardağını yeniden doldurdum. "Otuzbirci," dedi. 'Sen değil. O.'

Hâlâ ilk kadehimi içiyordum. "Megan, benden gerçekten sempatik olmamı mı bekliyorsun?"

Bir elini salladı, saçları yüzüne düştü. Gevşek tellere üfledi ve teller dudaklarına yapıştı. Sarhoş olma yolunda ilerliyordu. 'Bana söylemek zorunda değilsin. Bu benim kendi aptal hatam. Boşluğa baktı, gözleri cam gibiydi.

Cevap vermedim çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Bir yanım havayı yumrukluyordu, intikamını aldığı için mutluydu. Bir yanım da onun için üzülüyordu. Üçüncü bir parçam ise neden burada olduğunu ve bana bunları anlattığını anlamaya çalışıyordu.

Ve son bir kısmı da bana bağıırıyordu: *Bu kadar. O ve Michael arasındaki her şey bitti. Bu tekrar bir araya gelmeniz, tekrar bir aile olmanız için bir şans.*

'Belki de masum bir açıklaması vardır,' dedim.

"Oh, Tanrım," dedi, şarabından bir yudum daha alarak. 'Bana başka bir şey söyle. Aklımı o aletten uzaklaştıracak bir şeylerden bahset.

Ben de ona yan komşulardan bahsettim, Michael ve onun karıma olası ihaneti konusunda en azından geçici olarak uzaklaştığım için mutluydum. Kafamın içindeki sesin bana bağırmasından bıkmıştım.

"Önce birkaç kadın dedektif beni görmeye geldi, aralarında sürekli televizyona çıkan kızıl saçlı olan da vardı...

Imogen Evans mı? Michael'ın kafası onunla meşgul.'

"Gerçekten mi? Neyse, sonra o gece tam olarak ne duyduğumu sormak için başka bir dedektif geldi. Ross'u başka bir kadınla görüp görmediğimi öğrenmek istedi, ki görmemiştim. Sözde kavga ettikleri kadının izini sürmekte sorun yaşıyorlarmış.

"Vay canına. Yüksek drama.

Biliyorum. Onlar gideli son birkaç gün garip bir sessizlik oldu. Ev sahibi Frank de geldi. Potansiyel yeni kiracılardan gelen talepleri savuşturmak zorunda kaldığını çünkü çoğunun sadece cinayet mahalline aval aval bakmak istediğini söyledi.

"İnsanlar hasta.

Biliyorum. Tuhaf şeyler oluyor demişken, Ollie'nin DS'sini elinden aldım.

"Bunu neden yaptın?" Sesi artık bulanıklaşmaya başlamıştı.

'Çünkü bunu ona kimin aldığını bilmiyorum. Ya onu tımar etmeye çalışan bir sapıksa? Sesimi alçalttım. 'Oynadığı oyunlar aracılığıyla insanlarla çevrimiçi sohbet ediyor. Gerçek adını ya da adresini kimseye vermediğine yemin ediyor ama insanların izini sürmenin yolları var, değil mi? IP adresleri vesaire.

Megan iyice telaşlanmış görünüyordu.

"DS'in onda kalması konusunda kendimi rahat hissetmiyorum, bu yüzden kimin gönderdiğini bulana kadar DS'e el koydum.

"Onunla konuşmama izin ver. O kadar hızlı ayağa kalktı ki sendeledi, kolları komik bir şekilde savruluyordu ve ben de içgüdüsel olarak onu yakalamak için ayağa kalktım. Bana doğru düştü.

Uzun bir duraklama oldu, yüzlerimiz birkaç santim ayrıydı. Beni öptü.

Dudaklar, diller ve tükürükten oluşan özensiz bir öpücüktü; yıllardır beni böyle öpmemişti. Ağzı sıcaktı ve şarapla baharatlanmıştı. Kollarını bana doladı, göğüsleri göğsümde yumuşacıktı, kemikli kalçaları bana baskı yapıyordu. Vücudum otomatik olarak tepki verdi ve sertleştiğimi hissetmiş olmalıydı çünkü inledi ve bana yine ilişkimizin başlangıcındaki gibi bir bakış attı. Eli aniden orada, kot pantolonumun üzerindeydi ve beni sıkıyordu. Onu masanın üzerine kaldırmak, elbisesini düzeltmek ve iç çamaşırını kenara çekmek, içine girmek, eskiden yaptığım gibi onu becermek, acısını dindirmek istedim.

Öpücükten kurtuldum.

Bir an için kafası karışmış gibi göründü, sonra öne doğru eğildi ve beni tekrar öpmeye çalıştı. Ellerimi omuzlarına koyup onu geri çektim. Hâlâ sertleşmiştim. Vücudum bunu yapmak istiyordu.

Ama yapamadım.

Yapmamalıydım. "Sorun ne?"

diye sordu.

Göz ucuyla bir hareket yakaladım ve Ollie'nin yatak odasının kapısının kapandığını görmek için koridora fırladım. Bizi görmüş olmalıydı. Oh, kahretsin . . .

Megan mutfaktan çıktı, kapının çerçevesine tutunuyordu. Saçları dağılmıştı, gözleri kıpkırmızıydı. Ereksiyonum azalmıştı ama kalbim hâlâ güm güm atıyordu.

'Sana bir taksi çağıracağım,' dedim.

İçini çekti ve mutfığa geri döndü. Hâlâ onu elinden tutup yatak odasına götürmek istiyordum. Vücudunu tanıyordum. Çok kolay, çok tanıdık olacaktı. Ne kadar iyi hissettireceğini biliyordum ama bittiği anda pişman olacağımı da biliyordum. Çünkü beni öperken ve kendini bana doğru bastırırken, ilk kez onu artık sevmediğimi fark etmiştim. Her şey bitmişti. Bitmişti. Ve tekrar bir araya gelirse önümüzde görebildiğim tek şey karmaşa, kızgınlık ve hayal kırıklığıydı; benim için, onun için ve oğlumuz için.

Belki de çok abartıyordum. Belki de tek istediği sarhoş bir sevişmeydi, Michael'dan intikam almaktı. Ama taksiyi çağırırken doğru şeyi yaptığımdan emindim.

O gece erotik bir rüya gördüm, birbirine dolanmış uzuvlar, ağızlar ve fısıldanan müstehcen kelimelerden oluşan terli, pis bir rüya, üzerimde, altımda kızıl saçlı bir kadın, bilinçaltının porno filmi. Kendimi ateşli ve garip bir şekilde utanmış hissederek uyandım. Çünkü rüyamda gördüğüm Megan değildi. Ross ve Shelley hakkında benimle konuşmaya gelen polisti. DI Imogen Evans. Tekrar uyudum, ama daha sonra ne gördüğümü hatırlamıyorum.

Bölüm 22

Kendine geldiğinde oda karanlıktı. Pencere yoktu, sadece tavanda, dış duvar olması gereken yere açılmış bir dizi dar havalandırma deliği vardı. Bu menfezlerden sızan ışık giderek azalıyordu, saat gecenin sekiz ya da dokuzuydu. Loş ışıktaki kendisini burada tutan masif ahşap kapının dış hatlarını seçebiliyordu. Hareket etmeye çalıştı ama eski bir okul masasına benzeyen bir şeyin arkasındaki bir sandalyeye bağlanmıştı, diğer tarafta da başka bir sandalye vardı. Elleri arkadan kelepçeliydi, metal bileklerine batıyordu. Önce Adrian'ın, sonra Annette'in adını haykırdı. Kimse cevap vermedi.

Telefonunu ya da saatini kontrol edemediği için Michael'ın ne kadar zamandır burada olduğunu bilmesine imkân yoktu. Neredeyse yirmi dört saat olmuş olmalıydı.

Üşümüş, acıkmış, susamış ve dehşete düşmüştü. Tüm bunların ötesinde, Adrian'ın ona vurduğu yer kafatasında yara açmıştı ve başı ağrıyordu.

Kimseye söylemeden buraya gelmekle çok aptallık etmişti. Ama iki kişilerdi ve Adrian çok zararsız görünüyordu.

Bardaki adamın gerçekten tehlikeli olabileceğini bir an bile düşünmemişti.

Onun Viper olabileceğini.

Megan endişeden aklını kaçıracaktı. Onun otel süitlerinde volta attığını, ellerini ovuşturduğunu, korkudan solgun ve güzel olduğunu hayal edebiliyordu. Mürettebat da bunun onun yapacağı bir şey olmadığını biliyordu. O her zaman ulaşılabilir biriydi. Eminim şimdiye kadar polisle konuşmuş, arabasının eşkalini vermişlerdir. Adrian aptal değilse, şimdiye kadar arabanın yerini değiştirmiş, bir yere saklamış olacağını varsaymak zorundaydı.

Kimse nerede olduklarını bilmiyordu.

Annette'e ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Eğer hala hayattaysa. Yanaklarının ıslandığını hissetti ve ağladığını fark etti. Televizyonda kendisiyle röportaj yapıldığını, yaşadığı çileyi anlattığını ve genç kadın meslektaşı için çok endişelendiğı için ağladığını iddia ettiğini hayal etti. Ama aslında kendisi için ağlıyordu.

Uzun bir süre öylece oturdu, odanın ışığı azaldı, cenazesıyla ilgili hayallere daldı. Megan siyahlar içinde orada olacak, asla paylaşamayacakları gelecekleri için hıçkırma hıçkırma ağlayacak, BBC gerçeklere dayalı içerik başkanı ayağa kalkacak ve Michael'ın birlikte çalıştığı en iyi araştırmacı gazeteci olduğuna dair bir methiye düzecek ve Twitter'da binlerce insan kederlerini paylaşacaktı. Trend olurdu ve yüzü her gazetenin ön kapağında yer alırdı. "Görevi Başında Öldürüldü".

Düşüncelerine o kadar dalmıştı ki, kilidin içinde bir anahtarın döndüğünü ve ağır bir sürgünün geri çekildiğini duyduğunda, kapı açılana ve bir figür içeri girene kadar tepki vermedi.

Adrian. Ve elinde bir tüfek vardı.

Michael bağlarından kurtulmak için mücadele etmeye çalıştı ama Adrian silahı ona doğrulttu ve alçak sesle, "Zahmet etme," dedi.

Adrian. Lütfen.'

Diğer adam güldü, belli ki eğlenceli bir şey bulmuştu. 'Kendine araştırmacı gazeteci diyorsun. Gerçek adımlı bile araştıramadın.

Odanın kalın duvarlarının ötesinde, Michael bir ses duydu. Bir kadın bağıırıyordu. Annette mi? Neredeyse anında sustu.

"Adın gerçekten Adrian değil mi? Kimsin sen? Michael'ın sesi titrek ve acınası çıktı.

Adam soruya yanıt vermedi. Mahzenin zeminini geçti ve Michael'ın karşısındaki masaya oturdu. Tüfeğı sandalyesine dayadı ve ceketinin cebinden küçük bir şişe su çıkararak masanın üzerine koydu.

Michael kuru dudaklarını yaladı, yalvarmamaya kararlıydı. Dili ağzında kurumuş bir sümüklü böcek gibi hissediyordu. Tek düşünebildiği, suyun dudaklarında ne kadar iyi hissettireceğiydi, boğazından aşağı kayıyordu.

"İster misin? Adam şişeye doğru başını salladı. Sesinde bir alay vardı, Michael'ın barda tanıştığı uysal adamdan çok farklıydı.

Michael'ın kararlılığı neredeyse anında kırıldı. "Lütfen.

"Alabilirsin. Ama size bazı sorular sormam gerekiyor. Tam ve dürüstçe cevap vereceğinize söz veriyor musunuz?

Şu anda Michael bir içki için kendi annesini bile satabilirdi. 'Evet. Ne olursa. Lütfen.'

Adı aslında Adrian olmayan adam gülümsedi ve su şişesini Michael'ın dudaklarına götürerek içmesine izin verdi. Su Michael'ın şimdiye kadar tattığı en güzel şeydi. Şişeyi bir bebek gibi emdi, sıvı çenesinden aşağı aktı ve masaya sıçradı.

Onu kaçıran kişi boş şişeyi yere fırlattı ve masanın üzerine bir telefon koydu. Bir uygulama açtı ve 'Kaydet' düğmesine benzeyen bir şeye dokundu.

'Bana Imogen Evans hakkında bildiklerini anlat,' dedi.

Bölüm 23

Evden çıkıp arabayla Shrewsbury'ye gidiyorum, şehir merkezine park ediyorum ve aradığım adrese ulaşana kadar karanlık sokaklarda yürüyorum. Bir ve iki yatak odalı dairelere dönüştürülmüş eski bir ev. Pencerede bir ışık yanıyor ama evde kimsenin olmadığını biliyorum. Bundan çoktan emin oldum. Bir çift ince eldiven giyiyorum.

İçeri girmek kolay - bu eski kilitleri açmak çocuk oyuncağı. Bir dedektifin daha iyi bileceğini düşünürsünüz, özellikle de Londra'da yaşamış birinin. Dışarı çıkmak için acele ederken ışıkları açık bırakmış.

Oh, Imogen. Bunu benim için çok kolaylaştırıyorsun.

Michael korkularımı doğruladı ve Met'teki muhteşem temizlik oranından bahsetti. Tanrı biliyor ya, abartmaya meyillidir ama ben ona inanıyorum. O en iyilerden biri.

"Eğer bana zarar verirsen," demişti Michael, sonunda biraz cesaretini toplayarak, "bütün ülke öfkelenir. Polis seni yakalamak için yüz kat daha fazla uğraşacaktır.

Ve söylediklerinin bir kısmının doğru olduğunu kabul etmek zorundayım. Michael ve Annette'i almak risk seviyesini oldukça yükseltti. Ve ben bu riski göze alamam - bir sonraki şanslı kişiyle işleri bitirmemi engelleme riskini. Eğer Dedektif Evans'ın beni durdurma ihtimali varsa -ki Michael'ın sözleri beni bu konuda endişelendirdi- onu olay yerinden uzaklaştırmanın polisi yeterince oyalayacağını ve bana yapmam gerekeni yapmam için zaman kazandıracağını düşünüyorum.

Ve mükemmel bir yöntemim var.

Ama önce dairesine bir göz atmak istiyorum. Elimde değil. Ben bir insanlık öğrencisiyim. Imogen'in kim olduğunu bilmek istiyorum.

Karanlık olan banyoya göz atıyorum. Koridordan gelen ışık küvetin kenarındaki kadınsı losyonları ve iksirleri aydınlatıyor: banyo

bombaları ve o parlak saçları için şampuan ve saç kremi. Onu banyoda hayal ediyorum, pembe meme uçları sabunlu suyun üzerinde yükseliyor. Burada kalıp onun soyunmasını izlemek ne kadar güzel olurdu. Ne yazık ki bunu yapamayacağım.

Yatak odasına girdiğimde, bir şey bana doğru geliyor, yerde bir gölge gibi süzülüyor. Kendimi destekliyorum - ama bu sadece bir kedi. Bacağıma sürünüyor ve onu tekmeleme dürtüsüne karşı koyuyorum. Kedilerden nefret ediyorum. Aşağılık, bencil yaratıklar; cadıların dostları. Boynunu kırmak istiyorum ama Imogen'in üzülmelerini istemiyorum. Her şeyin tamamen normal olduğunu düşünmesini istiyorum.

Kediyi odadan kovuyorum ve Imogen'in yatağının önünde duruyorum. Yalnız bir yer. Büyük boy bir yatak ama sadece bir yastıkta çukur var. Imogen bir tarafta uyumaya dikkat ediyor, sanki bir erkeğin gelip diğer tarafı almasını bekliyormuş gibi. Bu beni onun adına üzüyor. Yorganı yavaşça geri çekiyorum ve burnumu çarşaflara dayayıp ter kokusunu içime çekiyorum. Onu burada yatarken, tek başına kendini tatmin ederken, muhtemelen benim gibi birini hayal ederken hayal ediyorum: güçlü, yetenekli, baskın birini. Zevk ve acıyı bilen bir adam. Bir kadını nasıl mutlu edeceğini bilen bir adam.

Şimdi tahrik oldum ve arzumu bastırmak için kendimi çirkin ve kokuşmuş bir şey düşünmeye zorluyorum. Bunu sonraya saklayacağım.

Üşüdüğü zaman için sakla.

Etrafıma bakıyorum, gardırobı açıyorum, bu kadar düzenli olmasından etkileniyorum. Üç boş askı ve bir sıraya asılmış üç kıyafet var. Perşembe, Cuma, Cumartesi.

Zamanın ilerlediğinin farkında olarak mutfığa gidiyorum. Yemek tabağı hâlâ masanın üzerinde. Kedi bir sandalye ayağına dolanıyor ve bir kez daha ona zarar verme isteğine direniyorum. Kedisi olan yalnız bir kadın. Zavallı Imogen yaşayan, nefes alan bir klişe.

Bu konuda bir şeyler yapmamın zamanı geldi.

Buzdolabını açıyorum, bir kişilik mikrodalgada pişirilebilir yemeklerle dolu olmasını bekliyordum, ki bu bir sorun olabilirdi. Ama Imogen'in kendisi için yemek yaptığını görünce şaşırdım. Buzdolabında taze sebze ve etler ile orta rafta istiflenmiş birkaç Tupperware kabı var.

Her Tupperware kabının üstünde bir etiket var. 'Perşembe', 'Cuma', 'Cumartesi'. Bu mükemmel. Onu bir Pazar akşamı burada durmuş, haftalık öğle yemeğini hazırlarken hayal ediyorum, tıpkı kıyafetlerini dizdiği gibi. Yine onun için üzülmeme neden oluyor ama aynı zamanda temkinli olmakta haklı olduğumu da teyit ediyor. Eğer kendini bu kadar adamışsa, eğer hayatına bu kadar hakimse

Perşembe ve Cuma öğle yemeklerini günler öncesinden hazırladığı yemekleri yiyerek geçirmeye hazırsa, o zaman benim için saygıya değer bir rakiptir.

İşte bu yüzden gitmesi gerekiyor.

Yarın için işaretlenmiş Tupperware kabını çıkarıyorum ve eldivenli parmaklarımla kapağını açıyorum. Bir makarna salatası: kırmızı biberli ve tatlı mısırlı penne ve - ah, bu nedir? Sırıttıyorum.

Sanki kader bunu yapmamı istiyormuş gibi.

Bölüm 24

Medya sorumlusu Camille McDaris içeri girip ona sırtıttığında Imogen tuvalette ellerini kuruluyordu.

"Sadece kadın. Görünüşe göre arkadaşınız Michael Stone sizi daha fazla rahatsız etmeyecek.

Imogen, sarışın, esmer Camille'e Michael Stone'un programındaki o kadının kapısını çaldığını anlatmıştı.

"Ne demek istiyorsun?

Camille, 'Bu sabah tüm internet bu haberle çalkalandı,' dedi. 'Görünüşe göre araştırmacılarından biriyle kaçmış. Dünden önceki gece kaçmışlar. Şansımız yaver giderse belgeseli bitirmek için geri dönmeyecekler.

Imogen masasına ulaşır ulaşmaz *Mail Online*'ı kontrol etti. Ana sayfanın yarısında bir haber vardı. Haberde Stone'un bir fotoğrafının yanı sıra aşk hayatıyla ilgili bilgiler de vardı - görünüşe göre Shrewsbury'deki otelde kalan mali danışmanıya görüşüyordu - ve 'yeni aşkı' Annette Lawrence'ın, yani geçen sabah Imogen'i dairesinin önünde bekleyen kadının birkaç fotoğrafı. Imogen onunla kaçtığı için Stone'u suçlamıyordu. Umarım şehvet ikisini de yarı çılgına çevirmişti ve Belize'ye ya da başka bir yere doğru yola çıkmışlardı, belgeselleri ve Kevin Moss'un hikayesi unutulmuştu. Programın Stone olmadan tamamlanabileceğini hayal bile edemiyordu.

Bu da iyi haberlerden biriydi.

Kendine makineden bir kahve aldı, bir yandan da ensesini ovarak kaslarındaki gerginliğe masaj yapmaya çalıştı. Beynini kapatamadığı için çok kötü uyumuştı. O gece saat dokuzda, ismini vermek istemeyen bir vatandaştan Adrian'ı Telford'daki ortak bir gecekonduda gördüğünü söyleyen bir telefon almışlardı. Sarhoştı ve polisin onu aradığını ama asla bulamayacağını söyleyerek böbürleniyordu.

onu bulmak için. Imogen haberdar edilmiş ve Telford'a koşmuştu. Tam bir boşa kürek çekmek olmuştu. Adrian'dan hiçbir iz yoktu ve gecekonducular o kadar yardımcı olmamışlardı ki aramanın gerçek olup olmadığını anlayamamıştı.

Eve vardığında saat gece yarısını geçmişti ve tabii ki uyumak için yarım mil bile yaklaşamamıştı. Sonunda, bir tabutun içinde kilitli kaldığı bir rüyaya dalmış, üzerine toprak atıldıkça kapağı yumrukluyor ve çığlık atıyordu. Uyandığında, karnında kendi kendine oluşmuş dört uzun, kızgın çizik bulmuştu. Çarşaf ter kokusundan sıırılsıklam olmuştu. Duşun altında uzun süre durmuş, çizikler yanarken acının onu hayata döndürmesine izin vermişti.

Duştan çıkıp yatak odasına girdiğinde, Imogen ılık bir sabah olmasına rağmen titremeye başlamıştı. İzlendiği hissine kapılmıştı, gözler sadece havluyla kaplı vücudunun üzerinde geziniyordu. Pencereyi ve perdeleri kapattı ve kendi kendini azarladı. Saçmalıyordu. Ama oda ona doğru gelmemişti. Bu yüzden mi kötü rüyalar görüyordu? Burada birinin olduğunu fark edebilmiş miydi? Havayı kokladı, hafif bir bayat duman kokusu aldı. Ama sonra kendine burada sık sık duman kokusu aldığını hatırlattı; duman alt kattaki komşunun dairesinden geliyordu. Bu duygudan sıyrıldı ve gardıropta bugünün kıyafetini buldu.

Tek kase müsli ve bir fincan kahvesiyle küçük masada otururken, bir yalnızlık dalgası onu vurmuştu. Londra'daki arkadaşlarını özlemişti. Ailesini, hatta eski iş arkadaşlarını bile özlemişti. Maymun kahvaltısını bitirmiş ve günü uyuyarak geçireceği yatak odasına doğru sıvışmıştı. Kahve fincanı masanın üzerinde tıkırdarken ayağa kalktı ve kendine ve kendine acımasına lanet etti.

Ayrılmadan önce etiketli makarna salatası kabını aldı. Yalnız hayatının bir kanıtı daha: Anthony Lester'la yaptığı konuşmanın notlarını bitirdiğinde istasyonun ortak mutfağındaki buzdolabında onu bekleyen tek kişilik öğle yemeği.

Parmakları klavyenin üzerinde gezinirken, Lester'ın Fiona'ya verdiği ve evinden ayrılırken taktığı bisiklet kolyesi hakkında söylediklerini hatırladı. Imogen raporu kontrol etmişti: cesedi bulunduğunda kolye Fiona'nın üzerinde değildi.

Bu Engerek'in onu aldığı anlamına mı geliyordu? Hatıra mı topluyordu? Yine bisiklet bağlantısı v a r d ı , çünkü Nathan Scott'ın kaskı

da kayıptı. Imogen hemen Danni Taylor'ın annesini ve ardından erkek arkadaşını arayarak Danni'nin kaçırıldığında yanında olabilecek herhangi bir şey düşünüp düşünmediklerini sordu. İkisi de bir şey bulamamıştı ama kontrol edeceklerini söylemişlerdi. Adrian'ın dairesinde herhangi bir hatıra izine rastlanmamıştı ama onları başka bir yerde saklıyor olabilirdi.

Katil Adrian Morrow muydu? Imogen'in aklını kurcalayan bir şey vardı. Gerçekten de suç mahallinde dolaşırken görülmesine izin verecek kadar aptal olabilir miydi, özellikle de daha önce bu kadar dikkatli davranmışken? Konu kadınları taciz etmeye geldiğinde sabıkası vardı ama kurbanlardan biri güçlü ve fit bir erkekti. Adrian süper fit Nathan Scott'ı alt edebilir miydi? Belki bir silahı olsaydı . . .

Peki bunu yapmak için motivasyonu neydi? Morfini nereden bulmuştu? Şu anda Adrian'ı baş şüpheli yapan tek şey, cinayetlerle açıkça ilgilenmesinin yanı sıra, polis fotoğrafını yayınladıktan sonra ortadan kaybolmuş olmasıydı. Bu onu saklayacak bir şeyi varmış gibi gösteriyordu.

Onu bulmaları gerekiyordu. Ama Imogen o sabahki brifingde ekibe Adrian'ın suçlu olduğunu varsayamayacaklarını hatırlatmıştı. Açık fikirli olmak hayati önem taşıyordu. Çünkü Engerek'in Adrian Morrow'dan daha zeki olduğuna inanıyordu.

Olasılıkları gözden geçirdi. Bir: Adrian suçluydu ve polisin peşinde olduğunu bildiği için saklanıyordu. İki: Adrian sadece seri cinayet takıntısı olan bir hortlaktı ve başka bir nedenle ortadan kaybolmuştu; örneğin, bir kız arkadaşıyla saklanıyor ya da polisin bu işe karıştığını düşünmesinden endişe ediyor olabilirdi. Üçüncüsü pek olası görünmüyordu - Adrian'ın tanıdığı herkesle konuşmuşlardı. Hafta sonundan beri kimse onu görmemişti, yerel barında elma şarabı içmiş ve her zamanki gibi meyve makinelerinde oynamıştı. İnternet geçmişinde de herhangi bir gizli bağlantı ya da plan ortaya çıkmamıştı. Telefonu da kapalıydı ve dolayısıyla izi sürülemezdi.

Notları yazmayı yarılammıştı ki, Lester'la yaptığı konuşmada bir şeyin onu rahatsız ettiği noktaya geldiğinde durdu.

Fiona'nın sevgilisi Anthony Lester, iki numaralı kurban Nathan Scott'ı nasıl tanıdığından bahsediyordu.

Onu her zaman yenen Finlay adında bir adam var. Bir kez hariç. Bunun için oradaydım. Nathan'ın hayatının en güzel günüydü.

Gözlerini bu ifadeyi yazdığı ekrana dikmiş, bir eliyle masaya vururken diğer eliyle karnındaki çizikleri okşuyordu.

Telefonu açtı.

'Anthony, bana bahsettiğin yarış hakkında sana bir şey sormam gerek. Nathan Scott en büyük rakibini yendiği zaman.

"Evet, Finlay," diye yanıtladı

Lester. "Yarış neredeydi?

"The Long Mynd.

Kendi kendine başını salladı. Nathan'ın cesedinin bulunduğu yerdeki yarışlara katıldığını uzun zamandır biliyordu ama bunun bir anlamını bulamamışlardı. Nathan Shropshire'da pek çok farklı yerde yarışmıştı. Imogen, tesadüf olmadığı ortaya çıkarsa diye bu gerçeği bir kenara kaydetmişti.

'Ve o günün hayatının en güzel günü olduğunu söylediniz. Bu sizin yorumunuz muydu?'

Bir an sessiz kaldı, bu yüzden soruyu anlayıp anlamadığını merak etti. "Hayır, bu bir yorumlama değildi. Bana söyledi. Aslında herkese söyledi.

"Herkes mi?

"Evet, Finlay de dahil olmak üzere birçoğumuz yarıştan sonra onunla kutlama yapmak için bara gittik. Anthony, Finlay'in Nathan için mutlu olduğunu söylemişti ama Imogen her ihtimale karşı onun mazeretini kontrol etmişti. Sağlandı. "Nathan herkese içki ısmarlıyor, bunun hayatının en mutlu günü olduğundan bahsediyordu.

"O kelimeleri mi

kullandı?" "Hı-hı.

Telefonu kapattı ve hemen müzayede evinde Trevor Redbridge'in numarasını aradı.

Trevor telefonda derin bir nefes aldı. "Dedektif. Bir haber var mı?"

Adamın sesindeki umutsuz heves kadının yüreğini ağzına getirdi. Adam karısını sevmişti. Aklından, belki de cinayetten boynuzlu kocanın sorumlu olduğu, polisin dikkatini dağıtmak için karısını Engerek'in kurbanı gibi göstermiş olabileceği geçti. Ama bu düşüncüyü hemen bir kenara bıraktı. Finlay gibi Trevor'ın da bir mazereti vardı. "Özür dilerim, efendim. Size Wenlock Manastırı hakkında bir soru sormam gerekiyor.' Burası Fiona'nın cesedinin bulunduğu yerdi. "Fiona daha önce oraya gitmiş miydi?

"Hmm. Evet.'

"Seninle mi?

Bunu düşündü. "Bir kez, uzun zaman önce.

"Peki bu herhangi bir şekilde önemli bir olay mıydı? Adamın ona orada evlenme teklif ettiğini söylemesini umuyordu.

"Hayır. Hatırladığım kadarıyla, aşağı işedi ve Fiona ayakkabılarının çok dar olduğundan şikayet edip durdu.

Lanet olsun. "Peki o zamandan beri orada mıydı?

Bu konu hakkında biraz daha düşündü. "Aslında, evet. Sanırım arkadaşı Jane ile gitmişti. Organ naklinden kısa bir süre önce olmalı. Jane'in onu neşelendireceğini umarak götürdüğünü hatırlıyorum. Fiona o zamanlar oldukça karanlık bir yerdeydi.

"Jane'in numarası sende var mı?

Evet, evde. Ama, Dedektif, anlamıyorum-'

"Sonra açıklarım. Ondan Jane'in soyadını - Sturridge - ve adresini aldı ve Jane'in numarasına baktı.

Jane Sturridge'in sesi çok varlıklı geliyordu, tabii telefon sesi taklidi yapan kadınlardan biri değilse. Imogen'in sorusuna hemen cevap verebildi.

"Evet, çok iyi hatırlıyorum. Biz oradayken Fiona'nın cep telefonuna bir çağrı geldi. Hastaneden.

Imogen çiziklerini ovuşturdu.

"Onun için bir kalp bulduklarını söylediler. Aslında inanılmazdı. Çok özel bir andı. Fiona'nın hiç bu kadar rahatlamış ve mutlu görüldüğünü görmemiştim.

Jane Sturridge burnunu çeker gibi bir ses çıkardı. Ağlıyordu.

Imogen ona teşekkür etti ve telefonu kapattı. Kalbi atıyordu

Hızlı.

Yapması gereken bir arama daha vardı, Danni Taylor'ın evini ikinci kez arayacaktı.

Annesi Samantha'yı bir kaç gün içinde.

Imogen aramadan önce düşüncelerini toparlayarak bir süre bekledi. İyi haber vermek istediği bir kişi varsa, o da Danni'nin annesiydi. Kızını ondan alan adamı yakalamak ve cezalandırmak Danni'yi geri getirmeyecek olsa bile, Danni'nin babasından uzun süre önce boşanmış olan ve başka çocuğu olmayan Samantha bir tür adalet istiyordu. Danni'nin ölümünden sonraki aylarda Imogen, Samantha'nın ruhunun çürümesine tanık olmuştu: Imogen onu her gördüğünde daha zayıf, daha gri ve daha kırılgan görünüyordu. Basına polislin Danni'nin ölümündeki başarısızlığından şikâyet etmişti.

kızının katilini yakalamak için, ama Imogen bunu ona karşı kullanmadı. Öfkelenme dürtüsünü anlıyordu.

Samantha telefonu açtığında Imogen yumuşak ve nazik bir sesle konuştu. "Samantha, ben Imogen Evans.

Dedektif. Henüz bir şey düşünmedim. Beynimi zorluyordum. Imogen'in daha önce kaybolan bir eşyayla ilgili sorusuna atıfta bulunuyordu.

Imogen güven verici bir ses çıkardı. 'Samantha, sana bir şey sormam gerekiyor. Danni'yi Ruyton-XI-Towns yakınlarında bulduğumuz yerin onun için özel bir önemi var mıydı? Herhangi bir anısı?'

Samantha parlaktı ve Imogen neredeyse diğer kadının beyninin bunu neden sorduğunu anlamaya çalıştığını duyabiliyordu.

Sesi düzdü. 'Daha önce oraya gittiğini hiç sanmıyorum. En azından benim bildiğim kadarıyla.

Bana bir iyilik yapar mısın Samantha? Bilgisayarın yanında mısın? Bunu senden istediğim için gerçekten üzgünüm.

Sorun yok. Evet, şu an bilgisayarın başındayım. Ne yapmamı istiyorsun?

ne

yap 'Google Haritalar'ı açın. Şimdi Ruyton-XI-Towns'ı acak arayın. Bunun diğer kadın için ne kadar acı verici sin?' olacağını biliyordu. "Tamam, bitti.

"Teşekkürler Samantha. Şimdi, biraz uzaklaştırabilir misin?"

Samantha'nın gözü Danni'nin cesedinin bulunduğu alana odaklandı. 'Haritanın etrafına bakın. Danni'nin ziyaret ettiği herhangi bir yer görebiliyor musun?

Samantha onun talimatlarını yerine getirirken bekledi. Imogen hattın diğer ucundan üfleme sesleri duyabiliyordu ve Samantha'nın sigara içtiğini tahmin etti.

"Hayır, hiçbir şey yok.

"Emin misiniz? Belki biraz daha uzaklaştırabilirsin.'

"Tamam. Sesi hâlâ düzdü, neredeyse ölüydü. "Bekle.

"Ne oldu? Imogen hevesini bastırmaya çalıştı. O da Google Maps'e girmiş, aynı bölgeye bakıyordu.

'Boreatton Park. PGL. Küçük bir kızken oraya gitmişti.' 'PGL mi? O da ne? Ama konuşurken haritada orayı gördü ve

PGL web sitesine giden linke tıkladım. Bir açık hava etkinlik merkeziydi. Çocuklar gidip bir gece orada kalabiliyor, kano, oryantiring gibi aktiviteleri deneyebiliyorlardı.

Bir şeyler. Dağ bisikleti mi? Imogen sitede çılgınca dolaşıp bir şeyler bulmaya çalıştı.

"Yedinci sınıftayken okulla birlikte oraya gitti. Hatırlıyorum çünkü babasıyla ayrılmamızdan hemen önceydi. Onun gittiği hafta sonunu sorunlarımızı çözmeye çalışarak geçirmiştik. Ha! Döndüğünde ona söyledik."

"Boşanacağınızı mı?"

Imogen onun sigarasından derin bir nefes çektiğini duydu. "Evet. Ona babasının taşınacağını söyledik. Bundan sonra sadece ben ve o olacaktık."

"Onun için zor muydu? Üzgünüm, aptalca bir soru."

Samantha homurdandı. "Evet, çok zordu. PGL'den heyecanla döndü, tarlalarda ve ormanda nasıl midilli gezintileri yaptıklarından bahsetti, bir tane alabilir miyiz, üçümüz birlikte midilli gezintisi tatiline gidebilir miyiz diye sordu. Sonra da ona bombayı patlattık. Sesi titriyordu. "Danni uzun bir süre, gerçekten mutlu olduğu son anın, babası gitmeden önceki o hafta sonu olduğunu söyledi."

Imogen Samantha'ya teşekkür edip telefonu kapattıktan sonra haritaya baktı. Fiona, Wenlock Priory'de kalp naklini öğreniyor.

Nathan sonunda Long Mynd'de büyük rakibini yeniyor.

Danni, ailesinin boşanacağını öğrenmeden önce Boreatton arazisinde midilliye biniyordu.

Üçte üç oldu.

Bu bir tesadüf olabilir mi? Her üç kurbanın cesedi de hayattayken en mutlu oldukları yerlere bırakılmıştı. Engerek bunu tasarlayarak mı yapıyordu?

O kadar fantastik, o kadar düzenli görünüyordu ki - suç genellikle çok dağınık, çok kaotikken - bu fikri reddetmek istedi. Ama içinde bir şeyler vardı. Olmak *zorundaydı*.

Öğle yemeği vaktinin geldiğini fark etti - çoktan! - Imogen ayağa kalktı ve hâlâ derin düşüncelere dalmış bir halde mutfağa gitti. DC Alan Hatton'ı burnu kırıışmış, üzgün görünen bir sandviçi incelerken buldu.

"Bu sana da kötü kokuyor mu?" diye sordu, koklayabilmesi için uzattı.

Çürük yumurta gibi kokuyordu. "Kesinlikle. Sakın yemeyin. Ne zamandır buzdolabında?"

Bir an düşündü. Yüzünü buruşturdu. "Yaklaşık bir hafta."

Güldü ve kendi makarna salatasını çıkardı. Ama kapağı kaldırır kaldırmaz aç olmadığını fark etti. Alan'ın sandviçinin kokusu burnundan gitmemişti; salatasını görünce midesi bulandı. Ama Alan ona bir köpeğin sosislere baktığı gibi bakıyordu.

"Bunu istiyor musun?" diye

sordu. "Emin misin?"

'Evet, al. *Bon appétit.*'

"Teşekkürler, patron.

Onu salatayı yerken bıraktı ve bir yandan teorisini düşünürken bir yandan da olay odasına yöneldi. Sonra duvardaki haritayı inceledi, her bir cesedin nerede bulunduğunu gösteren bir iğne vardı.

Danni, Nathan ve Fiona'nın en mutlu oldukları yerler.

Imogen ürperdi ve ilçe haritasını taradı, ormanları ve nehirleri, çiftlikleri ve şirin kasabaları, yolları ve kiliseleri hayal etti. Onu orada beklerken, izlerken hayal etti. Bir yerlerde yine öldürmeyi planladığını biliyordu.

Bir sonraki kurban *onların* mutlu yerinde mi bulunacaktı?

Düşünürken beyaz tahtaya notlar karaladı. Hatıra eşyaları.

Mutlu yerler.

Acısız, morfine bağlı ölümler.

Dudakları çarpık bir gülümseme taklidiyle kıvrıldı.

Cevabın etrafında dönüyordu, bunu biliyordu. Engerek'in suçları dağınık değildi, kaotik değildi. Bir plan dahilinde çalıştığına dair kanıtlar vardı. Bu da bir sonraki adımda ne yapacağını anlamasını kolaylaştıracaktı.

Bölüm 25

Ollie mutfağa geldi, ben de masada Robert Friend'in bana gönderdiği ikinci müşteri olan çiftlik dükkânı için metin hazırlıyordum. Yaz tatilinin ilk günüydü ve Ollie altı haftalığına izinliydi.

Meyve kâsesinden bir elma kopardı. Kesinlikle kilo vermişti, tahminimce sadece birkaç kilo, ama doğru yönde ilerlediğine sevinmişim. Bir gece önce televizyonda Ollie'nin yaşındaki çocukların obezite sınıflarına yönlendirilmesiyle ilgili bir program vardı ve çocuklarının ne yemesine izin verdikleri konusunda utanç içinde olan ebeveynlerle röportaj yapılıyordu. Yine de ona göz kulak olmam gerekecekti ama endişelenmem gereken bir şey daha azalmıştı.

"Annemle aranızda neler oluyor?" diye sordu.

Dizüstü bilgisayarını kapattım ve oyalama taktiği uyguladım. "Ne demek istiyorsun?"

Yer karolarına baktı. "Geçen gece seni gördüm."

"Ollie..."

"Tekrar bir araya mı geliyorsunuz? Sözlerinin altında yatan umut yüzeye çıktı. "Londra'ya geri mi dönüyoruz?"

Ayağa kalktım. Küçükken dizini sürttüğünde ya da gök gürültüsünden korktuğunda onu kucağıma alıp sarılabılır, acısını ve korkusunu dindirebilirdim. Şimdi de bunu yapmak istiyordum. Ama tek yapabildiğim dürüst olmaktı.

'Ollie, üzgünüm ama böyle bir şey olmayacak. Annen ve ben boşanacağız. Ve artık *burada* yaşıyoruz.'

Gözleri kısıldı - tıpkı öfke nöbeti geçirmek üzere olan bir çocukken olduğu gibi - ve basmakalıp bir şekilde 'Senden nefret ediyorum' demesini bekledim. Bunun yerine çok daha kötü bir şey söyledi.

"Benden nefret ediyorsun."

Elindeki yarısı yenmiş elmayı tezgâha fırlattı ve odadan kaçtı. Peşinden koştum ama o çok hızlıydı, kapısını çarparak kapattı ve kilitledi. Kapıya vurdum, keşke taşındığımızda kilidi kaldırsaydım diye düşündüm.

'Sen bir eziksin,' diye bağırdı. 'İşte bu yüzden annem artık seni istemiyor. Aptal bir ezik.'

Uzun, derin bir nefes aldım. "Hadi Ollie, bu konuyu konuşalım. Kulağımı kapıya dayadım. Hiçbir şey duymadım.

Vazgeçtim. Sakinleşmek için biraz zamana ihtiyacı vardı.

Ön bahçeye çıktım. Gökyüzü masmavi bir örtüydü ve önceki birkaç günün yağmuru bahçeyi taze ve yemyeşil bırakmıştı. Bir an için, güneş yüzümdeyken orada dururken kendimi huzur içinde hissettim. Sokak artık sessizdi ve yan komşunun bitmek bilmeyen gürültüsü yoktu. Kendimi birkaç hafta öncesine göre çok daha iyi hissediyordum. Megan bir gece önceki davranışları için özür dilemek ve Londra'ya döner dönmez dairemizi satmak için emlakçıyla konuşacağını söylemek için bana mesaj atmıştı. Aslında ona teşekkür etmek istiyordum. Önceki gece katartık bir etki yaratmıştı: şimdi onun hakkında tam olarak ne hissettiğimi anlamamı sağlamıştı. Onu bırakmaya hazır olduğumu biliyordum. Ollie kendine gelecektir, bundan emindim.

Sonunda hayatıma devam etmeye hazırdım.

Öğle yemeği vakti gelip geçti ve Ollie, pişen çorbanın kokusuyla onu dışarı çıkarma çabalarımın rağmen hala odasında kilitliydi. Saat ikide, artık canıma tak etmişti. Kapısına vurdum.

Yanıt yok.

"Eğer bir dakika içinde dışarı çıkmazsan aletlerimi getirip kilidi deleceğim.

Hareket ettiğini duyabiliyordum.

"Kırk beş saniye. Saatimi kontrol ettim. "Otuz. Kapı açıldı ve bana kaşlarını çattı.

"Hadi," dedim. "Gitar dersinin vakti geldi.

'Oh, gitmek istemiyorum. Berbat olacağım. Ve neden bunu okul tatilinde yapmak zorundayım?

'Çünkü altı haftanı video oyunları oynayarak geçirmeni istemiyorum. Eminim hoşuna gidecektir. Keşke çocukken öğrenseydim. Belki de

şimdiye kadar ünlü bir rock
yıldızı olurdu. Gözlerini
devirdi.

"Gitarını al, yolda sana dondurma ısmarlayacağım.

Odasına geri döndü. iPod'unu aldı, bir göz attı ve sonra çekmeceye
attı. Megan'ın hafta sonu ona aldığı yeni kapüşonlu tişörtü ve yeni gitarıyla
dışarı çıktı.

Tepeden aşağı, Ironbridge'in merkezine doğru yürüdük. Ollie'nin başı
öne eğik, dudakları büzülmüştü ama ben dondurma hakkında saçma sapan
konuşurken, aklıma gelen ya da uydurabildiğim tüm tatları sayarken -
ahududu dalgası, beyaz çikolatalı zencefil, ay ışığı ve yıldız tozu - kaşları
kalktı. Sadece birazcık.

"Burası yaşamak için çok güzel bir yer, değil mi? Madeley Yolu'na
doğru ilerlerken söyledim. Güneş parlarken ve ağaçlarda kuş cıvıltıları
duyulurken, şişman bir kedi sessiz bir yolda telaşsızca yürürken, neden
buradan Londra'ya taşındığımı merak ettim. Ama tabii ki bu benim kırklı
yaşlarımdaki halimdi; gençliğim boğucu ve sıkıcıydı. Ollie ise büyük
şehirde büyümüştü. Buradaki havanın tadı ona garip geliyor olmalı.

'Her şey yolunda,' dedi.

"Okulda her şey yolunda mı? diye
sordum. "Evet, aslında öyle.

"Son zamanlarda daha mutlu görünüyorsun. Shelley'nin onun
zorbalığa uğradığına dair söylediklerinden bahsetmemeye karar verdim.
Ruh hali bu kadar hassas bir şekilde dengelenmişken olmazdı.

"Sanırım. Küçük bir gülümseme belirdi. 'Geçen hafta çok daha iyiydi.
Baba, DS'imi ne zaman geri alabilirim?'

Sana kimin gönderdiğini öğrendiğimde. Dinle, sana kendim bir tane
alacağım.

Daireyi şimdi satacağız ve-'

Yüzü tekrar düştü ve ben içimden kendimi tokatladım.

"Yani kesinlikle geri dönüş yok mu?" diye sordu. Şimdi nehrin hemen
karşısındaki dondurmacıya varmıştık ve güneş Ollie'nin arkasında,
gözlerimin içinde parlıyordu. Sanki bir hale tarafından çevrelenmiş gibiydi.

'Hadi şu dondurmayı alalım ve bunun hakkında konuşalım. Dersinize
gitmeden önce on beş dakikamız var.

Karşı koyamayacağını biliyordum. O şekerlemeyi seçerken ben de
karamelli pralini tercih ettim. Köprüyü görmek için gezintiye çıkan bir grup
çocuğun yanından geçerek yürüdük, merdivenlerden aşağı indik ve sola
dönerek

Severn'in yanında. Önceki günlerde yağın yağmur su seviyesinin yükselmesine neden olmuştu, ama şimdi nehir sakindi, uzaktaki denize doğru durgun bir şekilde akıyordu ve tüm manzara pastoral olmaktan çok uzak olmayan bir huzur içindeydi. Karşı kıyı uzun ağaçlarla doluydu, yansımaları suyun bulanık yeşil yüzeyinde dalgalanıyordu. Biz seyrederken küçük bir ördek ailesi süzülerek geçip gitti, manzaraya hakim olan köprüden uzaklaştı. "Ee," diye başladım. "Annen ve benim hakkımda.

Yüzünü buruşturdu. İşte iki erkek, yetişkinlere özgü şeyler hakkında rahatsız edici bir konuşma yapmak üzereydik. Ben devam ettim. 'Bazen iki insan için, birbirini seven ya da eskiden seven iki insan için bile en iyisi ayrı olmalarıdır. Çünkü-'

Beni dinlemiyordu. Onun yerine omzumun üzerinden köprüye bakıyordu.

"Bu adam ne yapıyor?" dedi.

Gözlerimi kısarak ışığa doğru döndüm.

Bir adam vardı - kum rengi saçlı, yirmili yaşlarının sonunda, uzun boylu ve zayıf, ancak yüzünü göremeyeceğim kadar yukarıda - köprü'nün tam orta noktasında, nehre bakacak şekilde duruyordu. Metal bariyerin üzerine tırmanmış ve elleri arkasında, bariyere tutunmaya çalışıyordu. İçgüdüsel olarak ona doğru bir adım attım.

Diğer taraftaki otoparktan köprüye doğru yürümüş olması gereken bir kadın bir şeyler bağırdı. Adam tepki vermedi. Onun yerine yüzünü çevirdi ve Ollie ile bana baktığından emindim.

Ve sonra atladı.

Ayakları üzerinde nehre doğru düşerken kollarını savurdu, gömleği kabararak karnının etlerini ortaya çıkardı.

"Hayır!" diye bağırdım. Ama kelime ağzımdan çıktığı anda suya çarptı ve battı.

Çevrede başka insanlar da vardı ama tüm yerli halk bana, eski yüzme şampiyonuna baktı ve turistler de onları izledi.

Başka seçeneğim yoktu. Yolu nehir kıyısından ayıran alçak korkuluklara tırmandım, ayakkabılarımı çekiştirip telefonumu ve cüzdanımı yere atarken Ollie'ye olduğu yerde kalması için bağırdım. Çoktan atılmış olan dondurmam patikanın üzerinde erimeye başlamıştı.

Suya daldım, suyun soğukluğu beni sersemletti, yüzeye çıkarken yaşadığım şok sistemimi anlık olarak kapattı. Havayı içime çektim ve suda ilerlerken başımı sallayarak etrafıma bakındım. Ollie bana bağıırıyordu.

Beni işaret ediyordu. Döndüm ve adamı gördüm. Nehrin otuz metre aşağısına kadar gelmişti, kollarını çaresiz bir köpek küreği gibi çırpıyordu. Nefes nefese kaldı ve battı.

Bir kez daha yüzeye çıkan ve yavaşça akıntıya kapılan adama doğru ilerledim. Çırpındı, bağırdı ve yüzme bilmediğini fark ettim. Bu bir şaka değildi. Bu bir intihar girişimiydi. Ama şimdi içgüdü devreye girmişti, doğal hayatta kalma arzusu. Başı suya gömüldü, sonra tekrar yüzeye çıktı, gözlerinde panik vardı. Ona hemen ulaşmazsam yorulacak ve batacağı. Boğulacaktı.

Şimdi ondan on iki ya da on üç metre uzaktaydım, yoğun soğuğu görmezden gelmeye çalışıyordum, nefesim kesilmişti ama tek düşünebildiğim onu, bu yabancıyı kurtarmam gerektiği.

Kısa bir süreliğine tekrar kayboldu, sonra yeniden ortaya çıktı. Bana doğru döndü, su üstünde kalmaya çalışırken etrafına su sıçratıyordu, böylece yüzüne iyice bakabildim. O anda garip bir şey oldu, daha sonra da aklımdan çıkmayacak bir şey.

Sırıttı.

Sonra tekrar suya daldı.

Giysilerim ağırdı ve suyun altında kalmadan hareket etmemi zorlaştırıyordu. Kapalı yüzme havuzunun ılık suyunda pijamalarımın cankurtaran rozetimi almayalı uzun zaman olmuştu. Genç ve güçlü bir yüzücü olduğumdan bu yana uzun zaman geçmişti. Bir an için kendi hayatımdan endişe ettim. Ollie'nin geleceğini hayal ettim, gördükleri sonsuza dek peşini bırakmayacaktı, babası boğulacaktı, Megan ve Michael ile yaşamak zorunda kalacaktı. Annem odasında tek başına ölecekti. Tüm bunlar bir anda aklımdan geçti ve bana yeni bir güç verdi. Sırtımdaki tişörtün ağırlığını, bacaklarıma yapışan kot pantolonu görmezden geldim ve adama doğru ilerledim, suyun üzerinde yürüdüğü noktaya ulaştım.

Onu göremedim.

"Orada, baba, orada! Ollie suyun çalkalandığı birkaç metre aşağıdaki bir noktayı işaret etti. Oraya doğru yüzdüm ve ciğerlerimi havayla doldurduktan sonra suya daldım. İşte oradaydı, nehir yatağına doğru batıyordu, karanlık bir şekil, merhametle hala hareket ediyordu, kolları zayıfça sallanıyordu.

Onu tuttum ve yukarı doğru çektim. Ağırdı ama bacaklarını tekmeleyerek bana ve kendisine yardım etti ve yüz yıl gibi gelen bir sürenin ardından, tam da ciğerlerimdeki hava tükenirken yüzeye çıktık.

Ona kıpırdamadan durması, çırpınmayı bırakması için bağırdım. Dediğimi yaptı, ben onu arkadan tutup ön kolumla göğsüne bastırıp sıkıca kavrayınca gevşedi. Ollie'nin durduğu yerin karşısında, uzak kıyıya en yakın yerdeydik. Köprüden bağırın kadın da dahil olmak üzere diğer insanların kıyı boyunca bize doğru ilerlediklerini görebiliyordum. Onlar için kolay değildi, çünkü aşmaları gereken birkaç çit ve bir evin eğimli ön bahçesi vardı.

Tutunduğum adam aniden döndü ve beni tuttu, son dakika paniği olduğunu düşündüğüm bir şey başımı suyun altına itti. Tekrar yüzeye çıkmadan ve onu tutmadan önce birkaç ağız dolusu madde yuttum ve ona sakın olmasını, iyi olacağını haykırdım. Tekrar gevşedi ve gözlerini kapattı.

Artık kıyıya yaklaşmıştık ve tırmanmak için iyi bir yer arıyordum. Önümüzde düz, kayalık bir alan vardı, şu anda seyircilerin durduğu bahçenin kenarını hemen geçmişti. Adamı oraya doğru çektim ve sert zeminde sürünerek son gücümle onu peşimden sürükledim.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm, kayaların üzerine acı ve kötü tadı olan suyu tükürdüm. Donmuş giysilerim üzerime yapıştı. Burada, ağaçların gölgesinde hava soğuktu ve kontrolsüzce titremeye başladım. Kusma isteğimle savaştım ve başımı kaldırıp kurtardığım adama baktım, görüşüm bulanıktı, başım dönüyordu. Kıpırdamadan yatıyordu, ıslak giysileri tenine yapışmış, kaslı kollarını ortaya çıkarmıştı. Derin bir kuyudan güç toplayarak ona doğru süründüm, dizlerimdeki acıyı görmezden gelerek kalp masajı yapmaya hazırlandım.

Gözlerini açtı ve bana baktı. 'Sen iyi bir adamsın,' dedi.

Şaşkınlık içinde ayağa kalktı ve sanki bir havuzda yüzüyormuş gibi, arkasında sudan bir iz bırakarak kıyıda ağaçlara doğru tırmandı. Gözden kayboldu.

Yere yığıldım, sersemledim ve köprüdeki kadın nihayet kayalık platforma ulaşip beni paltosuna sarıncaya kadar titrememi durduramadan, kalbim küt küt atarak hareketsiz yattım. Diğer insanlar da geldi. Yarı açık gözlerle gökyüzüne baktım, güneş üzerimde sulu bir pus gibiydi.

Sonraki birkaç dakika bulanıktı. Beni ayağa kaldırdılar ve bahçeye geçmeme yardım ettiler, orada ışığın altında yatıyordum, iyileşiyordum. Birisi "Nereye gitti?" diye sordu, bir başkası da ambulans çağırdıklarını söyledi. Ollie oradaydı ve bana bakıyordu.

Köprü dedi ki, 'Baban bir kahraman. O her zaman harika bir yüzücüydü. Oğlumun yüzündeki endişe yerini gurura bıraktı ve sonra gözlerimi kapattım.

Bölüm 26

Michael, hücresi olarak düşünmeye başladığı yerde masanın üzerine doğru yığıldı. Çok az doğal ışıkla zaman bulanıklaşmış ve korkusunu artırmıştı. Yiyecek eksikliği ve susuzluk onu zayıf ve halsiz hale getirmişti. Boş su şişesi odanın diğer ucunda durmuş, onunla alay ediyordu. Sürekli uyukluyor, sonra aniden sarsılarak uyanıyor, el büyüklüğündeki örümceklerin sırtına tırmanıp etine girdiğinden emin oluyordu. Rüyasında bir örümceğin derisinin altına yumurta bıraktığını ve yumurtaların çatladığını, kolundaki bir delikten milyonlarca minik örümcek yavrusunun fırladığını gördü. Onları odanın duvarlarında görebiliyordu, bodrumu dolduruyorlardı ve bir av gibi sarılıp yenen, tırmalayan, tüylü bacaklardan oluşan bir denizde boğulacağını biliyordu.

Tamamen uyandığında, orada öleceğine dair kesin inancı ile kendisini esir alan kişinin onu serbest bırakacağı umudu arasında bocaladı. Kaçmak imkânsız, kurtarılmak ise ihtimal dışı görünüyordu. Nereye bakacağını kim bilebilirdi?

Havalandırma deliklerinden içeri sızan ince ışık çekilip gitmişti ve şimdi yine karanlıktı. Uzaktan bir araba motoru sesi duydu ve hemen ardından başının üzerinde ayak sesleri duydu.

Kapı açıldı ve bardan gelen adam içeri girerek kapıyı arkasından kapattı.

"Gitmeme ne zaman izin vereceksin?" diye sordu Michael, ağzı o kadar kurumuşt ki kelimeler bir törpü gibi çıkıyordu. "Beni bulacaklar, biliyorsun. Ben ünlü biriyim. Kimsenin beni aramadığını mı sanıyorsun?"

"Aslında, senin ve kızın el ele gün batımına doğru kaçtığınızı düşünüyorlar. Adamın sesi soğuk tuğla duvarlarda yankılandı.

Annette? Nerede o? Ona zarar verdin mi?"

Güldü. "O iyi bir insan, bu yüzden canını yakmayacağım.

Adam şimdi ona yakındı, üzerinden nemli ve ekşi bir koku yayılıyordu. Michael'ın karşısındaki sandalyeye oturdu ve öne doğru eğildi. 'Bunu yapmamalısın.

Ben'in karısını becerdi.'

Michael sessizliğe gömüldü. "Ne?

'Sanırım beni duydun. Eğer onu pantolonunun içinde saklasaydın, şimdi burada olmazdın.

Ben mi? Ben ...' Michael'ın aklı karıştı.

"Beyninin uğultusunu neredeyse duyabiliyorum," dedi adam. Bir mırıltıya büründü. *"Ben'in bununla ne ilgisi var?"*

"Seni buna o mu zorladı? Michael söyledi. "O burada mı? Şu kapının dışında mı?" Sesini yükseltti. "Ben? Orada mısın?"

Bu da yüzüne bir tokat yemesine neden oldu. Boynu geriye doğru kırıldı, sandalye neredeyse devriliyordu. Michael'ın görüşü beyazlaştı.

"Ben iyi bir adam," dedi adam. "Sadece kurtarılmaya ihtiyacı olan kayıp bir ruh. "Anlamıyorum. Michael artık neredeyse ağlamak üzereydi. "Ben ödeme yapıyor mu?

Sen mi? Ondan daha çok param var. Çok daha fazla. Ne istersen alabilirsin.'

'Çözümün para olduğunu mu düşünüyorsunuz? Bu her şeyi açıklıyor. Bu gerçekten her şeyi anlatıyor.

He

psi.' Michael inledi.

"Neden hâlâ hayatta olduğunu bilmek ister misin, Michael? Adam eğildi

Daha yakın. Nefesi ekşiydi. 'Özel bir şey istiyordun, değil mi? Bir tane alacaksın. Lanet yüzyılın atlatma haberi.'

Odadan çıktı.

Michael başını masaya koydu ve bitkin bir halde gözlerini kapattı. Dalmış olmalıydı, çünkü kapı tekrar açıldığında ve yanağında ıslak bir şey olduğunda sadece saniyeler geçmiş gibi hissetti. Tükürük ya da gözyaşı.

Başını kaldırdı ve hâlâ uyuyor olması gerektiğini düşündü. Uyuyor ve rüya görüyor.

Bölüm 27

Imogen, Emma'yla birlikte olay odasına geri dönmüştü. Saat 9.30'du ve bir kez daha uyuyamamıştı. Bütün gece soruşturmanın detayları kafasının içinde dönüp durmuştu: mutlu yerler, hediyelik eşyalar, morfin. Sabahın birinde yataktan kalkmış ve kafasını boşaltmak için yürümeye ihtiyaç duyarak boş sokaklara çıkmıştı. Birinin kendisi hakkında yaptığı müstehcen bir yoruma karşılık olarak kıs kıs gülen bir çift sarhoş gencin yanından geçmişti. Kızın bakışı onları susturmuştu.

"Tamam," dedi şimdi, bir masanın kenarına tüneyerek. 'Danni Taylor'ın erkek arkadaşı Rob dün gece beni aradı. Saldırganın Nathan Scott'tan alınan kask ve üçüncü kurbandan alınan kolye gibi bir eşyayı ondan alıp almadığını öğrenmeye çalıştığımı biliyorsunuz. Bayan Taylor'la konuştuktan sonra Rob'u aradı ve Danni ile kendisinin dairesini aramasını, kayıp bir şey olup olmadığına bakmasını istedi.

Emma bekledi.

"Şanslı ayıcığının orada olmadığını söylüyor. Küçüklüğünden beri sahip olduğu, yaklaşık 15 santim boyunda, minik mavi bir ayı. Rob, hamile olduğunu öğrendiğinden beri onu çantasında taşıdığını söyledi.

Emma'nın ağzı açık kaldı. "Ve orada olmadığını daha yeni mi fark etti?

"Ona karşı dürüst olmak gerekirse, eşyalarını geri aldığından beri hiçbirine dokunmaya cesaret edemediğini söylüyor. Bu çok üzücüydü. Danni'nin çantası cesedinin yanında bulundu. Rob'a geri gönderilmeden önce adli tıptan geçmişti. "Ama dün gece çantayı kontrol etti. Çantası da dahil olmak üzere diğer her şey orada.

"Yine de bize pek yardımcı olmuyor, değil mi? Emma söyledi.

"Bir tutuklama yapmadığımız sürece hayır. Ama nihayet katilimizin resmini oluşturmaya başlıyoruz. Haritaya döndü. 'Bildiklerimiz bunlar. Bir: Danni Taylor'ın cesedi, annesinin en son gerçekten mutlu olduğunu söylediği yerde bulundu - küçük bir kızken at binmeye gittiği tarla. İki: Nathan Scott en mutlu olduğu anda, en büyük rakibine karşı zafer kazandığı Long Mynd'de bırakıldı. Üç: Fiona Redbridge'in cesedi, ihtiyacı olan kalp naklinin yapılacağını öğrendiği yere bırakıldı. Arkadaşı Fiona'yı hiç bu kadar mutlu görmediğini söyledi. Bunun içine işlemesine izin verdi.

Emma, Imogen'a sanki az önce katilin başka bir gezegenden gelen bir uzaylı olduğuna inandığını söylemiş gibi baktı.

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum," diye itiraf etti Imogen. 'Ben de kendimden şüphe ediyordum. Ama hepsi de suç mahalleriyle ilgili aynı bilgileri verdiler. Kurbanlarımızın arkadaşları ve akrabaları bir araya gelip bunu uydurmadılar. Hepsi gerçekten de onlar için son derece anlamlı bir yerde bulunmuşlar.

'Ama ... eğer durum buysa, katil bunu nasıl biliyordu? Sizce bu bilgiyi onlardan, onları öldürmeden hemen önce mi aldı?

"Benim de ilk aklıma gelen buydu," dedi Imogen. 'Ama o zaman önceden hiçbir hazırlık yapmadığı önermesini kabul etmek zorunda kalırız. Çöplük alanlarına bakmadığına, nasıl erişebileceğini kontrol etmediğine, etrafta kimsenin olmayacağından emin olmadığına, kameraya yakalanmayacağına inanamıyorum.

Imogen devam etti. "Bence kurbanlarını kaçırmadan önce tam olarak nereye bırakacağını biliyordu, bu da onlar hakkında önceden bilgi topladığı anlamına geliyor. Bir şekilde en mutlu anlarını nerede yaşadıklarını öğrenmiş. Ama nasıl? Onlarla konuştu mu? Casusluk mu yaptı? Etraflarındaki insanlarla mı konuşmuş? İnternette paylaştıkları bir şey miydi? Geriye dönüp kurbanlarımızın en mutlu olduğu yeri bilen herkesle görüşmeliyiz. Bu bilgiyi kimseye vermişler mi? Tracey Snelling'den tüm kurbanların telefon ve internet kayıtlarını tekrar incelemesini istedim.

Bu sabah ilk aradığı kişi buydu. Ekibin veri analisti Tracey kısa bir süre sonra istasyona gelmiş ve bulabildiği tüm verileri çapraz tablolarla, örüntüler aramaya başlamıştı.

Imogen, 'Alan'ın ona yardım ediyor olması gerekiyordu,' dedi. 'Onu gördünüz mü? Şimdiye kadar burada olmalıydı.

"Ona mesaj atarım.

Emma telefonuna bir mesaj yazdı.

Imogen Hatton'a sinirlenmişti. Tam da kendisine en çok ihtiyaç duyulduğu anda görevinden kaytarıyordu. Onu gördüğünde, ekibinde tembellere yer olmadığını hatırlatacaktı.

Imogen sorgulamaya devam etmek üzereydi ki ekibin bir başka üyesi, DC Ian Robertson odaya daldı. Nefes nefese kalmıştı, yüzü kıpkırmızıydı.

'Az önce bir çiftçiden telefon aldık. Bir ceset bulmuş.'

Imogen ve Emma, Imogen'in arabası ve hız sınırını dikkate almaması sayesinde Shrewsbury ile Church Stretton arasındaki olay yerine ilk ulaşanlardı. Yol boyunca kalbi küt küt atmıştı. Bir ceset daha. Bu kadar çabuk mu? Fiona Redbridge öleli sadece iki hafta olmuştu.

Çiftliğe doğru yürürlerken Emma, "Onun Engerek olduğunu bilmiyoruz," dedi.

"Alan'ı tekrar deneyebilir misin?" dedi Imogen. "Herkesin yardımına ihtiyacımız olacak.

Emma denedi. "Hâlâ cevap vermiyor.

"Tanrı aşkına. Tamam, Ian'ı ara ve tembel herifi yataktan kaldırmasını söyle.'

Çiftçi onları kapıda karşıladı. Kırklı yaşlarının ortasındaydı, kırmızı bir yüzü, uçuşan saçları vardı, kareli bir gömlek ve çizme giyiyordu. Yüz ifadesi asıktı.

"David Knox," dedi kendini tanıtarak. 'Onu bir çiti onarmaya giderken buldum. En uzak merada. Haydi, oraya traktörle gitmek en kolayı.

Imogen'in bir parçası, bir mendeneye sıkıştırılmış gibi hissetmeyen parçası, Londra'daki eski meslektaşlarına göndermek için bunun, olay yerine doğru ilerleyen devasa kırmızı bir traktörün içinde otururken çekilmiş bir fotoğrafını çekmek istedi. Bu çok tuhaftı, önceki hayatından çok farklıydı. Gübre kokusu ve traktörün gürültüsü ona yabancı duygulardı. Saman nezlesinden burnu gıdıklanıyor ve ağzının damağı kaşınıyordu. David Knox ona bakmak için başını çevirdi.

'Burası organik bir süt iftliği, dolayısıyla hayvanlar ayırdada serbestçe dolaşıyor. O da onların arasında, tarlanın ortasında yatıyor.

'İneklerin arasında mı? Onu kemirmezler, değil mi?' Imogen cevap verdi.

Güldü. 'Onlar katı vejetaryenler, Dedektif. Ondan uzak durmaya çalışıyorlardı.'

En uzak tarlaya ulaşılar ve Knox traktörü durdurdu. Aşığı atladı ve Imogen ile Emma'ya takip etmelerini işaret etti. Tarla gerçekten de ineklerle doluydu, sessiz ve yavaş hareket ediyorlardı, yemyeşil otların üzerinde otluyorlardı. Yaklaşan insanlara bakmak için başlarını kaldırdılar, korkacak bir şey olmadığına karar verdiler ve yemeye geri döndüler. Imogen huzursuz hissederek yanlarından geçti.

Emma, Imogen'in bir ineğin etrafından nazıkçe geçmesine karşılık gözlerini devirdi ama Imogen'in umurunda değildi. Çünkü hemen önlerinde bir ceset vardı.

Knox'un da ima ettiği gibi, inekler cesedin bulunduğu alana sanki toprak zehirliymiş gibi davranıyorlardı.

Bir kadındı - şeklinden ve giydiği kıyafetlerden bu kadarını söylemek kolaydı: kısa bir etek, kalın topuklu siyah botlar, çizgili bir gömlek. Diğer kurbanlarla aynı pozisyonda yatıyordu; sırtüstü, kolları iki yanında, bacakları düz ve bitişikti. Imogen yaklaştıkça kadının teninin kahverengi olduğunu fark etti.

Emma yanına gelip cesede bakarken, 'Onu tanıyorum,' dedi. "Aman Tanrım. Onu tanıyorum.

Emma'nın arkasında bir ambulans, yaya olarak ilerlemekte olan daha fazla polisle birlikte tarladan geçerek onlara doğru geliyordu. David Knox yakınlarda durmuş, arazisinde yaşanan dramı izliyordu.

Imogen kadının yanında diz çöktü.

"Adı Annette. El yordamıyla kadının soyadını aradı. "Annette Lawrence. Michael Stone ile alışıyor.

"Kapını alan kişı mi?

Imogen başını salladı, derin derin düşündü. Bu uymuyordu. Şimdiye kadarki tüm kurbanlar yereldi. Ve buranın Annette Lawrence'ın mutlu olduğu yer olması pek mümkün görünmüyordu. Üstelik yüzünde donmuş bir gülümseme de yoktu.

Bu seferki teoriye uymuyordu. Yanılmış mıydı? Belki parlak güneş ışığından ya da inek boku kokusundan, ama şakakları zonkluyordu.

Ambulans onlara ulaştı ve biri erkek biri kadın iki sağlık görevlisi indi. Erkek sağlık görevlisi onlara doğru koştu ve Annette'in yanında dizlerinin üzerine çöktü.

"Stone'la birlikte kaçmış olmaları gerekiyordu," dedi Imogen, sanki başka bir ceset daha görecekmış gibi tarlaların arasından, ineklerin yanından dışarı bakarak: Michael Stone'un. Yoksa bunu *o mu* yapmıştı? İçinin soğduğunu hissetti. Ama o başka bir şey söyleyemeden ya da düşünemeden sağlık görevlisi hızla ayağa kalktı.

"Hafıf bir nabız var," dedi. "Yaşıyor. "Ne? Imogen yüzünü ona dönerek, "Ne?" dedi.

Ama o çoktan ambulansa doğru koşmaya başlamış, meslektaşına el kol hareketleri yapıyordu. "Narcan," diye bağırdı.

Imogen her iki sağlık görevlisinin de Annette'e dönüp yanına diz çökmesini izledi. İçlerinden birinin elinde bir şırınga vardı.

DCI Greene olay yerine gelmişti ve şimdi Imogen'in önüne geçerek görüş alanını kapattı.

"Bana her şeyi anlat.

Annette hakkında bildiklerini tekrarladı. Tüm sahne o kadar tuhaftı ki başı dönüyordu: etrafta dolaşan inekler, pantolonunda çamur lekeleri olan şefin görüntüsü. Ama Annette Lawrence *yaşıyordu*.

Bu da ona bunu yapan adamı görmüş olması gerektiği anlamına geliyordu. Adrian olup olmadığını doğrulayabilirdi.

Sağlık görevlileri Annette'i sedyeye yatırmışlardı. Imogen onu ambulansın arkasına taşımalarını izledi ve sonra Emma'yla birlikte güneşin yarı kör ettiği tarlada yürüyerek arabaya döndüler.

Emma'nın cep telefonu çaldı.

Imogen'e, 'Ben Ian,' dedi.

Alan'la birlikte mi? Hatton'a söylesin-' Durdu. Emma tepesinde dolaşan bulutlar gibi bembeyaz kesilmişti. "Ne oldu? Emma, ne oldu?"

Ama Emma elleri titreyerek başka bir telefon görüşmesi yapıyordu. 'Başka bir ambulansa ihtiyacım var. Ne? Umurumda bile değil. *Hemen* oraya götürün.' Bir adres heceledi. "Hastanın adı Alan Hatton. Evet, DC Hatton.'

Imogen, "Emma, bana neler olduğunu anlat," diye sordu.

Genç dedektifin gözlerinde yaşlar parlıyordu. Imogen onu daha önce hiç böyle görmemişti.

Ben Alan. Ian dedi ki . . . Ian onun öldüğünü düşündüğünü söyledi.'

Bölüm 28

Rüyamda Demir Köprü'nün üzerinde durmuş nehre bakıyordum. Gökyüzü pembeydi ve altındaki su kan kadar kırmızıydı. Köprüde bir çift bana doğru yürüyordu. Megan ve Michael'dı, el ele tutuşmuşlardı. Gülüyorlardı ve kahkahalarının bana yönelik olduğundan emindim. Ollie elinde iPod'uyla onların arkasından yürüyordu. Dikkatini çekmeye çalıştım ama beni görmezden geldi. Bir anda rüya değişti ve Megan ile Michael'ın yerini Dedektif Evans aldı, kızıl saçları dağılmıştı, kısa siyah bir elbise giymişti ve etekleri yırtıktı. Bir şeyler mırıldandı ve nehri işaret etti. Aşağıya baktım. Birisi suyun içinde çırpınıyordu. Etraflarını çiçekler sarmış, su yüzeyinde yüzüyorlardı: gelincikler ve çiğdemler, laleler ve nergisler.

Boğulan adamın kim olduğunu görmek için boynumu büktüm, onu kurtarmak için atlamaya hazırdım.

O bendim.

Suyun içinde çırpındım, ağız dolusu nehir yuttum, ağır kıyafetlerim beni aşağıya çekti ve nehir yatağına doğru batarken, bir tırmalama, kazıma sesi duydum, boğuk bir gümbürtü, kalbim olabilir ya da olmayabilirdi.

Sarsılarak uyandım. Terden sıırılsıklam olmuşum, nefes nefese kalmıştım, karanlıkta yutkunuyordum. Kazıma ve sürtünme seslerini hâlâ duyabiliyordum. Üstümden geliyordu.

Bu ihtiyacım olan son şeydi. Tavan arasında fareler.

Kokuşmuş çarşafların altından çıktım ve geceyi ve rüyayı yıkamak için duşa yöneldim. O kırmızı suda boğulma hissi, korkuluklara yaslanmış beni izleyen Dedektif Evans'ın görüntüsü aklımdan çıkmıyordu. Rüyadan bir ayrıntı geri geldi. 'Seni kurtaracağım' diye bağırılmış ve ben uyanmadan bir saniye önce solgun tenini ortaya çıkaran elbisesini başından çekmeye başlamıştı.

Hatırladıkça güldüm. Neden kurtarılmaya ihtiyacım olsun ki? Rüya bana son bir arınma, aylardır beni rahatsız eden endişelerden arınma gibi geldi. Korkularımın yıkanıp gitmesi.

Her şey iyiydi.

Mutluydum. Megan ve Michael'ı birlikte gördüğümünden beri ilk kez gerçekten mutluydum.

İKİNCİ BÖLÜM

Bölüm 29

Shrewsbury Kraliyet Hastanesi. Imogen koridorda, Annette Lawrence'ın bir doktor tarafından muayene edildiği özel odanın dışında bekliyordu. Annette'le konuşmak için yanıp tutuşuyordu ama sağlık ekibi polisi ondan uzak tutuyordu.

Aşağıda, Emma ve çiftlikten doğrudan buraya gelen diğer polislerin çoğu Alan Hatton'ın tedavi gördüğü yoğun bakım ünitesinin dışında endişeyle bekliyorlardı. Annette gibi o da ambulans kendisine ulaştığında hâlâ hayattaydı ama zar zor. Ian dairesine girip onu bulduğunda bilinci kapalıydı ve cehennemden fırlamış bir manzarayla karşılaşmıştı: halı ve yatak kusmuk ve ishale doluydu, Alan bunların arasında yatıyordu, rengi solmuştu, terden yapış yapış olmuştu ve ayılması imkânsızdı.

Olay yerine gelen ilk sağlık görevlisi norovirüs olabileceğini düşündü. Ancak dün Hatton tamamen iyi görünüyordu, sağlık timsali gibiydi.

Hastanede karşılaştıklarında Ian, Imogen'a 'Zehirlenmiş gibi görünüyordu,' demişti. Şimdi Alan'ı bir yaşam destek makinesine bağlamışlardı. Doktora göre Alan'ın iç organları iflas ediyordu. Bu norovirüs değildi. Ian haklı mıydı? Alan zehirlenmiş miydi? Tek yapabilecekleri beklemektir. Ve umut etmek.

Ve dua et.

Onlar beklerken Imogen hastane koridorunun bir ucundan diğerine volta atıyor, hayal kırıklığından çılgına dönüyordu.

Sonunda Annette'le ilgilenen danışman - kırklı yaşlarında, düzgün kesilmiş sakallı, Hintli bir adam, tam bir 'bulaşıkçı doktor' - Annette'in odasından çıktı ve Imogen onun yoluna çıktı. Yaka kartında Ramesh Sankhar yazıyordu.

"O nasıl?" diye sordu.

'O yapıyor Tamam, Aslında. Bu Narcan verilen için onu tarafından olay yerindeki sağlık görevlileri onun hayatını kurtardı.'

Kurtarma atışı. Imogen modern tıbbı sessizce dua etti. "Diğerleri gibi morfin miydi?"

"Morfin ya da eroin. Kesinlikle bir opioid, ancak kapsamlı testler yapılmadan şu anda bunu söyleyemeyiz."

"Morfin," dedi Imogen. "Öyle olmalı. Sankhar ona gözlerini kırptırdı."

'Ona ne kadar verildiğini biliyor musun? Ve nasıl hayatta kaldığını?' Imogen sordu.

Onun yanından geçip gitti, belli ki vizitelerine devam etmek istiyordu. "Dozajla ilgili olarak testler yapmamız gerekecek, ancak bunu söylemek zor olabilir."

"Onu görebilir miyim? Imogen hayır cevabını kabul etmemeye kararlı bir şekilde sordu."

"Bu iyi olmalı."

Ama Imogen çoktan kapıya doğru yönelmişti.

Annette'i sırt üstü yatmış, yüzü bir tarafa dönük, boşluğa bakarken buldu. Ama Imogen içeri girer girmez Annette kendini iterek oturur pozisyona geldi ve arkasına bir yastık dayadı. Kolunda bir tüp vardı, muhtemelen sıvı takviyesi içindi.

İlk söylediği şey, "Michael nerede?" oldu. O burada mı? Doktor bana hiçbir şey söylemedi.

Imogen yatağın yanına bir sandalye çekti ve oturdu. 'Michael'ın nerede olduğunu bilmiyoruz, Annette. Senin bana söyleyebileceğini umuyordum. Beni geçmişe götürebilir misin? Hatırladığın her şeyi anlat bana.'

Annette yastığa doğru çöktü ve gözlerini kapatarak Imogen'e onu iyice inceleme fırsatı verdi. Annette'in cildi kurumuş ve yanakları çökmüştü. Tırnakları ve tırnak etleri ısırılmıştı. Hastane önlüğünün içinde, Imogen'ın bir hafta önce karşılaştığı göz alıcı kadından çok farklı görünüyordu. Ama gözleri hâlâ kapalıyken Imogen'a neler olduğunu anlattı.

"Michael bir barda bir adamla tanıştı. Adının Adrian olduğunu söyledi. Imogen'in vücudundan bir elektrik çarpması geçti. "Adrian Morrow mu?"

Annette gözlerini açtı. "Michael'a soyadını verdiğini sanmıyorum."

Demek Adrian'dı. Imogen Annette'e devam etmesini işaret etti.

Annette olanları anlattı. Gözleri yeniden açılmıştı ama olanları hayal ederek orta mesafeye bakıyordu.

"Michael tuvalete gitti ve ben de Adrian'la birlikte oturma odasına gittim. Sonra bir şey hissettim, eşek arısı sokması gibi bir şey. Yere baktım ve elinde bir iğne olduğunu gördüm. İğneyi bana batırmıştı. Konuşmadan ya da Michael'ı uyarmak için bağıramadan bayılmışım. Durakladı. "Bir bodrumda uyandım.

Michael'la mı?

"Hayır. Ama Adrian bana Michael'ın bodrumun başka bir bölümünde olduğunu ve güvende olduğunu söyledi. Derin bir nefes aldı.

'Ne kadar korkunç olduğunu anlıyorum-'

"Değildi. Yani, korkutucu değildi. Adrian. Çok normal görünüyordu. Yani, gergin biriydi ve bana yaklaşmıyordu. Beni bir sandalyeye zincirlemişti ama odanın kenarlarında duruyordu, yemek ya da su getirip benim için masaya koyduğu zamanlar hariç. Bayat sandviçler ve cipsler. Beslenme yetersizliğinden şikayet ettiğimde çürük bir elma ve olgunlaşmış bir muz.

Imogen öne doğru eğildi. "Seninle konuştu mu?

"Neredeyse hiçbir şey söylemedi. Sadece bana zarar vermeyeceğine dair güvence vermeye devam etti. "Sana acı çektirmek istemiyorum," dedi. Ve neden bilmiyorum ama ona inandım. İlk başta bana tecavüz etmeye ya da öldürmeye çalışacağından korktum. Ama zaman geçtikçe beni bırakacağını, iyi olacağımı düşünmeye başladım.

"Michael hakkında başka bir şey söylemedi mi?

"Hayır. Yani, hatırlayamıyorum. Sanki beynimde anıların olması gereken yerde bir kara delik var.

Imogen, 'Geri gelecekler,' dedi. "Sadece zaman vermelisin.

"Bilmiyorum. Belki de anıların geri gelmesini istemiyordumdur.

Imogen bunu anlayabiliyordu. "Sonunda ne oldu Annette?"

"Bilmiyorum. Uyuyakalmışım. Odanın köşesine bir şilte koydu.

ve bana uzanmamı, biraz dinlenmemi söyledi. Ben de öyle yaptım. Çok yorulmuştum. Durdu, düşünmeye başladı. "Belli belirsiz bir şekilde uyandığımı, bir acı hissettiğimi ve sonra bir sıcaklıkla, bir mutluluk hissiyle sarmalandığımı hatırlıyorum. Bu hissi tanıdım.

Imogen'in kafası karışmıştı. "Tanıdın mı?

Annette utanmadan Imogen'in gözlerine baktı. "Gençken çok farklı bir insandım. Müzisyenlerle çok takılırdım. Rock gruplarıyla. On altı ya da on yedi yaşındayken, kendini yeni Jimi Hendrix sanan bir adamla çıktım. Bana eroin kullandırttı. Bağımlı değildim - eğlence amaçlı bir şeydi. Dudağını çiğnedi. "En azından ben kendime böyle söylüyordum.

Imogen şaşırmıştı. Annette Lawrence'la daha önce sadece bir kez karşılaşmıştı ama o, Imogen'in görev sırasında karşılaştığı eroin bağımlılarından çok farklıydı. Kokain gibi uyuşturucular elbette medyada çalışan insanlar arasında yaygındı ama Annette'in kolunda bir iğneyle uyukladığını hayal etmek zordu.

'Siz gelmeden önce burada olan doktor, bugün bu şekilde hayatta kaldığımı söyledi. Onun deyiimiyle opioid naif olsaydım, bu doz beni neredeyse kesinlikle öldürürdü.

"Adrian'a daha önce eroin kullandığını söylemedin mi?" "Elbette söylemedim.

'Annette, seni tuttukları yeri bulmamız gerekiyor. Michael hala orada olabilir. Orayı tekrar bulabilir misin? Bana bir harita çizer misin?"

"Sanırım öyle.

Imogen bir not defteri çıkardı ve Annette'e Michael'la birlikte yaptıkları yolculuğu anlattı. Imogen, tam olarak nerede durduklarını tespit etmek için Annette'i dışarı çıkarabilmeyi diledi ama henüz hastaneden ayrılmasına izin verilmiyordu.

Sonra telefonunda Adrian Morrow'un fotoğrafının kayıtlı olduğunu hatırladı, annesinin onlara verdiği bir fotoğraftı bu. Teyit etmek için resmi açtı ve Annette'e gösterdi. "Bunun seni kaçıran adam olup olmadığını iki kez kontrol etmek istiyorum.

Annette resme uzun uzun baktı. "Bu o değil.

Imogen Annette'e doğru resmi gösterdiğinden ve Annette'in çıldırmadığından emin oldu. "Emin misin?"

Evet. Eminim. Bu adamla hemen hemen aynı yaşıydı, muhtemelen biraz daha büyüktü. Saçları benzer renkteydi, kumlu sarı gibi. Ama bu o değil. Yüzde yüz o değil.'

Imogen ayağa kalktı. Ne zaman bu soruşturmada bir yere varacağını düşünse, zemin altından kayıyordu.

"Ama kendisine kesinlikle Adrian diyordu?"

"Evet. Yani ... Alnını ovuşturdu. "Michael'la barda tanıştığında da böyle demişti. Bodrumda bir isim kullanmamıştı.

Imogen yataktan başını çevirdi. Adrian yaygın bir isimdi ... ama hayır, bu çok fazla tesadüftü. Başka bir Adrian olamazdı.

Hemen sonuca varmışlar mıydı?

Aklından neler geçiyordu. Adrian'ın üçüncü suç mahallinde olduğunu biliyorlardı, ayrıca onun bir takip kaydı olduğunu ve seri katillere karşı sağlıksız bir ilgisi olduğunu da biliyorlardı. Gerçi bu o kadar da alışılmadık bir şey değildi. Bazen televizyon programlarına göz atarken ya da bir kitapçada gezinirken, Imogen'a tüm dünya seri katillere kafayı takmış gibi geliyordu.

Bunu düşündükçe kendini daha da hasta hissediyordu. Ama sonra Adrian'dan şüphelenmelerinin asıl nedenine döndü. Onun ortadan kaybolması.

Bundan başka biri mi sorumluydu?

Adrian'a tuzak mı kuruldu?

Ya Engerek polisin Adrian'ı teşhis etme çağrısını görüp bir fırsat yakaladıysa? İşte polisin dikkatini dağıtmak, yanlış yöne bakmalarını sağlamak için bir fırsat. Adrian kaçmamıştı. Ölmüştü, cesedi bir yere saklanmıştı. Ve eğer tüm bunlar doğruysa, buna kanmışlardı. *O da kanmıştı.*

Michael Adrian'la ne zaman tanıştı?

Annette ona söyledi ve Imogen telefonundaki takvimdeki tarihleri kontrol etti. Fotoğrafi yayınlandıktan sonraydı. Sonra ne olmuştu? İsimsiz bir arayan onu teşhis etmek için telefon etmişti. Engerek. Öyle olmalıydı. Imogen hastane odasında volta atıyordu. Bu da Engerek'in Adrian'ı tanıyan biri olması gerektiği anlamına geliyordu ama bu pek yardımcı olmamıştı. İşi sayesinde yüzlerce kiracı ve kiracı adayıyla temasa geçmişti ve Shrewsbury çevresindeki barlarda iyi tanınıyordu. Okula da buralarda gitmişti.

Yani, gerçek Viper polisi Adrian'ın peşine düşürmüştü. Ama Michael'la tanıştığında neden kendini Adrian olarak tanıtmıştı? Belli ki kimliğini gizlemek istemişti ama herhangi bir sahte isim de kullanabilirdi. Michael'ın polisle konuşup barda tanıştığı adamdan bahsetme ihtimali olduğunu düşünmüş olmalıydı.

Ama en önemlisi Engerek'in işi berbat etmiş olmasıydı. Belki de Annette'in nabızı onu terk ettiğinde tespit edilemeyecek kadar zayıftı. Belki de bir şey onu korkutmuş ya da rahatsız etmişti. Sebep ne olursa olsun, istemeden de olsa polise ilk fırsatını vermişti. Çünkü o buradaydı, hayattaydı. Ve katilin yüzünü görmüştü.

Emma'yla alt katta, yoğun bakımın dışında bulundu. "Alan'dan haber var mı? Imogen sordu.

Emma hâlâ solgundu, gözleri endişeyle irileşmişti. "Doktor az önce çıktı. Hâlâ testler yapıyorlar, ona ne olduğunu anlamaya çalışıyorlar. Böbreklerinde ve karaciğerinde sorun olduğunu söylüyorlar. Korkuyorum, Imogen.'

"Biri ailesini aradı mı?"

"Yoldalar.

Imogen başıyla onayladı. "Dinle, muhtemelen burada kalmak istediğini biliyorum ama Michael Stone'u bulmamız gerekiyor. Haritayı ve Michael ile Annette'i kaçıranın Adrian olmadığını keşfettiğini anlattı. "Tek başıma gidebilirim ama-

"Geleceğim. Burada çıldıracağım. Ve yapmamız gereken bir iş var, değil mi?" 'Doğru.'

Imogen Emma'dan arabayı sürmesini istedi, böylece Imogen Greene ile konuşabilecekti. Ona şu ana kadar öğrendiklerini anlattı ama Adrian'ın tuzağa düşürüldüğüne dair teorisinden bahsetmedi. Bunu önce Emma'yla konuşmak istiyordu. Ayrıca ondan Annette'i ziyaret etmesi için bir ressam ayarlamasını istedi.

Greene'e, 'Oraya vardığımızda sessizce içeri girmeliyiz,' dedi. 'Sirenler çalarak ve faili korkutarak mafya gibi ortaya çıkamayız. Anlaştık mı? Mekânı bulduğumuz anda ararız.

DCI Greene, 'Ve desteğin gelmesini bekleyeceksiniz,' dedi. "Elbette.

Hopton Ormanı Galler sınırında, ülkenin en batısında idi. Bu dar taşra yolunda başka trafik yoktu ve Imogen buranın geceleri ne kadar ürkütücü olacağını hayal edebiliyordu. Şu anda bile, hava hâlâ aydınlıkken, burada ürpertici bir şeyler vardı. Imogen peri masallarını, Kırmızı Başlıklı Kız'ı, sessiz ağaçların arasında bekleyen büyük kötü kurdu hatırladı. Emma, spor ayakkabıları ve outdoor kıyafetleri içinde, taze yüzü ve arkaya bağlanmış saçlarıyla burada evindeymiş gibi görünüyordu. Bir taşra kızı. Ama beton ormanda büyümüş Imogen için böyle yerler sadece korku filmlerinden ve kâbuslardan tanıdık geliyordu.

Annette'in yardımıyla çizdiği haritaya baktı.

"Buralarda bir yerde," dedi. "Annette bana yoldaki virajdan hemen sonra solda siyah bir kapı olduğunu söyledi.

"Bunun gibi mi? diye sordu Emma, sesi kısılmıştı. Imogen'in yoğunluğu bulaşıcıydı.

Kapının önündeki boşluğa yanaştılar ve motoru durdurdular. Imogen kapının arkasından ormana baktı. Annette evin yoldan görünmediğini söylemişti.

Imogen'in derisi karıncalandı. Burası o yerdi. Bundan emindi.

Arabadan inip yerde lastik izi olup olmadığını kontrol etti ama toprak sanki yeni süpürülmüş gibi pürüzsüzdü.

'Ben bir bakacağım. Tüm bu kargaşayı duyup kaçmasını istemiyorum.

'Greene'e evi bulur bulmaz destek bekleyeceğini söylemiştin. Bence bu iyi bir şey-'

Imogen etrafında döndü. "Ya şu anda Michael Stone'a iğne yapıyorsa?

'Imogen, bence rahatlamaman gerek. Düzgün düşünemiyorsun.'

"Düşüncelerim lanet bir ok kadar düzdür. Imogen kapıya doğru yürüdü, nabzının kulaklarında attığının, Emma'nın arkasında durakladığının ve sonra onu takip ettiğinin farkındaydı.

Sıkışarak kapıdan geçti ve hafif adımlarla, yaklaşık bir araba genişliğindeki patikadan aşağı indi. Emma onu yakaladı ve yanına düştü.

Emma cep telefonunu kontrol ederek, "Burada telefon çekmiyor," dedi. Imogen onu görmezden geldi ve adımlarını hızlandırdı.

Yolun sonunda küçük bir taş kulübe görüldü.

Imogen ön kapıya yaklaştı ve kulağını tahtaya dayadı. Hiçbir şey duyamadı. Ön pencereye doğru ilerledi. Eski ve güve yeniği gibi görünen perdeler kapalıydı.

Imogen evin yanından sağa doğru ilerledi. Çok sessizdi. Bütün pencerelerin perdeleri kapalıydı. Burası terk edilmiş miydi? Belki de bu mantıklıydı. Engerek, Michael ve Annette'i rahatsız edilmeyecekleri bir yer olan bu terk edilmiş binaya çekmiş olabilirdi. Geceleyin, kulübede yaşayan olmadığını anlamak o kadar kolay olmazdı. Daha çok bir ev gibi görünebilirdi. Ama sonra evin arka tarafına ulaştı ve içeriği görmesini sağlayan çıplak bir pencere buldu.

mutfak. Lavabonun yanında bir tabak ve bir fincan duruyordu; tabağın üzerinde kızarmış ekmek kabukları vardı. Burada biri yaşıyordu.

Bahçede etrafına bakınmakta olan Emma, Imogen'in omzunda belirterek onun sıçramasına neden oldu.

"Tanrım," diye tısladı Imogen.

Emma'nın gözleri kocaman açılmıştı. "Şurada bir garaj var.

Imogen onu takip etti. Evden çok daha yeni, kırmızı tuğlalı basit bir yapıydı ve asma kilitle kapatılmış oluklu demir bir kapısı vardı. Imogen eve tekrar baktı, herhangi bir yaşam belirtisi olup olmadığını kontrol etti ve "Bir şey mi duydun?" dedi. İçeriden gelen bir ses.

"Hayır. Ben-

Ama Imogen çoktan asma kilidi kırmak için bir şeyler aramaya koyulmuş, neredeyse kendini bir ses duyduğuna, garaja girmek için iyi bir nedeni olsun diye bunu uydurmadığına ikna etmişti.

Yakınlarda küçük bir kulübe vardı. Kilitli değildi. Imogen başını içeri uzattı ve paslı çivilere asılı bir dizi alet gördü. Bir çekiç aldı ve garaja döndü.

Emma, "Bence gerçekten yola geri dönmeli ve destek beklemeliyiz," dedi.

'Eve göz kulak olmanı istiyorum. Bir şey ya da birini görür ya da duyarsan hemen bana haber ver.

Imogen, kıdemli bir dedektifin ona öğrettiği bir tekniği kullanarak asma kilidin yan tarafına tekrar tekrar vurdu ve kilit açıldı. Nasıl yapılacağını bildiğinde kolaydı.

Garaj kapısını çekti ve çıkardığı gıcırtilı sestten irkilerek açtı. "Bingo.

Garajın içinde siyah bir Audi vardı. Michael Stone'un arabasının tarifine uyuyordu. Plakayı kontrol etmesine gerek yoktu; onun arabası olmalıydı.

Imogen Audi'nin arkasına doğru yürüdü. Garajda arka duvara yakın bir taşıma çantasından başka bir şey yoktu. Zemin bir branda tabakasıyla kaplıydı. Diz çöktü ve parmak ucuyla çantayı açıp içine baktı. Boş sandviç paketleri, yarısı içilmiş bir şişe su, küflenmiş bir muz.

Bir eşek arısı vızıldayarak çantadan çıktı ve Imogen'in yüzüne doğru uçu; Imogen geriye doğru düştü ve garajda çınlayan bir gümbürtüyle poposunun üzerine düştü.

"Sen iyi misin? Emma sordu.

Imogen ona baktı. "Bunu duydun mu? Yer - içi boş gibi geliyor."

Ayağa kalktı ve brandayı kenara çekerek bir kapak ortaya çıkardı. Emma kapı aralığından evi izliyor, Imogen'in ne yaptığını görmek için birkaç saniyede bir omzunun üzerinden bakıyordu.

Imogen kapağın altında toprağa inen bir basamak buldu.

"Imogen, oraya gitme.

Yapmak zorundayım. Kapıda bekle, gözcülük yap. Tamam mı?"

Imogen tahta basamaklara tutunarak geri geri aşağı indi. Yarı yolda parmağına bir kıymık batınca yemin etti. Sonra tekrar sağlam bir zeminde, neredeyse karanlıkta duruyordu. Tek ışık yukarıdaki açık kapaktan geliyordu. Arabaya dönüp el fenerini alması gerektiğini biliyordu ama Michael Stone'un burada olup olmadığını öğrenemeyecek kadar çaresizdi.

İki kapı vardı. Önce soldakini denedi ve kilitsiz olduğunu gördü. Karanlık bir odaya açılıyordu. Kapının kenarını yokladı ve odanın dışında bir ışık düğmesi buldu. Gözlerini siper ederek ışığı yaktı. Ortadaki bir sandalye ve masa dışında oda boştu.

O kapıyı açık bıraktı ve diğerini denedi. Yine kilitli değildi. İçeri girdi ve ışık düğmesini buldu.

Hemen yapmamış olmayı diledi.

"Oh Tanrım. Oh lanet olsun. . ."

Kendini sakın kalmaya, pis kokuyu ve uğultuyu duymazdan gelmeye zorladı. Görmeden asla edemeyeceğini bilse de bakması gerekiyordu.

Michael Stone, Annette ve diğer kurbanların bulunduğu pozisyonda, yerde sırt üstü yatıyordu.

Ama Michael'ın ölümünün barışçıl bir yanı yoktu.

Boğazında yırtık bir kesik vardı, eti açılmıştı. Bu şekilde ölmüştü. Ama en kötü yarası bu değildi. Yüzü morluklarla kaplıydı, dudakları şişmişti, başının yanında mide bulandırıcı bir şişlik vardı.

Bir gözü hâlâ açıktı. Diğer kesilmiş ve yüzünde kara bir delik açılmıştı. Kalın, koyu kan yüzüne akmıştı ama şimdi kuruyarak bir kabuk oluşturmuştu. Sinekler heyecanla etrafında vızıldıyordu.

O izlerken, Michael'ın kanlı göz çukurundan şişman siyah bir sinek çıktı ve floresan ışığından sekerek uçtu.
Imogen odadan kaçtı.

Bölüm 30

Telefonum beni uyandırdı. Görmezden geldim ve başımı yorganın altına gömdüm. Hafta sonuydu ve kendime çok ihtiyacım olan bir uzanma sözü vermiştim. Ama sonra telefon tekrar çalmaya başladı ve isteksizce ona uzandım. Arayan Megan'dı. Ağlıyordu.

"Ben Michael ... Cümlesinin geri kalanı anlaşılmıyordu, kelimeleri titriyordu ve gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

"Megan, yavaşla. Seni anlayamıyorum."

Bunun o araştırmacıyla kaçmasıyla ilgili olduğunu tahmin ettim. Megan'ın yanağı kanıyordu, sanki ağlayacak bir omuz verecekmişim gibi beni aradı.

"Michael ... o öldü.

Yanlış duymuş olmalıyım. Meg, sakın ol. Yavaş konuş. Ne oldu?"

"Michael öldü.

Beni ısırması gibi telefonu kulağımdan çektim. *Öldü mü?* Aynı anda yatak odamın kapısı pat diye açıldı ve Ollie elinde dizüstü bilgisayarıyla gözleri fal taşı gibi açılmış, dehşete düşmüş bir halde nefes nefese içeri girdi. "Baba, haberleri gördün mü?"

Elimi kaldırdım. "Bekle, annen bana bir şey söylemeye çalışıyor.

Hıçkırıkları arasında bana bildiklerini anlatırken, Ollie bilgisayarını yüzüme tutmuş, BBC'nin internet sitesindeki manşeti gösteriyordu. Michael öldürülmüştü. Polis cesedini dün Hopton Wood'daki bir evde bulmuştu. Megan'a pek bir şey söylememişlerdi ama medya onun Viper tarafından öldürüldüğüne inanıyordu.

"Peki ya araştırmacı? Megan sessizleşince sordum.

Burnunu sümkürdü. 'Annette Lawrence. O yaşıyor. Onu bir çiftlikte bulmuşlar, bilmiyorum, taşrada bir yerde. Tanrım, bu yer . . .

Bu şeytani bir şey. Burada nasıl yaşayabiliyorsun?

Bunu görmezden geldim. Sersemlemişim. Michael'ı uzun zamandır tanıyordum. Bir zamanlar arkadaşık. Ama Megan'la olanlardan sonra ondan nefret etmişim. Öldüğüne sevinmediğimi fark edince rahatlardım ama üzülmeydim de. Sanki benim tanıdığım adam değil de, herkesin televizyondan tanıdığı ünlü Michael Stone öldürülmüş gibi şok olmuşum. Her şeyden çok Megan için üzüldüm - onun hıçkırıklarını duyunca nasıl üzülmeyeyim?

Her şeye rağmen o hala benim karımdı, oğlumun annesiydi.

"Gelmek ister misin? diye sordum.

Burnunu çekti. 'Evet. Lütfen. Ollie'yi görmem gerek. Telefonu kapattı.

Hızlı bir duş aldım, sonra dizüstü bilgisayarımı kaptım. Beklendiği gibi, haber her yerdeydi: tüm haber sitelerinde baş haber, Twitter'da trend, Facebook'ta herkes bu konu hakkında konuşuyordu. Medyanın dilindeydi; yüksek profilli bir gazeteci, hâlâ serbest olan bir seri katili araştırırken öldürülmüştü. *The Sun* onu bulan çiftçiyle özel bir röportaj yaptığını iddia etse de Annette Lawrence'a ne olduğu hakkında çok az bilgi vardı. *The Guardian*'a göre polis saat 13:00'te bir basın toplantısı düzenleyecekti.

Bilgisayarımı kapattım ve Ollie ile kendim için kahvaltı hazırladım. "Sence ..." diye başladı, sonra durdu.

"Ne?

"Hiçbir şey. Önemli değil."

Ama ne söyleyeceğini biliyordum: Michael öldüğüne göre Megan'la tekrar bir araya gelme ihtimalimizin olup olmadığını sormak istiyordu. Beni bu soruya tekrar cevap vermek zorunda bırakmayacağı için mutluydum. Çarşamba günü o adamı nehirde çıkardığımdan beri Ollie'nin bana karşı tutumu tamamen değişmişti. Bana farklı bir gözle bakıyor gibiydi - *daha iyi* bir gözle. Onun kahramanlık olarak gördüğü bir şey yapmışım. Yerel bir esnafın bana ödünç verdiği kuru kıyafetlerle eve yürürken oğlumun yüzündeki hayranlığı görmek iyi hissettirmişti.

Megan kuşluk vakti geldi. Yine güzel bir gündü, bu yüzden onu bahçeye davet ettim ve çaydanlığı yaktım. Güneş gözlükleriyle oturmuş, solgun ve titrek bir halde tatlı çayını yudumlarken Ollie de yanında oturuyordu. Her şey acı verici bir şekilde garipti. Ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bilemedim.

"Daha kötüsü de olabilirdi," dedi Megan bir ara. Gözlüğünün koyu camından bana baktı. "Sen de olabilirdin."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

Saat bire doğru, BBC News'de canlı olarak yayınlanan basın toplantısını izlememizi önerdim. Oturma odasına geçtik.

DI Imogen Evans vardı. Gözlerinin etrafında koyu halkalar ve alnında bir haftadan kısa bir süre önce onunla tanıştığım da olmayan kaş çatma çizgileri vardı. Evans'ın amiri, DCI Brian Greene adında iri bir adam, onun solunda oturuyordu. Yanlarında iki polis daha vardı.

Ollie, DI Evans konuşurken izlemek için odaya geldi. Michael'ın ölümünün Danni Taylor, Nathan Scott ve Fiona Redbridge cinayetleriyle bağlantılı olduğuna inandıklarını doğruladı. Kameralar parladı ve muhabirler araya girmeye çalıştı. Evans ve Greene ortalık sakinleşene kadar onları kayıtsızca izlediler.

DI Evans, "Aradığımız adamla yakın teması olan bir tanışımız var," dedi. Şimdi size bu önemli tanışın yardımıyla oluşturulan bir fotoğrafı göstereceğim. Bu adamı tanıyan varsa, burada gösterilen numaradan bizi aramasını rica ediyorum. Ona yaklaşmayın. Onun son derece tehlikeli olduğuna inanıyoruz.

Fotoğraf ekranı dolduruyordu. Yirmili yaşlarının sonunda ya da otuzlu yaşlarının başında, beyaz tenli, kısa, kum rengi saçlı, dar mavi gözlü ve ince dudaklı görünüyordu. Gözlerini bize dikmiş, insanların onu tanıması için meydan okuyordu. Ollie'nin nefesi kesilirken yanımdaki Megan da hıçkırıklarını bastırdı.

Televizyonu işaret etti. 'Bu o. Baba, bu o.'

Ne demek istediğini anladım. "Aman Tanrım. Haklısın. Telefonumu bulmak için çabaladım ve titreyen parmaklarımla ekrandaki numarayı tuşladım.

"Neden bahsediyorsun sen? Megan sordu.

Ben diğer uçta birinin telefonu açmasını beklerken Ollie cevap verdi.

'Bu babamın kurtardığı adam. Nehirden çıkardığı adam.'

Bölüm 31

Imogen basın toplantısından çıktığında Emma'nın kendisini beklediğini gördü. Emma'nın yüzünde sert bir ifade vardı ve Imogen onunla göz göze geldiğinde, genç kadın titreyen elini dudaklarına götürdü, sanki kelimelerin kaçmasını engellemeye çalışıyordu.

"Alan. O gitti."

Imogen elini göğsüne koydu, kalbi avucunun altında çırpınıyordu. Bunun olacağını biliyordu, hastanedeki doktorlar tarafından hazırlanmıştı. Ama hâlâ bir mucize ihtimali, bir umut ışığı vardı.

O iplik şimdi kopmuştu.

"Oh," dediğini duydu.

Hastaneden yeni geldim. Karen Lamb otopsiyi gerçekleştirecek. Ben ayrıldığımda başlamak üzereydi. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı. "Cesedi hâlâ sıcaktı ve şimdi o kadın... o kadın..."

Imogen kollarını Emma'ya doladı. Emma önce sert davrandı ama kısa süre sonra kucaklanmaya izin vererek rahatladı. Imogen, Alan Hatton hastalanıncaya kadar Emma'nın ona ne kadar değer verdiğini fark etmemişti. O zamandan beri iyi arkadaş olduklarını, iş dışında da birlikte takıldıklarını öğrenmişti. Imogen bunu nasıl bilmiyordu?

Emma'nın kucağından ayrılmasına izin verdi.

"Karen raporunun ne zaman hazır olacağını söyledi mi?"

Emma'nın cevabı zayıftı. "Bugün daha sonra. I . . . Imogen, ne yapacağımı bilmiyorum. Arkadaşların hepsi bara gitmekten, bir çeşit cenaze töreni yapmaktan bahsediyorlar. Bu hiç ..."

"Eve git, Emma. Günün geri kalanında izin al."

'Ama soruşturma. Alan Engerek'i yakalamaya çalışmaktan vazgeçmemizi istemezdi.

"Durmayacağız. Ama dinlenmen gerek. Eminim dün gece hiç uyumamışsındır, değil mi?"

Emma başını salladı. Imogen bir kez daha neredeyse hiç uyumadığından bahsetmedi. Kısmen Alan için endişelendiği için, ama çoğunlukla gözlerini her kapadığında Michael Stone'un gözünün olduğu delikten sürünerek çıkan sineği gördüğü için. Adrenalinle çalışıyordu.

'Eve git, erkek arkadaşını gör, dinlenmeye çalış. Karen'la konuştuktan sonra seni arayacağım, tamam mı?'

"Hayır.

"Pardon?"

"Eve gitmek istemiyorum. Burada kalmak, Alan'ı tanıyan diğer insanlarla birlikte olmak istiyorum. Ve işimi yapmak istiyorum. İnsanların bize ihtiyacı var, Imogen.'

Başını dik tutarak uzaklaştı.

Imogen doğruca hastaneye gitti. Karen henüz bitirmemişti, bu yüzden Imogen Annette'i görmek için aradı. Başka bir kederli kadın, yine de her şeyden çok şok olmuş, travma sonrası bir durumda görünüyordu.

Imogen bir süre onunla oturdu ve ona başka bir şey hatırlayıp hatırlamadığını, Engerek'i bulmalarına yardımcı olabilecek herhangi bir şey olup olmadığını sordu. Yanılmadığını bir kez daha kontrol etmek için Annette'e Adrian'ın başka fotoğraflarını gösterdi. Çizimdeki adam, Adrian'ın bazı özelliklerini paylaşmasına rağmen, açıkça farklı biriydi. Ve Adrian Morrow hâlâ ortaya çıkmamıştı. Kimse ondan haber almamıştı; kimse onu görmemişti. Imogen onun bu işin içinde olduğuna inanıyordu ama nasıl olduğunu tam olarak çözemiyordu.

Annette uykuya daldı ve Imogen morga doğru yola çıktı. Karen Lamb'i ofisinde buldu. Patolog bir eliyle bilgisayarını tıkırdatıyor, diğer eliyle de biftikli sandviçe benzeyen bir şey yiyordu. Oda et kokuyordu ve Imogen, ilk kez olmamakla birlikte, günlerini ceset keserek geçirirse bunun onu kesinlikle vejetaryen yapacağını düşündü.

Imogen, "Alan Hatton'ın muayenesini bitirdin mi?" diye sordu.

Karen gülümsedi. "Sadece. Hâlâ laboratuvara gönderdiğim bazı sonuçları bekliyorum, bu da biraz zaman alacak-'

"Onu neyin öldürdüğünü biliyor musun?"

"Oh, evet.

Parmakları klavyenin üzerinde titriyordu.

"Ve?

"*Amanita phalloides*.

"Hangisi?

"Bu. Karen bilgisayarının ekranını Imogen'in görebileceği şekilde çevirdi. Bir Wikipedia sayfası açıldı. *Amanita phalloides*. Ölüm şapkası.

Imogen inanamıyordu. "Zehirli mantar mı yedi?

"Zehirli mantarların en yaygın olanı, evet. Shropshire civarındaki ormanlarda yetişirler. Yenilebilir mantarlarla çok kolay karıştırılırlar. Bay Hatton bir toplayıcı mıydı?

"Bundan bahsettiğini hiç duymadım.

Karen başını salladı. "Onu öldüren şey kesinlikle buydu. Karaciğerini ve böbreklerini kapatmış. Ve midesinde hala mantar kalıntıları vardı, dün yediği diğer her şeyle birlikte - çok fazla olduğundan değil. Görünüşe göre kahvaltıda birkaç dilim kızarmış ekmek ve biraz makarna yemiş.

Imogen soğudu.

"Makarna salatası.

'Evet, muhtemelen, zor olsa da-'

'Hayır, makarna salatası yediğini biliyorum. O benimdi.'

Karen başını eğdi ve Imogen'i eğlenen gözlerle inceledi. "Hiç yedin mi?

"Hayır, ona ben verdim. İki gün önce istasyonda neler olduğunu anlattı.

'Tamam. İçinde bulunduğu kabı bulup analiz ettirmemiz gerekiyor,' dedi Karen.

Imogen yarı kendi kendine, "İş yerindeki ortak buzdolabındaydı," dedi.

"Ooh," dedi Karen, gözleri parlayarak. 'Belki de işyerinde bir katil vardır.

İstasyon.' Öne doğru eğildi. "Ve sen onların hedefiydin.

Imogen'in bacakları güçsüzleşmişti. Geçen sabahki hissini hatırladı - dairesinde birinin olduğundan emindi. Bu fikri reddetmişti. Ama birinin evine girip salatayı zehirlemiş olması mümkün olabilir miydi? Bu, birinin bunu istasyonda yapmış olması fikrinden daha olası görünüyordu.

Imogen, "Gitmem gerekiyor," dedi.

Karen üzerinde çalıştığı raporu göstererek, "Şanslı bir kaçış yapmışsın gibi görünüyor," dedi. "Neredeyse vücudunuz üzerinde çalışacaktım.

Imogen odayı terk etti, yorgunluk ve şok birleşerek onu sersemletti.

Karen'ın ses görünüyordu için gel itibaren uzak

uzakta.'Başka bir zaman, Dedektif.'

Şanslı bir kaçış. Mutfakta Alan'la karşılaşmasaydı, ölmüş olacaktı.

Ve o hala hayatta olurdu.

Bölüm 32

Shrewsbury polis karakolunun resepsiyonunda oturuyordum. Ollie, Megan'la birlikte evdeydi. Ona isterse bu gece boş odada kalabileceğini söylemiştim. Ollie'nin bunu tekrar birlikte olacağımıza dair bir işaret olarak yorumlamayacağını umuyordum. Ama şu anda aklımda başka şeyler vardı.

Bir seri katili boğulmaktan mı kurtarmıştım? Bunun Michael'ın ölümünden sorumlu olduğum anlamına geldiğini düşünecek kadar aptal değildim. Yani, sudan çıkardığım adamın Engerek olduğunu nereden bilebilirdim ki? Ama bana sırtışını ve onu çıkardıktan sonra söylediği sözleri hatırlayınca ürperdim. *Sen iyi bir adamsın.* Bu ne anlama geliyordu?

İstasyonda tuhaf, durgun bir hava vardı. Sarı saçlarını at kuyruğu yapmış genç bir kadın dışarı çıktı. Ağlıyormuş gibi kırmızı gözleri vardı. 'Ben Hofland? Beni takip eder misiniz lütfen?'

Beni bir görüşme odasına götürdü ve oturttu. "Dedektif Müfettiş Evans birazdan gelecek.

Bacaklarım masanın altında huzursuzca sallanırken bekledim. Kapı açıldı ve ilk gördüğüm şey o kızıl saç yele oldu. İçgüdüsel olarak ayağa kalktım, elini sıkmaya hazırdım. Bir gece önce onunla ilgili gördüğüm rüyayı hatırladım; solgun vücudunu ortaya çıkarmak için elbisesini nasıl yukarı çektiğini. Onu ilk kez rüyamda görmüyordum, değil mi? İlki çok iğrençti. Ve o kadar gerçektir ki. Sanki kafamın içini görebiliyormuş gibi utandım.

Uzattığım elimi tuttu. Elimi sıkıca tutuyordu ama onunla ilk tanıştığım andan beri tavırları değişmişti. Az önce kötü bir haber almış birinin havası vardı, etrafını bir keder halesi sarmıştı. Gözlerinin altında koyu lekeler vardı ve teni o kadar solgundu ki neredeyse yarı saydamdı. Kollarımı ona dolamak, onu rahatlatmak için bir dürtü duydum ama bu dürtüyü hemen geri ittim.

Oturmam için eliyle işaret etti. 'İsminizi tanıdığımı sanmıştım. Görünüşe göre ilginç bir ay geçiriyorsun. Sesi düzdü.

"Öyle de denebilir.

Kollarını kavuşturarak arkasına yaslandı. "Ne kadar zamandır Ironbridge'de yaşıyorsunuz?

'Orada büyüdüm ama on sekiz yaşındayken Londra'ya taşındım. Karımdan ayrıldıktan sonra geri döndüm.

"Özür dilerim.

"Oh, sorun değil, biz ... Ne söyleyeceğimi bilemediğim için sözümü yarıda kestim.

"Londra'yı terk edip buraya gelmek zorunda kaldığın için üzgünüm demek istedim. Televizyonda gördüğüm fotoğrafın bir kopyasını çıkardı.

"Bu adamı tanıdığınıza inandığınızı söylüyorsunuz.

Onu tanımıyorum. Çarşamba öğleden sonra onu Ironbridge'deki nehirden çıkardım. Kendini boğmaya çalışıyordu. Olanları anlattım.

Kalemi sayfanın üzerinde dondu kaldı. "Bana bunların hiçbiri söylenmedi. O olduğundan kesinlikle emin misiniz?"

"Eminim. Bunun doğru bir benzerlik olduğunu varsayarsak, bu kesinlikle o." "O sırada bunu rapor ettiniz mi? Polis ya da ambulans geldi mi? Şimdi öne doğru eğilmişti, kolları yukarı kalkıktı, kalemi onun pedi.

Hayır. Öyle bir şey değil. Dediğim gibi, onu nehirden çıkarır çıkarmaz kaçtı. Rapor etmeyi düşünmedim ve ambulansa da ihtiyacımız olmadı. Yani, o iyiydi. İyileştikten sonra ben de iyiydim. Bu doğrudu, ancak o gecenin ilerleyen saatlerinde hastalanmıştım, vücudum yuttuğum pis sudan kendini arındırıyordu.

Ayağa kalktı. Üzüntü, kararlılıkla bir kenara itilmişti. "Beni oraya götür.

"Pardon?

Ironbridge'e. Bu olayın nerede olduğunu görmek istiyorum.'

Bölüm 33

Severn nehri altlarında sakindi. Imogen, Ben Hofland'ın aşağıya bakarken nasıl titrediğini fark etti. Bir otobüs az önce birkaç düzine tarih meraklısını otoparka bırakmıştı ve işte gelmişlerdi, telefonlarını havaya kaldırmış köprünün üzerinde geziniyorlardı. O kadar gürültülüydü ki Ben sağ taraftaki kayalık çıkıntıyı işaret ettiğinde Imogen onu zar zor duyabildi. Turistlerden biri ona arkadan çarpıp tökezlemesine neden olunca daha da yaklaştı.

Çabucak kendini kurtardı. "Özür dilerim. Derin bir nefes aldı, adamın ona nasıl baktığının farkındaydı.

"Bir ... vardı. Ağzını kapattı, gözleri başka yöne kaydı. "Ne?

"Önemli bir şey değil.

Kadın bekledi ama adam başka bir şey söylemedi, onun yerine hızlıca gülümsedi. Bu hoş bir gülümsemeydi, onu bir an için durumdan uzaklaştıran ve onu değerlendirmesine yol açan bir gülümsemeydi. Biraz fazla zayıftı, göz çevresi yorgundu ama dağınık sakalı ve kesilmesi gereken saçları hoşuna gitmişti. Kolları da güzeldi.

Bu düşünceye hemen bir kapı çarptı. O da yorgundu, fiziksel ve duygusal olarak tükenmişti. Düşüncelerinin her zamankinden daha net olması gereken bir zamanda doğru düzgün düşünemiyordu.

O anda, bir adli tıp ekibi dairesini tarıyor, davetsiz bir misafirin, buzdolabındaki salataya ölüm mantarı ekleyerek zehirleyen kişinin izlerini arıyordu. Tupperware kabını bulaşık makinesinde bulmuşlar ve onu da laboratuara götürmüşlerdi. Alan hepsini yemişti. Daha sonra, adli tıp ekibi işini bitirdikten sonra, birileri gelip yeni kilitler takacak, kameralar ve son teknoloji ürünü bir hırsız alarmı kuracaktı.

Alan'ın öldürölmesine yol açmamış olsa bile, evinde birinin olduğu düşünçesi bile Imogen'in midesini bulandırıyordu. Şanslı kaçışından dolayı kendini mutlu hissedemiyordu. Genç bir adam, sevdiği ve saygı duyduğu biri gitmişti. Ve birkaç meslektaşının sanki bu onun suçuymuş gibi kendisine baktığını fark ettiğinden emindi.

Viper'ın işi olabilir mi?

Şu anda, başka biri olabileceğine inanmakta zorlanıyordu. Başka kim onun ölmesini istiyordu? Kevin Moss olamazdı. Ve kontrol etmişti: Michael'ın cesedini bulduğu evin yakınındaki Hopton Wood'da ölüm şapkası mantarları yaygındı.

Engerek'in öldürme yöntemine de uyuyordu, değil mi? Başka bir tür zehir, ama dayanılmaz acı ve ıstıraba neden olan bir zehir.

"Sana patikadan göstermek daha kolay olacak," dedi Ben, onu günümüze geri getirdi ve köprüden geçirip beton basamaklardan aşağıya indirdi. Kısa bir süre sonra, tam olarak neler olduğunu anlatmaya başlamıştı: ilk düşüşü, kurtarılışı ve sonrasını.

"Üç tuhaf şey vardı," dedi Ben. "En büyüğü, ben onu dışarı çıkardıktan sonra ağaçların arasına kaçtı, şuraya. Eliyle işaret etti.

"Peşinden giden oldu mu?

'Hayır. Diğerleri onu takip etmekten çok bana yardım etmekle ilgileniyor gibiydi. Onu ormana kadar kovalamak şöyle dursun, zar zor hareket edebiliyordum.

Koyu yeşil suyu inceledi. Oraya atlamak istemezdi. "Kendi güvenliğiniz için endişelenmediniz mi?

'Ben güçlü bir yüzücüyüm. Okuldayken yüzme yarışlarına katılırdım. Hayat kurtarma dersleri aldım.

Başını salladı.

"Dürüst olmak gerekirse, durup düşünmedim. Kollarını ovuşturdu. "Şimdi keşke boğulmasına izin verseydim diyorum.

Imogen, 'Katilin o olduğundan emin değiliz,' diye hatırlattı. Onu.

"Diğer tuhaf şeyleri henüz anlatmadım. Bir tanesi sadece küçük bir Ama onu bankaya götürmeye çalışırken bana sırttı. Sanki hepsi bir şaka ya da oyundu. Sonra onu çekip çıkardığımda ve kayalıklarda bitkin bir halde yatarken bana iyi bir adam olduğumu söyledi.

"Bana tam olarak ne dediğini söyle.

"Sen iyi bir adamsın." Hepsi bu kadardı. Her şey ona bir oyunmuş gibi geliyordu. Ya da bir test. Bunu kasten yaptı, iyi olacağını bilerek atladi. Onu kurtarıp kurtarmayacağımı, "iyi bir adam" olup olmadığımı ya da orada durup kendi güvenliğimi riske atmayı reddedip reddetmeyeceğimi görmek istiyordu.

Ani bir baş dönmesi Imogen'in bacaklarını güçsüzleştirdi. Oturmak zorunda kaldı, alçak korkuluklara tünedi. O bodrumda gördükleri gözünün önüne geldi. Michael, gözü kayıp, sinek yuvasından sürünerek çıkıyor.

"İyi misin? Ben endişeyle ona baktı.

"Ben iyiyim. Kahvaltıyı atlادم, hepsi bu. Kalbi yine o sıçrayan şeyi yapıyordu.

Ben onun yanına çömeldi. Elini çekmeden önce omzuna yaklaştırdı. "Yiyecek bir şeyler ister misin? Şurada birkaç kafe var.

Gözlerini kırıştırarak Stone'un kâbus gibi görüntüsünü silkeledi ve doğru düşünmeye çalıştı. Ben hâlâ çömelmişti ve ondan gelen sıcaklığı hissedebiliyor, neredeyse görebiliyordu, vücudunu çevreleyen kırmızı bir ışıltı. Tekrar gözlerini kırıştırdı, gözlerini ovuşturdu.

"Hayır," dedi, çok sert bir şekilde. "Benim için endişelenmeyi bırak. Kendini parmaklıklardan aşağı itti. Önünde ışık parıltıları dans ediyordu ama kırmızı ışıltı gitmişti. 'Söylediğin şeye geri dönelim. Bu kadar yüksekte atlamak onun açısından son derece riskli görünüyor. Yani, ne kadar yüksek?"

Ayağa kalktı. "Elli beş fit.

Kadın bir kaşını kaldırdı.

"Bütün bu şeyleri okulda bize öğretiyorlar. Dikkati suya döndüğünde tüm neşe izleri kayboldu. "Bence hayatta kalacağından emin olmalı. Muhtemelen benim gibi güçlü bir yüzücüdür. Düşündükçe boğulma numarası yaptığına daha çok ikna oluyorum. Ama neden, Dedektif? Neden ben?"

"Sanırım biraz paranoyaklaşıyorsunuz, Bay Hofland. Sanki sokulmuş gibi yüzünü buruşturdu.

"Paranoyak mı?"

"Evet. Peşinden atlamamanızı özellikle istediğini düşündüren nedir? Etrafta başka insanlar da vardı. Onlardan biri de atlayabilirdi."

Ama yapmadılar. Herkes benden bunu yapmamı bekliyordu. Eskiden güçlü bir yüzücü olduğumu söylediğimi hatırlıyor musun? Yerel bir şampiyondum. Buradaki herkes bunu biliyor. Sudan çıkardığım adam

O da biliyordu. Yani, yüzme günlerimi hatırlamak için çok genç ama herhangi biri ona söyleyebilirdi.

Bunu düşündü. "Tam o anda oradan geçeceğinizi nereden bilebilirdi ki?

"Hiçbir fikrim yok.

"Seni takip eden birini gördün mü?

"Hayır. Buraya geldiğimizde çoktan köprüde olduğuna eminim.

'Twitter ya da Facebook'u güncellemediniz mi? *Yürüyüşe çıkıyorum nehir.*'

"Hayır, Twitter'da değilim ve Facebook'u da neredeyse hiç kullanmıyorum.

Derin düşüncelere daldığı için onun cevabını zar zor duydu. Engerek kurbanlarını böyle mi seçiyordu? Kendini zor ya da tehlikeli bir duruma sokuyor ve ona kimin yardım edeceğini mi bekliyordu? İlk üç kurbanın herhangi bir kahramanlık yapıp yapmadığını ya da yabancılara yardım edip etmediğini öğrenmesi gerekiyordu. İyi Samiriyeli'yi oynayarak kendilerini ateş hattına mı atmışlardı?

Sıradaki Ben Hofland mıydı?

Onu izliyor, konuşmasını bekliyordu.

"Merkeze geri dönüp birkaç soruya daha cevap verebilir misiniz?" diye sordu.

Yüzünü buruşturdu. 'Biraz bekleyebilir mi? Uğraşmam gereken bir karım var. Ayrı yaşadığım karım. Michael'la ilgili bir durumu var.'

"Michael Stone? Bu garipti. "Büyük hayranınızdı, değil mi? Anlayışsızlık yüzünde belirdi. "Hayran mı? Hayır. Sana söylemedim mi?

Onunla bir şeyler yaşıyordu. Onun kız arkadaşıydı.'

Imogen ona baktı. Ama bir şey söyleyemeden -*Ne oluyor lan?* mesela- telefonu çaldı. Emma.

"Greene seni istasyona geri istiyor.

Imogen telefonu kapattı ve Ben'i inceledi. Viper'la, sahnelenen intihar girişimi, karısı ve Michael aracılığıyla bağlantısı vardı. Sadece bu da değil, aynı zamanda erkek arkadaşını öldüren bir kadınla yan yana yaşıyordu.

Kendini Ben'e farklı bir gözle bakarken buldu.

bitti.

Telefonundan Adrian'ın fotoğrafını çıkardı. 'Tanıdın mı Bu adam mı?'

Evet, bu Adrian. Ev sahibimin tuhaf asistanı. Neden? Onun bununla ne ilgisi var?'

Ben Hofland ile başka bir bağlantı. Ona garip bir bakış atıyor olmalıydı çünkü bakışlarının altında rahatsız olmuş bir şekilde kıpırdandı.

Kafasında bilgi kırıntıları uçuşuyor ama hiçbirisi birbirine bağlanmıyordu. 'Seninle çok yakında tekrar konuşmam gerekecek. Karınız ve oğlunuzla da.

I

"Buradan eve yürüyebileceğinizi varsayalım.

Onun cevabını beklemeden koşarak arabasına geri döndü.

Imogen ve Emma olay odasına doğru ilerlerken birbirlerine ayak uydurdular. Emma cesur davranıyordu.

"Tanıkla işler nasıl gitti? Emma sordu.

Imogen, Ben'in ona anlattıklarını tekrarladı. "Ve şunu dinle, karısı Michael Stone'la yatıyormuş. Birkaç memurun onu izlemesini istiyorum.

"Neden?

Çünkü bununla bir bağlantısı var. Tam olarak nasıl olduğunu bilmiyorum. Annette'in bize tarif ettiği adama benzemiyor, bu yüzden Ben Hofland'ın Engerek olduğunu ya da Michael Stone'u öldüren adamı nehirden çıkardığı konusunda yalan söylediğini söylemiyorum. Ama bir şekilde bu işe bulaşmış.

Emma'nın tüm dikkatinin kendisinde olduğundan emin olmak için yürümeyi bıraktı. 'Engerek'in Michael Stone'u öldürdüğünü ve Annette Lawrence'ı öldürmeye teşebbüs ettiğini düşündük çünkü onu soruşturuyorlardı. Ama ya gerçek sebep ya da tek sebep bu değilse?

Emma'nın verecek cevabı yoktu.

'Katilin çuvalladığına, Annette'in hayatta kalacağını bilmediğine inanmak zorundayız. Eğer Annette ölmüş olsaydı, onun eşkalini bilemeyecektik ve Ben Hofland'ın onu nehirden çıkardığını da bilemeyecektik. Bu dramatik kurtarmanın tanıklarını bulmalı ve fotoğraftaki adama benzediğini teyit etmeliyiz. Ve Ben Hofland'ın geçmişinin tam olarak araştırılmasını istiyorum.

"Onu bana bırak," dedi Emma.

DCI Greene'in ekibin geri kalanıyla birlikte beklediği olay odasına ulaştılar. Onlardan geriye ne kaldıysa. Alan Hatton'ın her zaman durduğu yer bariz bir şekilde boştu. Imogen içeri girdiğinde tüm başlar döndü. Çatık kaşlı yüzler.

Greene odanın ön tarafında Imogen'in yerini almıştı. Imogen onun yanında durdu ve onu kenara itme dürtüsüne direndi. Onun soruşturmanın merkezindeki yerini almasına izin vermeyecekti.

Greene'in arkasındaki duvara, ünlü olmayan kurbanların resimlerinin yanına uyumsuz bir şekilde Michael Stone'un tanıtım fotoğrafı eklenmişti. Medyanın bugünkü haberlerine bakılırsa, Stone'un ölümü diğerlerini önemsiz hale getirmişti, sanki ünlü birinin hayatı sıradan bir sivilden çok daha değerliymiş gibi. Imogen, -Tanrı korusun- Viper gelecekte yirmi kişiyi öldürmeye devam etse bile, Stone'un adının her zaman kurbanlar listesinin başında yer alacağını biliyordu. Tabii o kurbanlardan biri daha ünlü değilse.

Greene, "Emma, Stone'un cesedinin bulunduğu evin kaynağını araştırıyordu," dedi. Konuşması için eliyle işaret etti.

"Ev Eileen Rowland'a ait," dedi Emma. "Ev uzun zamandır ona ait - Tapu Kayıtlarına göre 1966'dan beri.

"Elli yıl," dedi Greene ve Imogen onu matematikten anladığı için tebrik etmek istedi.

"Bayan Rowland şimdi nerede?" diye sordu.

"Kimse bilmiyor," diye yanıtladı Emma. "Onun için bir ölüm belgesi yok. Devletten aldığı emekli maaşı hala banka hesabına yatırılıyor. Herhangi bir para çekme işlemi yapıp yapılmadığını kontrol edebilmek için hesabına erişim izni bekliyoruz. Ama kamu hizmeti şirketleriyle konuştum - gaz ve elektrik faturaları otomatik ödemeye ödeniyor.

Imogen, "O Birinci Kurban," dedi ve herkes ona baktı. "Bahse girerim. Onu öldürdü ve evi ele geçirdi.

"Oğlu olabilir mi? Ya da torunu?" diye sordu ekibin bir başka üyesi.

"Hiç çocuğu yok," dedi Emma. "Hiç evlenmemiş. Görünüşe göre hayatı boyunca yalnız yaşamış. Ailesinin diğer üyelerini bulmaya çalışıyoruz, ancak söyleyebileceğimiz kadarıyla münzevi bir yaşam sürmüş. Konuşabileceğimiz bir komşusu da yok. En yakın ev bir mil ötede.

Imogen, DCI Greene'in kendisine bakışını görmezden gelerek, neredeyse kendi kendine, 'Bir seri katilin üslenmesi için mükemmel bir yer,' dedi.

"Her neyse," diye devam etti Emma. "Şimdi evi gözden geçiriyoruz. DNA'sı orada olmalı.

Bu sadece DNA'sı dosyada olsaydı işe yarardı.

"Eileen Rowland'ın tıbbi kayıtları da yakında elimizde olur.

Imogen, 'Bahçeyi de kazmalıyız,' dedi. "Eminim onu bulacağız.

Greene başını salladı. 'Bunu adli tıp bittikten sonra konuşalım. Her yeri didik didik ediyorlar. DNA, parmak izleri, lastik izleri, ayak izleri. . . . orada bize onun kim olduğunu söyleyecek bir şey olmalı. Bu arada, senin evinde işleri bitti, Imogen.'

Brifing biter bitmez Greene onu kenara çekti.

"Yorgun görünüyorsun, Imogen. Gergin. Belki de tüm bu olanlardan sonra birkaç gün izin almalısın.

Emma'nın daha önce benzer bir öneriye verdiği tepkiyi hatırladı.

'Bunu yapmama gerek yok efendim. Takip ettiğim yeni bir soruşturma hattı var ve herhangi bir ivme kaybetmeyi göze alamam.

"Oh?

Ona Ben Hofland ve karısından bahsetti ama dikkati yarı yolda dağıldı.

"Hmm. Eminim yakında erkeğimizi bulacağız'. Soğukkanlı bir şekilde gülümsedi. "Adli tıpa güveniyoruz.

"Dairemde bir şey buldular mı?

Ben de size söylemek üzereydim. Mutfağınızdaki tezgahta ölüm kapaklarının izlerini bulduklarına inanıyorlar. Görünüşe göre oraya eklenmişler ve bunu kim yaptıysa birkaç küçük parça düşürmüş.

"Zorla girildiğine dair bir iz buldular mı?

"Görünüşe göre hayır. Son zamanlarda anahtarlarınızı gözetimsiz bir yerde bıraktınız mı?

Bunu düşündü. "Yapmadığıma eminim.

"Hmm. Adam kaşlarını çattı ve kadın onun ne kadar yorgun göründüğünü fark etti. Bütün bunlar onu da yoruyordu. 'Bilirsin, polis olarak geçirdiğim onca yıl boyunca hiç böyle bir şey olmadı. Seri katil yok. Hiçbir adamım ya da kadınım öldürülmedi. Bazen Londra'dan yanında zehir getirip getirmediğini merak ediyorum. Mecazi anlamda yani.'

Ağzı açık bir şekilde ona baktı.

Bir el salladı. 'Evine git, rahatla, kedini okşa, rahatlamak için ne yapıyorsan onu yap. Yarın seni burada tekrar göreceğim, umarım yenilenmiş ve buraya geldiğinde beklediğimiz parlaklığın bir kısmını bize göstermeye hazır olursun.

Adam arkasını döndü ve kadının dilini ısırmasına, geri çekilirken bir şeyler bağırma dürtüsüyle savaştığına izin verdi.

Birisi onu öldürmeye çalışmıştı. Başaramamışlardı ama onun yerine morgda genç bir adam yatıyordu ve belki de Greene haklıydı. Önce Kevin Moss, şimdi de

Alan Hatton. Etrafındaki insanlar yaralandı. Ya da öldüler.

Kendinden nefret eden bir dalga onu silip süpürmekle tehdit ediyordu - ama bu dalga ona çarptığında bile geri itmeyi, nefreti alıp dışa doğru çevirmeyi başardı. Bunu yapan Engerek'ti; birden bundan emin oldu. O yine öldürmüştü. Ve ne yapması gerektiğini biliyordu: içinde yanan öfkeyi alıp kullanmak.

Onu yakalamak için kullan.

Cevabın, kafasındaki karmakarışık iplerin arasında bir yerde yattığından emindi. Mutlu yerler. Hatıra eşyaları. Ben Hofland ve son kurban arasındaki bağlantı. Neyi göremiyordu?

Kendi mutlu yerinin - Londra'da babasıyla keyifli öğleden sonraları geçirdiği oyun parkının - bu kadar uzakta olmamasını diledi. Oraya şimdi gidebilseydi, belki zihnini temizleyebilir ve cevabı bulabilirdi. Bu arada, mutluluk yerine öfkesi vardı.

Ve bu iş görür.

Bölüm 34

"Ollie, acele et. Annen treni kaçıracak."

Megan Londra'ya, eski dairemize dönüyordu. Ollie'ye yakın olmak istemesine rağmen Shropshire'da daha fazla takılamayacağına karar vermişti. Evde olmak istiyordu ve yapacak işleri olduğunda ısrar ediyordu. Polisle çoktan konuşmuştu ama onlara işe yarar bir şey söylediğini sanmıyordu.

"Orada ne yaptığını bilmiyorum," dedim. "Onu çeşitli ekranlarından ayırmak gittikçe zorlaşıyor."

"Yine de iyi bir çocuk," dedi. "Onu özleyeceğim. "Onu yakında Londra'ya getireceğim."

Ollie'yi beklerken kollarını bana doladı. Birbirimize sarıldık ve farklı hissettik. Cinsel bir heyecan yoktu. Acı da yoktu. Sanki bir felaketten kurtulan iki kişi gibiydik, enkazdan kurtulmuş, gülümseyerek ayrılıyorduk. Birlikte çok şey atlatmıştık ama artık yolumuza devam etme zamanıydı. Megan'ın Michael için uğraşması gereken kendi kederi vardı. Ollie'yi çok özleyeceğini de biliyordum. Velayeti paylaşmanın bir yolunu bulmamız gerekecekti. Belki okul tatillerinde onunla kalabilirdi. Bir yolunu bulurduk.

Megan'ı Telford'daki istasyona bıraktıktan sonra Ollie'yi alışverişe götürdüm. Onu Game'e götürerek ve yeni bir DS alarak şaşırttım. Daha sonra parkta Ollie okuldan birkaç çocuk gördü ve ben bir banktan izlerken onlara futbol maçında katıldı.

Imogen ile nehir kenarında yaptığım konuşmayı, yüzündeki şaşkın ifadeyi düşünmeden edemiyordum. Onunla konuşmam gerekiyordu, beni araması için mesaj bırakmıştım ama meşguldü. Zihnimde tekrarlayıp durdum, çözmeye çalıştım. Imogen bunun bir tesadüf olduğunu düşünüyor gibiydi, karımın sevgilisini öldüren adamı kurtarmıştım. Ama bu, ben onu öldürmeden önceydi.

Megan ve Michael'dan bahsetti. Kafam karışmış ve hasta hissediyordum. Bu işe nasıl bulaşmıştım? Neler oluyordu? Emin olduğum en olası açıklama, Michael'ın onu esir tuttuğu sırada Engerek'e benden bahsetmiş olmasıydı. Ya da belki Engerek Michael'ı takip ediyordu, Megan'la görüştüğünü biliyordu ve benim izimi sürmüştü. Ama neden?

Ollie futbol maçını bitirdi ve ben de en azından geçici olarak bu konuyu aklımdan çıkarabildim. Ollie bir konuda endişeli görünüyordu.

"Baba. ." diye başladı, neredeyse eve varmıştık.

"Evet?"

"Hiçbir şey.

Megan'la ilgili bir şey olduğunu düşündüm. Belli ki ona veda etmek, artık her şeyin bu olduğunu bilmek onun için zordu. Yeni hayatı. Konuşmasını istiyordum ama deneyimlerimden biliyordum ki eğer araştırırsam susacaktı.

"Bir şey var... Tekrar sessizliğe gömüldü.

"Ne oldu Ollie?" Elinde yeni DS kutusu vardı. "Diğer DS ile bir ilgisi var mı? Onu sana kimin gönderdiğini biliyor musun?"

Başını salladı ve tekrar 'Önemli değil' dedi.

Üstüne gitmedim.

Eve döndüğümde buzdolabından bir bira aldım ve e-postalarımı kontrol etmek için dizüstü bilgisayarımı oturma odasına götürdüm. İlk fark ettiğim Robert Friend'den gelmişti ve üzerinde 'Acil' yazıyordu.

Merhaba Ben. Kısa süre için özür dilerim ama diğer ana metin yazarım hasta ve yapılması gereken acil bir işim var (özet ekte). Yarın mesai bitimine kadar tamamlanması gerekiyor. Bu mümkün mü? Sana ekstra ödeme yapacağım. Teşekkürler, Robert.

Dosyaya göz gezdirdim. Zor olacaktı ama kesinlikle yapılabilirdi. Cevap verdim ve seve seve yapabileceğimi söyledim ve o da hemen cevap verdi. Sen bir hayat kurtarıcısın!

Gelen kutumdaki bir sonraki e-postanın başlığı Tebrikler, kazandınız!

Tam çöp kutusuna atmak üzereydim ki fark ettim ki Gönderenin adı, Global Insight, tanıdık geliyordu. E-postayı açtım.

"Aman Tanrım.

Şubat ya da Mart ayında Global Insight adlı bir pazar araştırma şirketi tarafından aranmış ve bir anket doldurmam istenmişti. Onlara defolup gitmelerini söyleyebilirdim, ancak zamanım ve zahmetim için 20 sterlin ve 1.000 sterlin daha kazanmak için bir çekilişe katılmamı teklif ediyorlardı. Zor durumdaydım, bu yüzden kabul ettim. Yirmi sterlin yirmi sterlindi. Anket tamamen kişisel tatmin ve etikle ilgiliydi ve mutluluğun doğası hakkında oldukça üst düzey sorular vardı. En çok nerede ve ne zaman mutlu olduğumu soran bir soruda takıldığımı hatırlıyorum. Uzun süre düşünmüş, Megan'la tanıştığım zamana dair cevapları atmıştım, çünkü o anılar ekşiydi ve sonunda gençlik yıllarımdan bir anıyı seçmişim.

İşlemi tamamlamam birkaç saatimi almıştı ve 20 sterlin ertesi gün banka hesabıma yatırılmıştı.

Şimdi, e-posta okundu:

Sayın Bay Hofland, ödül çekilişimizin kazananı olduğunuzu ve 1.000 £'un banka hesabınıza yatırıldığını bildirmekten mutluluk duyuyorum. Tebrikler!

Buna inanmamıştım. Kesinlikle bir tür dolandırıcılıktı? Ama banka hesabıma girdim - ve işte oradaydı. Bin pound, bu sabah yatırılmış.

Ekрана baktım. Bin pound çok büyük bir para değildi ama yine de çok sevindiriciydi. Ve daha önce hiç böyle bir şey kazanmamıştım.

İnanılmazdı. Bir ay önce en kötü noktadayken her şey tersine dönmüştü. Oğlum çok daha mutluydu, buraya yerleştiğimi hissediyordum, Megan'la ve ev satışıyla ilgili sorunlar çözülmüştü ve artık düzenli bir iş buluyordum. Leydi Şans bile bana gülümsüyordu.

Peki neden bu kadar huzursuz hissediyordum?

Sadece Michael ve nehirden çıkardığım adamlarla ilgili olanlar yüzünden değildi. Annemle de ilgiliydi. O bu kadar acı çekerken, ölüme bu kadar yakinken nasıl iyi bir talihin tadını çıkarabilirdim ki?

Ollie kapıda belirdi. Bir şey için heyecanlanmış görünüyordu. "Baba. .

!

"Selam Ollie.

"Bir şeye bakmanı istiyorum.

"Bana arabada anlatacağın şey bu muydu?

Başını iki yana salladı. "Hayır, bu başka bir şey. Elinde iPod'u vardı. Ona yanıma oturmasını işaret ettim. "Nedir bu?

"Nehirden çıkardığınız adamı tanıyor musunuz? Hani şu polisin aradığı?

"İstiyorum.

"Bu sabah uyandığımda onu daha önce gördüğümü düşündüm. Yani, nehir kenarındaki o günden önce. Hani bir rüyanın ortasında uyanırsınız ya, beyniniz size bir şey anlatmaya çalışır ya?

Başımı salladım. Bu hissi çok iyi biliyordum.

'Bu sabah benim de başıma geldi,' dedi. 'Gittiğimiz şu tuhaf müzeyi hatırlıyor musun? Kayıp Şeyler Müzesi? Rüyamda onu görüyordum ve biri beni izliyordu. Rüyayı hatırlayınca ürperdi.

"Devam et.

iPod'undaki fotoğraf albümünü açtı. Tıpkı iPhone gibi bir kamerası vardı. 'Sen müzeyi gezerken ben de sergilenen bazı şeylerin fotoğraflarını çektim. Onları Jack'e gönderip Shropshire'da ne kadar kötü şeyler olduğunu gösterecektim. Her neyse, şuna bak.'

Bana içinde pembe bir dildo olan cam bir dolabın fotoğrafını gösterdi. Ollie'nin bunu görmemesini ya da ne olduğunu bilmemesini umduğumu hatırlıyorum. Ne kadar safmışım. Şimdi ise resimdeki dildodan utanmayacak kadar heyecanlı görünüyordu.

Oldukça berbat bir fotoğraftı. Neredeyse tamamı yansımaydı. Ollie camda açıkça görünüyordu, iPod'unu tutuyordu.

Arkasında biri vardı.

"Arkamı döndüğümde beni izlediğini fark ettiğimi hatırlıyorum," dedi Ollie. Hemen odadan çıktı. Ama oydu baba. Kurtardığın adam.

iPod'u ondan aldım ve resmi inceledim. Yansıma karanlıktı, bu yüzden adamın yüzünü seçmek imkansızdı. Ama resmi incelerken, yirmili yaşlarının sonlarında bir adamın odalardan birine girdiğini ve hemen çıktığını gördüğümü hatırladım.

"Emin misin, Ollie? O olduğuna emin misin?"

"Yüzde yüz emin değilim. Ama onu daha önce gördüğümü biliyordum.
Bu o olmalı baba. Bu o olmalı.'

Bölüm 35

Imogen saat sekizde masasının başındaydı ve Tracey'nin kendisine gönderdiği raporu inceliyordu. Aylardır ilk iki kurban arasında bir bağlantı kurmaya çalışıyor, hareketlerinin kayıtlarını tarıyor, tanıdık listelerini çapraz kontrol ediyor, telefon ve internet kullanım kayıtlarını tarıyorlardı. Sonra Fiona da karışıma eklendi. Hâlâ bir şey yok.

Imogen, Tracey'den Danni, Nathan ve Fiona için bir zaman çizelgesi, bir tür saksı biyografisi oluşturmalarını istemişti. Michael Stone ya da hala hastanede olan ama iyileşmekte olan Annette Lawrence ile uğraşmamıştı.

Imogen gece boyunca Ben Hofland'ın bu işe nasıl dahil olduğunu anlamaya çalışmıştı. Sabıka kaydı yoktu ve nehirden kurtarma olayının tam da Ben'in söylediği gibi gerçekleştiğini tanıklarla teyit etmişlerdi. Suçlu olduğunu düşünmek için hiçbir neden yoktu ama bir şekilde bu işin içindeydi. Soru şuydu: Nasıl? Ve şu anda cevabı bilmiyordu.

Bir sonraki soru şuydu: Engerek Michael Stone'u neden öldürdü? Michael ve Annette'in kendisini ifşa edeceğinden korktuğu için mi? TV muhabirleri gerçeği ortaya çıkarmaya polisten daha mı yakındı?

Annette'le konuşması, Michael'la birlikte tam olarak neyi ortaya çıkardıklarını öğrenmesi gerekiyordu.

Bir diğer olasılık da - ki bu çok uçuk bir olasılıktı - Engerek'in Michael'ı Ben'in karısıyla ilişkisi olduğu için öldürmüş olmasıydı. Ama neden?

Telefonu çaldı.

Arayan Gareth Davies'ti, olay yeri yöneticisi. "Hopton Wood'daki eve gelmeniz gerekiyor," dedi biraz nefessiz kalarak. "Bir şey bulduk.

Imogen, Hopton Ormanı'ndaki kapının önüne park etti ve arabasından inerken sivrisinekleri kovaladı. Patikadan kulübeye doğru yürüdü. Ağaçların arasına sarı bir şerit gerilmişti.

Gareth elinde sigarasıyla küçük evin dışındaki gölgede bekliyordu.

"Ne buldun? Imogen sordu. "En iyisi sana göstereyim.

Onu evin içine doğru götürdü. Emlakçıların sitelerinde gördüğünüz bakımsız yerlerden birine benziyordu, kırk yıldır aynı çift tarafından kullanılan ve bunca zamandır yeniden dekore edilmeyen türden bir ev. Korkunç çiçekli duvar kağıtları, iğrenç yeşil halılar, duvarda çerçeveli Athena posterleri: bir çiçekten su fışkırtan bir palyaço, bir bebeği kucaklayan üstsüz bir adam, bir kuğunun uzanmış kanatlarının altında çıplak bir çift.

'Aman Tanrım. Bunların bazıları koleksiyon parçası olmalı,' dedi

Imogen. 'Seksenli yılların koleksiyoncuları için mi? Şuna bir bakın.

Gareth bir tabloyu işaret etti.

Gözyaşları yanaklarından süzülen genç bir çocuğun tanıdık resmi.

"Bunu hatırlıyorum," dedi. 'Eskiden gazetelerde bu resimle ilgili bir sürü şey çıkardı. Lanetli olduğunu, evinizi yakacağını söylüyorlardı.

'Buranın yanmamış olması çok yazık. Tüylerimi ürpertiyor. Burnunu kırıştırdı. "Leş gibi de kokuyor. Toz ve haşlanmış lahana. Mutfağın halini görmelisin.

Üst kata çıktılar. İki yatak odası ve küçük bir banyo vardı. Imogen başını içeri uzattı ve kireçle kaplanmış pis tuvaletten ve eski kirlerle çevrili porselen banyodan irkildi. Plastik aydınlatma armatürünü düzinelerce böcek cesedi doldurmuştu. Başka tarafa baktı.

Gareth odanın dışında duraklayarak, "Burası ana yatak odası," dedi. 'Ekibimden biri garip bir şey fark etti. Eve yukarıdan bakarsanız, bu köşede iki pencere olduğunu görürsünüz. Ama içeride sadece bir tane vardı.

Imogen bekledi.

"Arkasında gizli bir oda olan sahte bir duvar olduğu ortaya çıktı. Çatı katına çıkarsanız, bu gizli odaya açılan bir kapak var. Ama duvarı yıktığımız için kapaktan geçmemize gerek yok.

Imogen odaya girdi. Yatağın arkasında yarısı yıkılmış alçıpan bir duvar vardı. Diğer duvarlarda daha eski moda, pejmürde tablolar ve yatağın üzerinde asılı çerçeveli bir kanaviçe vardı. Kumaşın üzerine bir alıntı ya da aforizma işlenmişti: 'İyi Yaşama Sanatı ve İyi Ölme Sanatı Birdir'.

Bu Imogen'in omurgasında bir ürperti yarattı. "Peki ne buldun?" diye sordu.

Onun Eileen Rowland'ın cesedini bulduklarını söylemesini bekliyordu. Ya da Adrian'inkini, çünkü artık Engerek'in onu ortadan kaldırmış olması gerektiğine ikna olmuştu. Imogen dairesini ziyaret ettiğinde Adrian muhtemelen çoktan ölmüştü.

Dehşete kapılmaya hazırdı ama Gareth onu şaşırttı. "Bir uyuşturucu laboratuvarı.

Kaşlarını kaldırdı.

'Katilin sıvı morfini nereden aldığını bulmaya çalıştığınızı biliyorum. İşte cevabı. Tabletlerden elde ediyordu. Morfin sülfat hapları, tam olarak. Güçlü ağrı kesiciler. Eileen Rowland adına düzenlenmiş reçeteler bulduk.

Bir elini kaldırdı. "Bekle biraz. Bana morfinden biraz daha bahset. Nasıl çıkardı?"

"Oldukça kolay. Bağımlıların yaptığı bir şey. Tabletleri ezip toz haline getiriyorsunuz, bir tüpe koyuyorsunuz, su ekliyorsunuz ve süspansiyon oluşturunca kadar çalkalıyorsunuz. Bilim insanı olmayan Imogen şimdiden kendini kaybetmişti ama devam etmesine izin verdi. "Sonra süzersiniz. Sonunda tabletteki morfinin yaklaşık yüzde yetmişini sıvı halde enjeksiyona hazır hale getiriyorsunuz.

"Yani bunu yapabilmek için kimyager olmanıza gerek yok mu?"

Gareth güldü. "Hayır, çocuk oynucağı. Tüm ekipmanlara ulaşmak çok kolay ve talimatlar internette kolayca bulunabiliyor.

"Ekipmanın ne kadar süre önce kullanıldığını söyleyebilir misiniz?"

"Geçen hafta diyebilirim. Parmak izlerini aldık. Yani, bütün ev saç, ölü deri ve vücut sıvılarıyla dolu. Rüya gibi bir suç mahalli. Analiz için laboratuvara bir sürü örnek gönderdik bile. Birinci önceliğimiz, çok yakında elinizde olur. Ayrıca Ian, Eileen'in doktoruna ulaşmaya çalışıyor.

Imogen aşağı indi ve Ian'ı buldu. "Doktora ulaşabildin mi?" diye sordu.

Buna gerek yoktu. Tıbbi kayıtlarına erişmek için acil bir mahkeme emri almayı başardık. Doktoru ona ağrı kesici yazıyormuş.

Yıllarca, ara sıra. Güçlü ilaçlar: tramadol, fentanil, morfin sülfat.

"Hangi rahatsızlıklar için?"

"Adını siz koyun. Mide ağrıları, artrit. Birkaç yıl önce yanlış giden bir kalça ameliyatı geçirdi ve iyileşirken morfin verildi. Bir yıl önce de doktoru arayıp merdivenlerden düşerken kalçasını incittiğini ve acı içinde olduğunu söylemiş. Doktor morfin sülfat yazmış.

Imogen başını salladı. İki günden fazla üst üste parasetamol ya da ibuprofen alırsa kendini kötü hissedirdi. Daha gençken korkunç regl kramplarından muzdarip olmuş ve kodein almıştı ama bu onu o kadar kendinden geçirmişti ki bir daha asla dokunmamaya yemin etmişti. Yine de ağrı kesicilere bağımlı binlerce insan vardı. Bu konuda bir belgesel izlemişti. Üçkağıtçı doktorlar opioidleri şeker gibi dağıtıyordu.

"Eileen Rowland hakkında ağrı kesicilere olan sevgisi dışında ne biliyoruz?"

Ian not defterine baktı. "1948'de doğmuş, yani şu anda altmış sekiz yaşında. Burayı 1966 yılında satın almış. Anne ve babası ondan bir yıl önce bir araba kazasında ölmüş ve görünüşe göre ona bu evi satın alacak ve hiç çalışmak zorunda kalmayacak kadar para bırakmışlar. Hiçbir sosyal yardım talebinde bulunmamış, hiç evlenmemiş, çocuğu olmamış ve doktora gitmek dışında tamamen gözlerden uzak bir yaşam sürmüş gibi görünüyor.

"Reçeteleri kendisi mi aldı?"

"Evet. Birkaç farklı eczaneden; sanırım doktorunun ne kadar çok ağrı kesici verdiğini hiçbir eczacı fark etmesin diye. En çok kullandığı eczane Ludlow'daki büyük bir süpermarketti.

"Bir fotoğrafımız var mı?"

"Hayır. Bütün evde tek bir fotoğraf bile yok. Pasaportu ya da ehliyeti yoktu. Bu kadın tamamen haritanın dışında yaşıyor gibi görünüyor. İnanılmaz, değil mi? Bu çağda birinin bunu yapabilmesi. A bulut geçti üzerinde ve Güneş, döküm ve ev içinde Gölge. Imogen'in kollarındaki deri tüylerini diken diken etti.

"Biri onu tanıyor olmalı. Bakkaldan alışveriş yapmış olmalı. Kütüphaneyi mi kullanmış? Doktorla konuşup onu tam olarak tarif etmeliyiz.

"O zaten elimizde.

Başını salladı. "Gerçekten burada yalnız yaşıyormuş gibi mi görünüyor?"

Evet. Her yeri aradık. Burada başka birinin yaşadığına dair hiçbir iz yok. Tek uyumsuzluk tavan arasındaki bir kutu dolusu çizgi romandı.

Erkek çizgi romanları: *2000 AD*, savaş ve bilim kurgu şeyleri. Ama belki de bir yerden aldığı bir şeydir. Belki de bir hurdacıda buldu ve satabileceğini düşünerek satın aldı. Kim bilir? Umarım DNA sonuçları geldiğinde daha fazlasını öğreniriz.

Imogen'in telefonu çaldı. Arayan Ben Hofland'dı.

Ve söylediği şey onu arabasına koşturdu.

Bölüm 36

Eileen en sevdiği koltukta oturuyor, Homestead'den getirmemiz için ısrar ettiği o eski püskü şey, televizyonun sesi o kadar açık ki anında başım ağrıyor. Uzaktan kumandayı alıp sesi kısıyorum.

"Merhaba hayatım," diyor ama gözlerini televizyondan ayırmıyor. Gogglebox'ı yeni keşfetmiş ve kendine yeni bir bağımlılık edinmiş bir çocuk gibi.

Elimi tutup yanağına bastırıyor, çeviriyor ve avucumu öpüyor. Cildi ince, dudakları kuru ama gözleri her zaman olduğu gibi güzel ve zeki. Bilgeliği hala parlıyor.

"Tüm sevdiklerini getirdim," diyorum, göz atabilmesi için market poşetlerini açıyorum.

Jaffa kekleri ve Bakewell tartları ve biftek ve böbrek turtaları. Bir torba Granny Smiths ve bir şişe Gordon's cin. Gözleri poşetlerin üzerinde geziniyor. "Boş ver bunları. Haplarımı getirdin mi?"

"Eileen..."

Hayal kırıklığı ve üzüntü dolu bir feryat koparıyor, kalçasını tutuyor ve gözlerini sıkıca kapatıyor.

Parasetamolüm var. İbuprofen. Ya da eczaneden biraz Solpadeine alabilirim.

Sandalyenin koluna vuruyor. "Bunların hiçbiri işe yaramıyor. Ayağa kalkmaya çalışıyor ama acı içinde haykırıyor. Sanki ona tokat atmışım gibi gözleri sulanıyor, oysa ben sadece bunu düşünmüştüm. Ona bağışlamak, bu kadar zayıf, bu kadar acınası olmayı bırakmasını söylemek istiyorum.

Zayıf. Acınası. Kelimeler bir anıyı tetikliyor. Babamın annemin başında dikildiğini görüyorum, yumruğu havada, dudağında kan, gözlerinde dehşet ve teslimiyet. Küçük odanın köşesine sinmiş ağladığımı duyunca dönüp bakıyor. "Kapa çeneni! Sen zavallısın. Zayıf, omurgasız küçük bir pislisin. Kapa çeneni!"

Hayalimde, tavşanların derisini yüzmek için kullandığı bıçağı alıp yüzüne saplıyorum.

Ama o haklıydı. Ben zayıftım. O zamanlar. Acınacak haldeydim.

Eileen inlerken ona 'Bunları mutfağa götüreyim,' diyorum.

Mutfakta, alışveriş poşetlerini yere bıraktım ve başımı ellerimin arasına alarak tezgâha yaslandım. Gözlerim kapalı, dünya siyah ve kırmızı. Koyu kurumuş kan. Michael Stone'un yüzündeki delik. Kendimi bir şarkıyla sakinleştiriyorum, mırıldanıyorum, parmaklarımı tezgâha vuruyorum.

O sürtük muhabir. Neden ölmedi? Ölümcül bir doz olması gerekiyordu. Aptal aptal çocuk. Beklemeliydi, nefesi kesilene kadar kalmalıydı. Çiftlik evinde ışık yandığında kaçmamalıydım. Kendime kızarak yumruğumu tezgaha vurdum.

Çatal bıçak çekmecesinden bir çatal alıyorum ve kolumun alt tarafındaki daha yumuşak ete bastırarak batırıyorum. Acıdan bir şeyler öğren, odaklanmana yardımcı olsun. Kafamın içinde şu anda onları görüyorum: Polisler Homestead'in her yerinde çöreğin üzerindeki karıncalar gibi geziniyorlar. Gizli yerimi bulmuş olmalılar. Bu da ilacı buldukları anlamına geliyor. Henüz bulmamış olsalar bile, oraya geri dönmemin imkanı yok. Şimdi olmaz. Hiçbir zaman.

Bu bir rahatsızlık.

Telefonumu bulup Ollie'ye mesaj atmaya başladım. Artık eskisinden daha riskli hissediyorum. Nehirden beri, annesinin erkek arkadaşı bulunduğundan beri. Ama o evde neler olduğunu bilmem gerekiyor. Ve Ollie hala onun arkadaşı ve koruyucu meleği olduğumu düşünüyor.

Selam Ollie. Sadece kontrol ediyorum. Nasıl gidiyor?

Hemen cevap yok. Telefonu cebime koyuyorum. Kalbim hala çarpmaya devam ediyor, diğer odadan gelen inleme sesleri de buna yardımcı olmuyor. Salya sümük. Kapa çeneni, kadın. Kapa şu lanet çeneni.

Babam annemin suratına yumruk atıyor. Kapa çeneni, kadın.

Derin nefes al. Derin derin. Lanet olsun. Nefesler.

Alışverişi bir kenara bıraktım ve iş cine gelince tereddüt ettim. Belki faydası olur. Bir bardak alıp üç ölçü dolduruyorum ve aceleyle oturma odasına geri dönüyorum.

"Al, bunu iç.

Ayağa kalkmış, sopasıyla kendini tutuyor, titriyor, çabalamaktan bembeyaz olmuş. Kaç yaşında? Altmış sekiz mi? Tanrım, daha yaşlı görünüyor.

ondan daha fazla. Eski. Yıpranmış.

Sanki daha mutlu bir yere gitme vakti gelmiş gibi.

Düşünceden sıyrılıyorum, onu tutuyorum ve oturmasına yardım ediyorum. Yüzünü buruşturuyor, alnında ter damlaları oluşuyor.

"Acıyor," diyor, sesi sert bir fısıltıya dönüşüyor. "Haplarıma ihtiyacım var. "Ama hiç kalmadı.

'O zaman doktora geri dönmem gerekecek,' diyor. "Biraz daha al.

Ona doktora gidemeyeceğini nasıl söyleyebilirim? Bir daha asla ona ya da herhangi bir doktora gidemeyeceğini.

Tek söyleyebileceğim 'Yapamazsın'.

"Ona ihtiyacım var! Çıglık atıyor; tırnakları beynimi kazıyor.

Elimi boğazına koydum. Acısına son vermek ne kadar kolay olurdu.

Sıkıyorum.

Michael Stone, eğer doğru sayıyorsam, öldürdüğüm on beşinci insandı.

Üç tanesi benim şanslılarımı.

Diğer on iki tanesi sadece şanssızdı. Şanssızdılar çünkü babamı akıllarına getirdiler. Hayatlarının son birkaç saniyesinde babamdılar.

İlki on sekiz yaşımdayken oldu. Homestead yakınlarındaki ormanda kamp yaparken rastladım ona. Evsizdi, pisti, babamın üzerimize soluduğu o pis içkiden kokuyordu. Benden para istedi, bir onluk karşılığında bana sakso çekmeyi teklif etti. Gözlerinin içine baktım ve orada görebildim: başkalarına verdiği zararı, ruhundaki lekeleri. İlk kez o zaman öfkelen dim ve taşı kafatasına bir, iki, yirmi kez indirirken yüzünü, yalvaran yüzünü gördüm. Ve bu ruhumu yatıştırdı.

Ancak öldüğünde, bir düğmeye basar gibi babam olmaktan çıktı. Evden getirdiğim bir kürekle onu ormana gömdüğümde, aynı anda hem arındığımı hem de kirlendiğimi hissettim. Onun sesini duydum, annemin sesini. Sen de onun gibi kötüsün. Cehennemde birlikte dans edeceksiniz, siz ikiniz, baba ve oğul. Ne büyük bir hayal kırıklığı.

Bundan bir ya da iki ay sonra bir gece, gece karanlığında ailemi en son gördüğüm yere döndüm. Tabii ki işçiler çoktan gitmişti. Arazide artık bir site vardı. Beni aramaya mı gitmişlerdi? Ben kaybolduktan sonra ne kadar süre buralarda takılmışlardı? Babamın gittiğime memnun olduğunu hayal ettim, her ne kadar bu annemden başka köpek pisliği toplayacak ve karavanı fırçalayacak kimse olmayacağı anlamına gelse de. Öfkesini çıkarabileceği başka kimse yoktu. Başka çocukları oldu mu? Pek olası değil. Annesine bağırdığı şeylerden biri de buydu: ona daha fazla oğul verememesi. Sanki elindekine çok değer veriyormuş gibi.

Homestead'e içimde ulaşamadığım bir kaşıntıyla döndüm. Bana eziyet ediyordu. Kulak çınlaması gibi her zaman oradaydı - çoğu gün zar zor fark edilirken, diğer zamanlarda dayanılmaz oluyordu.

Bu kaşıntıyı kaşımanın tek bir yolu vardı.

Her zaman evsiz, serseri ve suçluydular. Kimsenin özlemeyeceği türden adamlar. Onları dövdüğümde, boğazlarını sıktığımda ya da bıçakladığımda, onların yüzünde onun yüzünü gördüm; merhamet dilenen ve merhamet görmeyen değişken bir maske.

Birkaç yıl sonra, internet erişimim olduğunda, annemle babama ne olduğunu öğrendim. Annem ben on yedi yaşındayken ölmüş. Kaza sonucu öldüğü yazıyordu. Başka ayrıntı bulamadım. Ama biliyordum. O piç onu öldürmüştü.

Ondan iki yıl sonra o da öldü. Ölene kadar içti.

Onu kendim öldürme şansımı kaçırmıştım ve ondan sonraki on iki ay boyunca Öfke'nin kırmızı pençesinde uzun süreler geçirdim. Onları zar zor hatırlıyorum, yaptıklarımın bilincinde değildim ama rüyalarımı hatırlıyorum. Annemin kan gölünde boğulduğu, kırmızı suda karanlık bir şekil olarak uzandığı rüyalar. Babam annemin başını tutuyordu ve ben onu kurtarmak için çaresizce onu itmeye çalışıyordum.

Hiç yapamadım.

Bir ya da iki saniye sonra Eileen'in boğazını sıkmaktan vazgeçiyorum. Ben sıkarken kaşları birbirine dolanmıştı ama onu bıraktığımda bunu bir okşama olarak kabul etmeyi seçtiğini gördüm. Bunu yapamazdım, bu şekilde olmazdı. Ama acı içinde ölmesine izin veremem. Benim için yaptığı onca şeyden sonra olmaz. Saçlarını okşuyorum, nemli alnını öpüyorum.

"Sana bir şey getireceğim," dedim. "Bana bırak, tamam mı?"
"Tamam. Gözlerini kapatıyor. "Ama acele et."

Bölüm 37

Müze toz kokuyordu. Ya da belki de bu koku, Imogen'e yarı komada, gözleri kapalı, uyuklamadan önce yarısını yediği bir kurabiyenin kırıntısı alt dudağına yapışmış gibi görünen masanın arkasındaki kadından geliyordu. Imogen yaklaştığında sanki biri onu fişe takmış gibi sarsılarak kendine geldi. Önünde, son zamanlarda buraya gelen insanların isimlerini ve e-posta adreslerini ve yorumlarını göstermek için açık olan bir ziyaretçi defteri duruyordu.

Imogen, Ben'den Ollie'nin hatırladıklarını anlatan bir telefon aldıktan hemen sonra müzeye koşmuştu. Ben ona fotoğrafın bir kopyasını göndermiş ve fotoğraf laboratuara gönderilerek gölgeli görüntünün iyileştirilmesi istenmişti ama fotoğraf o kadar düşük kaliteliydi ki Imogen bunun pek bir işe yarayacağından emin değildi. Yolda Emma'dan kendisiyle burada buluşmasını istemişti. Emma iyi dayanıyor gibi görünüyordu, Alan'ın ölümünden sorumlu olan adamı yakalayıp intikamını almaya Imogen kadar kararlıydı.

Masanın arkasındaki kadın 'Kayıp Şeyler Müzesi'ne hoş geldiniz' dedi. dedi

Imogen ve Emma ona kimliklerini gösterdiler. "Adınızı öğrenebilir miyim?" "Janet Burgess. Nasıl yardımcı olabilirim?" Imogen, Annette'i kaçıran kişinin fotoğrafını çıkardı ve masanın üzerine koydu.

Bir yığın broşürün yanında resepsiyon masası. "Bu adamı tanıyor musunuz?" "Evet, burada çalışıyor. Bu Craig."

"Peki, üfle bana.

Janet Burgess Imogen'e şaşkın bir bakış attıktan sonra, "Bugün gelmedi. Hasta olduğunu söyledi.

"Burada ne yapıyor?"

"Arka ofiste çalışıyor. Burada sadece birkaç kişiyiz - Craig kataloglamanın çoğunu yapıyor, onarılması gereken şeyleri onarıyor ve

Güvenlik. Tüm perde arkası işleri. Bir de Adrian adında bir adam var, ara sıra gelip her şeyin yolunda gidip gitmediğini kontrol ediyor.

"Adrian

Morrow?" "Bu o.

Imogen havayı yumruklamak istedi. İşte Annette'i kaçıran adamın Adrian'ı tanıdığının kanıtı. Adı Craig'ti ve Adrian'a tuzak kuran kişi de o olmalıydı.

"Craig'in soyadı ne?" diye sordu.

"Rowland.

Imogen'in kanı şimdi pompalanıyordu. Kendi kendine, 'Eileen Rowland'da olduğu gibi,' dedi.

Janet onu duydu. "Evet, bu onun annesi. Ona böyle diyor. Bir keresinde bana onu evlat edindiğini, çünkü gerçek ailesinin onu istemediğini söylemişti. Zavallı küçük kayıp ruh, o.'

"Ofisi var mı? Imogen sordu. "Evet.

Sana göstereyim.

Imogen Emma'ya döndü. "Ben ofisi kontrol ederken sen de etrafa bir göz atabilir misin?

Imogen, Janet'ı bir merdivenden yukarı kadar takip etti, her katta kayıp eşyaların bulunduğu dolaplar vardı. Birinci kattaki dolapta, camın arkasından dışarı bakan kel bir manken kafası vardı. Yanında, ona Trevor Redbridge'in şöminesindeki gelinciği hatırlatan, boncuk gibi gözleri ve sonsuz bir hırıltıyla donmuş ağzıyla doldurulmuş bir kemirgen vardı.

"İşte burada," dedi Janet, Imogen'e küçük, penceresiz bir odayı göstererek. Oda karton kutular, zarflar, evrak yığınları, aletler, eski dergi yığınları ve çeşitli oyuncaklarla doluydu.

Imogen masadan oyuncak bir kovboy aldı. *Oyuncak Hikayesi*'ndeki Woody karakteriydi, kolları ve bacakları sallanıyordu.

Janet, "Bize bunun gibi pek çok eşya gönderiliyor," dedi. 'Bütün o dikkatsiz çocuklar. Craig oyuncakları çok seviyor, bu yüzden bazıları sergilenmek yerine burada kalıyor. Özellikle kovboyları ya da Vahşi Batı ile ilgili her şeyi çok sever. O büyük bir çocuk, gerçekten.

Imogen kovboyu masanın üzerine geri koydu. Keşke Janet bu 'koca çocuğun' ne yaptığını bilseydi.

O anda Emma küçük odaya daldı. 'Imogen. Gelip buna bakmalısın.'

Emma'yı takip ederek başka bir merdivenden çıktı ve sergi odalarından birine girdi, Janet da arkasından.

Emma köşedeki uzun dolabı işaret ederek, "İşte burada," dedi. Imogen buranın kaç ziyaretçisi olduğunu merak etti. Küflü ve iç karartıcıydı. Tüm bu yalnız nesneler. Imogen sekiz yaşındayken en sevdiği oyuncak bebeğini kaybetmiş, onu bir parkta bırakmıştı. Geri döndüğünde orada değildi; günlerce ağlamıştı. Bir zamanlar çok sevdiği oyuncak ayıların sergilendiği bir serginin önünden geçerken, o zamanlar nasıl hissettiğini, babasının ona aldığı yedek bebeğin kalbindeki boşluğu nasıl dolduramadığını hatırladı.

"Bak," dedi Emma, dolabın alt rafını göstererek.

Üzerinde 'Lucky Charms' yazıyordu. Rafta sadece üç ürün vardı.

Bir bisiklet kaskı. Küçük mavi bir oyuncak ayı. Ve bisiklet şeklinde bir kolye.

Janet arkalarından, 'Craig o eşyaları kendisi buldu,' dedi. 'Kendisiyle gurur duyuyordu. Ama onları neden bu şekilde etiketlediğinden emin değilim.

Imogen, ekibin geri kalanına buldukları hakkında bilgi vermesi ve Craig Rowland'ı kontrol etmesi için Emma'yı merkeze geri gönderdi ve Craig'in ortaya çıkma ihtimaline karşı müzeyi korumaları için birkaç üniformalı getirtti. Ayrıca Craig'in iş bilgisayarını ve kişisel eşyalarıyla birlikte hediyelik eşyaları da alabilmeleri için adli tıp ekibini de çağırdı. Imogen'in uyması gereken bir randevusu vardı.

Arabada, kanı hâlâ bu buluşun heyecanıyla çalkalanırken, sonuçlarını düşündü. Bugün müzede olanlar hakkında kimseyle konuşmaması konusunda uyarılmış olan Janet Burgess'in elinde Craig'in herhangi bir fotoğrafı olmamasına rağmen, artık ellerinde yüzle birlikte bir de isim vardı. Yine de onun Eileen Rowland ve Hopton Wood'daki evle nasıl bağlantılı olduğunu ve Adrian'a komplo kurmaya çalışan kişinin o olması gerektiğini biliyorlardı. Imogen Adrian'ın öldüğüne bahse girmeye hazırdı; muhtemelen o ormanda bir yere gömülmüştü.

Craig'in onun peşinde olduklarını bilmemesi önemliydi, gerçi Craig'in televizyonda benzerinin çıkmasından ve Annette'in hâlâ hayatta olduğunu fark etmesinden beri daha dikkatli davrandığını tahmin ediyordu. İşte bu yüzden

çalışmak. Belki de artık yüzü ortalıkta dolaştığına ve polis üssünü didik didik ettiğine göre pes edecek, ülkeden, hatta belki de ülkeden kaçacaktı. Ama bunu yapacağına gerçekten inanmıyordu. Onu öldürmeye çalışmıştı - neredeyse kesinlikle soruşturmayı tehlikeye atmak için - bu da daha fazla cinayet planlıyor olması gerektiği anlamına geliyordu.

Bir şekilde bir sonraki hedefinin kim olduğunu bulmalı ve Craig'i saklandığı yerden çıkarmalıydılar.

Imogen koşarak Annette'in kaldığı otele girdiğinde onu resepsiyon koltuğunda, ayaklarının dibinde bir bavulla beklerken buldu. Sırtını dik tutuyordu, ancak etrafında bir tür dışlama bölgesi yaratan bir acı havası vardı ve diğer otel müşterileri ona geniş bir alan bırakıyordu.

Imogen onun yanına oturdu. "Londra'ya mı dönüyorsun?" "Evet, istasyona gitmek için taksimi bekliyorum. "Görünüşe göre seni tam zamanında yakaladım.

"Şu genç polisin zehirlendiğini duydum. Olanlarla bir ilgisi var mı?"

Imogen yalan söylemeye karar verdi. Ne de olsa Annette hâlâ bir muhabirdi. 'Öyle düşünmek için bir nedenimiz yok. Size birkaç soru daha sormamın sakıncası var mı?

"Tamam. Sanırım. Ama size bildiğim her şeyi anlattım."

Engerek'in kimliğini öğrendikleri için bu toplantı neredeyse anlamsız geliyordu ama saklandığı yeri bulmalarına yardımcı olacak bir bilgiyi ağzından kaçırmış olabilirdi.

'Seni esir alan kişinin seninle ne konuştuğunu bilmem gerekiyor,' dedi. "Sana geri dönen bir şey oldu mu?"

Annette gözlerini parlak zemine dikti. 'Bazı kısımları... Mutluluktan bahsediyordu.

Mutluluk. Yaşanan onca şeyden sonra, kurbanların mutlu yerleri hakkındaki teorisini neredeyse unutmuştu. Öne doğru eğildi. "Devam et.

"Garipti. Bana mutluluğun sırrını bilip bilmediğimi sordu.

Imogen sabırsızlıkla bekledi.

"İki tür insan olduğuna dair bir şeyler söyledi. Mutluluğu hak eden iyi insanlar ve cezalandırılması gereken kötü insanlar.

Durakladı. "Her şey çok bulanık. Açtım, susuz kalmıştım. Üzgünüm Dedektif ama tek hatırlayabildiğim bu.

Annette sanki tutulduğu yeri görebiliyormuş gibi kaşlarını çatarak boşluğa baktı. 'Daha fazlası olduğunu biliyorum. Erişemediğim anılar. Sanırım beynimin başka bir bölümü bir bariyer oluşturdu ve onların ortaya çıkmasını engelliyor.

Imogen ayağa kalktı. Sonra tekrar oturdu. İçinden gelen bir dürtüyle Annette'e sarıldı. Annette önce sertleşti, sonra gevşedi. O da Imogen'e sarıldı.

Imogen ayağa kalkarken 'Kendine iyi bak,' dedi. 'Başına gelenler hakkında konuşmaya ihtiyacın olacak, bu yüzden bir danışmana görünmelisin. Bana söz verir misin?

"Rehberin onuru.

Bölüm 38

Janet Burgess'in adı cep telefonu ekranımda yanıp sönüyor. Bu yaşlı yarasa ne istiyor? Neredeyse sesli mesaja yönlendirecektim ama zil sesi onun tiz sesi kadar ısrarcı.

'Polis müzede,' diyor. 'Beni eve gönderdiler. Her türlü soruyu sordular. Anlamıyorum-'

Sesimi sakın tutmaya çalışarak sözünü kesiyorum. 'Polis. İsimlerini aldın mı?'

"Evet. Asıl Evans'tı. Televizyondaki saçlı olan kadın."

Sadece Annette Lawrence'ın hâlâ hayatta olduğunu değil, aynı zamanda yanlış polisi zehirlediğimi öğrendiğimden beri öfke içimde fokurdayıp duruyordu. Janet'in sözleri alevi yükseltti, böylece öfke büyüdü, daha hızlı ve daha sert, şimdi kaynama noktasına doğru giden bir baloncuk dalgası. İki büyük hata. Özensiz, aptalca, dikkatsizce. Yorgunluk, Eileen'e bakmanın stresi, Ben'le her şeyin yolunda gitmesini sağlamaya çalışmak olmalı. Öfke kendimi hedef alıyor. Ama Janet polisin 'Lucky Charms' sergisini nasıl bulduğunu anlatırken - 'Neden bu kadar heyecanlandılar? Anlamadım ve o kızıl saçlı kadın polis resmen havayı yumrukluyordu' - öfkem başka bir hedef buluyor.

"Evde misin? diye sordum. "Geliyorum.

Eileen'e yapamadığımı yaparak ellerimi boğazına doladığımda, gözleri neredeyse şoktan patlayacaktı. Konuşmaya, adımlı söylemeye çalıştı ama tek yapabildiği dilini dışarı çıkarmak ve bir yılan gibi tıslamaktı.

O kadar sert sıkıyorum ki kafası kopacak sanıyorum.

Sonrasında, sevişme sonrası parlayan bir aşık gibi nefes nefese, vücudunu bir haliye sarıyorum ve onu minibüse taşıyorum. Janet sakın bir köy yolunda yaşıyor; etrafta kimse yok. Adrenalin vücudumu terk ediyor ve bir pişmanlık hissediyorum. Janet, Danni'yi daha iyi bir yere gönderdikten sonra öldürdüğüm küçük fahişeyi saymazsanız, öfkeyle öldürdüğüm ilk kadın. Ama kendime bunu bir sebepten dolayı yaptığımı hatırlatıyorum.

"Çok şey biliyordun," diye mırıldanıyorum şaşırtıcı derecede ağır cesedini minibüse taşıırken. Kıkırdıyorum, sonra hemen kendime sakın olmamı söylüyorum. Hâlâ yapacak çok şey var. Polis, sevgili Imogen, muhtemelen şimdi duracağımı, kaçacağımı, bulduklarından korkacağımı, benim bölgeme girdiklerini düşünüyorlar.

"Eileen'in acısı için ne yapacağım?" diye soruyorum Janet'in cesedine. Sorduğum anda, cevap beni vuruyor.

"Teşekkürler Janet," dedim. Ve uzaklaşıyorum. Onu bir süreliğine arkada bırakmayı düşündüm. Konuşacak birinin olması güzel.

Bölüm 39

Imogen, Emma'yı masasının yanında, elinde bir tomar kâğıtla kendisini beklerken buldu. "Imogen, bak-

"Craig Rowland hakkında ne bulduk?

Hiçbir şey yok. Ulusal sigorta numarası yok. Vergi kaydı yok, ehliyeti yok, tıbbi kayıtları yok. Sıfır internet varlığı. Hiçbir şey yok. Sanki hiç var olmamış gibi.

"Bu nasıl mümkün olabilir?

"Bilmiyorum. Eileen'in doktorunu aradım ve Eileen'in Craig'den hiç bahsedip bahsetmediğini ya da onu görmeye götürüp götürmediğini sordum. Bildiği kadarıyla Eileen'in yalnız yaşadığını söyledi.

Imogen parmaklarının ucunu birbirine vurarak düşündü. "Janet Burgess, Craig'in Eileen'e üvey annesi dediğini söyledi. Onu nerede bulmuş? Bin dokuz yüz doksan ile bin dokuz yüz doksan beş yılları arasında o bölgede kaybolan tüm çocukların raporlarını incelememiz gerekiyor. Emma'nın elindeki kâğıt demetini karıştırdığını fark etti.

'Orada ne var?

"Konudan sapmadan önce seninle konuşmak istediğim konu buydu. Tracey bir şey buldu. Ondan tüm kurbanların internet ve telefon kayıtlarını inceleyip mutlu oldukları yerlerden bahsetmesini istediğin zamanı hatırlıyor musun?

Imogen hevesle başını salladı.

"Peki, şuna bir bakın. Masanın üzerine bir kâğıt koydu. "Tracey e-posta kayıtlarında "mutlu" ve "en mutlu" kelimelerini aradı. Bir sürü sonuç vardı, bu yüzden bu kadar uzun sürdü, ama önemli görünen hiçbir şey yoktu. Bunun üzerine Tracey kurbanların bilgisayarlarındaki tüm dosyaları, gönderdikleri ve aldıkları tüm ekleri incelemeye karar verdi. Bunu buldu.

Global Insight tarafından yönetilen bir anketin çıktısıydı ve en üstte Danni Taylor'ın adı ve adresi vardı. "Sizi ne mutlu eder?" sorusunun yanı sıra "ne yapardınız?" tarzı sorular da vardı, belli ki birilerinin etik anlayışını test etmek için tasarlanmıştı. Sorulardan biri dikkatini çekmiş: *Boğulmakta olan birini görseniz ne yapardınız?* Danni yardım çağırırdım diye cevap verdi.

Emma sayfayı çevirdi. "Şuna bak.

Imogen soruyu okudu. "En mutlu anınızı nerede ve ne zaman yaşadınız?

Danni cevaplamıştı: *On bir yaşındayken PGL'de ata biniyordum. Annemle babam boşanmadan hemen önceydi.*

"Vay anasını," dedi Imogen.

Emma'nın gözleri parladı. "Ve bu tek değil. İki çıktı daha çıkardı. 'Nathan Scott bu anketlerden birini doldurmuş ve Long Mynd'deki bir dağ bisikleti etkinliğinde en büyük rakibini yendiğinde en mutlu olduğunu belirtmiş. Ve Fiona Redbridge'in-'

"Wenlock Manastırı'nda en mutlu olduğu zamanın kalp naklini öğrendiği zaman olduğunu mu söylüyor?

Tamamdır. Trevor Redbridge ile konuştum. Fiona'nın anketi tamamladığını hatırlıyor. Bunu yaptığı için kendisine 20 pound ödendiğini ve bir ödül çekilişine katıldığını ve kazandığını söyledi. Aynı şey diğer ikisine de olmuş.

İşte bu kadar. Imogen'in ağzında o tat vardı, bir davanın açılmasının tadı. "Bu şirketi bulmamız gerekiyor: Global Insight."

"Ben zaten yaptım," dedi Emma. 'Tahmin et kayıtlı sahibi kim ned

ir?' "Anlat bana!

"Eileen Rowland.

"Craig, üvey annesinin adını kılıf olarak kullanıyor. Imogen bir kalem aldı ve masanın üzerine vurdu.

'Mutluluk. Her şey buna bağlı. Emma'ya ne olduğunu söyledi Annette şöyle demişti. "Ona iki tür insan olduğunu söyledi - mutlu olmayı hak eden iyi insanlar ve cezalandırılması gereken kötü insanlar.

"Ve iyi olanları mı hedef alıyor?

Imogen Emma'ya baktı, onu gerçekten görmüyor ya da duymuyordu, onun yerine kendisinden kaçan cevaplara bakıyordu.

'İyi... mutlu... Aman Tanrım. Sanırım buldum.'

Aceleyle masasına geri oturdu ve Tracey'nin -Tanrı onu korusun-hazırladığı, kurbanların hayatlarını detaylandıran zaman çizelgelerini çıkardı.

Fiona Redbridge ile başladı. "Şuna bir bakın. Fiona'nın ölümünden önceki aylarda, tüm bunlar onun başına geldi. Hayatını kurtaran bir kalp nakli oldu. Birisi dükkânına 10.000 sterlin değerinde olduğu ortaya çıkan Roma fincanını getirdikten sonra bir sürü para kazandı. Çok daha genç bir adamla ilişkisi oldu. Anthony, onun en mutlu zamanlarında olduğunu ve hayata yeni bir soluk getirdiğini söylüyor.

Danni Taylor'ın zaman çizelgesini açtı. 'Danni'nin de talihi yaver gitmişti. Hamileydi, bu büyük bir olaydı. O ve erkek arkadaşının çok mutlu olduklarını biliyorum. Çok güzel bir daire de bulmuşlardı. Ve sahiplendikleri bir sokak kedileri vardı. Danni'nin annesine göre bu onu çok mutlu etmiş.

Son olarak, Nathan Scott'ın zaman çizelgesini gözden geçirdi. "Nathan o yarış kazandı ve uzun vadeli rakibi Finlay'i yendi. Imogen, Nathan'ın kız arkadaşı Melissa ile yaptığı röportajı düşündü. "Kısa süre önce hayatı boyunca aşık olduğu Melissa'nın yanına taşınmıştı. Bana birlikte olmadan önce Nathan'la çok iyi arkadaş olduklarını ama başka biriyle çıktığı için onu arkadaşlıktan çıkardığını söylemişti.

Emma başıyla onayladı. "Sonra erkek arkadaşının onu aldattığını öğrendi. onu.'

"Evet. Nathan onun yanındaydı, ağlayabileceği bir omuzdu ... ve kısa süre sonra bir ilişkiydi.' Melissa bu hikayeyi anlatırken hıçkıra hıçkıra ağlamıştı çünkü birlikte çok az zaman geçirmişlerdi. Nathan'ın arkadaşları da Melissa'yla birlikte olduklarından beri Nathan'ın nasıl uçtuğundan bahsetmişlerdi. Arkadaşlarından biri onun havada yürüdüğünü söylemişti.

"Hepsi mutluydu," dedi Imogen. 'Hepsinin şansı yaver gitmişti. Ailelerinin söylediği de buydu: onlar için her şey yolunda gidiyordu. Bunu görmeliydim, Emma. Bu bağlantıyı kurmalıyım.

Emma kaşlarını çattı. 'Nasıl olabilir ki? Bu aradığımız bir şey değil, değil mi? Bağlantıları araştırdığımızda karşımıza çıkan türden bir şey değil. *Hepsi mutluydu*. Eğer bununla şefe gitseydiniz, size binadan gülerek çıkardı.

Uzun bir duraklama oldu ve ardından Emma, 'Yani mutlu olduğunu bildiği insanları hedef aldı. Ya da *onları mutlu etti*.

Emma gözlerini kırptırdı. "Bunu nasıl yapmış olabilir?

"Bilmiyorum. Belki de bu delilik...' Ama o zaten bunu çözmeye çalışıyordu. *Katil bir şekilde kurbanlarının hayatlarını manipüle etmiş olabilir miydi?*

"Onları nasıl seçti? Emma sordu. 'Ve hayatlarında neyin düzeltilmesi gerektiğini nasıl bildi?

"Anketler. Nathan'ın anketini aldı. Sorulardan biri *"Sizi mutlu edecek üç şey söyleyin"* şeklindeydi. Nathan sadece iki puanla cevap vermişti: *Bölge şampiyonu olmak! ve sevdiğim kadını birlikte olması gereken kişinin ben olduğuma ikna etmek.*

Emma'ya gösterdi. "Eminim Rowland bu anketlerden bir sürü göndermiştir, mükemmel hedefi arıyordur, dürüstçe cevap verecek, bir şeyler yapabileceği sorunları olan insanları.

"Peki e-posta adreslerini nasıl almış?

Cevap anında geldi. "Eminim hepsi Kayıp Şeyler Müzesi'ne gitmiş ve ziyaretçi defterini imzalamışlardır.

Emma ona sırtıttı. "Lanet olsun.

'Buna geri dönelim. Mantıklı olmayan başka bir şey daha var,' dedi. 'Michael Stone ve Annette Lawrence. Rowland neden Stone'u öldürdü ve Annette'i öldürmeye çalıştı? Tabii ...' Kelebekler karnının içinde dönüp duruyordu. "Tabii bunu başka birini mutlu etmek için yapmadıysa. Bir sonraki kurbanını.

Emma'ya baktı. "Ne oldu?

Ama Imogen cevap vermedi. Telefonunu eline aldı, ihtiyacı olan numarayı aradı ve 'Ara' düğmesine bastı.

Neredeyse hemen cevap verdi.

"Alo?

Ben? Ben DI Evans.'

Merhaba. Müzeye gittin mi? Onu buldun mu?"

"Bunu halledeceğim. Sesini olabildiğince eşit tuttu. 'Soruşturmada bir şey ortaya çıktı. Global Insight adında bir şirket duyup duymadığınızı bana söyleyebilir misiniz?

Hiç tereddüt etmedi. "Evet. Onlar için bir pazar araştırması anketi yaptım. Aslında çekilişlerini kazandım. Bin pound. Ben-'

'En mutlu olduğunuz zaman ve yerle ilgili bir soruya cevap verdiniz mi? Bir diğeri de sizi mutlu edecek şeyler hakkında mı?"

"Evet. Bu ne hakkında?"

Çoktan kapıya yönelmişti, Emma da peşinden geliyordu. "Evde misin? Tamam, güzel. Orada kalmanı istiyorum. Kapıyı kimseye açma. Pencerelerin kapalı ve kilitli olduğundan emin ol. Hayır, telaşlanma. Hemen geliyorum.'

Kapıda durdu ve Emma'ya döndü. 'Sen burada kal. Greene'e öğrendiğimiz her şeyi anlat. Seni Ben Hofland'dan ararım.'

"Bir sonraki hedefin o olduğunu mu düşünüyorsun?"

Aceleyle dışarı çıktı ve omzunun üzerinden cevabı seslendi. "Bundan eminim.

Bölüm 40

Imogen'den gelen telefonda sonra artık yerimde duramıyor ve işime konsantre olamıyordum. Kulübeyi iki kez dolaştım, pencereleri kontrol ettim. Kapıya zincir taktım. Hatta yukarıda kimsenin gizlenmediğini bir kez daha kontrol etmek için kafamı çatı katına bile soktum. Engerek'in kim olduğunu bildiğini bildiğim için zaten huzursuz hissediyordum, ama Imogen'in sözleri, sesindeki aciliyet beni düpedüz korkutmuştu.

Evde yalnızdım. Ollie annemle birlikteydi. Emile'le birlikte mutlu anıları olan yerleri gezdiği gündü. Eski aile evimiz. Evlendiği kilise. Küçük bir kızken yaşadığı köy. Şimdi onunla birlikte gidemediğim ve benim yerime Ollie'yi gönderdiğim için memnun hissediyordum.

Imogen'in süslü küçük arabasının dışarıda gıcırdayarak durması için çok beklemem gerekmedi. Kapıyı çarptı ve otuz saniye sonra salonunda duruyordu, zinciri kapının arkasındaydı.

"Tek başına mısın? Mutfak masasına oturmam için bana el salladı.

"Beni gerçekten korkutuyorsun," dedim.

Oturmamı bekledi ve sonra karşıma oturarak bana katıldı. Son seferinde üzerine sinmiş olan hüzünlü hava dağılmıştı. Şimdi kararlı ve odaklanmış görünüyordu. Belki biraz gergindi ama bu güven vericiydi. Eğer gerçekten tehlikedeysem, bu kadına güvenmek zorundaydım. Ve içgüdüsel olarak, bunu yaptığımı fark ettim.

"Her şeyi açıklayacağım, söz veriyorum, ama beni bombardımana tutmadan önce size bazı sorular sormam gerekiyor. Öncelikle, oğlunuz nerede? Yaz tatilindeyiz, değil mi?"

"Annem ve hemşiresiyle dışarı çıktı. Şaşkın bir kaş çatma.

'Annem ölümcül kanser hastası ve bir bakımevinde kalıyor. Hemşiresi Emile, onun bir geziye çıkmasını ayarladı. Ben gidemedim çünkü acil bir iş için anlaşılmıştım. Her şeyi tamamen unuttum.

"Unuttun mu?"

"Biliyorum. Berbat bir evlat oldum. Ama sorun değil çünkü Ollie onun yerine gitti. Bu hoşuna gidecek."

"Peki oğlunuz ne zaman dönecek?"

"Çay saatine kadar değil."

Omuzlarındaki gerginlik biraz dağıldı. "Tamam. Güzel."

"Seni soru bombardımanına tutabilir miyim?"

Bu, ön dişlerinin arasındaki boşluğu ortaya çıkaran en küçük gülümsemeyi ortaya çıkardı. "Henüz değil. Size tuhaf gelebilecek bir şey sormam gerekiyor, ama bana izin verin."

"Kendini eğlendirilmiş say."

'Son zamanlarda başınıza gelen tüm iyi şeyleri detaylandırmanızı istiyorum. Sahip olabileceğiniz herhangi bir iyi şans. Aklınıza gelebilecek büyük ya da küçük her şeyi.

Haklıydı. Garip bir soruydu.

"İyi şeyler. Vay canına. Yakın zamana kadar hayatım birbiri ardına gelen boktan olaylardan ibaretti. Karımın sözde arkadaşımınla yattığını öğrendim. Annem kanser oldu. Buraya geri taşınmak zorunda kaldım ve . . . Hoş karşılanmadığımı hissettim. Seri katil ortalıkta dolaştığı için herkes paranoyaklaşmıştı ve köyün yarısı bana şüpheyle bakıyor gibiydi. Oğlum da buraya dönmek istemiyordu ve beni suçluyordu. Üstüne üstlük komşularım tam bir kabustu. Param ya da işim yoktu ve Megan dairemizi satmayı reddediyordu. Hatırlayabildiğim en kötü durumdaydım."

"Peki sonra?"

Yüzümü ovuşturdum. 'Son bir ay içinde çok şey oldu. Bazıları oldukça korkunç ya da tuhaftı. Yani, bazı kısımlarını biliyorsun zaten. Komşularımdan birinin diğerini öldürmesi gibi. O adamı, o lanet Viper'ı nehirden çıkarmak gibi. Michael'ın cinayeti.'

Önünde not defteri açıldı. Söylediklerimi yazdı. 'Bunlara geri dönelim. Bana başınıza gelen karmaşık olmayan iyi şeyleri anlatın.'

Her şeyi gözden geçirdim. "İlk olarak, düzenli bir serbest çalışma kaynağım var. İyi bir maaşı var, spa ziyareti gibi avantajları var ve aslında güzel bir iş."

Kolay. Gerçi bugün üzerinde çalışmam gereken parçayı bitiremezsem artık buna sahip olamayabilirim.

Bana işi kimin verdiğinin ayrıntılarını sordu, not aldı ve devam etmemi işaret etti.

"Megan'la aramız düzeldi. Çok açık değildi..." Ayrı yaşadığım karımla neredeyse aynı yatağa girdiğimizi ona nasıl söyleyeceğimi bilemediğim için bunu atladım. Michael'a olanlar yüzünden yıkılmış durumda. Ama ondan önce daireyi satmayı çoktan kabul etmişti. Artık tekrar konuşabiliriz. Bu dostane bir durum ve sanırım umabileceğim en iyi şey de bu.

Imogen bunu da yazdı.

"Başka ne var?"

Bunu düşündüm. 'Ollie artık çok daha sakin. Yan komşumuz Shelley'nin söylediği bir şey ve davranışları yüzünden yeni okulunda zorbalığa uğradığından oldukça emindim. Ama şimdi iyi görünüyor. Nehirden kurtarma olayından beri bana da farklı bakıyor. Sanki bir tür kahramanmışım gibi. Gülümsedim, utanmışım. "Ve Megan'la tekrar bir araya gelmeyeceğimizi ve tüm bunların benim hatam olmadığını kabullenmiş görünüyor. Durakladım. "Yine de garip bir şey vardı. Birisi ona bir Nintendo DS göndermiş - bir oyun konsolu - ve hala kim olduğunu bulamadım.

"Gerçekten mi?"

İstek listesinden bahsettim ve o da bana, 'Bununla ilgilenecek birini bulacağım' dedi. Başka bir şey var mı?

"Önemli bir şey değil. Nehir kurtarma olayından sonra köydeki insanlar bana farklı gözle bakmaya başladı. O anketi yaptıktan sonra bir binlik kazandım, ama eminim bunun iyi bir şey olduğu konusunda bana hak vereceksiniz.

Cevap vermedi.

'Beni geceleri hala uyanık tutan tek şey annemle ilgili endişelerim. Ama o emin ellerde. Ve bugün onu neşelendirecek. Güneş çıktı, mutfak ışıkla doldurdu, sanki bu sahne Tanrı tarafından düzenleniyordu. 'Evet, her şey tersine döndü. Her şeyi mükemmel yapacak sadece iki şey var. Annemin mucizevi bir tedaviye kavuşması ve kanserden kurtulması. Ama belli ki bu gerçekleşmeyecek.

"Ya diğer şey?"

"Ha. Evet . . .' Şimdi bir şey söyleyemeyecek kadar utanmış hissediyordum. Kaşını kaldırdı. "Hadi, çıkar ağzındaki baklayı.

Boğazımı temizledim. "Şey... benimle birlikte bir kadının olması güzel haya olurdu t.'

"Hmm. Bunu gerçekten ister miydin?' Bir gülümseme vardı dudaklarının etrafında. 'Bütün bu karmaşa ve karışıklık? Karınızdan daha yeni ayrıldınız.

'Neyse, bu önemli değil' dediğinde bir sonraki adımda ne söyleyeceğime karar vermeye çalışıyordum. Yüz ifadesi yeniden ciddileşmişti. "Ben, bunu söylemenin kolay bir yolu yok ama tehlikede olduğundan neredeyse eminim.

Bunu söyleme şekli kanımı dondurdu. "Bunu zaten anlamıştım. 'Sana söyleyeceğim şeyi . . . bunu başka kimseyle paylaşmamalısın. Size söylüyorum çünkü bunu anlamanızın ve ciddiye almanızın önemli olduğunu düşünüyorum.

Yutkundum. "Tamam.

Kurbanlardan üçünün mutlulukla ilgili aynı ankete katıldıklarını ve hepsinin de çekilişi kazandıklarını anlattı.

Ona baktım. "Michael da mı?

"Hayır, o ve Annette Lawrence farklılar. Bu konuya geri döneceğim. Gerçi bunu kendiniz de çözebilirsiniz.

Ne demek istediğini sormak için ağzımı açtım ama elini kaldırdı. "Bir şey daha var. Ana kurbanların üçü de - yani Danni Taylor, Nathan Scott ve Fiona Redbridge - iyi bir talihin tadını çıkardıktan sonra öldüler. Hepsi de en mutlu oldukları anda öldürüldüler. Bana bazı örnekler verdi. Pencereden giren güneş ışığına rağmen, söylediği her kelimeyle daha da üşüdüm. 'Ve cesetleri, anketlerinde belirttikleri yere bırakıldı. "Mutlu oldukları yere."

"Kutsal. Kahretsın.'

"Dediğim gibi, bu bilgiyi paylaşmamanız hayati önem taşıyor.

Ne yapacağımı bilemeden masadan kalktım ve tekrar oturdum.

Imogen uzandı ve elime dokundu. Çok şaşırdım ve elimi çektim.

'Ben, bembeyaz oldun. İyi misin?'

Ben iyi miyim? Tanrım, Dedektif. Az önce bana gerçekten parçası olmak istemediğim bir kulüpte olduğumu söylediniz. Shropshire Engerek Kurbanları Kulübü.

"Olmayacaksınız. Çünkü seni koruyacağız. Artık tüm bunları biliyoruz, onu yakalayabiliriz. Çok yaklaştık. Onun kim olduğunu biliyoruz; sadece

Onu nerede bulacağımı biliyorum. Ama sen yardım edeceksin.' "Bir içkiye ihtiyacım var. Saatini kontrol etti. "Biraz erken...

"Saat bir. Sıvı öğle yemeği.' Ayağa kalktım ve dolaptan bir bira aldım. "Sanırım görevde olduğun için içemiyorsun.

"Korkarım öyle. Kapağı açıp şişeden bir yudum almamı izledi. Bu beni daha iyi hissettirmede. Hâlâ dikkatle bana bakıyordu. Gözlerinde karanlık bir parıltı vardı ve nefes alış verişi ağırdı. Bana avının kokusunu almış bir avcıcı düşündürdü.

'Yani... tüm bu olup bitenlerin, beni mutlu eden şeylerin arkasında katilin olduğunu mu düşünüyorsun? Bu nasıl mümkün olabilir?'

'Henüz bilmiyorum, Ben. Bu yüzden bana anlattığın her şeyi mümkün olduğunca detaylı bir şekilde gözden geçirmemiz gerekiyor.

Biradan bir yudum daha aldım. Zihnim son birkaç ayın tüm olaylarını atlayarak yarışıyor. Zihnimde ürkütücü bir görüntü belirdi: Ankette adını verdiğim yerde ölü olarak yatan ben.

"Ratlinghope. "Ne?

'En mutlu olduğum yer orasıydı. Zaten anketime de öyle yazmıştım. Gerçek cevap Megan'la evlendiğim yer, Londra'da, ama o artık lekeli. Onunla ilgili tüm mutlu anılar öyle. Ben de Ratlinghope yazdım. Bira şişemin üzerindeki etiketle oynadım. 'Aslında ilk yüzme yarışımı kazandığım yeri ya da bronz madalyamı koyacaktım. Ama bugünlerde bunları düşünmek beni pek mutlu etmiyor.

Bekledi.

"On altı, on yedi yaşlarındayken birkaç okul arkadaşım ile birlikte bir müzik grubundaydım. Şarkıcıydım. Çok iyi değildik. Aslında berbatlık. Ama her yıl Ratlinghope'un hemen dışında, doğa koruma alanında düzenlenen küçük bir festivalde yer bulmayı başardık. Adı Şeytan Balosu'ydu. Hatırladıkça gülümsedim. "İnanılmazdı. Bir sürü cover versiyon yapmıştık ve muhtemelen sarhoş ya da kafaları güzel olduğu için kalabalık çok eğlenmişti. Muhteşem bir yaz gecesinde sahnede olmak, tüm bu insanların şarkıya eşlik etmesi harika bir duyguydu. Daha sonra kızıl saçlı seksi bir kız beni çadırına geri götürdü ve ... Harika bir geceydi.'

"Öyle görünüyor.

"Cesedimi orada bulmanızı gerçekten istemiyorum.

Yapmayacağız, Ben. Dediğim gibi, sana göz kulak olacağız. Seni koruyacağız.'

"Şahsen mi?

Bana baktı. "Evet.

"Ne diyordun? Yutkundum. "Sence Michael'ı *beni* mutlu etmek için mi öldürdü?

"Bence bu büyük bir olasılık.

Başımı ellerimin arasına aldım, zorlukla kabul edebildim.

'Oğlunuzu ve bu civarda yaşayan insanları etkilemenize fırsat vermek için kendini o nehre attığına eminim. Ayrıca komşularınızla da bir ilgisi olabileceğini düşünüyorum.

'Shelley ve Ross? Ama nasıl olabilir?'

"Yüzde yüz emin değilim. Ama şu köpeğin ses tellerinin kesilmesi olayı. Köpeğin sürekli havlamasından rahatsız değil miydiniz?"

Bunu nereden bildiğini soracaktım ki, beni sorgulayan ilk memura bundan bahsettiğini hatırladım. Imogen raporu okumuş olmalı.

Imogen sözlerine şöyle devam etti: 'Yan komşularla ilgili tüm bu olanlar hiç mantıklı değil. 'Metresini bulamadık. Mesajlar bir kullan-at telefondan gönderilmiş. Metresinin gerçekten var olduğunu düşünmüyoruz.

Yani mesajlar Viper tarafından gönderilmiş.

"Sana iş veren şu adamla tanıştın mı?" diye sordu. Robert Friend mi? Hayır, gerek olmadığını söyledi. Sence . . . "Oldukça muhtemel görünüyor.

Sersemlemiştim. Sonra ona sormak istediğim ilk soruyu hatırladım.

'Müzedeki fotoğraftaki adam. Bu o mu?'

Tereddüt etti.

Hadi Imogen. Bana söylemek zorundasın. Eğer bir sonraki hedefi bensem...'

Bir kez başını salladı ve ben başka bir şey soramadan - mesela kimdi o? - Imogen'in telefonu çaldı.

Telefonu açtı, dinledi. Yüzünün rengi soldu. "Gitmem gerekiyor.

Ne oldu? Bana anlatamaz mısın?"

Gözlerimin içine baktı. "Kendi güvenliğin için benimle gelmen gerekecek.

Bölüm 41

Biraz daha geniş bir yola açılan dar bir sokağın köşesine park etmişim, etrafım yemyeşil, yakındaki bir tarlada bir koyun sürüsü meliyor. Bu yollarda bir tilki gibi geziniyorum. İnim, yani Homestead düşmanlarım tarafından ele geçirilmiş ve oraya dönmem engellenmiş olsa da bugün bir avcıyım.

Avımı bekliyorum.

Sessiz. Hasta.

Bugün, bir ısırıkla iki kuş vuracağım. Aklım dairede acı içinde bekleyen Eileen'de.

Beni bulduğunda bir hiçtim. Bir sefil. Ormanda yaşayan, tavşan yakalamaya çalışan, meyve bahçelerinden elma çalan, artıklarıyla geçinen on yaşında bir kaçak.

Geri dönemeyeceğimi biliyordum - küçük yatak odalarının kapısından gördüklerimden sonra olmazdı: Babam ellerini annemin boğazına sarmış, gözlerinde öfke vardı. Annemi bir kenara attıktan sonra karavanın ana yaşam alanına doğru hışım ile ilerledi ve beni orada değilmişim gibi bir kenara fırlattı.

"Ne bakıyorsun lan öyle?" diye sordu ve konuşurken kemerini çıkardı. Ne olacağını biliyordum. Saçlarımdan tuttu ve beni neredeyse ayaklarımdan kaldırarak kırmızı yüzüne doğru çekti. "O kaltak için üzülüyorsun, değil mi?"

Annemin odalarının karanlığından bana baktığını, kaçmam ve kendimi kurtarmam için yalvardığını görebiliyordum. Babam etrafta olmadığına nazik ve tatlıydı ve kendi kendine şarkı söylerdi - beni güldüren eski şarkılar. Bana hikayeler anlatır, saçlarımı okşar ve babamdan nefret etmememi söylerdi; elinde değildi, özünde iyi bir adamdı ve beni gerçekten seviyordu. Bazen onu yemek yaparken ağlarken görürdüm, gözyaşları tepsiye damlardı.

Akşam yemeği. Köpeği için her zaman biraz yemek ayırır, babam etrafta olmadığında onu beslerdi. O iyi bir insandı. En iyi insandı.

Babam beni İsa ve dikenli tacının resmedildiği bir tablonun altına, yere itti. 'Orada kal. Onu duymanı istiyorum. Bana itaatsizlik ettiğinde ne olacağını öğrenmelisin.

Sanki bunu daha önce defalarca  ğrenmemişim gibi.

Her nasılsa, içimde derinlerde bir yerde, 'Onu rahat bırakın' diyecek cesareti buldum.

Gözlerinde inançsızlık vardı. Konuşmaya cüret etmiştim. Bir elini terli siyah saçlarında gezdirdi. Arkasından annemin - ruhu o kadar kırılmıştı ki artık ikimiz için de ayakta duramıyordu - hıçkırarak ağladığını duyabiliyordum.

Babam kemeri yüzümden birkaç santim uzakta tuttu. "Onunla i im bittiğinde senin için geri döneceğim.

Şeytan gibi gülümsedi, sonra bana sırtını döndü ve yatak odasına doğru yürüdü.

Buna dayanamadım:  ığlıklarına, yalvarmalarına, derinin etine  arpmasına. Kapana kısılmış bir sinek gibi etrafta koşturdum, sümüklü ve gözyaşlarından yarı k r bir halde bir silah aradım. Kaynayan bir çaydanlık mı? Oklava mı? Gözlerim babamın et kesmek için kullandığı en büyük bıçağa takıldı. Yatak odalarına geri dönerken ellerim titriyordu. Bıçağı kürek kemiklerinin arasına sokacak, boğazını kesecek, lanet olası  eytani gözüne saplayacaktım.

Kurtar onu.

Ama kapı aralığında donup kaldım. Artık  ığlık atmıyordu. Nefes nefese kalmıştı ve adam homurdanıyordu. Bir hayvan gibi. K peğimiz karavanın dışında karanlıkta koşturuyor, çılgınca havlıyor ve hırlıyordu. Orada durdum ve titredim, kendimi erkek olmaya zorladım.

Onun erkeği ol. Onun kurtarıcısı. Duvardaki resme dua ettim. Şeytan'a, deh ete, sıkıntılara ve hepsinden önemlisi korkuya karşı savaşmak için cesarete ihtiyacım var. Senin yardımına ihtiyacım var.

Bunu yapamazdım. Oraya giremezdim.

Ben bir korkaktım. Bir solucan, bir kurtçuk. Babam haklıydı. Ben zavallı bir yer israfıydım.

Bıçağı bıraktım, oradan kaçarken babamın homurtuları ve annemin hıçkırıkları kulaklarımda yankılanıyordu. Köpeği görmezden geldim, ormana, karanlığa doğru ko tum ve onları bir daha hiç görmedim.

Kaybolmu tum, yalnızdım, ta ki Eileen beni bulana kadar. Ve beni kurtardı.

Beklediğim araba otuzla geçip gidiyor, ben de motoru çalıştırıp köşeyi dönüyorum ve dar şeritte onları takip ediyorum. Arabayı hemşire kullanıyordu. Onlar geçerken gördüğüm kadarıyla uzun boylu ve iri yarı bir adam. Yakışıklı. Bayan H arkada, Ollie de onun yanında.

Onları görebilecek kadar geride kalarak takip ediyorum. Karşı yönden başka bir araba geliyor ve yüzümü gizlemek için aşağı bakarak geçmelerine izin vermek için kenara çekiyorum.

Avıma kolayca yetişiyorum. Sakinim, kalp atışlarım yavaş ve sabit.

Eskiden tavuk olan çocuk, şimdi bir tilki.

St Andrew Kilisesi'ne varıyoruz ve arabayı kenara çekiyoruz. Burası Bayan H'nin evlendiği yer. Güzel bir mekan. Mutlu olmak için iyi bir yer. Burası eski bir Roma bölgesi, Viroconium. Antik bilgeliğin merkezi, şarabın yeri - kırmızı kan ve kan kırmızısı şarap. Nehir yakın, ama başka pek bir şey yok: kısa bir mesafede bir otel, az sayıda kır evi.

Biraz geride durup onları izliyorum. Hemşire - Emile, Ollie'nin dün gece mesajlaşırken kullandığı isim bu - iniyor ve bagaj kapağını açıyor. Katlanabilir bir tekerlekli sandalye çıkarıyor ve Bayan Hofland'ın içine girmesine yardım ediyor. Ollie şimdi arabanın yanında duruyor, başını kaşıyor.

İnsanlara arkadaşlığımızdan asla bahsetmemen gerektiğini biliyorsun, diye tekrarladım dün öğleden sonra. Dışarıda bir sürü sapık var. Baban benim de onlardan biri olduğumu düşünecek. Sana gönderdiğim DS'i aldı bile. Telefonun olduğunu ve sohbet ettiğimizi öğrenirse onu da alır. Muhtemelen iPod'unu ve bilgisayarını da.

O iyi bir çocuk. Şimdi bile, bu yolculukta sevgili büyükannesine eşlik ediyor. Çünkü birisi, bir arkadaş, babasının gelemeyecek kadar meşgul olduğundan emin oldu.

Kilisede etrafı kolaçan eden birkaç turist daha var. Ama onlar benim avım içeri girerken dışarı çıkıyorlar. Emile Bayan H'yi patikadan en mutlu olduğu yere doğru iterken onlar da uzaklaşıyor. Sanırım o gece kirazını kaybetti; eski günlerde işler böyle yürürdü. Aptal insanlar kendilerini zevkten mahrum bırakırlardı. Aptal ahlakı. Tanrı korkusu. Dünya şimdi boka batmış olabilir ama en azından çoğu insan artık bu saçmalıklara inanmıyor.

Kar maskesini kafama geçiriyorum, tüfeği elime alıyorum ve gün ışığına çıkıyorum. Kilisenin girişindeler, taş cephesine bakıyorlar. Dağınık mezar taşlarının yanından geçerek kilise bahçesine doğru koşuyorum.

Beni ilk Ollie gördü. Bağılıyor ve Emile dönüyor. Yaşlı kadın kiliseye bakmaya devam ediyor; neler olduğunu görmek için boynunu eğmeye çalışıyor.

Silahlı kaldırıyorum ve Emile ellerini kaldırıyor. Gerçekten çok yakışıklı. Ollie bana bakıyor, görünüşe göre şokta, muhtemelen aptal video oyunlarından birine düştüğünü düşünüyor.

Silahlı hemşireye doğrulttum. "Nerede?" "Nerede ... ne?" Aksanı kalın, Fransız.

Silahlı ona doğru tuttum. "Morfin. Lanet morfin." "Ben-Bitirmesine izin vermedim. "Yalan söyleme. Yanında getirdiğini biliyorum. Nerede peki? Gel hadi." Silahın namlusunu yaşlı kadına doğru çevirdim. "Şimdi cevap ver yoksa kafasını uçururum.

Yutkunuyor. "Arabada.

Silahlı ona doğrulttum. "Hadi gidelim.

Ollie'ye "Kimildama yoksa onu öldürürüm." dedim. Zaten ağlıyordu. Fransız hemşireyi arabasına doğru yürütüyorum.

"Nerede o?

Yutkunuyor. "Arka koltukta. Getir onu. Haydi."

Başını ve omuzlarını arabaya koymak için eğiliyor ve morfinin içinde olması gereken çantayı görüyorum. Kimsenin gelmediğini kontrol etmek için etrafa bakıyorum.

Emile elinde çantayla arabadan iniyor, ben de ona çantayı bana atmasını söylüyorum. Ayağımın dibine düştü.

"Anahtarı da.

Bana fırlattı ve ben de kaptım. O iyi bir adam, bir hemşire ve onu öldürmeme gerek yok.

"Diz çök," dedim.

"Lütfen ... Fransızca gevelemeye başladı ve ben de ona bağırarak diz çökmesini ve yere bakmasını emrettim. Sonunda itaat etti ve tüfeği çevirip dipçiğini kafasının arkasına vurdum. Yüzüstü yere düştü, sayım için dışarıda.

Biri gelmeden buradan gitmeliyim, ama yapmam gereken bir şey daha var.

Ben için yapmam gereken bir şey.

Kilise avlusuna geri dönüyorum. Çantayı ayaklarımın arasına bırakıp tekerlekli sandalyeyi d ö n d ü r ü r k e n Ollie benden uzaklaşıyor. Bayan Hofland bana bakıyor. Çelimsiz, hasta olduğu belli, vücudundaki hayat her geçen gün azalıyor. Ama gözleri meydan okuyor. Yaşlı kuşun hala ruhu var.

Ne yazık ki, ruh hiç kimseyi bir av tüfeğinden korumadı.

"Senden korkmuyorum," diyor. "Nesin sen, keş mi?"

Kar maskesinin altından gülümsüyorum. "Ben değil. Sonra silahı ona doğrultuyorum. 'Sen bir yüksün. Hayata tutunarak oğlunu endişelendiriyorsun. Senden kurtulana kadar gerçekten mutlu olamayacak. Kiliseye bakıyorum. Eskiden karavanda asılı olan İsa'nın resmi gözümün önünde canlanıyor. Annemin Meryem Ana duaları mırıldandığını duyuyorum. "Önce hızlıca dua etmek ister misin?"

"Evet. Cehennemde yanman için dua ediyorum, seni piç kurusu. Parmağımı tetiğin üzerine koydum.

Ve Ollie kendini silahın önüne, benimle büyükannesinin arasına attı.

"Yoldan çekil, Ollie," diyorum.

Adını söylediğimde gözleri açılıyor. "Kimsin sen?" Sesi gıcırtılı.

Ollie'yi vuramam - bu her şeyi geri alır. Tüm dikkatli planlarım cehenneme gider.

"Çekil, seni küçük pislik. "Hayır.

Kırmızı sis üzerime çöktü. Silahı kaldırdım, dipçiğiyle vurup onu bayıltmaya hazırdım, böylece bu işi halledebilecektim ki Bayan H "İmdat!" diye bağırdı. Arkamdaki birine bağırdı.

Baktım. Lychgate'in yanında orta yaşlı bir adam var, güneş gözlüklerinin arkasından bana bakıyor. Hangi cehennemden geldi bu?

Ollie tekerlekli sandalyeye tutunuyor, bu da büyükannesini net bir şekilde görmemi imkansız kılıyor.

Sikerim böyle işi. Çantayı kaptım ve kapıya doğru koştum. Güneş gözlüklü adam ben yaklaşırken kıpırdamıyor - silahtan korktuğu belli - ama cep telefonunu çıkarmış ve şüphesiz polisi arıyor.

Ona doğru bir adım attım ve göğsünden vurdum. Geriye doğru düştü, yüzünde donmuş bir şaşkınlık ifadesi vardı. Kilise bahçesinden çıkıp arabama koşuyorum, binerken çantayı yolcu koltuğuna fırlatıyorum. Motoru çalıştırdım ve Bayan H hala hayatta olduğu için küfrederek uzaklaştım. Ama en azından

ilaç. Arabayı sürerken çantanın fermuarını açıyorum ve bir elimle direksiyonu tutarak içine bakıyorum. Bir şırınga ve küçük bir şişe berrak sıvı buluyorum.

Sadece küçük bir şişe. Yirmi miligram.

Tekerleğe vuruyorum ve bir küfür savuruyorum. Geri dönüp hemşireyi kafasından vurmak, Ollie'yi öldürüp tekerlekli sandalyeyi devirmek, beynine bir kurşun sıkmadan önce yaşlı kaltağı kilise yolunda yalvartmak geliyor içimden.

Ama sürmeye devam ediyorum.

Bölüm 42

İstasyonun resepsiyon bölümüne vardıklarında Imogen Ben'e "Burada bekle," dedi. Nöbetçi müdürden ona göz kulak olmasını istedi - 'Hiçbir yere gitmesine izin vermeyin' - ve ekibin geri kalanını bulmak için acele etti.

"Neler oluyor?" diye sordu olay odasına girer girmez. Greene, Emma ve diğerlerinin çoğuyla birlikte oradaydı.

"Ben de sana aynı şeyi soracaktım," dedi Greene. 'Emma beni teoriniz hakkında bilgilendiriyor.

"Bu bir teori değil. "Efendim" diye eklemek için kendini zorladı. "Hayır mı?

"Sabahı Ben Hofland ile geçirdim. Her şey uyuyor. İnkâr edemezsiniz: Michael ve Annette dışında, farklı bir nedenle hedef alınan tüm kurbanlar, Eileen Rowland'a ait olduğu varsayılan bir şirketten gelen bu anketlerden birini aldılar.

"Bunu inkar etmiyorum. Tracey'nin yaptığı mükemmel bir işti. Orada bulunan veri analisti pembenin bir tonuna döndü. 'Ama katilin herkesi mutlu etmeye çalıştığı fikri? Bu ... El yordamıyla doğru kelimeleri aradı, bulamadı ve "Havai saçmalık" demekle yetindi.

Imogen ona ters ters baktı.

"Bunu neden yaptığı önemli değil, değil mi? Greene devam etti. 'Onun kim olduğunu biliyoruz. Herkes onu arıyor. Başka bir şey denemeyecektir.

İnanamıyordu. 'Bunu nasıl söylersin? Kilisede olanlardan sonra?'

Greene havayı çiğnedi, sonra parmağıyla onu işaret etti. "Sakinleşmen gerek," dedi ona. "Neredeyse duvarlardan zıplıyorsun.

Haksız değildi. Biri onu elektrik prizine takmış gibi hissediyordu. Ironbridge'den

Shrewsbury'ye yirmi dakika gibi çılgın bir sürede varmış, hız sınırını hor görmüş, virajlarda sollamış, kırmızı ışıkta geçmişti. O anda bir numaralı önceliğinin Ben'i hayatta tutmak olduğu düşünöldüğünde ironik olan bu durumu umursamadığını fark etti. Ben onun yanına oturmuş, parmak eklemleriyle koltuğa yapışmıştı.

Nefes almak için kendini zorladı. O Greene'le tartışırken ekibin iki üyesi daha içeri girmişti ve ikisi de gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

Greene, Emma'ya başıyla onay verdi. "DS Stockwell, geç gelenleri hızlandırabilir misiniz?

Evet, efendim. Bir ölü var. Oscar Wheatley adında bir adam kilisenin dışında durmuş ve 999'u ararken saldırgan onu göğsünden pompalı tüfekte vurmuş. Hastaneye götürölürken yolda ölmüş.

Craig'in beşinci kurbanı. Danni'nin içindeki fetüsü de sayarsak altı. "Peki ya Bayan Hofland? Imogen sordu. "O şimdi nasıl?

"Durumu iyi, ama onu hastanede tutuyorlar, kapıda da bir polis memuru var. Görünüşe göre Emile'in taşıdığı morfinle birlikte Bayan Hofland da hedefti. Ama torunu onu kurtarmış. Onunla silahlı adamın arasında durdu, yoldan çekilmeyi reddetti. Çok cesur bir çocuk.'

Imogen, Greene'in kendisine yönelttiğı hançerleri görmezden gelerek sessizce, "Her şey uyuyor," dedi. 'Annesi için endişelenmek zorunda kalmazsa Ben'in daha iyi olacağını düşünüyor. Ollie şimdi nerede?

Emma, "Bir görüşme odasında, ona bakan bir kadın üniformasıyla birlikte," diye cevap verdi. "Onu koyacak başka yerimiz yoktu.

"Onunla konuşmam gerek-

"Bir dakika içinde. Greene bugün aceleci bir piti. 'Önce geri kalanını gözden geçirelim. Emma.'

Efendim. Şüpheli koyu mavi bir araba kullanıyormuş. Ollie bunun bir Volkswagen olduğundan oldukça emin. Ama onu sadece uzaklaşırken görmüşler ve plakasını göremeyecek kadar uzaktalarmış. Elbette bölgedeki tüm güvenlik kameralarını kontrol edeceğiz.

Imogen, "Demek beyaz minibüsün yanı sıra mavi bir arabası da var," dedi. Emma başıyla onayladı.

'Görünüşünde bir değişiklik var mı? Yeni saç kesimi ya da rengi? Sakal?' 'Bilmiyoruz. Kar maskesi takıyordu.'

Ian, "Neye benzediğini zaten bildiğimizi düşünürsek bu çok garip," diye söze girdi.

Pek sayılmaz. Elimizde sadece bir fotoğrafı var. Müzeye gittiğimizi ve hatıra eşyaları bulduğumuzu da bilmiyor. Imogen DCI Greene'e döndü. "Ben Hofland'ı hedef aldığını inkâr edemezsiniz. *Teorime* inanmasanız bile.

Greene sakalını sıvazladı ve içini çekti. "Anket ve bugünkü olay bunu destekliyor gibi görünüyor, evet.

Imogen kendini duraklamaya zorladı, bir sonraki kelimelerini çiğniyordu. "Efendim, teorimin doğru olduğuna ikna oldum. Bunu neden yaptığını, hangi çarpık mantığı izlediğini bilmiyorum ama kurbanlarını öldürdüğünde mutlu olmalarını istiyor. Gözlerini odada gezdirdi ve herkesin dikkatini üzerinde topladığını görünce memnun oldu. "Sabırlı biri. Bir şeyleri ayarlamak için çok zaman harcıyor. Michael Stone'u Ben'in karısıyla ilişkisi olduğu için öldürdüğüne eminim. Ben'i oğlunun önünde bir kahraman gibi göstermek için kendi hayatını tehlikeye attı. Son zamanlarda Ben için doğru giden diğer tüm şeylere bakarsak, adamımızın bunlarda bir parmağı olacağından eminim.

"Ben, değil mi?" dedi Greene. "Bay Hofland değil mi?"

Imogen, DCI Greene'in kendini beğenmiş, pembe suratına bir yumruk atmak istedi ama onu görmezden geldi ve devam etti. "Bayan Hofland'a yönelik girişim bir sonraki aşamaydı. Kanserli bir anneye sahip olmanın Ben'in çözülmesini istediği bir sorun olduğunu düşünüyor olmalı. Muhtemelen son sorun. Sanırım oyunun sonuna yaklaşıyor, çünkü Ben'in hayatında etkilemeyi umabileceği neredeyse her alanı temizledi - onu boynuzlayan adamı cezalandırdı, Ben'in yoluna iş gönderiyor, eminim komşuların başına gelenlerden de sorumludur. Acı çeken annesini yoldan çekememek büyük şans. Ama şu anda kesinlikle baskıyı hissediyor ve Ben - *Bay Hofland* - hala mutluyken her halükarda yakında grev yapmak isteyecektir.

"Hofland'ın artık o kadar mutlu olmayacağı kesin, değil mi? dedi Emma. 'Biri annesini öldürmeye çalıştığına göre artık o kadar da mutlu olmayacaktır. Belki de katil onun mutluluk seviyesini yükseltmek için başka bir şey yapma ihtiyacı hissedecektir.

Imogen hızla Greene'e baktı, Greene sanki az önce zehirli bir osuruk kokusu almış gibiydi.

Emma, "Belki de Ben'in annesi ve oğlunun yara almadan kurtulduğu için rahatlayacağını düşünecektir," diye ekledi.

'Dediğim gibi,' diye devam etti Imogen, 'içimden bir ses yakında saldırmak isteyeceğini söylüyor. Ama bizim bir avantajımız var.

"Hangisi? Greene sordu.

"Bir sonraki hedefinin Ben olduğunu anladığımızı bilmiyor.

"Doğru. Peki ne diyorsun?"

"Ben'i korumamız gerektiğini ama bu konuda ince davranmamız gerektiğini. Evinin önünde park etmiş panda arabaları, ön bahçesinde üniformalı polisler bulunduramayız. Katilin ortaya çıkmasını istiyoruz ki onu yakalayabilelim.

Greene kırılaşmış bir kaşını kaldırdı. Yüzüne küçük bir gülümseme yayıldı ve dudaklarını yaladı. "Hofland'ı yem olarak kullanmaktan mı bahsediyorsun?"

"Yem değil. O zaten bir sonraki hedef. Eliyle yukarı kalkık bir pençe şekli yaptı. "Bekleriz, o gelir. Pençeyi sıkarak kapattı, bir Venüs sinek tuzağının böceğe kapanması gibi. "Onu yakalayacağız.

Imogen, Emma ile birlikte resepsiyona doğru yürüdü. Ben onları görünce ayağa fırladı.

"Ollie'yi görmek istiyorum.

Imogen onun omzuna dokundu. "Seni hemen ona götüreceğim.

Onu bir kapıdan geçirip uzun bir koridora götürdüler. "Onunla konuştun mu?" diye sordu Ben.

"Hayır. Sizin orada olmanızın daha iyi olacağını düşündüm. Ayrıca, uygun bir yetişkin olmadan bir çocukla görüşme yapamayız. İşte geldik."

Imogen görüşme odasının kapısını açtı ve Ben'e içeri girmesini işaret etti. Kapının girişinde dururken Ollie'nin sandalyesinden sıçrayışını izledi - babasının resepsiyondaki yankısı - ve Ben kollarını ona doladı, onu kendine çekti ve saçlarını okşadı. Onun, "Artık geçti." dediğini duydu. Her şey yolunda. Ben buradayım.

Bu küçük sahne Imogen'in kalbinde bir şeyleri harekete geçirdi. Her şey çok daha farklı olabilirdi. Ben şu anda morgda oğlunun cesedini teşhis ediyor olabilirdi. Annesininkini de. Onlara bir dakika mahremiyet sağlamak için kapıyı kapatırken, sessizce bu aileyi koruma yeminini yeniledi. Ayrıca kendini merak ederken buldu: Ben'in karısı onları nasıl terk etmiş olabilirdi? Özellikle de Michael Stone için. Ölüler hakkında kötü düşünmemesi gerektiğini biliyordu ama Ben, Stone'un olduğundan on kat daha iyi bir adamdı. Eğer bu onun ailesi olsaydı-

"Çok tatlılar, değil mi? Emma onun arkasında belirerek Imogen'i kafasının içindekilerden kurtardı. 'Craig'in ne yapacağını düşünüyorsun?"

Sırada ne var?"

"Tam olarak emin değilim. Yumruklarını sıkı. 'Sürekli ortaya çıkıyor ve sonra tekrar gölgelere kayıyor. Bu yüzden planımı takip etmeliyiz. Bir dahaki sefere ışığa adım attığında orada olmak için.

Emma başıyla onayladı. "Craig diğerlerine yaptığını Ben'e de yapmak istiyorsa daha fazla morfine ihtiyacı olacak çünkü Emile Clement'e göre çantadan çalınan yirmi mililitre morfin öldürücü doz için yeterli değil. Yanlarında sadece bu kadar morfin taşımalarına izin verildiğini söyledi.

Imogen, "Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun," dedi.

Emma devam etti. 'Bölgedeki tüm doktorlara, eczacılara, kliniklere ve hastanelere alarında olmalarını söyleyen bir bülten gönderdik. Uyuşturucu satıcısı bağlantılarımızla da konuşuyoruz, fotoğrafı gördüklerinden emin olmak için.

Imogen etkilenmişti. Bu davanın dehşetinin ortasında Emma parlayan tek ışık olmuştu. Imogen tüm bunlar sona erdiğinde onu kesinlikle terfi için önerecekti.

"Sanırım bir ödülden bahsediliyor? Imogen söyledi.

Evet. Yani morfin ya da eroin almak için herhangi bir satıcıya yaklaşırsa . . ' 'Bu iyi. Tamam, sonra konuşuruz.

Imogen görüşme odasının kapısını çaldı ve içeri girdi. Ben ve Ollie masanın uzak tarafında yan yana oturdular. Imogen onların karşısındaki koltuğa oturdu.

"Çok cesur bir çocuk olduğunu duydum," dedi.

Ollie homurdandı. "Herkesin yapacağını yaptım.

Yine babasının sözlerini tekrarlıyordu. 'Senin yaşındaki pek çok çocuğun bu kadar kahramanca davranacağını sanmıyorum. Sen büyükannenini kurtardın.

Ollie, Imogen'in gözleriyle buluşmadan önce Ben'e baktı. "Bizi tanıyordu. Benim adımı kullandı. Bizim peşimizde mi? Benim, babamın ve büyükannemin mi?

"Ollie ... Ben söze başladı ama Imogen araya girdi.

"Endişelenmenize gerek yok. Emile'in çantasındaki ilacın peşinde olduğunu düşünüyoruz. Belki de büyükannenin senin adını söylediğini duymuştur.

Ollie'nin ona inanmadığı belliydi. Aptal değildi. Ama başını salladı, bir polis dedektifine meydan okuyacak kadar cesur değildi.

"Düşünüyordum da ... Imogen oğluna hitap etmeden önce Ben'e baktı. "Belki de biz tüm bunları çözene kadar birkaç günlüğüne annenin yanında kalmak istersin.

"Asla olmaz. Burada, babamla kalmak istiyorum.'

Ben sandalyesini Ollie'ye bakacak şekilde çevirmişti. 'Bu iyi bir fikir olabilir, Ollie. Bir şok geçirdin. Bir süre uzaklaşmak senin için iyi olur. Eski arkadaşlarınla takılabilirsin.

Ollie başını sertçe salladı. 'Hayır! Hiçbir yere gitmiyorum. Beni buna zorlayamazsın.

Imogen avuçlarını kaldırdı. 'Kimse seni bir şey yapmaya zorlamayacak, Ollie. Dinle, neden sana içecek bir şeyler getirmiyorum? Sıcak çikolataya ne dersin? Aç mısın? Sandviç ve cips alması için birini gönderebilirim.

"Aslında açlıktan ölüyorum.

"Jambon ve peynir?" Çocuk başını salladı. "Harika. Bu arada' -ayağa kalktı ve Ben'e onu takip etmesini işaret etti- 'babanla konuşmam gerek.

Ben'i bitişikteki görüşme odasına götürdü.

'Dürüst olmak gerekirse, gidip birkaç günlüğüne karınızın yanında kalmasının iyi bir fikir olacağını düşünüyorum. Daha güvenli olacaktır,' dedi Imogen.

"Bizi koruyacağını söylediğini sanıyordum."

"Koruyorum. Yani, biz.'

Ben kollarını kavuşturdu. 'Engerek zaten Ollie'ye zarar vermek istiyor gibi görünmüyor. Onu vurma şansı vardı ve bunu yapmadı. Ve bunun nedenini biliyoruz, değil mi? Bunun beni ne kadar mutsuz edeceğini biliyor. Belli ki oğlumun bir yük olduğunu düşünmüyor.

Imogen bunu düşündü. Ben haklıydı. Engerek'in mantığı çarpık olabilirdi ama onu takip etmek giderek kolaylaşıyordu. Ollie Ben için bir mutluluk kaynağıydı. Aslında, Ben'in ona anlattıklarından Rowland'ın Ollie'nin sorunlarını ortadan kaldırmak için elinden gelen her şeyi yaptığı anlaşılıyordu, böylece Ben onun için endişelenmek zorunda kalmayacaktı. Imogen, Ollie'ye okulda kimlerin zorbalık yaptığını ve Ollie'den uzak durmaları için onları uyaran herhangi bir ziyaret olup olmadığını öğrenmek için aklına bir not aldı.

"Kararımı verdim," dedi Ben, kollarını kavuşturarak. 'O benimle kalıyor. Eğer polis koruması altındaysak, en güvenli yer burası olmalı.

Başını salladı. "Pekâlâ. Boş yatak odanız var mı?" 'Hayır.

Sadece iki yatak odalı bir kulübe. Neden?

"Kanepede uyurum o

zaman. "Eh?

"Kalmaya geliyorum. Ve bu pazarlığa açık değil.'

Bölüm 43

"Sen misin? Eileen kapının kapandığını duyar duymaz seslenir.

"Evet, benim. Duş almaya gidiyorum.

"Ama-

Yalvarışlarını duymazdan gelip banyonun kapısını arkamdan kilitliyorum ve ter kokan giysilerimi çıkarıp soyunuyorum. Kendimi Eileen'in karbolik sabunuyla ovarken kafamda her şeyi gözden geçiriyorum.

Araba garajda, Bayan H ya da Ollie'nin görmesi ihtimaline karşı plakalar orijinalleriyle değiştirildi. Silah bagajda saklı. Boş kovan hala silahın içinde.

Kimsenin beni takip etmediğinden ya da garaja girerken görmediğinden eminim. Bu yollardaki güvenlik kameraları yetersiz, ancak bu beni pek de iyi hissettirmiyor.

Kafamı duş fayanslarına vuruyorum, acıyı hak ediyorum çünkü her şeyi berbat ettim.

Bayan H hala nefes alıyor.

Ben'i mutluluk içinde uğurlamak şöyle dursun, Eileen'i rahatlatacak kadar bile morfinim yok.

Hepsi Ollie'nin suçu. Onun için yaptığım onca şeyden sonra. Babası için yaptığım her şeyden sonra. Bence Ben'le işim bittiğinde Ollie'ye minnettarlık dersi vermeliyim. Ayak bileklerine beton bloklar bağlayıp onu Demir Köprü'den aşağı atacağım. Yaptığı şeyi düşünmek için boğulacak kadar zamanı olacak.

Kendimi sakinleştirmek, öfkemi bastırmak için ona kadar sayıyorum. Polis sandıkları kadar çok şey bilmiyor. Ben'le her şey hâlâ devam ediyor. Annesi ölmüş olsaydı, artık ona yük olmasaydı daha iyi olurdu. Ama belki de onu kaybetmek üzereyken, hâlâ yanında olduğu için mutlu olacaktır. Ucuz atlatılan bir tıraş, sahip olduklarınız için minnettar hissetmenizi sağlayabilir, değil mi? Evet, bu mantıklı.

Bunu diğerlerinde de kullanabilirdim. Danni'nin karnındaki bebek için endişelenmesini sağlayabilirdim, onu hasta edebilirdim, böylece iyi olduğu ortaya çıktığında rahatlayabilirdi. Yapabileceğim daha çok şey vardı.

Bir bebeği nasıl özlediğini biliyordum çünkü erkek arkadaşından sakladığı gizli günlüğünde yazıyordu. Dairesine girdikten sonra onu bulmam uzun sürmedi. Yatağının altındaki bir kutuda gizlenmişti. Ayrıca doğum kontrol haplarını kendi yaptığım plasebolarla değiştirmem de uzun sürmedi. Bu ve başka birinin evinden aldıktan sonra bahçesine bıraktığım kedi onu mutlu etmek için yeterli oldu.

Nathan da kolaydı. Yarışlarının sabahında büyük rakibini zehirlemek. Finlay'in dairesine girip spor içeceğine yarım sakınleştirici katmak da kolaydı - sadece onu yavaşlatmaya yetecek kadar. Melissa'nın erkek arkadaşını ortadan kaldırmak da oldukça kolaydı. Onu baştan çıkarması için çekici bir telekız tutmuş, sonra da Melissa'nın her şeyden haberdar olmasını sağlamıştı. Hem spor hem de aşk rakiplerini yenmek - Nathan'ın ihtiyacı olan tek şey buydu.

Fiona için çok büyük umutlarım vardı. Onunla uzun bir oyun oynamak zorunda kalmıştım. İlk karşılaştığım kişiydi ve en kötü durumdaydı. İlk kez onu izlerken, onun için bir kalp bulup bulamayacağımı, bir donör gönderip gönderemeyeceğimi merak ettim. Ama bu çok karmaşıktı. İhtiyacı olan kalbi bulduğumda ondan vazgeçip yoluma devam etmek üzereydim. Sonra da iyileşmesini, forma girmesini ve mutlu olmasını beklemek zorunda kaldım. Roma kupası ve getirdiği para yardımcı oldu. Ama en önemli kısım ona bir sevgili bulmaktı. Onu yeniden genç ve canlı hissettirecek bir adam.

Bu bir meydan okumaydı. Rolü oynaması için bir erkek eskort tutmayı düşündüm. Ama bu çok riskli olurdu. Özellikle yaşlı kadınlara ilgi duyan birini bulmam gerekiyordu. Bu demografiye hitap eden bir çevrimiçi arkadaşlık sitesi buldum, sahte bir profil oluşturdum ve elli yaşında bir kadın gibi davrandım. Bölgede yaşlı bir sevgili arayan pek çok genç erkek vardı. Etkilendim. Ve sonra altını buldum: Anthony adında genç bir adam ana ilgi alanını bisiklet olarak listelemişti. Fiona yakın zamanda bisiklete binmeye başlamıştı. Anthony'nin izini, hoşlandığı her kadını baştan çıkarma becerisiyle övündüğü bir forumda sürdüm. Onları bir araya getirebilseydim ...

Sonunda çok kolay oldu. The Lucky Magpie'i arayarak Ludlow Wheelers'ın bir üyesi olduğumu ve elimizde satın almak isteyebilecekleri bazı eski kupalar olduğunu söyledim. Oraya gittiğinde kimsenin bu kupalar hakkında bir şey bilmeyeceğini biliyordum - ama bir dahaki sefere bir

Wheelers'in buluşmasında, işte oradaydı, Anthony'ye yakın durmuş, ona o özel şekilde bakıyordu.

İnsanları manipüle etmek çok kolay.

Duşu kapattığımda, Eileen'in diğer odada çantamdakiler için çaresizce inlediğini duyabiliyorum.

O bekleyebilir.

Aynanın önünde çırılçıplak duruyorum.

Babam buharlı aynadan bana bakıyor, benimle alay ediyor, gözleriyle, dişleriyle, yüzündeki/yüzümdeki çizgilerle benimle alay ediyor. Bana benziyorsun, diyor. Sen de benim gibisin. Ve ne kadar uğraşırsan uğraş, asla telafi edemeyeceksin. Sanki yapabilirmişsin gibi!

Onu benimle bıraktın, seni zayıf çocuk, diyor. Küçük çocuk ya da değil, bunun ne anlama geldiğini biliyordun. Onu ölüme terk ettin, sefil, korkmuş ve acı içinde. Ne yaparsan yap, senin yüzünden kaç kişi mutlu ve acısız ölürse ölsün, bu asla değişmeyecek.

Lavabonun üzerinde duran, Eileen'in diş fırçasını koyduğu küçük bardağı kavriyorum ve sıkıyorum, kollarım titriyor, parmaklarım sertleşiyor ve onu aynaya çarpmamak için tüm gücümü, kendimi kontrol etmem gerekiyor. Kırıkları kavrayıp yansımanı parçalamamak, kendime ve ona ortak kanımızı sıçratmamak için tüm gücümü harcıyorum.

Banyodan çıktığımda Eileen başını bana doğru çevirdi ve 'Sonunda' dedi. Orada boğulduğunu sandım. Sonra kendi kendine konuştuğunu duydum, çocukken yaptığın gibi.

O anda ondan nefret ediyorum. Zayıflığından, bana yapışıp kalmasından, benden taleplerde bulunmasından, emirlerini yerine getirmemi beklemesinden. Bana borçlusun, der hep. Ama ben ondan beni kabul etmesini hiç istemedim. Ve ona karşı çok iyiydim. Ona destek oldum, ilaç temin ettim. Ona yardım ettim. Borcumu binlerce kez ödedim.

Ama öfkemi bastırıp "Nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum.

Korkunç görünüyor. Solgun, terli ve titriyor, boğumlu parmakları sandalyesinin kollarına yapışmış. Saçları ağarmış ve cildi de aynı şekilde solmaya başlamış. Üst dudağında boncuk boncuk terler göze çarpıyor. Ona zorlukla bakabiliyorum.

"İlacıma ihtiyacım var," diyor ve hemşireden aldığı çantayı getirip fermuarını açıyorum.

Eileen beni izlerken dudaklarını yalıyor. 'Oh, seni iyi çocuk. Çok iyi bir delikanlı.'

Elimde dolu şırıngayla yanına tünüyorum ve kolunu çeviriyor, damarlar mavi ve belirgin. İğnelerden pek hoşlanmaz - Eileen her zaman ağrılarını haplarla dindirmeyi tercih etmiştir - ama şu anda umursamayacak kadar çok acı çekiyor. Şırıngada ne kadar az olduğunu görmedi. İğneyi etine batırıyorum ve pistonu basıyorum.

Beklentiyle iç geçiriyor ve bekliyor. Gözlerini açıyor ve bana bakıyor. 'Hâlâ acıyor. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Sinirimi sesimden uzak tutmayı başaramadım. "Bende başka yok.

Kendini koltuktan kaldırmaya çalışıyor ama onu geri itiyorum. Çok kolay - çok zayıf ve hafif; acı kemiklerinden etlerini sıyırmış.

"O zaman doktora gitmem gerekiyor," diye miyavlıyor. "Yeni bir reçete almalıyım. "Yapamazsın, seni aptal sürtük!"

Gözleri şoktan kocaman oldu. Onunla daha önce hiç böyle konuşmamıştım. Ellerimi sıkıyorum. Boğazını sıkmak, onu sıkmak ve sarsmak istiyorlar. O zaman acı hissetmeyeceksin, diye bağırmak istiyorum.

"Senin için yaptığım onca şeyden sonra," diyor zayıf bir sesle.

Odadan çıkmak zorundayım. Mutfakta cin buluyorum ve kendime bir bardak doldurup yutuyorum. Alkol doğru düşünmeme yardımcı oluyor. O haklı - daha fazla ilaç almalıyım, sadece onun için değil.

Ve benim bir fikrim var.

Cebimden telefonumu çıkarıp mutfak kapısını kapatıyorum ve Eileen'in çaresiz, sinir bozucu yakarışlarını bastırıyorum.

Bir süre sonra, aramayı yaptıktan sonra Ollie'ye mesaj attım.

Merhaba. Günün nasıl geçti?

*Hemen cevap veriyor. **Aman Tanrım, inanamayacaksınız.** Kilisede olan her şeyi kendi bakış açısından anlatmaya devam ediyor. Neyse ki hiçbir şeyden şüphelenmiyor. Bugün kendisine tüfek doğrultanın yeni arkadaşı olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Ama sonra söylediği şey ilginç. Çok ilginç. Konuşmayı bitirdikten sonra Eileen için akşam yemeği hazırlıyorum ve bir bardak ve cin şişesiyle birlikte bir tepside ona götürüyorum. Yemeği görmezden gelip kendine büyük bir bardak doldururken 'Gitmem gerek' diyorum. Ona son bir kez bakıyorum, iyi şeyler düşünmeye çalışıyorum - ama kafatasının kurtçuklarla dolup taşıdığı yeni bir imgeden kurtulamıyorum - sonra minibüse yöneliyorum ve eve gidiyorum.*

Bölüm 44

Imogen'i mutfakta buldum. Saçlarını kalın bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplamıştı ve üzerinde siyah bir yelek, tayt ve spor ayakkabı vardı. Yoga dersine gitmek üzereymiş gibi görünüyordu. Yüzü makyajsızdı ve duştan yeni çıkmış gibi temiz, çiçeksi kokuyordu. Bir tutam saç yanağına yapışmış bir şekilde sallanıyordu ve aniden uzanıp kulağının arkasına sıkıştırma isteği duydum.

"Kahve yaptım. İster misin?" 'Çok iyi olur.'

Buzdolabından süt almak için eğildi. Sabahın ilk saatlerinde mutfağında çekici bir kadın bulmak sarsıcıydı. Sarsıcı ama kesinlikle nahoş değil. Ama sonra kendime onun neden burada olduğunu hatırlattım: beni korumak için. Imogen'in yanı sıra yolun karşısına park etmiş bir minibüste iki polis memuru vardı. Imogen'in bana temin ettiğine göre diğerleri çok yakındaydı; bir şey olursa birkaç dakika içinde kulübeye ulaşabilecek kadar yakındılar.

Ayrıca bana tüm bunların çok düzensiz olduğuna dair güvence vermişti. Patronu DCI Greene beni karakolda gördüğünde bana çok garip bir bakış atmıştı. Polis normalde VIP olmayanları korumaz, özellikle de kendi evlerinde. Ama Viper'ı yakalamak için o kadar çaresizlermiş ki bazı kuralları esnetmeye hazırlarmış gibi bir izlenim edindim.

Imogen masaya iki fincan kahve koydu ve arkamdaki pencereye bakarak karşıma oturdu.

"Bugün hava sıcak olacak.

Başımı salladım. Şimdiden hissedebiliyordum, sıcaklık artıyor, gökyüzü İngiltere'yi yazın çok çekici kılan o güzel mavi tonuna bürünüyordu. Ama hava da nemliydi, yapışkanlık tenimde daha da az rahat hissetmeme, daha az gevşeyebilmeme neden oluyordu.

"Nasıl uyudun? diye sordum.

Gülümsedi. "Fena değil. Kanepeniz aslında oldukça rahat.

"Benim değil, pek sayılmaz. Birkaç parça dışında tüm mobilyalar ev sahibim Frank'e ait.

"Johnny Cash gibi giyinen mi? Bir kaşımı kaldırdım. "Onunla tanıştın mı?

'Evet, karakola gelip yandaki dağınıklıktan yakındı. Sanırım polisin temizlemesini bekliyordu ama bu bizim işimiz değil.

"Son durum nedir? Rowland'ı bulma konusunda bir gelişme var mı? Imogen bana müzede ne bulduklarını, adamın Craig Rowland olduğunu tespit ettiklerini söylemişti. Bu ismin benim için bir şey ifade edip etmediğini sormuştum. Bir şey ifade etmiyordu.

"Hâlâ onu arıyoruz. Ve onu bulacağız.'

Kahvemi bitirdim ve boş bardağı bulaşık makinesine yerleştirdim. 'Onu aramaya kendim gitmek istiyorum. Yani, burada kalman hoşuma gidiyor' - bunu ağzımdan kaçırmam ondan en ufak bir tepki bile almamamı sağladı - 'ama sonsuza kadar burada kalamazsın. Ve-'

Gerçekten neden burada olduklarını, Greene'in bana neden o tuhaf bakışı attığını anladım.

"Beni korumak için burada değilsin, değil mi? Dedim ki. "Beni yem olarak kullanıyorsun.

'Ben, hayır-'

"Tamam, belki ikisi de. Ve sorun değil, gerçekten. Onu yakalamak istiyorsun. Ben de senin onu yakalamanı istiyorum. Ama eğer ben yemsem, neden sakın bir köy yolunda yürüyüşe çıkmama izin vermiyorsun? Bana bir panik düğmesi verebilirsin, ayakkabıma bir GPS cihazı koyabilirsin.

"Sizi bu şekilde riske atmayız.

'Peki şüphelendiğim gibi hiçbir şey olmazsa planımız ne? Eğer gelmezse, çünkü ben evde bir korumayla sıkışıp kaldım.

"Burada olduğumuzu bilmiyor.

"Emin misiniz? Herkesin her an nerede olduğunu bilmek gibi tanrısal bir gücü var gibi görünüyor. Köprüden geçeceğimi nereden biliyordu? Ya da annem ve Ollie'nin o kilisede olacağını?"

"Bilmiyorum.

Dün birisi kulübeyi, telefonlarımızı ve Ollie'nin dizüstü bilgisayarını ve iPod'u da dahil olmak üzere bilgisayarlarımızı böceklerle karşı kontrol ediyordu. Hiçbir şey bulamadılar. Polis ayrıca yandaki Bayan Douglas ve Kyle ile de konuşmuş, etrafta dolaşan birini görüp görmediklerini sormuş ve onlara

Ross'un öldürölmesiyle ilgili devam eden soruşturmanın bir parçası olarak, köpeği kabuğunu soymak için götürenin gerçekten Ross olduğunu teyit etmeye çalıştıklarını söyledi.

Devam ettim. 'Açık alana çıkmak, bir delikte sinmiş bir fare gibi oturmaktan daha iyi olmalı. Eğer siz ve Batı Mercia polisinin geri kalanı beni korumak için oradaysanız, her şey yolunda gidecektir.

"Hayır. Sivillerin hayatlarını riske atmıyoruz. Bana doğru bir adım attı. 'Beni dinle, Ben. Bu sadece seninle ilgili değil. Altı kişiyi, muhtemelen daha fazlasını öldürmüş olan adamı yakalamakla ilgili. Bugün erken saatlerde bana Rowland'ın iş arkadaşlarından Janet adında bir kadının kayıp olduğunu öğrendiklerini söylemişti. Adrian da hâlâ kayıptı. Ve ben de biliyordum ki Imogen meslektaş DC Hatton'ı da bu sayıya dahil ediyordu, her ne kadar onu öldürenin Viper olduğuna dair ellerinde hiçbir kanıt olmasa da. Bu kişiseldi - ikimiz için de.

Imogen, 'Bu onların aileleriyle ilgili,' dedi. 'Ve bu onu durdurmakla ilgili. Eğer kendi başınıza giderseniz, bizi sizi koruduğumuzu açıklamaya zorlarsanız, bu her şeyi berbat edebilir - neredeyse kesinlikle eder -. Bunu anlıyor musunuz?'

Biliyorum. Ama onu yakalamanıza yardım etmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduğumu anlamanızı istiyorum. Annemi öldürecekti. O piçin hapiste çürümesini istiyorum. Ve eğer oraya gitmeme izin verirsen-'

'Hayır. O bize gelecek,' dedi. "O gelecek. Ve geldiğinde biz hazır olacağız.

Duş almak için yukarı çıktım. Aşağı indiğimde Ollie'nin iyi olup olmadığını kontrol ettim - odasında *Minecraft* oynuyordu - ve Imogen'i telefonda biriyle konuşurken buldum.

"Haber var mı? Telefonu kapattığında sordum.

"Pek bir şey yok.

"Arabası dün CCTV'de kaydedildi mi?

"Ne yazık ki hayır. Zaten sahte plaka kullanması da beni şaşırtmazdı.

Peki ya silah? Onu da, ne bileyim, mermiyle eşleştirerek izini süremez misiniz?

"Çok fazla gerilim filmi izliyorsun. Birincisi, av tüfeklerinde saçma dolu fişekler kullanılır. Eğer fişek elimizde olsaydı ve silahı bulsaydık, ateşleme iğnesinin fişeğin kapsülüne nasıl çarptığına bakarak eşleştirebilirdik. Ama bu sadece kanıt olarak işe yarar, onu bulmamıza yardımcı olmaz.'

Gerçek hayatta polis televizyonda görüldüğünden çok daha az güçlü görünüyordu. "Her yerde CCTV ve DNA olduğu için bugünlerde suçluları yakalamanın çok daha kolay olduğunu düşündüm.

Güldü.

Pencereye doğru gittim.

"Dışarı çıkmam gerek,"

dedim. 'Ben, biz zaten-'

"Orchard Heights'a gidip annemi görmem ve iyi olup olmadığını kontrol etmem gerekiyor. Bunu yapmamı engelleyemezsin. Eminim Ollie de onu görmek isteyecektir.

İç çekti. "Burada bekle. Patronunu kontrol etmek için telefonuyla odadan çıktı ve birkaç dakika sonra geri döndü. 'Tamam, sorun değil. Ama ben de seninle geliyorum.

Arabam sabahdan beri güneşin altında park halindeydi ve içerisi boğucu bir sıcaklığa sahipti, koltuklar dokunulamayacak kadar sıcaktı.

Arabaya bindiğimde Kyle dışarı çıktı. Onu izlediğimi görünce elini kaldırdı, sonra minibüsüne bindi ve uzaklaştı.

Imogen, 'Bu ilçedeki herkes ya dört çeker ya da beyaz bir kamyonet kullanıyor gibi görünüyor,' dedi.

Kaşlarımı kaldırdım ve devam etmesini bekledim.

"Rowland'ın ehliyeti yok ama kilisedeki mavi Volkswagen'in yanı sıra beyaz bir minibüs kullandığını da biliyoruz. Ehliyeti olmadan etrafta dolaşmak riskli ve bu araçlar onun adına kayıtlı olamaz ya da onun tarafından vergilendirilemez. Bunu anlamaya çalışıyordum.

"Hmm. Cevabı bilmiyordum ama neden önemli olduğunu da anlayamıyordum. Sahte bir ehliyet almak o kadar da zor olamazdı. Kullandığı araçlar muhtemelen çalıntı.

Motoru çalıştırdım ve klimayı sonuna kadar açtım. Arka koltukta Ollie iPod'undan müzik dinliyordu. Yanımda Imogen sessiz ve gergindi, yanından geçtiğimiz herkese bakıyor, ışıklarda her durduğumuzda daha dik oturuyordu.

Aynadan Ollie'ye baktım. Sinirli bir şekilde iPod'uyla oynuyordu. Belki de onu Megan'la kalmaya göndermeliydim. Acaba arkadaşlarına otelde olanları anlatmaya hevesli miydi?

Kilise. Basın olayı haber yapmış olsa da, Ollie'nin yaşı nedeniyle isminden bahsetmelerine izin verilmemişti.

Bir sonraki trafik ışıklarında durduğumuzda, sokaktaki insanların korkmuş görüldüğünü fark ettim. Yerel radyoyu açtığımda bunun hakkında konuşacaklarını biliyordum. Seri cinayetler. Michael Stone cinayeti. Ve şimdi de, onca yer varken, şirin bir köy kilisesinde ölümcül bir silahlı saldırı. Dünyanın bu kısmı altüst olmuştu ve Ollie, Imogen ve ben tam da bunun merkezindeydik.

Bölüm 45

Jasper Bube, Wolverhampton'ın en ucuz bölgelerinden biri olan Whitmore Reans mahallesinde bahçeli bir dairede yaşıyor. Aşırı büyümüş ön bahçeye, yabani otların arasında duran kırık bir çocuk pusetine ve kapının soyulan boyasına bakıp başımı sallıyorum. Puset kime ait Tanrı bilir. Bildiğim kadarıyla Jasper'ın hiç çocuğu yok, tabii diğer skaghead'lerden birini hamile bırakmadıysa.

Dün gece boyunca şu soruyla boğuştum: Daha fazla ilacı nereden bulabilirim?

Morfin, piyasadaki en sıkı korunan ilaçlardan biridir. Televizyonda bir suçlunun beyaz bir önlük giyip hastanede hemşirelere gülümseyerek ilaçların saklandığı depoya kadar yürüdüğü programlar izlemiştim. Sahte doktor daha sonra ceplerini hap kavanozlarıyla dolduruyor. Ancak gerçekte, ilaçlar bir kasada kilitli tutulmaktadır. Peki beyaz önlük numarasının işe yarama ihtimali ne kadar? Bütün fikir gülünç.

Bir eczaneyi soymaya çalışmakla aynı şey. Çok riskli. Her şeyin ters gitme olasılığı çok yüksek. En azından, muhtemelen beni CCTV'de yakalarlar. Ya da bir eczacı kahraman kendini vurdurur.

Bir ambulans soymayı düşünmüştüm. Çok zor olmazdı. Gecenin bir yarısı boş bir araziden acil çağrı yap. Onları pompalı tüfekte karşılardım. Belki şansım yaver giderse, içinde tek bir sağlık görevlisi olan yalnız müdahale araçlarından birini alabilirdim. Ama biraz araştırma yaptım ve ambulanslarda sadece az miktarda morfin bulunduğunu öğrendim; Bayan H'nin hemşiresinin çantasındakinden biraz daha fazla. İhtiyacım olan miktarı alabilmek için koca bir ambulans filosunu soymam gerekir. Kendimi köy yollarında pusuya yatmış, elinde silah, sağlık görevlilerine 'Dur ve teslim et' diye bağırان modern bir haydut olarak hayal ediyorum.

Tek bir cevap vardı, kaçınmaya çalıştığım bir çözüm. Eroin kirli bir kelime, saygın bir ilaç değil, fahişeler, serseriler ve yozlaşmış rock yıldızları tarafından kullanılan bir sokak uyuşturucusu. Ama elde etmesi çok kolay ve internette yaptığım araştırmalardan morfinle neredeyse aynı olduğunu biliyorum. Kötü bir üne sahip olması eroinin suçu değil. Başından beri, eroin kullanmanın bir şekilde yaptığım şeyi lekeleyeceğine dair aptalca bir his vardı içimde. Eileen her zaman eroinin kaybedenler için olduğunu söylerdi. Doktorun verdiği haplarla kendini uyuştururken bile uyuşturucu bağımlılarına karşı çıkıyordu ve ben de buna uyuyordum. Aptallık ettim.

Ama şimdi bir çözümüm var.

Jasper'ın kapıyı açması uzun sürüyor ama sonunda karşımda duruyor, beyaz etleri sarkmış bir iskelet, koyu mor çukurlardan bana bakan gözler.

"Burada ne yapıyorsun?" diyor. "Bir sorun mu var?" "Her şey yolunda Jasper. Senden küçük bir iyilik isteyeceğim.

Hepsi.'

Kokluyor ve bol hırkasının kolunu çekiştiriyor. O kesinlikle hala kullanıyor. "Ne iyiliği?" "Beni içeri alın, size söyleyeyim.

İsteksizce kapıyı açıyor, böylece onu geçip oturma odasına girebiliyorum.

"Yüce İsa. Burası tam bir çöplük. Taşan kül tablaları, eski polistiren kebab kartonları, her yere yığılmış giysiler, halıda ve kanepede lekeler. Bayat osuruk, kusmuk ve McDonald's kokuyor. Şömine rafında sidiğe benzeyen bir şişe var.

'Ben de tam temizlemek üzereydim,'

diyor. "Evet, eminim.

"Bir fincan çay ister misin?"

"Ben almayayım.

Rahatlamış görünüyor ve kanepeye yığılıyor. Burada eskiden bir televizyon vardı, yanlış hatırlamıyorsam oldukça iyi bir geniş ekran. Hiç şüphe yok ki teçhizat parasını ödemek için sattı.

"Peki sizin için ne yapabilirim?" diye sorar.

Yanına oturmak üzereydim ama şüpheli bir nem lekesi gördüm ve tereddüt ettim.

"Lafi dolandırmayacağım. Biraz eroin almak istiyorum.'

Yüzündeki şaşkınlık çok lezzetli. Kurumuş dudaklarını yalıyor. "Neden bana soruyorsun?"

"Yapma, Jasper. Herkes senin bir şapşal olduğunu biliyor. Keş Jasper. Buradaki küçük çocuklar bile sana öyle diyor.

İncinmiş görünüyor. Ama bir şey söylemiyor.

"Senden yapmanı istediğim şey şu. Satıcını ara. Ona beş gram almak istediğini söyle. Zahmetin için bir gramı sende kalabilir.

Jasper'ın gözleri neredeyse çukurlarından fırlayacak.

Koltuktan kalktı ve kollarımı havaya kaldırmamı işaret etti, böylece ceketimin altına uzanıp üzerimi arayabilecekti, üzerimde dinleme cihazı olduğundan şüpheleniyordu.

"Ben polis için çalışmıyorum, seni moron," diyorum sözünü bitirirken.

"Satıcına iyi mal istediğimi söyle. Mümkün olduğunca saf. Ve ona bugün ihtiyacım var. Aslında, o gelene kadar burada bekleyeceğim."

Jasper telefonunu bulana kadar odanın her yerini arar. Eski bir Nokia'dır, gerçek bir müze parçasıdır. Beyaz parmak eklemleriyle onu tutarak odadan çıkar.

O gittikten sonra cam kül tablasını alıp içindekileri haliya boşaltıyorum. Kül tablası iyi kalitede sahte kristalden yapılmış ve oldukça ağır. Jasper muhtemelen bir yerden çalmıştır. Cebime sokuyorum.

On dakika sonra geri geldi ve bana satıcının yolda olduğunu söyledi. Kısa bir süre sonra kapı çaldı ve Jasper ayağa fırladı, beklerken ona verdiğim parayı taşıyordu. Bir dakika sonra geri döndü, dudaklarını yalıyordu, umutsuzca ateş ediyordu.

"Teslim et. Merak etme, hak ettiğini bulacaksın.

Paketi bana uzatıyor, tıpkı elden ele oynayan bir çocuk gibi isteksizce. "Ne için istediğini sormayacağım," diye soruyor.

'Hayır, yapmayacaksın' dedim ve cam kül tablasıyla yüzüne vurdum. Burnu kırıldı ve çığlık attı, ben de tekrar vurdum, bu sefer kafasının yan tarafına, kulağının hemen üstüne. Kasırgadaki bir fidan gibi yere düştü. Oda pis kokuyor ve sıcak ve ter içindeyim. Yumuşak bir çıtırtı duyana kadar Jasper'ın yüzüne kül tablasıyla defalarca vuruyorum. Son, hırıltılı bir nefes veriyor ve hareketsiz yatıyor. Birkaç dakika bekliyorum ve sonra

Öldüğünden emin olmak için nabzını kontrol et. Kül tablasına kan bulaşmış ve bir tarafında çatlak var. Utanç verici. Daha sonra atmak üzere ceketimin cebine geri koydum.

Kimsenin onu aramaya gelmeyeceğinden eminim. Bugün değil. Muhtemelen bir hafta boyunca, komşular ekstra bir koku ve pencerelerde sinekler fark edene kadar. O zamana kadar her şey bitmiş olacak. Ve Keş Jasper'ın ölümü benim görkemli hikayemde bir dipnottan başka bir şey olmayacak.

Bölüm 46

Huzurevine vardık ve içeri girdik. Garip bir şekilde, bu olay annemi canlandırmış gibiydi, sanki kendisine tüfek doğrultan adama karşı durmak ona biraz ateşini geri vermiş, yanaklarına renk gelmesini sağlamıştı. Ollie'ye hayranlıkla baktı.

'Önümde öylece durması aptalcaydı,' dedi. "Ama o bir kahraman.

Fazla kalmadık. Dönüş yolunda Ollie gözlerini kapadı ve iPod'u kucağında uyuyakaldı. Gün ilerledikçe artmaya devam eden sıcaklık benim de uykumu getirmişti, bu yüzden esintinin beni uyandıracağını umarak arabanın camlarını kapattım.

Imogen, 'Fırtına çıkacak,' dedi.

Gökyüzü şimdi açıktı, üzerinde en ufak bir bulut bile yoktu ama onun haklı olduğunu biliyordum. Hava yoğun ve uyuşuktu. Kırılması gerekiyordu.

Imogen tekrar uyuyan Ollie'ye baktı. "Oğlunuzun olanlar yüzünden daha fazla travma geçirmesini bekliyordum," dedi.

'Son zamanlarda çok şey yaşadı,' dedim. 'Kalın bir derisi var. Eminim çok geçmeden onu da vuracaktır.

"Hmm. Tekrar ona baktı. 'Kendi cep telefonunu almasına izin vermene şaşırdım. Yoksa irtibatım mı koptu? Bugünlerde on bir yaşındaki çocukların çoğunda var mı?

Kırmızı ışıktaki durdum. "Bu bir telefon değil, iPod. Bir telefonun yaptığı her şeyi yapıyor-'

Sözümü kesti. 'Hayır, iPod'unu gördüm. Böcek var mı diye kontrol ettik.

Bu bir telefona benziyor.

"Ama Ollie'nin telefonu yok. Hâlâ ışıklarda takılıp kalmıştık. 'Bana ver. Ben sana gösteririm.

Ollie'nin kucağından aldı ve ters çevirdi. Bana vermeden önce bile bir şeylerin doğru olmadığını söyleyebilirdim.

'Arkasında "iPhone" yazıyor,' dedi.

"Ne? Işıklar yeşile döndü ve sürmeye devam etmekten başka çarem yoktu. "Ollie," dedim yüksek bir sesle. Kıpırdandı ve adını tekrar söyledim. Tek gözünü açtı ve inledi.

"Ollie, iPhone ile ne halt ediyorsun?

Diğer gözü de açıldı ve öne doğru oturarak Imogen'den onu almaya çalıştı ama emniyet kemeri onu geri çekti.

Bir benzin istasyonu gördüm ve durur durmaz emniyet kemerimi çözerek içeri girdim. Imogen'den telefonu aldım.

Arka koltukta Ollie'nin beti benzi atmıştı. "Sana söylemem gerektiğini söyledi. 'Bu da ne? Kim söyledi? Bunu nereden buldun?' Ekranı canlandırmak için düğme. Bir pin ile korunuyordu. 'PIN ne? Söyle bana!

Imogen ellerini aramıza koydu. "Ben, sakın ol.

Acı havayı içime çektim. Ollie hastalanmak üzereymiş gibi görünüyordu. Imogen nazıkçe, "Ollie," dedi. "Telefonu nereden aldın?" "Arkadaşım verdi.

"Ne arkadaşı? Ben talep ettim.

Imogen bu işe karışmamam için eliyle işaret etti. Sorumu sakın bir sesle tekrarladı.

"Kendisine Epicurus diyor. Bu onun ekran adı gibi bir şey.

Imogen neredeyse kendi kendine, 'Eileen Rowland'ın evinin duvarında Epikuros'tan bir alıntı vardı,' dedi. Sonra, "Telefonun şifresi ne Ollie?

"Sıfır sıfır sıfır üç dört bir.

Telefona dokundu ve doğrudan mesajlar uygulamasına girdi, yukarı kaydırды ve telefonu kapatıp kapatmak için düğmeye basmadan önce bazı mesajları okudu. "Rowland hareketlerimizi izlemek için bu telefonu kullanıyor olabilir," dedi kendi telefonunu çıkararak. 'Destek çağıracağım. Şu anda bizi takip ediyor olabilir.

Başımı camdan çıkarıp etrafa baktım, geçen arabalardaki yüzlere odaklandım, yarı yarıya Viper'ın elinde tüfekte her an belirmesini bekliyordum. Yoksa bir şırınga mı?

"Ben," dedi Imogen, "camlarını aç. Arabanın içinde kalmalıyız. araba.'

Biz polis desteğini beklerken Ollie bize telefonu eve gitmek için otobüse bindiği durağın yakınındaki bir ara sokakta bulunduğunu söyledi. Telefonu geri getirmiş ve hemen ardından 'Epicurus' ona mesaj atmış.

"Benim koruyucu meleğim olduğunu söyledi," dedi Ollie, sesi o kadar kısıktı ki onu duymak için kendimi zorlamam gerekti, "ve okuldaki zorbalarla başa çıkmamda bana yardım edeceğini söyledi. İlk başta gerçekten onlardan biri olduğunu, şaka yaptığını düşündüm. Ama sonra bir şey yapmış olmalı çünkü benimle uğraşmayı bıraktılar. Arkadaşım olduğunu, ona bir şeyler anlatabileceğimi ve sorunlarımda bana yardımcı olacağını söyledi.

"Neden bunların hiçbirini bana anlatmadın?

"Çünkü bana yapmamamı söyledi. DS'imi aldığınız gibi telefonuma da el koyacağınızı söyledi.

"DS'yi sana o mu gönderdi?

Başını salladı. 'Evet, gerçi bunu hemen anlamadım. Annem bana almadığını söyledikten sonra onun olup olmadığını sordum.

"Tanrım, Ollie, bana söylemeliydin.

Benimle göz göze gelmedi. "Kendi sorunlarına çok dalmıştın.

Bunu şimdilik geçiştirdim. "Ama internette yabancılarla konuşmanın tehlikelerini biliyorsun.

"Evet. Ama bu internette değildi. Ve onun sapık olmadığını biliyordum. Bana yardım etmek istedi, hepsi bu.'

Imogen bana, 'Rowland senin nerede olduğunu bu şekilde biliyordu,' dedi. 'Eğer Ollie bu telefonu yanında taşıyorsa ...'

"Ona gitar derslerinden bahsettin mi? diye sordum.

Sefilce başını salladı.

'Tam o saatte köprüden geçeceğimizi nasıl bildi,' dedim.

Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca Ollie'yi birçok kez iPod'u olduğunu düşündüğüm şeye oynarken görmüştüm. Yeterince yakından bakmamıştım. Ve Ollie'yi zorbalık konusunda daha fazla sıkıştırmalı, bununla kendim ilgilenmeliydim. O zaman oğlumun yardım etmesi için bu yabancıya güvenmesine gerek kalmazdı. Aralarında bu güven bağı oluşmazdı. Hepsi benim hatamdı.

Ollie arabanın zeminine baktı. Yutkundu ve ağlayacağından emindim. Kelimeler ağzından dökülüverdi. 'Baba, üzgünüm, gerçekten üzgünüm, ama sana zorbalardan ve diğer şeylerden bahsetmek istemedim, çünkü biliyorsun, sürekli söylediğin gibi düşünecek çok fazla şeyin vardı

Her gece Nan ve para hakkında ne kadar endişelendiğini biliyordum.
. . .' Yıkıldı ve arabanın arkasına tırmanıp ona sarıldım, yüzü omzuma yaslandı ve ona her şeyin yolunda olduğunu söyledim. O hıçkırarak hıçkırarak ağlarken ben de kendime bir söz verdim. Daha iyi bir baba olacaktım. Dikkatli. Topun üzerinde.

Bana ihtiyacı olan baba olacaktım.
Eğer hayatta kalırsam.

Karakolda Imogen, Ollie'nin birkaç günlüğüne Megan'ın yanına gitmesi konusunda ısrar etti ve bu sefer ben de kabul ettim. Megan'ı aradım, ona çok az ayrıntı verdim ve birkaç polis memurunun o gece Ollie'yi Londra'ya getireceğini açıkladım. Milyonlarca sorusu vardı ama ona daha sonra açıklayacağımı söyledim. Imogen bana Metropolitan Polisi'ndeki eski meslektaşlarıyla konuşacağını ve birinin Megan'ın dairesini izlediğinden emin olacağını söyledi.

Polis, muhtemelen Ollie ve Rowland'ın mesajlaşmalarını incelemek için iPhone'u aldı.

Imogen, Ollie'yi bekleme odasına gönderdi, böylece biraz özel olarak konuşabilecektik.

"Mesajlardan birinde," dedi Imogen, "Ollie seninle kalan bir kadın polis olduğunu ve alıntı yapıyorum, "federallerin" evi izlediğini yazmış.

Federallerin, gençlerin argosunda polis anlamına geldiğini biliyordum.

'Şimdi neden henüz sana yaklaşmadığını biliyoruz. Haklıydın, Ben. Plan işe yaramayacak. Senin korunduğunu biliyor, o yüzden gelmeyecek.'

İki elimi de saçlarımda gezdirdim. "Kendime çok kızgıyım.

"Gerek yok. Bu telefon onu yakalamak için ihtiyacımız olan şey olabilir.

Biraz sonra tepeye çıkarken, bizi izleyen insanların, gizli polis memurlarının, kameralarının ve arabaya dikilmiş gözlerinin farkındaydım. Kyle'in minibüsü yandaki evin önünde tekrar yerini almıştı ve perdelerinin seğirdiğini gördüğüme emindim. Bu his beni evin içine kadar takip etti. İzleniyor olma hissi.

Ön kapının hemen önünde durakladım. Imogen'in telefonu çaldı ve o da aramaya gitti. Ollie tam odasına gitmek üzereydi ki ben,

"Bekle.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Buraya biri girmiş gibi hissediyor musun?"

Etrafına bakındı. "Hayır. Hey, baba?"

"Evet?"

"Gelecekte senden sır saklamayacağıma söz veriyorum.

"Ergenlik çağındayken bile mi?" İçimi çektim. "Dinle, sana kızgın değilim. Kendimi suçluyorum. Son zamanlarda çok şey yaşadın, buraya taşınmak, annenle ayrılmamız. Söz veriyorum her şey daha kolay olacak. Tamam mı?"

Utanarak başını salladı. "Gidip eşyalarımı toplasam iyi olacak.

"Pekâlâ. Ama önce buraya gel. Ona sarıldım ve son zamanlarda ne kadar kilo verdiğini bir kez daha fark ettim.

O odasına gittikten sonra, kulübeyi oda oda dolaştım. Hiçbir şey yerinde değildi. Gizemli ayak izleri yoktu. Imogen'in telefonda hararetli bir tartışma yaptığı mutfağı kontrol ettikten sonra aramayı bıraktım. Bu benim hayal gücüm olmalıydı. Sonuçta, bana zarar vermek isteyen kişi polisin evi izlediğini biliyorsa, buraya gelme riskini almasına imkân yoktu. Hem görünmeden nasıl içeri girebilirdi ki?

Pencereye gittim. Ufuk fırtına bulutlarıyla kaplıydı.

Bölüm 47

Imogen sütyeninin askısını çekiştirdi ve başını iki yana sallayarak omurlarının çatırtılarından irkildi. Saat 22.00'ydi ve fırtına henüz dinmemişti. Ev pis bir sıcakla doluydu ve giysileri tenine yapışmıştı. Duş almak, bu kıyafetlerden kurtulup serin bir pijama giymek için can atıyordu. Tüm pencereleri açmak ve esintinin olduğu bir yer bulmak istiyordu.

Ama bunların hiçbirini yapamazdı. Greene ona yerinde kalmasını söylemişti. Yarınki plan üzerinde çalışmak için gelmesine 'gerek yoktu'. Her şey kontrol altındaydı. Onun görevi Ben'i izlemek, tüm kapı ve pencereleri kilitli tutmak, hiçbir yere gitmesine, kimseyi aramasına ya da Craig'i şüphelendirecek hiçbir şey yapmasına izin vermemekti.

Greene o kibirli ses tonuyla, 'İstediğinin bu olduğunu sanıyordum,' demişti. 'Hofland'ın bebek bakıcısı olmak. Peki neden şikâyet ediyorsun?

'O daha önceydi,' diye itiraz etti. 'Ben hâlâ bu soruşturmanın baş dedektifiyim. Orada, olay odasında olmalı ve planın aptalca olmadığından emin olmalıyım.

Merak etmeyin, Dedektif. Biz taşralılar her şeyi kontrol altına aldık. Orada kal, Hofland'a göz kulak ol, iyi bir uyku çektiğinden emin ol. Bir değişiklik olursa seni ararım.'

Telefonu kapatmış ve Imogen'i öfke içinde bırakmıştı. Onu geri aramak, Rowland'ı gözaltına aldıklarında sorgusunu kendisinin yöneteceğine dair güvence almak istemişti. Ama Greene'in bunu kendisinin yapmak isteyeceği gibi mide bulandırıcı bir hisse kapılmıştı. Övgüyü üzerine almak istiyordu.

Ve her şeyi berbat etmeyeceğine güvenmiyordu.

Siktir et onu. Tutuklamayı yapacak kişi o olacaktı. Kurbanların ailelerine bir söz vermişti. Bunu yapmasına imkan yoktu.

Greene'in son anda araya girmesine izin vermeyeceğim.

Buzdolabının kapağını açtı ve soğuk havanın üzerinde dolaşmasına izin verdi, terinin cildinde kuruduğunu hissederken gözlerini kapattı. 'O benim,' diye mırıldandı kendi kendine.

"O da ne?

Sıçradı ve dönerken buzdolabının kapısını çarptı. Ben kapıda duruyordum, kot pantolon ve yeni bir tişört giymişti. Sakalını da kesmişti. Mutfak masasına oturdu. "Kendime moral konuşması yapıyordum," dedi. "Ve sakinleşmeye çalışıyorum.

'Korkunç, değil mi? Havanın her an bozulacağını düşünüp duruyorum ama daha da kötüleşiyor. Buzdolabını açtı ve iki şişe bira çıkardı. Yeşil buzlu camdan boncuk boncuk buğular süzülüyordu. Imogen istemsizce dudaklarını yaladı.

"Bir tane ister misin?" diye sordu. Ollie gittiğinden beri keyfi yerine gelmiş gibiydi. Şişelerden birini uzattı ve tişörtü bir santim yukarı sıyrarak bir dilim etini ortaya çıkardı. Gözlerini kaçırdı.

"Yapamam.

"Söylemeyeceğim, söz veriyorum.

Bu cazibe fiziksel olarak acı vericiydi ama başını salladı ve üzüntüyle ikinci şişeyi yerine koymasını izledi. 'Gel ve otur. Yarın için nasıl hissediyorsun?

Birasından uzun bir yudum aldı ve kadın onun adem elmasını izledi. Bob.

"Gergin" diyecektim ama öyle miyim bilmiyorum, pek sayılmaz. Bu Daha çok huzursuzluk gibi. Ya da yüksek gerilim durumunda olmak. Yerimde zor duruyorum ve kalbim böyle atıyor. Parmaklarını hızla göğsüne vurdu. "Gerçeküstü birkaç gün oldu.

Adam bir yudum daha bira aldı ve kadın şişenin adamın gözlerindeki yeşil lekeleri nasıl ortaya çıkardığını fark etti. Odaklanacak başka bir şey bulmaya çalışarak tekrar başka tarafa baktı. Bu aptal sıcak beynine, vücuduna garip şeyler yapıyordu.

'Senin için heyecan verici olmalı, sanırım,' dedi.

'Ha? Heyecan verici kelimesini kullanmazdım. Sadece sorunsuz geçmesini istiyorum.' "Gelmeyebilir.

"Yapacağından oldukça eminim.

Buzdolabı aralarındaki sessizlikte uğuldadı. Imogen saatini kontrol etti. Saat on on beşti. Bir an önce yatması gerekiyordu ama biliyordu ki

uyuyamazdım.

'Seni ayakta tutmama izin verme,' dedi. "Biraz dinlenmelisin.

"Çok sıcak. Durakladı ve şişesinin etiketini karıştırdı. Kız onun bir şey söylemek için cesaretini toplamaya çalıştığını anlayabiliyordu.

Ayağa kalktı ve Ollie'nin telefonunun takılı olduğu tezgâha geçti. Rowland'ın mesaj gönderme ihtimaline karşı her on beş dakikada bir kontrol etmeye dikkat ediyordu. Neden cevap verilmediğini merak etmesini istemiyorlardı.

Imogen'in Ollie'ymiş gibi davranarak gönderdiği ve her şeyi yarın için ayarladığı mesajlara verdiği yanıtta beri yeni mesaj gelmemişti. Bu iyi bir şeydi. Engerek'in oyuna getirildiğini anladığına dair hiçbir işaret yoktu. Bu oyuna geldiğinden emindi. Kandırmıştı çünkü o da en az onlar kadar bu işin bitmesini istiyordu.

"Hemen döneceğim.

Alt kattaki tuvalete gitti, sonra pencerenin güvenli olup olmadığını iki kez kontrol etmek için kendini Ollie'nin odasına girerken buldu.

Ben'den uzakta, oğlanın yatak odası daha serindi. Burada Ollie'nin tek kişilik yatağında birkaç dakika bekleyip vücut ısısının düşmesini bekleyecekti ama bacaklarının farklı fikirleri vardı ve bir süre sonra kendini tekrar mutfakta buldu. Ben birasını bitirmişti ve bir tane daha almak için buzdolabını karıştırıyordu.

"Lanet olsun," derken kendini duydu. "Bir tane alacağım.

Adam bardağı açıp ona uzatırken gülümsedi ve bardak o kadar soğuktu ki, üzerinde buğulanma tanecikleri vardı, kadın dayanamayıp bardağı boynuyla omzunun birleştiği kıvrıma dayadı. Ben'in onu izlediğinin farkındaydı. Gözlerini kapadı ve şişeyi dudaklarına götürdü. Gözlerini açtığı anda Ben hâlâ ona bakıyordu. Kafasının içindeki bir ses ona ne yaptığını sormadan önce bir an için onun bakışlarına karşılık verdi. Kendini odanın karşı tarafına, arka kapının yanında durmaya zorladı. Birkaç derin nefes aldı ve yüzünü kapının cam paneline dayadı. Bahçe, çalılar ve arka sınırı aşan ağaçların karanlık silüetleri dışında pek bir şey göremeyecek kadar karanlıktı. Ama sonra bahçenin uzak köşesindeki bir hareket gözüne çarptı.

Arka duvardan çıkan biri gibi görünüyordu.

Kapının kilidini açtı.

"Burada bekle. Kapıyı arkamdan kilitle."

Hemen onun yanındaydı, omzu onunkine değiyor, karanlığa bakıyordu. "Ne gördün? Sesinde yoğun bir endişe vardı.

'Muhtemelen hiçbir şey. Bir kedi ya da ışık oyunu. Ama bir göz atmak istiyorum. Eğer bir şey olursa, beni üç dakikadan fazla göremezseniz, alarma basın. Ben'e doğrudan polis karakoluna bağlanan kişisel bir alarm vermişlerdi ve bu alarm dışarıdaki polisleri de uyarmacaktı.

"Dedektif, sanmıyorum-

Ama kapıyı açtı ve sürünerek dışarı çıktı, bahçeye devam etmeden önce arkasındaki kilidin tık sesini duymayı bekledi. Doğruca, hareketi gördüğü arka duvara yöneldi. *Eğer bir Amerikan polisi olsaydım*, diye düşündü, *şu anda silahımı çekmiş olurdum*.

Karanlığın örtüsü altında bahçeden gizlice geçti.

Yaklaşan fırtınayı haber veren bir öncü birlik gibi, ağaçların arasından hızla geçen rüzgâr dışında hiçbir ses yoktu. Duvara ulaştı ve üzerinden baktı. Kimseden ya da hiçbir şeyden iz yoktu. Solunda bir hareket hissetti ve yukarı baktı. Yandaki kulübede bir ışık yanıyordu. Bahçede hızlı bir tur attı, orada kimsenin olmadığından emin oldu ve kapıya doğru geri döndü.

Ben onu içeri aldı. "Eee?

"Endişelenecek bir şey yok. Birayı bıraktığı yerden aldı ve bir yudum içti. "Yine de fırtına vurmak üzere gibi hissediyorum.

"Saatlerdir böyle hissediyorum.

Ona çok yakın duruyordu. Ondan bir adım uzaklaşmak için kendini zorladı.

'Oturma odasına gidelim,' dedi. "Orası daha serin.

Karşılıklı oturdular; Imogen bir koltukta, Ben ise kanepenin ucunda onun karşısında oturuyordu. Kadın birasını yudumluyordu. Ben, açacağıyla birlikte iki şişe daha getirmişti.

"Londra'nın neresindensin?" diye sordu Ben, aralarındaki sessizliği bozarak.

Brixton. West Norwood'da doğup büyüdüm ama Brixton'da yaşadım ve çalıştım. Hareketin tam kalbinde, Electric Avenue'nun yakınında. Peki ya siz? Sen nerede yaşıyordun?

"Highbury.

Bir kaşını kaldırdı. "Güzelmış. Seni şu moda kuzey Londra tiplerinden biri sanıyordum.

"Ha. Evet, o benim. Nehrin güneyine gitmektense ölmeyi tercih edenlerdenim. Yüzünü buruşturdu. "*Ölmeyi tercih ederim.* Huh."

'İyi olacaksın, Ben. Söz veriyorum.'

"Bunu söyleyip duruyorsun.

"Çünkü bu doğru. Telefonunun cebinde titrediğini hissetti ve ona baktı. DCI Greene'den onu aramasını isteyen bir mesaj. Mantıksız bir an için, görev başında içki içtiği için onu azarlayacağını düşündü. Bir dakika bekleyebilirdi.

"Özlüyor musun?" diye sordu.

'Londra mı? Evet. Buraya ilk döndüğümde kendimi başarısız hissettim. Evlilik bitmiş, kariyer yerlerde sürünüyordu. Büyüdüğüm köye geri dönmek. Pek de büyük bir başarı hikayesi sayılmaz.

"Ama şimdi?

"Siz ortaya çıkıp, olan biten tüm iyi şeylerin beni öldürmek isteyen bir psikopat yüzünden olduğunu söyleyene kadar kendimi çok daha iyi hissediyordum.

Buna güldü - gülmekten çok homurdandı, bu da başka bir kahkaha turuna yol açtı. En azından Ben de ona katıldı.

Tanrım, çok yorgundu.

"Evet, şey," dedi sakinleştiğinde. 'Bunun seni nasıl parlattığını anlayabiliyorum. Ama en azından seni önemseydiğini bildiğin biri var, değil mi?

Bu söz üzerine yeni bir kahkaha patlattı ve birasını ona doğru kaldırdı. "Umut ışığını bulma konusunda pozitif bir dehaya sahipsiniz, Dedektif Evans.

Birasını bitirmişti ve yine gülerek sehpadan bir tane daha almak için öne doğru uzandı. Ama belki güldüğü için, belki de uzanırken ona baktığı için şişeyi devirdi ve şişe masanın üzerinden yere yuvarlandı.

Sanki böyle bir şey olmamış gibi soğukkanlı davranmaya çalışarak birayı aldı ve kapağını kapattı.

Bira gömleğinin üzerinde patladı.

Imogen kendini tutamadı. Adamın yüzündeki ifade, erkeklik gururunun kırılması, soğukkanlı davranmaya çalışması... Imogen kahkahalarla güldü.

"Hay aksi," dedi Ben.

Ve sonra tamamen kaybettiler.

Imogen histerisinin patlamasına engel olamayarak eğildiğinde ve Ben de aynı şekilde sandalyesinde arkasına yaslanıp karnını tutarak, "Kes şunu, lütfen, kes şunu," diye inlediğinde, son birkaç haftanın tüm gerginliği içinden kükreyerek çıktı.

"Ah, midem.

"Benimki de.

"Yapamam-

Bir kahkaha tufanı daha koptu. Ergenlik çağında en yakın arkadaşının evinde ot denemesi yaptığından beri böyle gülmemişti ve ne zaman durabileceğini düşünse, Ben'in üzerine bira püskürttüğünü hayal ediyor ve her şey yeniden başlıyordu.

Imogen telefonunun çaldığını fark edene kadar beş dakika boyunca yüzlerindeki yaşları silerek ve göbeklerini tutarak güldüler. Ekranı kontrol etti. Hay aksi. Greene. Onu aramamıştı.

Imogen suratını asmamak için kendini zorlayarak, "Gitsem iyi olacak" dedi.

Bu.'

Ayağa kalktığı anda bacakları güçsüzdü. Karın kasları ağrıyordu. Bu Kontrolünü kaybetmiş olması aslında biraz korkutucuydu. Ama şimdi içinde biriken gerginliğin bir kısmının serbest kalmasıyla kendini daha iyi hissediyordu.

Ben de ayağa kalktı. 'Dedektif . . . Imogen .

.'" "Evet?

"Dinle. Gerçekten hoşlanıyorum-'

Telefon hâlâ çalıyordu. Bir parmağını dudaklarına götürdü ve başını salladı. "Hayır. Yapma, tamam mı?"

"Ama-

"Şimdi değil. Belki tüm bunlar bittiğinde.

Tamam mı?" Gülünç derecede memnun

görünüyordu. "Tamam.

Başı dönmüş ve hafifçe sayıklayarak odadan çıktı ve sonunda telefona cevap verdi. Greene neden bu kadar geç cevap verdiğini öğrenmek için onu azarlarken oturma odasına bir göz attı. Ben tekrar oturmuş, birasını nemli göğsüne bastırıyordu. Gülümsüyordu. Belki bu berbat durumdan iyi bir şey çıkar diye düşündü. Ama önce Engerek'i yakalamaları gerekiyordu.

Bölüm 48

Eileen'in evine gidiyorum ve elimdekileri görünce gözleri parlıyor. Eroini hazırladım ve onu yatağına taşıdım. Bundan sonra bir süre kendinde olmayacağını hissediyorum ve haklıyım. İğne damarına giriyor ve iç çekip yastığa yaslanıyor. Bu iyi bir şey. Jasper'ın satıcısı geldi.

Eileen'i mutlu yerinde bırakıp oturma odasına gidiyorum. Bir rafta, eskiden yüksek sesle okuduğu kitabı görüyorum: Büyük Dersler: Filozoflar ve Felsefe. Artık sararmış ve parçalanıyor, sayfaları yağ lekesi içinde. Epikuros'la ilgili bölüme geçiyorum ve en sevdiğim birkaç pasajı okuyorum.

Bu nedenle, mutluluğu sağlayan şeylerin peşinden gitmeliyiz, çünkü mutluluk mevcut olduğunda her şeye sahip oluruz; ama mutluluk olmadığında, ona sahip olmak için her şeyi yaparız.

Ve.

Altın bir sediriniz ve zengin bir sofranız olup da sıkıntılarla dolu olacağınıza, bir sedir üzerinde yatarak korkudan uzak olmanız sizin için daha iyidir.

Şimdi Eileen'i düşünüyorum, pis yatağında yatıyor, korkudan arınmış ve

Acı.

En sevdiğim alıntıyı buldum, eskiden evimin duvarında asılı olan alıntıyı.

Homestead:

İyi yaşama sanatı ve iyi ölme sanatı birdir.

İyi ölmek. Mutlu ölmek.

Annemin asla başaramadığı bir şey.

Kanepede uyuyorum, gecenin sıcagında terliyorum ve televizyon haberleri için tam zamanında uyanıyorum. Benden bahsediyorlar, son basın toplantısını tekrar gösteriyorlar, Imogen Evans fotoğrafı tutuyor. İtiraf etmeliyim ki iyi bir benzerlik. Annette iyi iş çıkardı, lanet olsun ona.

"Duraklat "a basıyorum ve ekranda Imogen'i inceliyorum. Yaklaşıyorum ve parmak ucumla görüntüsünü izliyorum.

Duraklamayı açtığımda, muhabirler Janet'in evinin önünde durmuş, onun nasıl kaybolduğu hakkında konuşuyorlardı. Gülümsüyorum. Kayıp değil; cesedinin tam olarak nerede olduğunu biliyorum. Bazı şanslı solucanlara ziyafet veriyor.

Televizyonu kapattığımda, Ollie ile iletişim kurmak için kullandığım telefon bip sesi çıkarıyor. Mesaj gerçekten de çok ilginçti. Mesaja cevap veriyorum ve kısa süre sonra sohbet etmeye başlıyoruz. O aptal çocuğa olan nefretim azalıyor. Bu sabah kendimi iyi hissediyorum. Çünkü bugünün o gün olacağını biliyorum.

Kalan eroin de dahil olmak üzere eşyalarımı topladım, Eileen'in hala uykuda olup olmadığını kontrol ettim ve yola çıktım.

Bölüm 49

Yirmi yıl önce ehliyet sınavına girdiğimden beri direksiyon başına geçerken hiç bu kadar gergin hissetmemiştim. Avuçlarım kaygandı ve motoru çalıştırdıktan hemen sonra arabayı stop ettirdim.

Arabayı yoldan çıkarır çıkarmaz hafızam devreye girdi ve bir lamba direğine çarpmadan ya da tekrar durmadan Ironbridge'den çıkmayı başardım. Gideceğim yerde silahlı polislerin beklediğini biliyordum; ayrıca iki araba dolusu sivil polis de beni takip ediyordu - içlerinde Imogen da vardı, son derece tanıdık saçlarını saklamak için beyzbol şapkası takmıştı -. Hazırda bekleyen bir helikopter vardı, ancak Imogen'in deyimiyle 'hedef' polisin varlığından haberdar olur ve kaçmaya çalışırsa devreye girecekti. Tüm bunları bana yiyemediğim bir kahvaltı sırasında anlatmıştı.

'Ve ben de orada seni izliyor olacağım,' demişti.

"Ama silahın yok, değil mi? diye sordum. "Hayır.

Eğitimli değilim.

'Peki ya tüfeğini bana doğrultursa ve diğer polisler ona zamanında ulaşamazsa?

'Seni vurmayacak, Ben. Seni canlı istiyor.' "Geçici olarak hayatta demek istiyorsun.

Bir önceki akşam ikimiz de taşlanmış öğrenciler gibi kıkırdayarak bir yığın halinde yere yığıldığımızda hafifleyen gerginlik geri gelmişti. O çılgın beş dakikadan geriye kalan tek şey aramızdaki bu yeni anlayış, kahkahalarla örülmüş bir bağdı.

Ayrılmadan hemen önce Imogen'in Ollie'nin telefonundan polisin katili ininden çıkaracağını umduğu mesajları göndermesini izlemiştim. Polis, Ollie'nin önceki mesajlarını model olarak kullanarak bir senaryo hazırlamış, normalde kullandığı kelimelerden ve kısaltmalardan oluşan bir sözlük oluşturmuştu.

Çok kızgınım. Babam dışarı çıktı ve beni yandaki yaşlı kadına bıraktı. Sanki bebekmişim gibi!

Cevap otuz saniyeden kısa bir süre sonra gelmişti.
Gerçekten mi? O kadın polisle mi gitti? Hayır,

bir yerlere gitti.

Neden?

Bilmiyorum. Shrewsbury'de çok gizli bir şeyler dönüyor!

Kulağa ilginç geliyor.

Evet! LOL. Her neyse, o gitti. Hepsine orada ihtiyaç olduğu hakkında bir şeyler söyledi ve hepsi bu değil. Babam yarın taşınmak zorunda kalacağımızı söyledi.

Bir sonraki cevaptan önce bir gecikme oldu. Imogen tırnağını çiğnemişti.

Ne demek taşınmak? Nereye gidiyorsun?

BILMIYORUM. O federal bizi burada izlemeye devam edemeyeceklerini söyledi. Bu konuda çok kızgındı. Yarın bizi bir yere götürecekler. Güvenli bir yere.

Bir gecikme daha. Imogen'in yüzünü izledim, dikkatle konsantre olmuştu, cevap beklerken çene kasları çalışıyordu, Viper'ın tüm bunlara inanması için dua ettiği belliydi. Beni yakalamak için tek şansının bugün olduğuna, yarın Ollie ve benim güvenli bir evde olacağımıza, şu anda tüm polislerin Shrewsbury'deki büyük bir olaya çağrıldığına inanmasını istiyorlardı.

Baban şimdi nereye gidiyor?

Babasının küllerinin serpiildiği yeri ziyaret etmek için.

Büyükbaban mı?

Evet. Onunla hiç tanışmadım. Ama babam her yıl büyükbabamın doğum gününde oraya gider ki bu aslında gelecek hafta. Ama o zaman gidemeyebilir, o yüzden bugün gidiyor.

Önceki akşam, Ollie'nin gizli telefonunu bulduktan sonra, polis benden benim için bir anlam ifade eden bir yer düşünmemi istemişti, yakınlarda polisin kendini gizleyebileceği تنها bir yer. Cevap hemen gelmişti. Gelecek hafta aslında babamın doğum günü değildi - Ekim ayında doğmuştu - ama Rowland'ın bunu bilmesi ya da gerçekleri çabucak kontrol edebilmesi pek olası görünmüyordu. Polis, polis korumasından uzakta tek başıma olduğumu duyar duymaz bulunduğum yere doğru acele edeceğinden emindi.

Baban çok nazik, diye cevap geldi. Peki burası neresi?

Bridgnorth'un dışındaki sıkıcı eski bir çiftlik gibi. Büyükbabam orada büyüdü. Hiçliğin ortasındaki bu ürkütücü eski binalar gibi. Yıllarca ailemize ait olduğu için adı Hofland Çiftliği.

Bu çok güzel.

Sanırım. Babam beni çocukken bir kez oraya götürmüştü ve ağlamıştım çünkü gerçekten ürkütücüydü LOL.

LOL. Yine de şimdi ağlamazsın, değil mi? Asla

ağlamam! Dediğim gibi, ben bebek değilim.

Tüm bunlar çok sayıda emojiyle noktalanmıştı. Rowland bir gülen yüzle karşılık verdi ve **ardından Chat'i** gönderdi.

Imogen telefonu mutfak masasının üzerine koydu. 'Sanırım bu işi yapacak,' demişti.

"Hmm.

Kaçacağını umuyordum. Kaçmasını ve bir daha geri dönmemesini.

"Ben, sana söz veriyorum," demişti Imogen. "Sana zarar gelmesine izin vermeyeceğiz.

Tabağımdaki tostu elime aldım. 'Umarım öyle değildir, Dedektif . . .

Imogen.

Çünkü hayatımı senin ellerine bırakıyorum.'

Şimdi, yaşadığım yoldan sapmış, dikiz aynasından kulübeye bakıyor ve onu bir daha görüp göremeyeceğimi merak ediyordum.

Babamın Bridgnorth'un hemen dışındaki bir çiftlikte doğup büyüdüğü kısmı doğruydum. Hofland Çiftliği ilk olarak büyük büyük babam tarafından on dokuzuncu yüzyılda inşa edilmiş. Onlar koyun çiftçisiymiş ve çiftlik İkinci Dünya Savaşı'na kadar varlığını sürdürmüştü. Babam orada doğmuştu ve sık sık burada büyümekle ilgili mutlu anılarından bahsederdi, ancak ne kadar zor olduğunu, çocuklardan küçük yaşlardan itibaren nasıl çalışmasının beklendiğini anlatma fırsatını da hiç kaçırmazdı. Neyin yanlış gittiğinden tam olarak emin değildim - çocukken aile geçmişimi anlatırken sadece yarım yamalak dinlerdim - ama o ergenlik çağına geldiğinde babam ve ailesi çiftliği terk etmiş, babası da satmıştı. Daha sonra çiftlik iflas etti ve çürümeye terk edildi. Çevredeki arazilerin çoğu satın alınmış ve komşu çiftlikler tarafından yutulmuştu, ancak binalar hala oradaydı. Şu anda kime ait olduklarını bilmiyordum ama arazinin yeniden geliştirildiğine dair hiçbir işaret yoktu. Babam öldükten sonra, onun isteği üzerine küllerini buraya serpmiştik. Ondan sonraki yıllarda da annem ve ben her Ekim ayında saygılarımızı sunmak için burayı ziyaret ettik.

Geçen Ekim ayındaki ziyareti kaçırmıştım, evdeki olaylara dalıp gitmiştim ve annem çok hastaydı. Bunun için kendimi suçlu hissetmiştim ve şimdi de babamın mutlu mekanını bu şekilde kullandığım için yine suçlu hissediyorum. Yine de beni anlayacağından emindim. Babam çok pratik bir adamdı. Duyguların iyi bir çözüme engel olmasına inanmazdı.

Ironbridge'den çıkarken polisin hala arkamda olduğundan emin olmak için aynaya baktım. İlk başta onları fark etmedim ve frene basma isteğimle savaştım zorunda kaldım ama sonra köşeyi döndüler. Imogen, iki meslektaşıyla birlikte siyah, plakasız bir Ford Focus'un içindeydi. Onlar da

Kuyruk çok belli olmasın diye aralarına mesafe koydular. Bir başka araba, gümüş renkli bir Golf, onun biraz gerisinde kalmıştı.

Ironbridge Yolu boyunca Broseley'i geçerek güneye yöneldim ve bir döner kavşak beni B4373'e götürdü. Buradan Bridgnorth'a giden düz bir yol vardı. Gece yarısı nihayet patlak veren ve gecenin büyük bir bölümünde gürleyerek havayı temizleyen fırtınanın ardından asfalt artık neredeyse kuruydu. Güneş yeniden ortaya çıkmıştı ama hava hala düne göre daha serindi.

Araba kullanmak bana düşünmek için zaman veriyordu. Son birkaç gün o kadar telaşlı geçmişti ki, olanları, tüm bu sözde servetimin bir katil tarafından yaratılmış olmasının mide bulandırıcı gerçeğini düşünecek zamanım olmamıştı. Önceki geceki histerik kahkahalardan sonra bu sabah hiçbir şey komik gelmiyordu, özellikle de Michael'ın başına gelenler. Elbette ondan hoşlanmamıştım. Karımı becerirken yakaladığım bir adama karşı nefretten başka ne hissedebilirdim ki? O kendini beğenmiş, kibirli, ikiyüzlü bir pislikti. Belki de en karanlık anlarımda onun ölmesini dilemiştim. Ama Engerek'in bunu beni memnun etmek için yapmış olabileceğini düşünmek. Her yanımda buz kesti.

Zekiydi, hepimizin iplerini elinde tutan sapkın bir kukla ustasıydı. Gerçekten de Pixie'nin karaya çıkmasını sağlamış ve Shelley'yi Ross'u öldürmesi için manipüle etmiş miydi? Imogen durumun böyle olduğuna ikna olmuştu. Anneme silah doğrultmuş, oğlumu dehşete düşürmüştü. İşlediği korkunç cinayetlerin yanı sıra, yaptığı diğer şeyler de beni sadece dehşete düşürmekle kalmıyor, aynı zamanda aptal gibi hissettiriyordu. Ollie'nin zorbalarıyla uğraşmak benim halletmem gereken bir şey olmalıydı. Nehirden kurtararak beni kahraman gibi göstermesi. Robert Friend gibi davranıp bana iş vermesi. Son birkaç haftadır Ollie'yle mesajlaştığını düşündükçe hem ona hem de neler olup bittiğini fark etmediğim için kendime karşı öfke duyuyordum. Beni bir aptal gibi göstermişti. Bugünkü tuzağa düşmeyi kabul etmemin nedenlerinden biri de buydu.

Kandırılma sırası ondaydı.

Uzun çitlerin sıralandığı uzun ve dar bir yol beni çiftliğe doğru bir tepeye çıkardı. Imogen beni, bu noktadan sonra çiftliğe giremeyecekleri konusunda uyarmıştı.

Çünkü katil beni izliyorsa, yalnız olmadığım çok belli olurdu. Hofland Çiftliği'ne batıdan giden başka bir yol daha vardı; Imogen ve diğer polis arabası etrafından dolaşıp o yolu kullanacaklardı. Ayrıca bu yolun sonuna bir araç yerleştirerek her iki yolun da kapatılmasını sağlayacaklardı.

Imogen, 'Orada bekleyen silahlı polisler olacak,' demişti. 'Onları göremeyeceksiniz ama orada olacaklar.

Yol engebeliydi ve çukurlarla doluydu. Bunları aşarken araba sarsıldı, tıkırdadı, tepenin zirvesini aşp kendimi babamın doğduğu yerde bulduğumda vitesleri gıcırdattım. Yolun kenarında, paslı bir kapının yanında durdum ve motoru kapattım.

Sessizlik.

Terk edilmiş çiftlik binaları, eski taş çiftlik evini ve harap ahırını hemen çevreleyen yabancı otlarla kaplı beton bir avlu ile küçük, aşırı büyümüş bir meranın ortasında duruyordu. Meranın etrafına bir tel örgü çekilmişti ve kapıya da yaşlılık ve kötü hava koşulları nedeniyle paslanmış ve benek benek olmuş bir 'Dışarıda Tutun' levhası iliştilmişti.

Yan tarlada toprağı gagalayan birkaç karga dışında hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Silahlı polisler neredeydi - çiftlik evinin içinde mi? Gri taş bina dökülüyordu, pencereleri uzun süredir tahtalarla kaplıydı, ön kapının menteşeleri düşmüştü. Çatısında delikler vardı ve dış duvarları yosun kaplamıştı. Buraya her geldiğimde, keşke zengin olsaydım da burayı satın alıp yenileyebilseydim, yeniden bir eve, babamın anısına gururla durabilecek bir yere dönüştürebilseydim diye düşünürdüm. Keşke babam küllerinin başka bir yere serpilmesini isteseydi, ama vasiyetini yazarken öldüğünde çocukluğunun geçtiğı evin ne kadar berbat bir durumda olacağını bilmiyordu.

Arabada kaldım, ne yapacağımı bilemiyordum. Imogen bana doğal davranmamı, burayı ziyaret ettiğimde normalde ne yapıyorsam onu yapmamı söylemişti. Arabanın kapısını açmaya başladım ama tereddütler içinde donup kaldım. Burada ne halt ediyordum, yem olarak kullanılmama izin mi veriyordum? Buradan çıkmalı, eve gitmeli ve kapıyı kilitlemeliydim. Başarısız polis operasyonları her zaman haberlerde yer alırdı. İşlerin nasıl yanlış gittiğine dair soruşturmalar. Morgda olsaydım soruşturmanın bana pek faydası olmazdı.

Ama bunu yapmazsam asla güvende olamayacaktım. Rowland'ın incittiğı ve öldürdüğü tüm insanların iyiliğı için cesur olmak bana bağlıydı. Korkularımı yuttum ve arabadan indim. Gün büyüyordu.

Daha sıcaktı ve burada hiç gölge yoktu. Güneş gözlüklerimi takarak kapıya yaklaştım ve ittim. Alçak, iniltili bir gıcırtila açıldı. Bahçeye girdim, ısırgan otlarına ve yapışkan otlara basarak 'doğal görünmeye' çalıştım. Polisin gerçekten burada olduğuna, bu kadar etkili bir şekilde saklanabildiklerine inanmakta giderek zorlanıyordum. Ya yanlış çiftliğe geldilerse? Ya beni öldürmek isteyen adam çiftlik evinin ya da ahırın içinde, çökmüş çatısı ve kesinlikle hayal edilen eski koyun boku kokusuyla bekliyorsa? Güneş beni kavuruyordu ama bedenimi bir ürperti kapladı. Bugün bu ölü yere karşı hiçbir ailevi bağ hissetmiyordum. Tek istediğim uzaklaşmaktı.

Sonra bir motor sesi duydum.

Döndüm. Beyaz bir minibüs yavaşça bana doğru geliyordu. Otomatik olarak cebimdeki telefona sarıldım, Imogen'i aramak istiyordum. Ne onun arabasını ne de ona eşlik eden Golf'ü görebiliyordum. Kalp atışlarım hızlandı ve ağzım kurudu. Arabamın yanında durmadan önce yaklaşan minibüse bakmaktan kendimi alamadım.

Güneş ön camda parladığı için içeriyi göremiyordum.

"Alo?" diye seslendim.

Camın arkasından gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Polis neyi bekliyordu? Harekete geçmeden önce onun bana saldırmasını mı istiyorlardı? Burada mıydılar ki? Eve doğru bir adım geri attım, sonra iki adım ileri, ön camdan görmeye çalıştım.

O anda güneş bir bulutun arkasına geçti ve camdaki parıltı kayboldu. Minibüsün içindeki adamla gözlerimi kilitledim.

O adamdı. Nehirden çıkardığım adam. Fotofitteki adam. Craig Rowland.

Minibüsün kapısını iterek açtı ve dışarı tırmanarak aracın ön tarafına geldi. Bir elinde pompalı tüfek vardı.

"Ben," dedi. Gülümsüyordu. "Minibüse bin.

"Hayatta olmaz.

Silahın namlusunu bana doğru kaldırdı. "Sadece içeri gir.

Etrafa bakındım. Polis hangi cehennemdeydi? Şu anda en az bir düzine polisin, silahlarını bu adama doğrultmuş, silahını bırakıp yere yatması için bağırıyor olmaları gerekirdi.

'Sorun nedir, Ben? Birini mi bekliyorsun?'

Geri çekildim. Imogen Engerek'in beni vurmak istemediğine dair bana güvence vermişti. Bu onun tüm yöntemine aykırı olurdu. O beni içine almak istedi

beni mutlu yerime götürüp morfin enjekte edeceklerdi. Ama buna inandığımdan emin değildim. Şu anda inanmıyorum.

Gözlerinin içine baktım. Onu son gördüğümde sıırıslıklamdı, saçları kafasına yapışmıştı ve tüm sahne çılgınca ve gerçeküstü olmuştu. Bu ona doğru düzgün bakabilmek için ilk şansımdı. Gençti, benden en az on yaş küçüktü, muhtemelen daha da gençti. Uzun boylu ve inceydi, güçlü bir çenesi vardı. Kumral saçları, kırlarda esen rüzgârla dalgalanarak yukarı kalkmıştı. Bana genç bir çiftçiyi ya da kırsalda çalışan bir işçiyi hatırlatıyordu.

'Sıkılmaya başladım,' dedi. Yerel bir aksanı vardı, bir t a ş r a aksanı. Tüfeği bana doğrultup yaklaştı.

Birden polisin burada olmadığına ikna oldum. Tek başımaydım. Imogen'in gelmesi gereken yöne doğru yola baktım. Beni terk etmişti.

Rowland bana doğru yürüdü.

Omzumun üzerinden bakarak geriye doğru yürüdüm.

'Seni yakalayacaklar,' dedim, bu pislige duyduğum nefret bana güç veriyordu. 'Kim olduğunu biliyorlar. Her şeyi biliyorlar, Craig.

Gülümsedi. "Evet. Bildiklerini sanıyorlar.' Tüfeği kaldırdı.

"Silahını bırak!

Imogen'in söylediği gibi kendimi yere attım ve bir anda her yerde silahlı polisler belirdi, çiftlik evinin arkasındaki uzun otların arasından yükseldiler, evin içinden dışarı çıktılar, ahırdan çıktılar ve beni öldürmek isteyen adamın etrafını sardılar, bir düzine silah ona doğrultulmuştu, bir düzine ses silahını bırakmasını, teslim olmasını talep ediyordu.

Donup kalmıştı, sadece gözleri sağa sola hareket ediyordu. İfadesi garip bir şekilde vurdumduymazdı. Korkmuş değildi. Güneş gözüme vuruyordu, bu yüzden yanılmış olabilirim ama hafifçe eğlenmiş görünüyordu.

Tüfeği yere düşürdü ve hemen ardından polisler üzerine çullanarak onu yakaladı ve yüzüstü yere yatırdı.

Kendimi oturur pozisyona getirdim, zor nefes alıyordum ve kafamı kaldırdığımda Imogen bitişikteki tarlada bize doğru koşuyordu. Çiti aştı ve koşarak yanımdan geçerken bana baktı ama odağı yerde toplanmış polislerdi. Ayrıldılar ve silahlı polislerden biri

kelepçeli mahkûmlarını ayağa kaldırdı. Rowland nefes nefese kalan Imogen'i soğukkanlılıkla değerlendirdi ve nefesini geri kazanmak için çabalarken onu izledi.

"Tebrikler," dedi yapmacık bir sesle ve yüzündeki ifadeden Imogen'in onu yumruklayacağını düşündüm.

Onun yerine, 'Craig Rowland, seni Danni Taylor, Nathan Scott, Fiona Redbridge cinayetlerinden tutukluyorum...' dedi.

Gözlerimi kapattım ve ayağa kalktım. Üzerimden büyük bir rahatlama dalgası geçti. Yaşıyordum. İyiydim.

Onu yakalamışlardı.

Bana bunun çok kolay olduğunu söyleyen sesi ittim.

Bölüm 50

Craig Rowland'ın taşındığı siyah minibüsü takip ederken Imogen'a istasyona kadar eşlik eden zafer duygusunun buharlaşması uzun sürmedi.

Imogen akşam yaklaşırken tek yönlü camdan sorgu odasına baktı. Suçlu elleri kelepçeli bir şekilde masanın yanında sırtüstü oturuyor, bir üniformalı da köşeden onu izliyordu.

"Hâlâ konuşmuyor mu? Emma da ona katılarak sordu. "Hayır. Piç kurusu tek kelime etmedi.

"Avukat istemek için bile mi?

Hayır. Dudaklarından tek bir kelime bile çıkmadı. Ağzını açtığı tek zaman DNA için yanak kazıntısı aldığımız zamandı. Onu sarsmak istiyorum. Janet Burgess'in nerede olduğunu söylemesini istiyoruz, eğer hala hayattaysa. Adrian Morrow ve Eileen Rowland'ın da. Ayrıca Alan'ı zehirlediğini itiraf etmesini istiyorum.

İkisi de Janet'ın hâlâ nefes alıyor olma ihtimalinin çok düşük olduğunu biliyordu. Ama Eileen? Eğer üvey annesiye, onu bir yerlerde saklamış olabileceğine dair bir umut kırıntısı vardı.

"Ve nedenini bilmek istiyorum," diye devam etti Imogen. "Bunu neden yaptığını. Başka bir şey daha var - Ben'e söyledikleri. "Bildiklerini sanıyorlar." Bununla ne demek istedi? Başka bir soru daha vardı. Geçmiş olmayan bu adam nereden gelmişti? Uygun zaman dilimindeki tüm kayıp çocuk raporlarını incelemişler ve o olabilecek birini bulamamışlardı.

Odanın içinde Rowland cama doğru döndü ve dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Görüşme odası sıcaktı ve suçlunun kum rengi saçları alnına yapışmıştı. Uykulu, ağırlaşmış gözlerle cama baktı.

"Tüylerimi diken diken ediyor," dedi Emma.

"Onu boğazlamak istememe neden oluyor. Görevli avukat nerede?" Imogen sordu.

"Yola çıktı.

Görevli avukat Cally Johnston on dakika sonra, her zamankinden daha telaşlı ve yanaklarında pembe lekelerle geldi. Shropshire Engereği'ni en azından geçici olarak temsil etme ihtimali onu açıkça heyecanlandırmıştı. Bu Imogen'i sinirlendirmişti. Engerek ünlü biriydi. Genç görünümüyle, hapse girdiğinde umutsuz kadınlardan mektup yağmuruna tutulduğunu hayal edebiliyordu. Ayrıca masum görünüşünün kurbanlarından en az ikisini açığa çıkarmasına nasıl yardımcı olmuş olabileceğini de görebiliyordu.

Cally kendini tanıtmak için önce görüşme odasına girdi. Imogen tek yönlü camdan onların konuşmalarını izledi ve sonra içeri girdi.

Rowland onu inceledi, görünüşe göre eğleniyordu. Ah, onun yüzündeki o sırıtışı tokatlamayı ne kadar isterdi.

Kaseti başlatma ve kimlerin orada olduğunu, saati ve benzeri şeyleri anons etme işlemlerini gerçekleştirdi.

"Bizimle konuşmaya hazır mısınız?" diye sordu. Gülümsedi.

"Janet Burgess nerede, Craig? Onu öldürdün mü?" Bir kaşını kaldırdı.

Peki ya Eileen Rowland? Ve Adrian Morrow? Ona tuzak kurduğunu biliyoruz. Sen de onun gibi davrandın; Michael Stone'a adının Adrian olduğunu söyledin.

Avukatına kendisine doğru eğilmesini işaret etti ve kulağına fısıldadı
Kul

ak. "Ne dedi?" diye sordu Imogen.

"Tuvalete gitmesi gerektiğini söyledi.

"Oh, Tanrı aşkına.

Rowland tuvalete yaptığı ziyaretten döndüğünde şunları söyledi
Avukatının kulağına başka bir şey söyledi.

Cally bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Senin için bir şeyi olduğunu söylüyor. Her şeyi açıklayacak bir şey. Tek bir şartla sana ne olduğunu söyleyecekmiş.

Imogen doğrudan Craig'e baktı. "Bu durum nedir?

Tekrar Cally'nin kulağına konuştu ve Cally'nin gözleri şokla açıldı.
"Bunu tekrarlamayacağım.

"Ne dedi?"

"Yapamam-

"Tanrı aşkına, söyle bana.

"Ona memelerini göstermeni şart koştu.

Masanın üzerinden atlayıp onu yumruklamamak için tüm zihinsel gücünü kullandı. Bunun yerine sessizce beşe kadar saydı ve sonra şöyle dedi: "Zamanımı boşa harcıyorsun. Bitti, Craig. Hadi, söyle bana. İşini kendin için kolaylaştır.

Avukatına doğru eğildi. Ne halt etmeye çalışıyordu? Neden onlarla doğrudan konuşmuyordu? Küçük pislik hâlâ oyun oynuyordu.

Cally'nin gözleri tekrar büyüdü. "Minibüse bakmanız gerektiğini söyledi.

Imogen'in dizleri ağrıyacak kadar volta attığı otuz dakika sonra, adli tıp görevlilerinden biri eldivenli elinde bir şey tutarak içeri girdi. Avucunu açtı. Bir USB bellek.

"Onu arkadaki bir bölmede saklı bulduk.

Çubuğu ondan kaptığı gibi olay odasına koştu ve her ihtimale karşı ağ bağlantısını kestiği bir bilgisayara taktı; çubukta kötü bir virüs vardı.

Masaüstünde beliren klasörü açtı. Klasörde tek bir ses dosyası vardı. 'Oynat'a tıkladı.

Birinin boğazını temizleme sesi *duyuldu* ve ardından televizyondan tanıdık bir ses, 'Ben Michael Stone, *No Stone Unturned*'den bildiriyorum' dedi.

Stone titrek bir sesle devam etmeden önce bir cızırtı duyuldu. "Medyanın Shropshire Engereği olarak adlandırdığı adamla birlikteyim. Kendisi

. . . bana özel bir röportaj vermeyi kabul etti.

Bölüm 51

"Yani Ollie'nin birkaç gün daha benimle kalmasının sorun olmayacağından emin misin? Megan telefonun içinden kısık bir sesle sordu.

"Elbette. Dediğim gibi, bundan keyif alacak. Senin için de iyi olacak.

"Teşekkürler, Ben. Sessizleşti ve ben tam veda etmek üzereydim ki 'Dinle, olan her şey için çok üzgünüm' dedi. Bizim hakkımızda ...'

İçimi çektim. 'Meg, sürekli özür dilemene gerek yok. Her şey yolunda.

Ben

Güzel.'

"Bu iyi. Ama konuşmak istiyorsan, bizim hakkımızda konuş, yani her şey hakkında düzgün bir konuşma yap.

Derin bir nefes aldım. "Bu konuda konuşmamıza gerek yok Meg. Ollie'ye her zaman sahip olacağız, her zaman onun annesi ve babası olacağız, ama sen ve ben, bu bitti. Geri dönemeyiz.

"Her şeyi mahvettim.

'Hayır. O kadar da basit değil, değil mi? Bunu şimdi anlıyorum. Çoktan kırılmış olmalı, yoksa yaptığınız şeyi yapmazdınız.

Nefes alışını duyabiliyordum. Acaba ağlıyor muydu?

Ön pencereden Kyle'ın minibüsünün yanaştığını gördüm. Bir dakika orada oturdu, boşluğa baktı, sonra indi ve ön yola doğru yürüdü. Gözlerimin onu yaktığını hissetmiş olmalı ki içeri girmeden önce bana bakıp el salladı.

"İlişkiler kendi seyrinde ilerler Meg. Evlilikler sihirle ayakta kalmaz. Muhtemelen yeterince şey yapmadım, seni hafife aldım, her neyse. Tüm bunları tekrar yaşamak istemiyorum. Sadece hayatıma devam etmek istiyorum. İkimizin de hayatına devam etmesini istiyorum. En iyi arkadaş olacağımızı söylemiyorum ama medeni olabiliriz.

"Gitmem gerek," dedi. "Ollie odaya girdi ve kulakları çınlıyor.

Güldüm. "Tamam. Pazartesi gelip onu alırım. "Görüşürüz o zaman.

Telefon görüşmesini merakla hafiflemiş hissederek sonlandırdım. Ne yapacağımı bilemez bir halde mutfığa doğru sürüklendim. Gece vakti evde tek başıma olmak tuhaftı. Arka kapıyı açtım ve bahçeye çıktım. Güzel bir akşamdı, gökyüzü açıktı ve yıldızlarla parlıyordu ve kim bilir ne kadar zamandır ilk kez kendimi özgür hissediyordum. Bakmam gereken kimse yoktu. Hesap vereceğim kimse yoktu. Kulübenin etrafında bana göz kulak olan gizli polisler yoktu.

Eve tekrar girdim. Hâlâ bir gece önce beni ve kanepeyi ıslatan biranın kokusu vardı. Görünüşte bir gelişme olup olmadığını sormak için Imogen'i aramak istedim ama son aramamdan bu yana fazla zaman geçmemişti. Rowland'ın polisin her şeyi bilmediğine dair söyledikleri içimi kemiriyordu. Imogen bunun neredeyse kesinlikle saçmalık olduğunu söyleyerek beni rahatlatmaya çalışmıştı.

Ne yapacağıma karar verirken bir patlama sesi duydum. Durdum. Yukarıdan mı gelmişti? Eminim Kyle yine çatı katında değildi. Bu halletmem gereken bir şeydi. Bu konuyu Frank'le konuşmam gerekecekti.

Bir süre bekledim ama başka ses yoktu. Paranoyaklaştığıma karar vererek buzdolabına gittim ve çok ihtiyacım olan birayı aldım. Neden endişeleneyim ki? Rowland gözaltındaydı. Sonunda güvendedim.

Bölüm 52

Imogen, kaydı daha fazla dinlemeden önce ekibin geri kalanını olay odasına çağırdı.

"Neden görüşme odasında değilsiniz?" Greene ter içindeydi ve yüzü kızarmıştı. "Komiser telefonda neler olup bittiğini öğrenmek istiyor.

Bu da ne böyle? Imogen, Greene'in Komiserle konuşmak için sosyetik sesini kullandığını ve henüz normal moda geçmediğini varsaydı.

Imogen 'Oynat'a tıkladı ve nefesini tuttuğunu fark etti. Kayıтта başka ne olabilirdi ki? Toplanan polislerin her şeyi duyabilmesi için en başa tıklamıştı.

Stone'un kendini tanıtırkenki sesi titrek, kuru ve normal, atılğan halinin gölgesiydi.

Greene, 'Sanki bir senaryodan okuyor gibi,' dedi.

Imogen de aynı fikirdeydi. O soğuk bodrumda bulunmuştu, sahneyi gözünde canlandırabiliyordu. Stone, köhne masada oturmuş, katilin karşısında, aralarında bir senaryo. Emma konuşmaya başladı ve Imogen 'Pause' tuşuna bastı.

"Stone'u bu yüzden mi kaçırdığınızı düşünüyorsunuz? Röportaj yapılabilsin diye mi?"

'Hayır. Stone'u Ben'in karısıyla olan ilişkisi yüzünden kaçırıp öldürdüğünden eminim. Bu da bir bonus olmalı.

"Sadece dinleyelim, olur mu? dedi Greene.

Imogen tekrar 'Play' tuşuna bastı.

"Öncelikle bize kendinizden bahsederek başlamak ister misiniz? Stone söyledi.

Uzun, gergin bir sessizlik oldu ve sonra bir ses, "Evet, yapardım, Michael," dedi. Adamın sesindeki bir şey kulaklarını diken diken etmişti. Ama bunu düşünemeyecek kadar adamın söyleyeceklerini dinlemeye odaklanmıştı.

Bir bakalım. Uzun zamandır burada, Homestead'de yaşıyorum. Ama burada doğmadım. Kaçak, kimsesiz bir çocuktum diyebiliriz. Kıkırdadı. "İyi kalpli bir kadın beni ormanda dolaşırken buldu, yanına aldı ve bana baktı.

Imogen sessizce, "Eileen Rowland," dedi.

'O kadın beni eğitti. Matematik, okuma ve diğer şeylerden bahsetmiyorum. Kadim bilgelikten bahsediyorum. Felsefe.

Greene gözlerini devirerek, "İşte başlıyoruz," dedi.

Kaydedilen aksiyonda bir duraklama oldu, sonra Michael, 'Oh' dedi. Özür dilerim. Um . . . Bize bundan bahsetmek ister misiniz? Felsefeniz hakkında?"

Imogen, Rowland'ın başını salladığını ve koltuğuna geri yerleştiğini hayal edebiliyordu. "Ben Epikuros'un bir öğrencisiyim. İzleyicileriniz onu duymamış olabilir, bu yüzden internetten bakmaya üşenenler için size kısa bir özet geçeceğim.

Epikuros'un kim olduğunu, hayatını ve ölümünü özetlemeye devam etti, beş dakika boyunca antik Yunan'dan ve filozofun Bahçe adında kendi okulunu nasıl kurduğundan ve takipçilerini nasıl çektiğinden bahsetti. Imogen, Greene'in sabırsızlandığını hissedebiliyordu ama bunu büyüleyici buluyordu. Rowland'ın neden öldürdüğünü, onu neyin harekete geçirdiğini anlamak istiyordu.

'Epikuros bize pek çok temel ders verdi. Ama en önemlileri şunlardır. Birincisi, tanrılardan korkmamalıyız. Kötü eylemlerimiz için bizi cezalandırmayacaklardır. Adaleti aramak, cezayı uygulamak biz insanlara düşer. Bunu ilk duyduğumda, geri dönüp babamı öldürmek istedim. O kötü bir adamdı. Anneme işkence eden, onun ve benim hayatımızı işkenceye çeviren zalim, vahşi bir piçti. Ama babam çoktan ölmüştü. Adaleti aramam için artık çok geçti.

Devam etmeden önce bir sessizlik oldu. "Bunun beni ne kadar kızdırdığını anlatamam. Beni tüketti. Cezasını çekmek için etrafta değildi. Ve sana bunu söylerken abartmıyorum Michael, o zamanlar bir süre aklımı kaybettim. Ama diğerleri, akıllarından daha fazlasını kaybettiler. Acımasız bir kahkaha. "Öldürdüğüm ilk yedi ya da sekiz kişi-

"Yüce İsa," dedi Greene, odadaki herkes bakışlarını değiştirirken. Imogen onları susturdu ama Rowland'ın söylediklerinin bir kısmını kaçırmıştı.

'Ama biliyor musunuz? Bu beni daha iyi hissettirmedi. Bir süreliğine daha az kızgın. Ama daha iyi değil.'

"Peki ya ikinci temel ders? Michael boğazında bir düğümle sordu. Imogen onun senaryodan saptığını tahmin etti.

"Bunu sorduğuna sevindim. Çünkü bu bana öfkemden zarar gördüğümü ve onu bırakmam gerektiğini öğretti. Uzun bir duraklama daha oldu, bir klik sesi ve kısa bir beyaz gürültü patlaması. Belki de sesin bu kısmını düzenlemişti. "Mutluluk. Hayat bununla ilgilidir. Peki siz ve izleyicileriniz mutluluğu neyin yarattığını biliyor musunuz?"

"Lütfen bize anlatın.

"İlk şey acının olmamasıdır - ruhta olduğu kadar bedende de. Bana modern tıbbın fiziksel acıyı ortadan kaldırmak için nasıl kullanılabileceğini öğretti.

Imogen kaydı tekrar durdurdu. "Orada düzenlemiş. "Ben" demedi. "Eileen" demeye başladı, eminim. Dikkatli davranıyordu. Belki de Michael'ı öldürüp öldürmeyeceğine henüz karar vermemişti. Oda sessizdi, tüm gözler Imogen'in üzerindeydi. "Eileen ona ilaç kullanmayı öğretti. Eileen, ağrı kesici bağımlısı. Bilmediğimiz şey, morfini bu mutluluk haline ulaşmaya çalışmak için mi aldığı yoksa felsefesini bağımlılığını haklı çıkarmak için mi seçtiği.

Emma, 'Bütün bunlar bana çok saçma geliyor,' dedi. 'Ollie ile iletişim kurmak için kullandığı ismin bu olduğunu öğrendiğimizden beri Epikuros hakkında bir şeyler okuyorum. Bize biraz fikir verebileceğini düşündüm.

Imogen şaşırdı ama memnun oldu. Ben'e göz kulak olmakla bu kadar meşgul olmasaydı, o da aynısını yapardı.

"Son derece basitleştirilmiş görünüyor," diye devam etti Emma, "sanki bir cep felsefe rehberinden almış gibi.

"Muhtemelen yapmıştır. Imogen sesi yeniden başlattı.

"Acının yokluğunun yanı sıra," diye devam etti adam, "mutluluğa huzur, korku ve endişelerden kurtulma yoluyla ulaşırız. Bunları birleştirdiğinizde bir tür ölümsüzlüğe ulaşırsınız. İnsanlar arasında bir tanrı olursunuz. Sonra annemi düşündüm... hayatını nasıl yaşadığını. Babamın ona verdiği yaralar yüzünden sürekli acı içindeydi. Mutluluğun tam tersi. Her zaman korku içindeydi. Sadece üzgün değil, *perişan*. İşte o zaman aklıma geldi - bir gece, beni yanına alan kadın bana biraz ilaç verdikten sonra - annemi babamdan kurtarmadaki başarısızlığımı nasıl telafi edebileceğimi düşündüm. Son derece basit ve doğrudan bir yoldu. Acı çeken iyi insanları bulabilir ve onları mutlu edebilirdim.

"Ve onları öldürmek mi? Michael Stone sordu. Şimdi kesinlikle senaryodan sapıyordu.

"Evet, Michael. Katil bu sapmadan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. 'Ölmek için en mutlu olduğumuz zamandan daha iyi bir zaman olabilir mi? Doyuma ulaşmış, endişelerden ve acılardan arınmış olmak. En aydınlanmışlarımız dışında hepimizin bu durumu sürdürmesi neredeyse imkânsız. Yani Danni, Nathan ve Fiona. Hayatlarını mükemmelleştirdim. Onları mutlu ettim. Ve onları bu dünyadan mutluluk içinde gönderdim.

Bir duraklama oldu. 'Annemi kurtaramadım. Ama onları kurtardım. "Sen lanet olası bir psikopatsın," dedi Michael.

Boğuk bir gümbürtü duyuldu ve kayıt durdu.

"Her şey çarpık," dedi Emma. 'Yani onun mutluluk anlayışı. Epikuros'un-'

"Pekâlâ, pekâlâ. Greene onun sözünü kesti. 'Bu pisliğin felsefe derslerini nasıl karıştırdığını tam olarak bilmemize gerek yok. Burada yeni bir şey yok. Bunu CPS'e gönder ve o odaya geri dön, o kayıp insanların nerede olduğunu öğren. DC Hatton'ın ölümünden de sorumlu tutulmasını istiyorum. En önemli şey bu.

Odadan çıktı ve diğerleri de onu takip ederek Imogen'i Emma ile yalnız bıraktılar.

Imogen derin düşüncelere dalmıştı. Kasette, seste onu rahatsız eden bir şey vardı.

"Hadi, gidip o piçle konuşalım.

Bölüm 53

Polis şimdiye kadar Michael ile yaptığım röportajı dinlemiştir. Orada, o odada olup tepkilerini görmeyi ne kadar isterdim.

DI Imogen Evans'ı bir daha gördüğümde, gözlerinde yeni bir saygı olacağını biliyorum. Ve belki anlayış da. Benim kötü bir adam olmadığımı anlayacak kadar zeki ve açık fikirli olduğuna inanıyorum.

Evet, o yasaların bir hizmetkârı ve ben bu modern yasaları birçok kez çiğnedim. Cezalandırılacağımı biliyorum.

Ve bu iyi.

Yine de Eileen için endişeleniyorum. Nasıl başa çıkacak? Küçük dairesinde tek başına, onun için şimdiden endişeleniyorum. Geride Jasper'ın eroininden yeterli miktarda bıraktım ve ona nasıl hazırlanıp enjekte edileceğini gösterdim. Bir parti daha pişirdim. Her şey hazır.

"Neden? Nereye gidiyorsun?" diye sordu ağırlaşmış gözlerini açarak.

"Yapmam gereken bir şey var," diye cevap verdim, kâğıt gibi derisini okşayarak.

yanağını okşadı. "Bir süreliğine uzaklara gideceğim.

O kadar uyuşturulmuştu ki, bu haberi sakince kabul

etti. "Ama geri geleceksin, değil mi?" dedi.

Onu alnından öptüm. 'Seni seviyorum. Beni kurtardığın için teşekkür ederim.

Bölüm 54

Imogen kaydı Craig Rowland'a dinletti. Cally orada ağzı açık otururken gözleri parlıyordu. Uyuşturucu kullanıcılarını ve arada sırada dükkân hırsızlarını temsil etmeye alışkındı. Bu onun liginin çok dışındaydı.

'Gerçek ailen nerede? Sen nereden geldin? Tüm kayıp çocuk raporlarımızı inceliyoruz Craig. Nereden geldiğini bulacağız. Gerçek annenin kim olduğunu bulacağız. Tüm bunları onu kurtaramadığın için yaptığını söylüyorsun. Eğer iyi bir kadın olsaydı, dehşete düşerdi. Senden utanırdı.'

Gözlerini devirdi.

"Ya da belki de hepsi Eileen'in hatasıydı. Kafanı saçmalıklarla doldurmuş gibi görünüyor. Epikuros hakkındaki tüm bu çılgınca konuşmalar. Neden bana anlatmıyorsun, Craig? Açıklasana? Belki jüri anlar. Sonuçta, kimseyi *incitmek* istemedin, değil mi?"

Dudaklarında o sinir bozucu küçük gülümsemeyle ona baktı. Bu inanılmaz derecede sinir bozucuydu, üç yaşında bir çocukla uğraşmak gibiydi.

'Mutluluk yaymak istediğini sanıyordum. Şu anda beni pek mutlu etmiyorsun. Devam et, Craig. Beni mutlu hissettirmeni istiyorum.'

Hiçbir şey.

Konuyu değiştirdi. 'Eminim doğum adın Craig değildi, değil mi? Bana daha çok Kenneth gibi görünüyorsun. Ya da, hayır, bir Dave veya bir Adam. Sıradan bir şey. Sıkıcı ve sıradan. Adam Smith.'

Ona kirli, sarı dişlerini gösterdi. Hiç dişçiye gitmiş gibi görünmüyordu.

Imogen kaset makinesini kapatıp masadan kalkarak, "Ah, siktir et," dedi.

'Yakında,' dedi.

Geri döndü. "Ne dedin sen?"

Hâlâ onun oturduğu boşluğa bakıyordu. "Yakında," dedi yine fısıltıyla. Sonra dudaklarının üzerinde bir fermuar hareketi yaptı ve başını eğerek masaya baktı. Kadının omurgasından aşağı bir ürperti geçti.

Imogen kapının dışındaki üniformalıya Craig'i hücrelerine geri götürmesi talimatını verdikten sonra Emma'yı görüşme odasının dışında kendisini beklerken buldu. Komiser yardımcısı, boş olay odasına doğru ilerlerken onun yanında yer aldı.

İçeri girdikten sonra Imogen, "Doğru olmayan bir şeyler var," dedi. "Ne demek istiyorsun?"

"Kayıttaki ses. Dinle. Dizüstü bilgisayarını açtı ve 'Oynat' tuşuna bastı.

"Uzun zamandır burada, Homestead'de yaşıyorum. Ama burada doğmadım. Kaçak, kimsesiz bir çocuktum diyebiliriz.

Imogen duraklattı. "Craig'in kaç yaşında olduğunu söyleyebilirsin?" "Bilmiyorum. Yirmi sekiz mi? Yirmi dokuz mu?"

'Yirmili yaşların sonunda, kesinlikle. Bu kayıttaki ses daha yaşlı geliyor, sizce de öyle değil mi?

Emma bunu düşündü. "Bunu söylemek zor.

Imogen yerde volta atıyordu. "Craig bir dakika önce konuştu. Sadece tek bir kelime, iki kez tekrarlandı. Ama sesi farklıydı. Ve bu sesi daha önce de duyduğuma eminim... son zamanlarda.

'Bence olayı olduğundan daha karmaşık hale getirmeye çalışıyorsunuz. Onu yakaladık.'

"Ben'e her şeyi bilmediğimizi söyledi. Bununla ne demek istedi?"

Bilmiyorum. Kahve ister misin? İhtiyacım var.'

"Tabii.

Emma gitti ve Imogen sese geri döndü. Analiz ettirmesi gerekiyordu. Keşke Rowland konuşmadan önce teybi kapatmasını beklemeseydi, gerçi bunu kasıtlı olarak yaptığından emindi ve bu onu daha da şüphelendiriyordu.

Çünkü bu kayıttaki ses Craig'e ait değilse ... bu ... anlamına geliyordu.

Bu da iki kişi oldukları anlamına geliyordu.

Oh lanet olsun. . .

Yerinden fırladı, telefonunu kaptı ve aradı. Rowland tek başına hareket etmiyorsa, Ben hâlâ tehlikedeydi. Saat on bire geliyordu. Ben hâlâ uyanık olmalıydı. Ama cevap vermiyordu.

İki kişiydiler. İki kişilerdi. Rowland - ve başka biri. Kasetteki adam. Yüzü televizyonda görüldüğü ve Ollie tarafından görüldüğü halde kilisedeki saldırganın kar maskesi takmasının nedeni bu muydu?

Rowland bu yüzden mi yakalanmasına izin vermişti? Ben'i korumayı bıraksınlar diye mi?

Havayı içine çekti.

Bu iş daha

bitmemişti. *Ben*

güvende değildi.

"Hadi, hadi.

Hala cevap vermiyordu. Belki de yataktaydı. Dün gece pek uyumamıştı. Yorgun olmalı. En kötüsünü düşünmeye gerek yok.

...

Kontrol odasının kapısından içeri daldı ve nöbetçi müfettiş Phil Kane'i yakaladı. "Bir memurun, iki memurun değil, Ben Hofland'ın evine gidip iyi olup olmadığını kontrol etmesini ve bana rapor vermesini istiyorum.

"Ne? Biz-

Bitirmesine izin vermedi. 'Sadece yap. *Şimdi yap.* Sonra açıklarım.

Odadan aceleyle çıktı ve hücrelere varıncaya kadar bir koridordan diğerine koştu, orada gözaltı çavuşundan Rowland'inkini açmasını istedi.

Craig ranzada yatıyordu. Kadın onun üzerinde durarak vücuduna bir gölge düşürdü.

'Sizden iki tane var,' dedi.

Ayağa kalkarken gülümsedi, sonra yavaşça ve alaycı bir şekilde alkışladı.

Kendine engel olamadı. Onu gömleğinin önünden yakaladı ve duvara doğru itti. Adam direnmedi. Yüzü onunkinden iki santim uzaktayken, kokusunu alabilmek için, "Kim o?" diye sordu. *Nerede o?"* diye sordu.

"Saat kaç?

Bir adım geri çekildi. Sesi kesinlikle o kayıttaki ses değildi. Daha hafifti, belli ki daha gençti. Ama sorusu onu şaşırtmıştı.

"Hadi Imogen," dedi alaycı bir sesle. '*Sakın bana sessiz kalma.* Saat on bir falan olmalı.

Onu tekrar itti, gömleğinin önünü tuttu, yüzü onunkinden birkaç santim uzaktaydı. "Bana nerede olduğunu söyle.

'Eğer saat on birse, şu anda Ben'in yanında olacak,' diye cevap verdi. Nefesi ılık ve bayattı. 'Artık çok geç Imogen. Sen oraya vardığında her şey bitmiş olacak.

Onu bıraktı ve kapıyı iterek açtı. Tam çıkmak üzereyken Rowland onunla konuştu. Arkasını döndü.

Mide bulandırıcı bir sırıtış takındı. 'Ben'i mutlu ettin, DI Evans. Birlikte gülüyorlardı, çok mutlu, çok rahat. Ellerini birbirine vurdu. 'Senin sayende Ben hazır. Ölecek kadar mutlu.

Bölüm 55

Saat on bire çeyrek vardı ve Imogen ile konuşmak istiyordum. Telefonumu elimde tırttım, onu aramak için iyi bir neden bulmaya çalıştım, sonunda sağduyu bana bir tokat attı. Neyim vardı benim? Aşk acısı çeken bir genç gibi davranıyordum.

Ama onu düşünmeden edemiyordum.

Aramızda bir şeyler olması mümkün müydü? Sakinleştikten sonra bir gece önce söylediklerini hatırladım. *Şimdi olmaz. Belki her şey bittiğinde.*

Ben bir tanıktım. 'Her şey bittiğinde' derken mahkeme bittiğinde ve Rowland hapse girdiğinde demek istediğini varsaymak zorundaydım. Ama bu ne kadar sürerdi? Bir yıl mı?

Belki de bu iyi bir şeydi. Hayatımı düzene sokmak, iş bulmak ve Ollie'yi buraya yerleştirmek için bana zaman kazandıracaktı. Ve eğer Imogen bir yıl sonra hâlâ ilgileniyorsa -çünkü ben ilgileneceğime emindim- o zaman bu işi deneyebilirdik. Sadece bu fikir bile bana dört gözle bekleyeceğim bir şey veriyordu.

Esnedim. Son iki gecedir neredeyse hiç uyumamıştım ve içimden uyumayıp bira içmek ve televizyon izlemek gelse de mantıklı davranıp yatağa gitmem gerektiğini biliyordum.

Yatak odasına gidip telefonumu yatağın yanına taktım, sonra da dişlerimi temizlemek için banyoya girdim. Tekrar Imogen'i düşündüm, birlikte nasıl güldüğümüzü, kendimizi tuttuktan sonra o muhteşem kıvı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına nasıl sıkıştırdığını hatırladım. Onu mutfağındaki masada oturmuş kahve içerken hayal ettim. Onu yatağımda, yorganın altında sadece iç çamaşırlarıyla uzanırken, odayı geçip ona doğru giderken bana gülümserken hayal ettim.

Diş macununu tükürdüm. Belki de yalnız yatağıma girmeden önce soğuk bir duş almalıydım. Kendime gülerek ve tekrar esneyerek banyodan karanlık koridora çıktım.

Biri beni arkamdan yakaladı.

Şok olmuş bir halde kurtulmak için mücadele ettim ama saldırganım çok güçlüydü. Bir kolunu boğazıma dolamış, nefes boruma bastırıyordu ve diğer eliyle kolumu arkamdan bükerek omzuma beyaz acı parçaları gönderiyordu. Ben çırpındıkça o kolumu daha çok büküyordu. Kör edici bir acı beni hareketsiz bıraktı. Yatak odamdan telefonumun çalmaya başladığını ve sonunda sesli mesajımın devreye girmesiyle sessizliğe gömüldüğünü duydum.

Davetsiz misafir beni yüzüstü duvara doğru itti ve kulağıma fısıldadı. 'Karşı koyma, Ben. Her şey yolunda.

Sesi tanıdım ama çıkaramadım. Kolumdaki baskıyı gevşettiğinde, yüzünü görmek için başımı çevirmeye çalıştım. Beni duvara doğru daha sert itti.

"Karşı koyma dedim. Rahatla, Ben. Her şey yoluna girecek.'

İçeri nasıl girmişti? Ön kapı çift kilitliydi, bahçeden mutfığa açılan kapı da öyle. Tüm pencereler güvenliydi ve herhangi bir cam kırılması duymamıştım. Tek duyduğum o gümbürtüydü.

İşte bu kadar. Çatı katından gelmişti.

Kyle. O muydu? Tekrar başımı çevirmeye çalıştım ama o başımı yerinde tuttu.

'Bugün senin şanslı günün, Ben,' dedi. 'Mutlu öleceksin. Herkesin hayali bu değil midir? Bu dünyadan huzur içinde ayrılmak?

Tekrar çırpındım ama şimdi iki kolumu da tutmuştu, yüzüm duvar kağıdına yaslanmıştı.

"Kes şunu," dedi, korkmuş bir hayvanı sakinleştirmeye çalışan biri gibi. "Bunu bozma.

Kolumdaki baskıyı artırıp onu bükene ve omzuma taze, beyaz acı spazmları gönderene kadar mücadele ettim. Nefesim kesildi ve mücadele etmeyi bıraktım.

Yumuşak bir sesle 'Sakin ol,' dedi. "Seni incitmek istemiyorum.

Bileklerimde metal hissettim, sonra iki tıkırtı. Beni kelepçelemişti. Bıraktı ve bir elini enseme koyarak beni koridor boyunca merdivenlere doğru itti. Ondan önce merdivenlere ulaşmaya çalışarak kendimi ileri attım ama bana çelme taktı ve yüzüstü düştüm. Kendimi korumak için ellerimi kullanamadığımdan, sadece başımı zamanında çevirebildim.

yanağım halıya sürtünüyordu. Srtıma büyük bir ağırlık çöktü ve onun üzerime atladđđını, srtıma bindđđını ve beni altında sabitledđđını fark ettim. Aynı anda koridordaki pencereden bir ışıık süzüldü, buna bir motor sesi eşlik etti - dışarıda duran bir araba. Onların geldiđđini duymuş ya da ışıđđı benden önce görmüş olmalıydı. Polis mi?

"Yardım edin! Avazım ıktđđı kadar bağırdım ama yüzümü yere bastırarak dudaklarımı halıya yapıştırdı.

Bir süre sonra kapı çaldı. Onu görmek için başımı çevirmeye çalıştım ama beni yere bastırdı.

"Debelenmeyi bırak yoksa seni burada, hemen şimdi öldürürüm.

Sesi iyi tanıyordum. Neden ıkaramıyordum? Panikliyordum, doğru düşünemiyordum. Rowland mıydı? Gzaltından mı kaçmıştı? Neler olup bittiđđine anlam veremiyordum.

Kendimi gevfek bıraktım, polisin kapıyı kırıp içeri girmesi için dua ettim. Ama bir dakika sonra arabanın kapısı açılıp kapandı ve motor çalıştı. Tepeden ařađđı doğru uzaklaşırlarken çaresizlik içinde onları dinledim.

Bölüm 56

Imogen hızla kontrol odasına girdi ve nöbetçi müfettiş Phil Kane'i bir telsiz görüşmesini sonlandırırken buldu.

"Hofland'ın evine gönderdiğim memurlardan az önce bir telefon aldım," dedi. 'Üst kattaki odada bir ışığın yandığını ama herhangi bir yaşam belirtisi göremediklerini ya da duymadıklarını söylediler.

Imogen nefes alışını kontrol etmeye çalıştı. 'Onlara kapıyı kırmalarını söyle. Ben Hofland'ın hayatı tehlikede.'

"Ama düşündüm ki-

"Onlardan iki tane var. Hücrede tuttuğumuz adam az önce bana ortağının bu gece Ben'i öldüreceğini söyledi.

Kane hemen telsize geri döndü ve iki memura Imogen'in istediği şeyi yapmaları talimatını verdi. Emma da onlara katıldı, elinde iki fincan kahve vardı ve bir kenara koydu.

Telsizden bir erkek sesi geldi. "Ama infaz memurumuz yok. Bu, polisin kapıları zorla açmak için kullandığı koçbaşına verilen isimdi.

Imogen radyoyu kapı. 'Şu lanet kapıyı tekmeleyip içeri gir! Hayır, bekle. Sağ taraftaki yan komşu, Bayan Douglas - Ben bana yedek anahtarı olduğunu söyledi. Git ve onu uyandır.'

Kane telsizi geri aldığında diğer uçta bir duraklama oldu.

"Efendim?

Kane iç çekti. "Yap ve hemen bana geri dön.

Imogen beklerken tırnaklarını kemirdi ve Ben'e cep telefonundan tekrar ulaşmaya çalıştı. Doğrudan sesli mesaja yönlendirdi. Ian'ın odanın önünden geçtiğini gördü ve kendisine ve Kane'e katılması için eliyle işaret etti.

"Ekibin geri kalanı hâlâ barda mı?" diye sordu.

"Sanırım öyle.

'Sarhoş ve işe yaramaz, sanırım. Harika. Neler olup bittiğini çabucak açıkladı.

Bayan Douglas'tan anahtarı alması için görevlendirdiği memur telsizle geri geldi. 'Anahtarı aldık. Şimdi içeri giriyoruz.'

Beklemek acı vericiydi. Sonunda memur, 'Burada kimse yok. Ev boş.' dedi.

Imogen çığlık atmak istedi. Ahizeyi eline aldı. "Eve yaklaşırken yanınızdan geçen herhangi bir araç gördünüz mü?

İki memur konuştular ve hayır, öyle bir şey yapmadıklarını söylediler.

"Siz oraya varmadan önce Ben'i almış olmalı. Ahizeyi tekrar Kane'e uzattı. "Ben'in telefonunun izini bulabilir misin? Silahlı bir birime ihtiyacım var, elinizden geldiğince çok memur. Aşırı dozda morfin verilmiş biriyle ilgilenmeye hazır tıbbi destek. Onu nereye götürdüğünü biliyorum.

"Nerede?

Duvara iliştirilmiş bir Shropshire haritası vardı. Imogen konumu ararken parmağını haritanın üzerinde gezdirdi. Ben'in tam olarak nereye götürüleceğini biliyordu.

"İşte," dedi, noktayı işaret ederek. "Onun mutlu yeri.

Emma'yla birlikte kasabadan hızla çıkarken Imogen, "Ratlinghope'a yaklaşık on beş mil var," dedi. Diğerlerinin bize yetişmesi gerekecek. Şu anda Ben'e morfin pompalıyor olabilir. Muhtemelen çoktan yapmıştır.

Imogen'in telefonu gelen bir mesajla bipledi: Kane desteğin yolda olduğunu teyit ediyordu. Imogen'in tahminine göre, şu anki hızıyla giderse, Emma'yla birlikte çiftliğe diğer polislerden en az on dakika önce varmış olacaktı. Ama bunun yapılması gerekiyordu. Bekleme riskini göze alamazdı.

"Ratlinghope, Ben'in anketinde mutlu olduğu yer olarak belirttiği yer, değil mi?

"Doğru. Hiç oraya gittin mi?" Imogen arabayı hızla sürerken etraflarındaki manzara yeşil ve tepelik bir hal aldı. Burada hiç sokak lambası yoktu ve Imogen'in farlarının ışığının ötesi zifiri karanlıktı. Yolda başka araba da yoktu.

"Evet, çok güzel bir yer," dedi Emma. "Buraya sık sık yürüyerek gelirim.

'Neden? Burası ıssız. Kilometrelerce etrafta kimse yok.'

İ ş t e bu yüzden seviyorum. Dürüst olmak gerekirse, artık burada yaşıyorsun. Burası senin manzaran.

Imogen gözlerini kısarak önündeki karanlık yola, ötesindeki hiçliğe baktı. "Tanrı yardımcım olsun.

Emma uydu navigasyonunun ekranını dürttü. 'Gittiğimiz yer burası mı? Stiperstones?'

"Evet. Tam olarak nedir?

"Bu bir tepe. Tam olarak kuvarsit bir sırt. Etkileyici bir yer. Önlerinden bir şey fırlarken Imogen direksiyonu sıkıca kavradı.

Bir tavşan, canını zor kurtarıyor.

"Burayla ilgili ilginç bir efsane var," diye devam etti Emma. 'Şeytan'ın Koltuğu denilen bir çıkıntı var. Yerel efsaneye göre, Şeytan Britanya boyunca bir kaya yükü taşıyormuş. Dinlenmek için buraya oturmuş ve ayağa kalktığı anda kayalar önlüğünden yuvarlanmış.

"Önlüğü mü?

"Evet. Ve görünüşe göre Şeytan hala bu kayalığı sandalyesi olarak kullanıyor, adı da buradan geliyor, ama sadece yılın en uzun gecesinde.

"Yazık. O özel şeytanı kaçırdık. Imogen virajlı yola odaklandı. "Aferin Ben. Neden mutlu olacağın yer olarak başka bir yer seçmedin ki? Güzel, aydınlık bir alışveriş merkezi gibi.

Imogen'in telefonu çaldı. Eller serbest sistemiyle cevap verdi. Arayan Kane'di.

"Ben'in telefonunun izini bulabildiniz mi?" diye sordu hemen.

Evet, onun evinde. Ama dinle, hatta bir kadın var. Aradı ve Viper'ın fotoğrafını televizyonda gördüğünü söyledi.

"Phil, şu anda endişelenmem gereken başka şeyler var. "Adı Eileen Rowland.

Imogen'in ensesindeki tüyler diken diken oldu. 'Bağla ama hatta kal. Dinlemenizi istiyorum. Ve aramayı takip et. Nerede olduğunu bilmemiz gerek.

Arama aktarılırken bir klik sesi duyuldu. Emma'nın da duyabilmesi için telefonu hoparlöre aldı.

Alo? Ben DI Imogen Evans. Bayan Rowland mı?

"Alo?" Hat berbattı.

Imogen telefonunun ekranını kontrol etti ve sinyalin bir ile iki çubuk arasında gidip geldiğini gördü. "Bayan Rowland? Beni duyabiliyor musunuz?"

"Evet. Ben de tam polis memuruna televizyonda neden böyle şeyler söylediğinizi soruyordum. Sesi sersemlemiş, kendinden geçmiş ama aynı zamanda kızgındı. "O asla kimseyi incitmez.

"Craig Rowland'dan mı bahsediyorsun?"

"Evet," diye tersledi. 'Az önce diğer memura söyledim. O benim oğlum. Benim güzel oğlum. Ve ben onun tatilde olduğunu sanıyordum. Bana seyahate çıkacağını söylemişti. Neden onun hakkında bu korkunç şeyleri söylüyorsun? İnsanları öldürdüğünü, tehlikeli olduğunu mu? Evet, o her zaman biraz ... karamsardı. Dengesiz. Ama biz ona sıkı bir terbiye verdik. *Ahlaki* bir terbiye.'

Biz mi? Imogen buna geri dönecekti. "Bayan Rowland, onu ne zaman evlat edindiniz?"

Yaşlı kadının kafası karışmış gibiydi. "Craig mi? Onu ben evlat edinmedim. O benim.'

Imogen ve Emma şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

Eileen'in sesi sert bir ton almıştı. "İnsanlara böyle mi söyledi? Evlatlık olduğunu mu? Yaşlı annesinden çok utanıyormuş, ormanda bir cadı gibi tek başına yaşıyormuş, bir keresinde bana böyle söylemişti.

Imogen onun sözünü kesti. "Bayan Rowland, Craig'in babası kim?" "Babası mı? O ...'

Eileen'in sesi kesildiği için Imogen ne dediğini duyamadı. Hayal kırıklığı içinde direksiyonu yumrukladı. Sinyal geri geldi ve Imogen arabayı durdurarak yolun kenarına çekti. Hava zifiri karanlıktı, gökyüzündeki birkaç yıldız tek ışığı sağlıyordu.

Imogen konsantre oldu. Eileen bir monologun yarısını tamamlamıştı. Sesi sarhoş gibi geliyordu - ya da büyük olasılıkla morfinin etkisindeydi.

' . . . O benim evlatlığımdı. On dokuz yaşındayken. Bunu yapmamalıydım, ama ...' Satır yine kesildi. ' . . . Şok oldum . . . hamile kaldım.'

Imogen sanki sinyal düzelecekmiş gibi telefonu salladı. Ama işe yaramadı.

Hayal kırıklığıyla küfrederek motoru yeniden çalıştırdı ve karanlığa doğru ilerledi.

Ratlinghope köyünü geçtiler ve haritaya göre gerçekten de Şeytan'ın Koltuğu'na çok yakın olan Stiperstones'a doğru yola çıktılar. Yol engebeliydi ve sevgili arabasının süspansiyonunu ciddi şekilde test ediyordu ama bu şu anda endişeleneceği en son şeydi.

Bir kadın polis olarak halka karşı sorumlulukları vardı. Bir profesyonel olarak buradaydı. Rowland'ın ortağını bulmak, onu durdurmak ve tutuklamak onun işiydi. Adaletin yerini bulmasını sağlamak.

Ama bu davada bundan daha fazlası vardı. Shropshire'a geldiğinden ve kendini bu davanın içinde bulduğundan beri bu davayı takıntı haline getirmişti. Günlerini dolduruyor ve gecelerine musallat oluyordu. Kurbanların yüzleri, hikâyeleri ve geride bıraktıklarının acısı peşini bırakmıyordu. Katil her saldırdığında, her kaçtığına, bu kişisel bir hakaret gibiydi, özellikle de Alan Hatton öldürüldüğünde.

Ve eğer kendine karşı dürüst olursa, bundan daha fazlası da vardı. Bunu hiçbir meslektaşına itiraf edemezdi ama Ben'i önemsiyordu. O sadece koruması gereken bir sivil değildi. Onun evinde kaldığında aralarında bir şey olmuştu - bir kıvılcım - bu da onun boş anlarında aklına gelmesine neden olmuştu. Bir erkeğe aşık olacak ya da midesinde kelebekler uçuşacak türden bir kadın değildi. En azından hiç öyle olmamıştı. Ama şimdi Ben'e bir şey olursa yıkılacağını biliyordu.

Ve kendini suçlayacaktı.

Artık Şeytan'ın Koltuğu'nu görebiliyordu; mavi-siyah gökyüzünde çürüyen dev köpekbalığı dişleri gibi karanlık, sivri silueti. Farları sonuna kadar açtı ve arabayı yavaşça çevirerek farların karanın üzerinde süzülmesini sağladı.

Hiçbir şey.

Arabayı durdurdu ve kapattı. O ve Emma arabadan inip ellerinde meşalelerle tepeye doğru koşmaya başladılar.

"Ben?" diye seslendi. Sonra, "Kim var orada, ben Dedektif Müfettiş Evans. Bunu durdurmak için çok geç değil.

Sözleri gece tarafından yutuldu. "Burada degiller," dedi Emma.

Haklıydı. Hiç araç yoktu. Burada kimse yoktu, sadece yamaçta otlayan bir küme koyun vardı. O ve Emma etraflarına bakınırken, destek araçları geldi ve Imogen'in arabasının yanında durdular. Rüzgâr doğa koruma alanında ürkütücü bir şekilde ıslık çalıyordu.

"O zaman hangi cehennemdeler? Imogen sordu.

Bölüm 57

Polis zilimi çalmaktan vazgeçip gider gitmez, beni kelepçeleleyen adam beni ayağa kaldırdı ve 'Sessiz ol' dedi.

Sesini kesinlikle tanıdım. Ve bunun nehirden kurtardığım, bana silah doğrultan adam olmadığını biliyordum. Bu adamın sesi daha yaşlıydı. Koridorun sonunda asılı duran aynayı görebilmek için başımı çevirdim. Koridordaki tek ışık banyodan geliyordu ama beni tutan adamın şeklini görmem için yeterliydi. Tıknazdı, siyah giyinmişti ve kar maskesi takmıştı.

"Kim-?"

"Kapa çeneni," diye mırıldandı karanlık bir sesle. Başını eğmişti, sanki dinlemek için zorlanıyormuş gibiydi. Polisin geri gelmesinden endişe ediyor olmalıydı. Tamamen bana odaklanmamışken ona bir tekme attım ve onu kalçasından yakaladım. Geriye doğru sendeledi ve ben yatak odasına doğru koşmaya çalıştım ama o çok hızlıydı. Kollarımdan tuttu ve beni tekrar duvara doğru itti.

Yukarı uzandı ve çatı katının kapağını açtı. Tek düşünebildiğim Kyle'ı çatı katında nasıl yakaladığımı ve midem bulandı. Yan komşum mu? Yıllar öncesinden hâlâ hatırladığım, nehrin etrafında takılıp turistlerle sohbet etmeye çalışan adam. O da mı bu işin içindeydi? Rowland'ın bir arkadaşı mı? Bir anda hatırladım: Imogen bana Adrian'a tuzak kuran kişinin onu tanıyor olması gerektiğini söylemişti. Adrian ve Kyle arkadaşlardı. Onları karmaşık bir el sıkışırken görmüştüm.

İkisi birlikte mi çalışıyordu? Craig Rowland - ve *Kyle*?

Metal merdiveni aşağı çekip yerine kilitlendiğinden emin olmak için salladığında bunu çözecek zamanım yoktu. Kaçmayı düşündüm ama kollarım arkamda bağlıyken ne kadar uzağa gidebilirdim ki? Eminim ki

Polis geri dönecekti, umarım takviye kuvvetlerle birlikte ve davetsiz misafir de aynı şeyi düşünmüş olmalıydı çünkü beni ayağa kaldırdı ve 'Tırman' dedi.

"Asla olmaz.

Beni bacaklarımın arasından yakaladı ve sıktı. Acı vücudumu parçaladı, mideme yerleşti. Gözlerim yaşlarla doldu.

"Tekrar sormamı ister misin?

Beni metal basamaklara doğru itti. Kollarımı kullanmadan merdivenleri çıkmaya çalıştıktan ve yüzüstü çatı katına düştükten sonra yuvarlandım ve yan tarafımdan açık kapağa tekme atarak ona çarpmaya çalıştım ama o çok hızlıydı. Sonra kafası aralıktan görüldüğünde örtülü yüzüne tekme atmaya çalıştım ama ayağımı engelledi ve sinirli bir şekilde tısladı. Birkaç dakika sonra merdiveni arkasından yukarı çekti ve kapağı kapattı. Düğmeye bastı ve boşluk ışıkla doldu.

"Beni kızdırmaya başlıyorsun," dedi, üzerimde kambur durarak. Çatı katının tavanı ikimizin de dik durabileceği kadar yüksek değildi. Etrafımda ona karşı kullanabileceğim bir şeyler aradım ama burada fazla ıvır zıvır biriktirecek kadar uzun süre yaşamamıştım. Çatı katı birkaç bavul, bir kutu DVD ve bazı kamp malzemeleri dışında boştu. Bu malzemelerin arasında metal çadır direkleri de olabilirdi ama kelepçeleri çıkaramadığım sürece onları bulmamın, hatta kullanmamın bile imkânı yoktu.

"Omzuma kramp giriyor," diye denedim.

Etrafımıza bakındı. "Eminim çatı katlarının bitişik olduğunu unutmuştundur. "Nasıl unutabilirim ki?" dedim. 'Seni burada birkaç kez yakaladım.

haftalar önce.'

Kar maskesindeki deliklerden bana baktı ve sonra güldü.

"Kim olduğumu sanıyorsun Ben?" diye sordu. 'Yandaki ezik değil miyim? Kırıldım.'

Tekrar güldü ve kar maskesini çıkarmak için uzandı.

"Frank?

Homurdandı.

Frank Dodd, ev sahibim, ailenin eski dostu? İçimde umut alevlendi. Bu bir hata olmalı. Frank bir katil olamaz.

'Sanırım oğlumla daha önce tanışmıştınız,' dedi. 'Yakışıklı çocuk, değil mi? Tıpkı yaşlı babası gibi.

Ne? Craig mi? Craig senin oğlun mu?' Zihnim inecek bir yer bulmadan önce bir an için çılgın daireler çizdi. "Mesele bu mu?" Mantıklı olan tek şey buydu. Frank beni rehin alarak polisi Craig'i, yani oğlunu bırakmaya ikna etmeyi planlıyordu! - beni rehin almayı planlıyordu. "Polis onun gitmesine asla izin vermez, Frank. Ne yaparsan yap.

Güldü. Solgundu, eforla terlemişti, saçları kar maskesi tarafından düzleştirilmişti.

"Hâlâ bir ipucu bulamadın, değil mi?" dedi. 'Craig dışarı çıkmayacak. Hiçbir zaman. Ama bunun bir önemi yok. Çünkü ben buradayım, sen de öyle. Ve önemli olan tek kişi biziz.

"Sen Engerek'sin," dedim, ağzımdan çıkan kelimelere inanmakta güçlük çekiyordum.

Kaşlarını çattı. 'Bu lakaptan hoşlandığımı söyleyemem. Beni lanet bir süper kahraman gibi gösteriyor.

Frank Viper'dı ve Craig ona yardım ediyordu. Bu yeni gerçeği kabullenmekte zorlandım. Polis kandırılmıştı. Hepimiz kandırılmıştık.

Ve ben ölecektim.

Belki yeterince gürültü yaparsam Bayan Douglas ve Kyle'ı uyurabilirdim. Belki Kyle çatı katına çıkar, neler olduğunu görür. Evet, ve kendini öldürtür.

Frank'in birkaç metre arkasında Ross ve Shelley'nin evine açılan kapak vardı.

Planının beni polisin beni aramayacağı o kulübeye götürmek olduğu açıktı. Onu yavaşlatmalı ve konuşturmalıydım.

"Ross ve Shelley'ye ne oldu? Ben sordum.

Bir kahkaha attı. 'Ross'a yazık oldu. Onu severdim. Aslında Shelley'nin onu öldürmesini beklemiyordum. Onu evden atar, sonra da kirayı tek başına ödeyemez, ben de *onu* evden atabilirim diye düşünmüştüm.

"Ve köpeğin ses tellerini mi kestiniz?

"Bu doğru. Yanımda diz çöktü. 'Bu tahtayı kendim taktım. İyi iş çıkardım, değil mi?"

Altımızda, ön kapının açıldığını duydum. Polis! Polis olmalıydı.

Ama ben daha bağırmadan Frank bir elini ağızıma, diğerini taşaklarıma koyarak gözleriyle ses çıkarırsam

sıkardı. Sert.

"Ollie için de geri geleceğim," diye fısıldadı. Tehdit etmesine gerek yoktu. Şimdi bacaklarımın üzerine diz çökmüştü, kollarım arkamda bağlıydı. Hareket edemiyordum, ses çıkaramıyordum.

Polislerin - iki kişi oldukları anlaşılıyordu - altımızda dolaşıp evi aramalarını çaresizce dinledim. Birkaç dakika sonra içlerinden biri, tam altımızda durarak, 'Burada kimse yok. Ev boş.

Merdivenlerden geri inerken ayak seslerini dinledim. Kısa bir süre sonra arabalarının motor sesini ve uzaklaştıklarını duydum.

Frank testislerimi bıraktı ve elini ağzımdan çekti. Sırıttı. 'Bahse girerim sana dokunanın Imogen olmasını isterdin, değil mi? Seni suçladığımı söyleyemem. Çok güzel bir kız.

'Sen bir pisliksin,' dedim.

Yanımda çömeldi. 'Hadi ama Ben. Agresif olmaya gerek yok. Sesi yumuşayıp mırıltıya dönüşmüştü. 'Bu dünyadan ayrılırken onu hayal etmeni istiyorum Imogen. Onun seninle seviştiğini hayal et. O yumuşak teni, seni okşayan o güzel kıvılcık saçları, o güzel sıkı-'

Tekrar tekme atarak bacaklarına vurdum ve dengesini kaybederek kapağın üzerine düştü ve kafasını yerden çatıya çapraz uzanan ahşap kirişlerden birine çarptı. Bir an hareketsiz yattı ve ben de ayağa kalkıp Quasimodo gibi Bayan Douglas'ın kulübesinin **k a p ı s ı n a** doğru koşmaya başladım. Ama ellerim olmadan açamazdım.

Frank kendini oturur pozisyona itti. Yere vurdum, seslendim, duvarı tekmeledim. Tahtaların üzerine atlamaya çalıştım, vücut ağırlığımdan onları kırabileceğini, tavandan aşağı düşmenin kabul edilebilir bir kaçış yöntemi olacağını düşündüm. Ama işe yaramadı. O sırada Frank üzerime geldi, boğazımdan yakaladı ve susmam için tısladı. Ona kafa atmaya çalıştım ama benden kaçtı, sonra da yüzüme yumruk attı. Burnum kırıldı ve ikimize de kan sıçradı.

Kasıklarına diz çöktü ve ben yere düşüp kıvrıldım.

Top

Frank nefes nefese kalmıştı. "Seni aptal dangalak," diye mırıldandı.

Kulübemin kapısına dönüp kapıyı açmasını izledim.

Sonra benim için geri geldi ve elleri koltuk altlarımda beni çatı katına doğru sürükledi ve başımı açıklıktan içeri itti.

Altındaki halının üzerine düştüm, omuzlarım başımdan bir saniye önce yere çarptı. Dünya bembeyaz oldu. Birkaç saniye sonra kendime geldiğimde Frank başımda duruyordu. Başım zonkluyordu, burnumun kırıldığından emindim ve burnumdan kan geliyordu. Tüm bunlardan daha kötüsü taşaklarımdaki acıydı.

Frank beni tutup ayağı kaldırdı, sonra da merdivenlerden mutfağı sürükledi. Arka kapıyı açtı ve dışarı baktı. Kyle'ın kargaşayı duymuş olması için dua ettim ama ondan hiçbir iz yoktu.

Frank beni ayağı kaldırdı ve bahçeye çekti. Minibüsü kulübenin arkasındaki çıkmaz sokağı park etmişti. Beni arka kapıdan içeri itti.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordum, arabanın arka kapısının kilidini açarken.

Van.

Gülümsedi. 'Mutlu olduğun yer sınırların dışında,' dedi. 'Yani biz benimkine gidiyorum.'

Bölüm 58

Imogen daha önce Pagoda'sıyla birçok kez hız sınırını aşmıştı ama hiçbir zaman gerçekten sınırlarını zorlamamıştı. Şimdi, karanlık kırsal bölgeyi geride bırakıp Ironbridge'e giden ana yola çıktığında gaza bastı ve yetmişle giden bir Land Rover'ın yanından kükreyerek geçti, gecenin bu saatinde yolların bu kadar sessiz olmasına şükretti. Ben'in evine geri dönüyorlardı, o gece gittiğini bildikleri tek yerden izini bulmaya çalışacaklardı. Yüze ulaştığında etrafındaki bedenin titreştiğini fark etti. Emma bembeyaz olmuştu. Ama Imogen yavaşlayamadı.

Diğer polis araçları ve ambulans arkasındaydı, sirenler çalıyordu, yetişemiyorlardı.

Arabayı sürerken konuşuyor, düşünceleri ve cümleleri kesik kesik dökülüyordu.

Eileen Rowland Craig'in oğlu olduğunu söyledi. Peki babası kimdi? Eileen'i geri aramaya çalışmışlardı ama cevap vermiyordu. Şu anda Phil Kane aramanın izini sürmeye çalışıyordu. "Ne dedi? *O benim evlatlığım*di. Craig'in babasından bahsediyor olmalı. Yanına aldığı bir çocuk.

. . . Ve sonra onu hamile bıraktı. On sekiz yaşındayken. O öyle söyledi.'

"Yani Craig'in babası elli yaşlarında olmalı," dedi Emma.

"Röportajdaki ses o yaşlardaydı. Aman Tanrım. Craig'in ortağı onun babası.

Telefonu çaldı. Arayan Phil Kane'di.

Eileen Rowland'dan gelen çağrının izini sürdük. Shrewsbury'de, şehrin güney eteklerinde bir adresten gelmiş. Daire Dodd's Property Manage'a ait-' Imogen onun sözünü kesti. 'İşte bu! Ben nasıl anlamadım?'

Emma telaşla ona baktı. "Neyi?"

Kayıttaki ses. Daha önce duymuştum. Onunla tanışmıştım. Ben'in evinin ve yandaki evin sahibi. Ve şimdi Eileen Rowland'ın yaşadığı yerin de sahibi olduğunu biliyoruz. Frank Dodd.'

"Ev sahibi mi? Kovboy çizmeli olan mı?" 'Bu o.

Ben onda.'

Imogen arabayı Ben'in yaşadığı yola sürdü. Saat gece yarısını geçiyordu. Arabayı Ben'in adresinin önüne çekti ve Emma'yla birlikte arabadan indiler. Ben'in evinin iki yanındaki iki evin de ışıkları kapalıydı. Ross ve Shelley'nin eski evine doğru yürüdüler ve Imogen kapıyı yumrukladı. Yanıt gelmedi.

Imogen, Bayan Douglas'ın evinin üst katındaki ışığın yandığını görmek için döndü. Pencerede bir yüz belirdi ve bir dakika sonra Bayan Douglas ağır bir sabahlık giymiş olarak ön kapıdan içeri girdi.

"Bağırışmalar duydum," dedi. 'Her türlü çarpma ve vurma sesi. Ses çatı katından geliyor gibiydi.' 'Ne? Ne zaman?'

"Yaklaşık bir saat önce. Kontrol etmesi için Kyle'ı çağıracaktım ama aptal herif sarhoştı ve uyanmadı.

Imogen ona doğru yürüdü, Emma da onu takip etti. "Yedek anahtara ihtiyacım var," dedi Imogen.

"Bende değil," dedi Bayan Douglas. "O polisler onu geri getirmedi.

"Oh, Tanrı aşkına.

O anda polis konvoyu siyah minibüsün önderliğinde yola çıktı, ambulans da arkadan geliyordu. Silahlı birliğin başındaki DS Ludwig aşağı atladı ve Imogen hemen yanına koştu. Ona aceleyle bilgi verdi.

"Yani içeride olduğunu mu düşünüyoruz?"

Ludwig sordu. "Evet. Acele etmeliyiz.

Ludwig, Craig'i terk edilmiş çiftlikte yakalayan kadın ve erkeklerden oluşan yarım düzine memurdan oluşan ekibine emirler yağdırdı. Emma Bayan Douglas'ı kendi evine geri götürürken onlar da sessizce kulübeye yaklaştılar. Komiser Yardımcısı Ludwig, Ben'in ön kapısının sağında durdu. Emri verdi ve adamlarından biri infaz memurunu kapıya doğru savurarak kapıyı açtı ve içeri girdiler. Imogen kapının dışında beklerken endişeden terliyordu.

Daha fazla bekleyemeyerek eve girdi, üst kata koştu ve çatı katından aşağı inen metal bir merdivenin etrafında duran silahlı polisleri buldu. İçlerinden biri kafasını kapaktan içeri soktu.

"Temiz.

Imogen koşarak zemin kata indi. Dışarıda Ludwig, Ross ve Shelley'nin eski kulübesinin ön kapısını kırmaları için daha fazla memura emir veriyordu. Imogen bekledi ama Frank ve Ben'in içeride olmayacağını biliyordu. Ön bahçede kalçalarının üzerine çöktü ve hiç düşünmeden topraktan bir avuç gelincik kopardı. Herkesin ona baktığını görene kadar bunu yaptığının farkında olmadan acı ve hayal kırıklığı dolu bir çığlık attı. Çiçekleri çimenlerin üzerine bıraktı ve ayağı kalktı.

Arabasına doğru yürüdü, bindi ve kaldırımdan hızla uzaklaşarak Emma'yı kaldırımda bıraktı, arkasından bakakaldı.

Bölüm 59

Minibüsün kapıları büyük bir gürültüyle açıldı ve Frank içeri tırmandı, beni kollarımın altından tutup aracın zeminine doğru kaydırđı. Beni çekerek dışarı çıkardı ve bir gümbürtüyle yere düştüm. Kollarım hâlâ arkamdan kelepçeliyken kaçmam ya da onunla dövüşmem imkânsızdı. Beni ayağa kaldırıp ileriye doğru yürütmeye başladığında, onunla anlaşmaya çalıştım.

"Frank, hadi ama, bunu yapmak istemezsin. Ollie'nin bana ihtiyacı var."

Beni duymamış gibi görünüyordu. Gözleri yakın mesafedeki bir noktaya sabitlenmişti.

"Senin iyi bir adam olduğunu biliyorum," diye denedim, sözcükler birbiri üzerine yuvarlanıyordu, dilim kalın ve beceriksizdi. 'Ollie'ye yardım ettin. Bunu biliyorum. Sen de bana yardım ettin. Belki ben de sana yardım edebilirim. Beni bağışlarsan sonsuza dek sana borçlu kalırım. Ne istersen yaparım.'

Beni dinlemiyordu. Beni ileri itmeye devam etti.

Hava o kadar karanlıktı ki nerede olduğunu anlamak zordu. Bir ormanın kenarındaki aşırı büyümüş çorak bir arazi parçası gibi görünüyordu. Zemin düzdü. Ay bir bulutun arkasından çıktı ve bir kenar boyunca akan bir dereyi ortaya çıkardı. Arkamızda, karanlığın içinde sessiz duran bir ağaç duvarı vardı.

Kendi mutlu yerim, demişti Frank. Neredeydi orası? Minibüsün arkasında nereye gittiğimizi görmek ya da söylemek imkânsızdı ama yolculuk yaklaşık yarım saat, belki biraz daha fazla sürmüştü.

Frank durdu, hâlâ bir eliyle beni tutuyordu ve etrafına bakındı. Memnun olmuş gibi başını salladı ve diz çökmemi söyledi.

Kıpırdamadan durdum.

'Dizlerinin üzerine çök,' dedi.

İsteksizce itaat ettim. Soğuk beton çimenler ve nemle boğulmuştu, nem kot pantolonumdan sızıyordu.

Frank çömeldi ve taşıdığı çantanın fermuarını açtı. Ne aradığını biliyordum.

Bu benim tek şansımdı. Harekete geçmek zorundaydım. Öfke ve çaresizlikle ayağa fırladım ve çantayı tekmeledim, böylece çanta elinden uçtu, içindekiler fışkırdı ve çimlerin üzerine saçıldı. Ayağa kalktığına ona saldırdım, yarı yoldayken çarpıştık ve ikimiz de yere yuvarlandık. Kafası yere çarptı ve bir an için sersemledi.

Bir anda ayağa fırladım ve ağaçların sırasına doğru koşmaya başladım. Kelepçeli koşmak kolay değildir ve bir, iki kez tökezledim ama kararlılık beni dik tuttu.

Omzumun üzerinden baktım ve onun ayağa kalktığını, peşimden koşmaya başladığını, sonra tereddüt ettiğini gördüm. Koşarak minibüse geri döndü ve kafasını arka kapıdan içeri soktu. Dışarı çıktığında elinde uzun ve düz bir şey tutuyordu. Bir av tüfeği. Peşimden koştu, her adımda bana yetişiyordu.

Ayağımın takılmaması, düşmemek için dua ederek hızımı artırdım.

Bölüm 60

Emma, Eileen Rowland'ın dairesine doğru hızla ilerlerken Imogen'i aramış ve ona sahip oldukları kısa süre içinde Frank Dodd hakkında öğrenebildikleri her şeyi anlatmıştı.

"1967 yılında Mary ve William Dodd çiftinin çocuğu olarak dünyaya gelen Francis Dodd'un doğum belgesi elimizde. Kayıtlara göre kadın 1980'de, erkek de iki yıl sonra ölmüş. Evlilik belgelerini buldum - ikisi de tarım işçisiymiş.

"Nerede yaşıyorlardı?

'Bir adres bulamıyorum. Ama tarım işçilerinin çoğu gezici - iş neredeyse oraya gidiyorlar. Birçoğu karavanlarda ya da seyyar evlerde yaşıyor. Neyse, Frank hakkında bulabildiklerim 1988'de Craven Arms'da bir mülk satın alana kadar bu kadar. Birkaç yıl sonrasına ait bir gazete makalesi var, *Star*'da bir röportaj, enkazları satın alıp onları onararak ve kiraya vererek bir servet kazanan bu kendi kendini yetiştirmiş genç adam hakkında. Şu anda toplumun saygın bir üyesi, her türlü ödülü kazandı, hayır etkinliklerinde görüldüğü çeşitli fotoğraflar var. Rotary Kulübü üyesi ve her zaman Shropshire zenginler listesinde yer alıyor. Milyonlar değerinde.'

"Ve ailesi onun kaybolduğunu hiç bildirmedi mi?

"Hayır. En azından buna dair bir kayıt yok. Okula gittiğine dair bir kayıt bulamadım. Sanırım resmi olarak evde eğitim görüyordu. O günlerde sistemler daha az katı olduğu için kaybolduğunda kimse fark etmemiş.

Imogen bunu Eileen'e soracaktı.

"Baba ve oğul birlikte çalışıyorlar," dedi Emma. 'Kimin ne yaptığını bulmak tam bir kabus olacak.

"CPS bu konuda endişelenebilir. Tahminimce tüm cinayetleri Frank işledi ve Craig de ihtiyaç duyulan yerlerde ona yardım etti. Dürüst olmak gerekirse, ben

Hangisinin ne yaptığı umurumda değil. Frank'i bulmamız gerek. Ve Ben'i.'

Yol boyunca saatte doksan mil yapmış olan Imogen, Eileen'in dairesinin ziline bastı ve bekledi. Yanıt gelmedi. Geri çekildi ve ayağını yere vurarak binaya baktı. İçeride hiç ışık yanmıyordu. Paneldeki tüm zillere bastı ve uykulu bir ses "Alo?" diyene kadar bekledi.

"Polis. Binaya girmem gerekiyor.'

Uyandırdığı kişi onu içeri çağırdı ve Imogen üç kat merdiven çıkarak dokuz numaralı daireye koştu. Kapıya vurdu. Yine yanıt gelmedi. Tekrar vurdu ve kulağını kapıya dayadı. İçeride birinin hareket ettiğini duyabiliyordu. Posta kutusundan bağırdı, "Eileen? Ben polisim. Seninle acilen konuşmam gerek. Durakladı ve ekledi, "Frank'in başı dertte, Eileen.

Kapı açıldı.

Imogen o kadar uzun zamandır Eileen Rowland'ın nerede olduğunu merak ediyordu ki, yıllardır onun öldüğüne inanıyordu ve karşısında duran uzun beyaz gecelikli kadının gerçek olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Viktorya döneminden kalma bir hayalete benziyordu ve altmış sekiz yaşından çok daha yaşlıydı. Neredeyse geceliği kadar solgundu ve saçları günlerdir yataktaymış gibi dağınıktı. Ağır bir bastona yaslanmıştı.

Konuştuğunda sesi zayıftı. "Ne tür bir sorun?

Imogen onu iterek daireye girdi. Küçük bir daireydi, televizyonun önünde birkaç koltuk vardı, yerdeki bir tabakta yemek birikmişti.

Yaşlı kadın topallayarak gelip koltuğuna yığılırken, "Onu bulmam gerek, Eileen," dedi. 'Bu acil bir durum. Eğer bulamazsam birine zarar verecek.

'Onu bulduğunuzda buraya gönderin. Bana daha fazla ilaç getireceğine söz verdi.

Morfin mi? Şaşırmış gibi bakma. Her şeyi biliyoruz, Eileen. Evine gittik, tüm tabletleri bulduk. Doktorunla konuştuk.' Ağrı kesicileri şeker gibi dağıttığı için görevden alınacak olan doktor. "Sana yardım ayarlayacağız.

Eileen öksürdü. Gözleri yarı kapalıydı. Artık ilaç mı alıyordu? Acı çekiyor gibi görünmüyordu ama dalgın ve halsizdi. Belki de hep böyleydi.

Imogen ona bir adım daha yaklaştı. "Frank'in nereden geldiğini bilmem gerek.

Eileen ona göz kırptı.

'Ailesinden kaçtığını ve sizin onu yanınıza aldığınızı biliyorum.

Ailesinin nerede yaşadığını bilmem gerekiyor.

Imogen, Eileen'in yanına çömeldi ve telefonundaki harita uygulamasını açtı. Eileen'in yaşadığı Hopton Wood'u yakınlaştırdı.

"Bunu bildiğimi nereden çıkardın? Eileen söyledi.

"Çünkü Frank sana söylemiş olmalı.

Eileen koltukta arkasına yaslanmış, gözlerini sımsıkı kapatmıştı ve Imogen onun bayıldığından korkuyordu. Yaşlı kadın, "Bana söylemedi," dediğinde onu sarsarak kendine getirmek üzereydi.

"Elbette-

"Kendim buldum. Zor olmadı - ormanın kenarındaydı. Orada bazı meyve toplayıcılarının yaşadığı bir kamp olduğunu biliyordum. İçimde onlardan biri olduğuna dair bir his vardı. Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Böylece o benim evime geldikten birkaç gün sonra oraya gittim.

"Ne oldu?

"Babası orada değildi ama annesini buldum. Sevgili annesini. Bana ne dedi biliyor musun? Ona bakmamı söyledi. Eileen muhtemelen İrlanda aksanı olması gereken bir ses tonuyla konuştu. "Senin yanında daha iyi olacak. Burası onun için güvenli değil." Onu sıkıştırdım, bir çocuğun ailesiyle birlikte olması gerektiğine, on bir yaşında bir çocuk yetiştirmek konusunda hiçbir şey bilmediğime ikna etmeye çalıştım.

Imogen bekledi.

"Eğer buraya geri dönerse babası onu öldürür" dedi. Eileen gözlerini açtı. Cam gibiydiler, geçmişe odaklanmışlardı. "Ve ben onu zaten istemiyorum. Onda çürümüş bir şey var, babasından aldığı bir şey. Sence ikisinin bana karşı birleşmesini ister miyim? Küçük piç sende kalsın. Frankie'ye söyle, buraya geri gelirse hoş karşılanmayacak."

"Bunu ona sen mi söyledin?

'Cehennem gibi yaptım. Bu onu mahvedebilirdi. Zalim bir gülümseme.

"Ama son zamanlarda davranışları beni cezbettiler.

Imogen, Hopton Wood'un haritasını taşıyan telefonunu Eileen'in görüş alanına doğru kaldırdı. "Bu haritaya bakmanı ve bana kampın nerede olduğunu göstermeni istiyorum, Eileen.

Eileen gözlerini kısarak ekrana baktı, titrek bir parmak haritanın üzerinde geziniyordu. Imogen onun haklı olması için dua etmek zorundaydı. Frank'in onu almadığını biliyordu.

Ben'in mutlu yerine. Onu evde öldürmemişti.

bolca zamanı vardı. Peki onu başka nereye götürecekti? Eileen'in Hopton Wood'daki evine değil.

Craig polise Michael'la yapılan röportajı içeren USB belleğin yerini söylemişti. Neden? Babası istemeseydi bunu yapmazdı. Bu da Frank'in oyunun bitmek üzere olduğunu bildiği anlamına geliyordu. Dünyanın bunu neden yaptığını bilmesini istiyordu. Artık polisten saklanan sessiz bir katil değildi. Yaralı bir askerdi, ölmeden önce son bir cinayet işleyecekti. Son zafer eylemi.

Sapkın bir felsefe tarafından yönlendirilen bir adam için şu anda her şeyin ekstra bir önemi vardır. Son kurbanını öldürdüğü yer de dahil.

Her şeyin başladığı yer.

"Buldun mu?" diye sordu Eileen.

Yaşlı kadın titreyen parmağıyla telefonu göstererek, "Tam şurada," dedi.

Imogen kapıya doğru koştu.

Bölüm 61

Ben? Çık dışarı. Sana zarar vermeyeceğim.'

Saçmalık. Kendimi geniş bir ağaca yasladım ve nefes alışımı ya da kalbimin atışını duymaması için dua ettim. Yakınımdaydı. Dalları kenara ittiğini, çalılıkları hışkırdattığını duyabiliyordum. Eğer kelepçeli olmasaydım, dövüşürdüm. Silahlıydı, benden daha iriydi ve şiddet konusunda çok daha deneyimliydi ama ben hayatım için savaşıyordum.

Orman karanlıktı ve tek görebildiğim Frank'in fenerinin ağaçların arasından süzülen ışığıydı. Yarım saattir, belki de daha uzun bir süredir saklanıyordum, ağaçtan ağaca sürünerek ormanın derinliklerine doğru ilerliyordum. Ama şimdi daha yakındaydı. Sesi netti.

Sabırım tükeniyor, Ben. Seni bulacağım. Ve seni gerçekten incitmek istemiyorum. Michael'a yaptığım şeyi yapmak zorunda kalmak istemiyorum. Güldü. "Bodruma indiğimde, iki kişi olduğumuzu fark ettiğinde yüzünü görmeliydin. Keşke sen de orada olsaydın, Ben. Hoşuna giderdi. Bunu senin için yaptım.

Meşalenin dar ışığı bir adım önümde yere değdi. Çok yakındı. Çok yakındı.

"Oh, siktir et," diye mırıldandığını duydum. Işık uzaklaştı.

Pes mi ediyordu? Hayır. Kesinlikle bir numaraydı. Dışarı çıkmamı, kendimi göstermemi istiyordu. Olduğum yerde donup kaldım, sırtımı ağaç gövdesine dayadım, metal kelepçeler bileklerime batıyordu. Ama ağaçların arasında hışkırdayan ayak seslerini duyabiliyordum, bu da benden uzaklaştığını açıkça gösteriyordu.

Herkes sessizliğe gömüldü.

Bekledim, duymak için zorladım, ama hiçbir şey yoktu, yüksek dallarda kıpırdayan bir kuş dışında hiçbir ses yoktu. Nefesimi tuttuğumu fark ettim.

ve ne yapacağımı düşünerek rahatladım. En yakın ana yol neredeydi? Ormanın kenarından dolanırsam, beni medeniyete götüreceğinden emindim.

Ağaçtan uzaklaşıp patıkaya doğru adım attım.

Arkamdan bir kol boynuma dolandı. "Yakaladım seni," dedi Frank.

Beni minibüsüne doğru yürüttü, silahının namlusunu kürek kemiklerimin arasına soktu ve beni harekete geçmeye çağırdı. "Eğer çeneni kapatmazsan seni hemen şimdi burada vuracağım" diye bağırana kadar ona yalvardım.

Çenemi kapadım.

Ay çıkmıştı ve çorak araziye ışık saçıyordu. Minibüsüne yakın bir yere vardık ve bana durmamı söyledi.

"Yere yat," dedi. "Yan yat. "Siktir git.

"Sadece yap. Yoksa sıradaki Ollie olacak.'

İsteksizce, elimden geldiğince yavaş hareket ederek kuru, sert zemine diz çöktüm, sonra yan yattım. Omuzlarıma kramp girmişti ve bileklerim ağrıyordu. Ama bu acı anlamsızdı.

Ölecektim. Frank'e bağırarak, ona ne kadar boktan biri olduğunu, ondan ne kadar nefret ettiğimi söylemek istiyordum. İşbirliği yaptım çünkü Ollie'nin peşinden gideceğini söylediğinde ona inanmıştım.

Frank yanımda yere diz çöktü. Tüfeği yanına koydu, ona doğru hamle yapmamın mümkün olmadığını biliyordu ve çantasını kendine doğru çekerek tekrar içine daldı. Ben saklanırken içindekileri çimenlerden toplamış olmalı, çünkü bir şırınga çıkardı. Zaten doluydu.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama kelepçeli bileklerim daha başlamadan beni durdurdu. Ama sonra onlar da ona engel oldular, kollarımın altındaki damarlara ulaşmasını engellediler. Şırıngayı yavaşça çimlerin üzerine bırakarak, yüzüm yere degecek şekilde beni önüme doğru itti.

"Geçen gece seni duydum," dedi. Kelepçelerin içine bir anahtar soktu. 'Sen ve o polis - gülüyordunuz, çok gülüyordunuz. Muhteşemdi.

Ve bu bana hatırlamamı sağladı.'

Kelepçeler tıkırdayarak açıldı ve onları üzerimden çekti. Bileklerimden ve omuzlarımdan rahatlama aktı. "Annem de böyle gülerdi. Babamla odada kilitli kaldıklarında, içki içtiklerinde. Babam onu dövmediğinde. Bazen mutlu olurdu. Burada mutluydu. Sanki başka bir şey görüyormuş gibi etrafımızdaki havaya baktı ve yumuşak bir gülümsemeyle gülümsedi. Bunların hiçbirisi bana mantıklı gelmiyordu. "Gerçekten mutlu olduğumu hatırladığım son zaman bu.

Beni sırt üstü yatırdı. Ona yumruk atmaya çalıştım ama bileğimi yakaladı. Kollarım arkamdan kelepçelendiği için güçsüzdü, karıncalanma ve iğnelerle doluydu. Yakaladığı bileğimin üzerine diz çöktü ve diğerini sıkıca tuttu, kolumun alt tarafı ona doğru dönüktü.

Şırıngayı eline aldı. Bir damlacık sıvı ay ışığında parlıyordu. Dönüp gökyüzüne baktı, doğrudan aya bakıyordu, sonra bana döndü ve alnımı okşadı. Gözleri donuktu, sanki beni değil de başka birini görüyor gibiydi.

'Artık sonsuza dek mutlu olacaksın,' dedi. "Artık acı çekmeyeceksin.

İğnenin ucunu sol koluma, dirseğimin hemen altına yerleştirdi ve damara batırdığında bir diken hissettim. Pistonu çekerek şırınganın içine biraz kan çekti.

"Frank," dedim. 'Ben mutlu değilim. *Mutlu değilim*.

Ama sanki beni duymuyor gibiydi. Gözleri çok uzaktaydı. Kimi gördüğüne dair hiçbir fikrim yoktu ama ben daha tek kelime edemedim pistona bastı.

. . ve sıcaklık bedenimi sardı, bir mutluluk dalgası. Bedenimi sarsan tüm ağrılar - omuzlarımdaki kramplar, çatı katından düşmenin verdiği acı, bileklerimdeki ağrı - ve ruhumu tırmalayan tüm acılar yok oldu ve ben de bu duyguya teslim oldum. Kendimi bıraktım, süzıldüm, ana rahmine geri döndüm, huzura geri döndüm, yan yattım ve yeni parıldayan gecede çorak araziye baktım.

Ağır çekimde bana doğru koşan bir kadın vardı, kumral saçları başının etrafında sallanıyordu. Bir melek, bir melek olmalı ve arkasında ışıklar vardı, parlak ve parlıyordu ve o, melek, haykırıyordu, üstümde olana kadar gittikçe yaklaşıyordu.

Kendini Frank'e doğru fırlattı, uzuvlar, saçlar ve yumruklardan oluşan bir bulanıklıktı bu. Kadın üzerine atılıp yumruklar yağdırırken Frank zar zor kımıldadı. Bir şey çatırdadı, Frank'in nefesi kesildi ve kadın bir kükreme, bir öfke çılgılığı attı.

Üzerinden yuvarlandı ve yanında duran tüfeği kaptı. Gözlerim neredeyse kapalıydı, ama yarıklardan tüfeği çevirip dipçiği adamın yüzüne bir kez, sonra iki kez vurduğunu gördüm, bana dönüp adım söylemeden önce tek kelime etmeden bağırıyordu.

Onun güzel yüzünü gördüm ve adını söylemeye, ona her şeyin yolunda olduğunu, acımadığını, artık hiçbir şeyin acımadığını anlatmaya çalıştım.

Sıcak karanlığa gömüldüm.

Sonsöz

1

Aydınlık bir Ekim sabahıydı, neredeyse ölmemden üç ay sonraydı ve park birkaç köpek gezdiricisi ve bebek arabalarını iten birkaç genç anne dışında sessizdi. Ollie birkaç hafta önce okula dönmüştü. Ben hastanedeyken sürekli Megan'la kalması ve Londra'daki okula geri dönmesi konuşuluyordu. Ama o buraya dönüp benimle yaşamak istediğine karar vermişti. Megan hayal kırıklığına uğramıştı ama anlayışla karşıladı. Anlaşmaya göre Ollie okul tatillerini onunla, sömestr zamanlarını da benimle geçirecekti. Her şey çok dostaneydi.

Imogen'in ayaklarının altında yapraklar çıtırdayarak bana doğru yürümesini izledim. Yeşil bir palto giymişti ve saçları açıktı. Bir melek değildi ama çok güzeldi.

"Bu şekilde buluşmayı bırakmalıyız," dedi yanıma otururken, ikimiz de altında dikenli kabuklarıyla kozalakların yattığı büyük, yaşlı atkestanesi ağacına bakıyorduk.

"Her zaman benim evimde
buluşabiliriz. "Buna izin
verilmediğini biliyorsun. "Duruşma
bitene kadar.

Kimsenin bakıp bakmadığını kontrol etti ve hızla elimi sıktı.
"Duruşma bitene kadar.

Bu tuhaf, eski moda kur yapmanın kışkırtıcı bir yanı vardı. Öpüşemiyorduk. Zar zor dokunabiliyorduk. Seks söz konusu bile olamazdı. Elbette bunu gizlice yapabilirdik. Kimsenin öğrenmeme ihtimali vardı. Ama öğrenirlerse, Imogen'in kariyeri biterdi. Bu şekilde buluşmak yeterince tehlikeliydi.

'Beklediğimize degecek,' dedim.
"Kendini çok beğeniyorsun, değil mi?
İkimiz de güldük.

Unutulup gittikten sonra hatırladığım ilk şey ambulansa uyandığımdı. Imogen yanımda oturuyordu ve gözlerimi açtığımda nefesi kesilmiş ve elimi tutmuştu. Sağlık görevlisinin buna kaşlarını kaldırdığını görmüştüm ama Imogen umursamamış gibiydi. Ona gülümsedim ama konuşmadan tekrar uykuya daldım.

Annette'e verdikleri ilacın aynısından bana da vermişlerdi. Görünüşe göre, hemşirelerin daha sonra hastanede bana söylediği gibi, beyinde Frank'in beni öldürmeye çalıştığı eroinle aynı reseptörlere bağlanmış, etkilerini bloke etmiş ve tekrar nefes almamı sağlamıştı. Neyse ki sadece bir dakikalığına nefesimin durduğunu söylediler. İki ya da üç dakika daha geçseydi beynimde kalıcı hasar oluşabilirdi.

Ondan sonra birkaç dakika daha ve ...

Imogen nerede olacağımı öğrenerek ve oraya giderken ambulans çağırarak hayatımı kurtarmıştı.

"Anlat bakalım," dedim. 'Her şey nasıl gidiyor? Duruşma hazırlıkları' yani.

Omuz silkti. "Oldukça iyi. Craig şimdi konuşuyor, dedikleri gibi kuş gibi ötüyor. Sanırım bu ilgiden gerçekten hoşlanıyor. Biliyorsun, tüm çocukluğunu Frank ve Eileen'le birlikte geçirdi. Başka çocuklarla hiç oynamadı. Frank, Janet Burgess'tan ona müzede bir iş vermesini isteyene kadar diğer insanlarla neredeyse hiç karşılaşmamış. Meğer Frank ve Janet yıllar önce birlikte çıkıyorlarmış.

Başımı salladım. Müze bir anda ülkenin en işlek yerlerinden biri haline gelmişti: Shropshire Engereği'nin kurbanlarını bulduğu yer. Ben hariç hepsi. Oraya gitmiştim - ama zaten Frank'in listesindeydim. Kulübeyi ondan kiralamaya başladığım andan itibaren, kendi deyimiyle 'mutlu ölmeyi hak eden' biri olduğuma karar vermişti.

Craig bize diğer cesetleri nerede bulacağımızı söyledi. Janet Burgess ve Adrian Morrow. İkisini de Eileen'in evinden çok uzak olmayan bir ormana gömmüşler.

"Zavallı Adrian," dedim. Frank onu öldürmüş ve kendisine daha fazla zaman kazandırmak için ona tuzak kurmaya çalışmıştı. Imogen dairesinde seri katillerin tapınağını bulduğunda çoktan ölmüştü. Kurbanların resimlerinin yanına gülen yüzleri ekleyen de Frank'ti.

"Craig bize Michael'ın onu kaçırmadan önce polisle konuşması ihtimaline karşı Adrian kılığına girdiğini söyledi, ki ben de bundan şüpheleniyordum. Craig bize babasının beni nasıl zehirlemeye çalıştığını da anlattı. Yine, bunun amacı

kendine biraz daha zaman kazandırdı. "Alan'ın ölümüne yol açmasaydı gurur duyardım.

İç çekti.

"Frank yaralarını iyileştirdi mi? diye sordum.

"Oh, o iyi. Yüzü o kadar güzel değil. Bunun için yapılacak bir şey yok. Benim açımdan nefsi müdafaaydı, değil mi?"

"Bana sorma. Ben bu işin dışındaydım. Komplocu bir gülümsemeyi paylaştık. Imogen, "Frank hâlâ neredeyse hiç konuşmuyor," diye devam etti. "Bizimle değil,

Her neyse. Ve avukat tutmayı reddetti - kendini temsil edecek. Hapishanedeki gardiyanlar onun örnek bir mahkum olduğunu söylüyor. Genç mahkumlar onu seviyor, bir tür baba figürü olarak görüyorlar. Her neyse, Craig'in ona karşı tanıklık edeceğinden eminiz. Ama Bayan Rowland artık Frank'in söylediklerini yalanlayacak durumda değil.

Frank tutuklandıktan sonra polis Eileen Rowland'ın dairesine gittiğinde, Rowland ölmüştü. Frank'in onun için bıraktığı eroinden büyük bir doz kendine enjekte etmişti. Son anlarında huzurlu hissedip hissetmediğini merak ettim. Pek olası görünmüyordu. Oğlunun ve ormandan kurtardığı çocuğun ne yaptığını yeni öğrenmişti. Aşırı dozun kasıtlı olması beni şaşırtmazdı, hem acıyla başa çıkma hem de tepkilerden kaçınma yolu.

"Her neyse," dedi Imogen. 'Bu konu hakkında daha fazla konuşmayalım. Nasıl dayanıyorsun?"

"Ben iyiyim aslında.

Annem altı hafta önce ölmüştü, hala benim kıl payı kurtuluşumun şokunu atlatamamıştı. Eski arkadaşı Frank Dodd'un Engerek olduğunu öğrenmek ise pastanın üzerindeki krema olmuştu.

"Bu yüzden kar maskesi takıyordu," demişti ona söylediğimde, akli hâlâ yerindeydi. Çünkü annem onun yüzünü görseydi ve adını yüksek sesle söyleseydi, Frank Ollie'yi de öldürmek zorunda kalacaktı. Ve bunu yapmak istemediğini biliyorduk.

Kaybolduğunda yanındaydım, yatağın yanında oturmuş elini tutuyordum. Eileen gibi o da gittiğinde acı çekmiyordu. Eileen'in aksine, pişmanlık duyacağı ya da endişeleneceği hiçbir şey yoktu. İyi bir hayat sürmüştü. *Adil* bir hayat. Ve umduğu gibi, cenazesinde güneş parlamıştı.

Sıcak eliyle yanağımdaki gözyaşlarını silerken bana son sözleri 'Mutlu ol' oldu.

Niyetim buydu. Çünkü son olaylar bana bir şey öğrettiyse, o da hayatın korkunç ve gülünç derecede kısa olduğuydu. Frank ve Craig'in başına gelenlerden sonra, bağlı olduklarını iddia ettikleri felsefeyi okumuştum; kendilerine uyması için çarpıttıkları ve değiştirdikleri bir felsefe. Epiküros'un iç huzur, basit zevklerin peşinden koşmak ve ölümle ilgilenmemek hakkında yazdıkları çok hoşuma gitmişti. Imogen'e bundan bahsettiğimde benimle dalga geçmiş, bir zevk bahçesi inşa edip etrafında toga ve sandaletlerle dolaşıp dolaşmayacağımı sormuştu. Ama sanırım o da anladı.

'Ölümle ilgilenmek zorunda olmam dışında,' demişti. "Bu benim işim.

Imogen, burası Shropshire. Az önce bir seri katili yakaladın.

Buranın şimdiye kadar sahip olduğu. Artık uğraşmak zorunda kalacağınız tek ölüm heyecanın ölümü olacak.

"Benim için sorun
değil. "Evet. Benim
için de.

Huzurlu parkta oturduk, parmak uçlarımız birbirine değdi ve yaprakların süzülüşünü izledik. Bir köpek bir sincabın peşinden koşuyordu. Gökyüzü açıldı ve güneş tepemizde parlıyordu.

"O kadar da korkunç bir yer değil, değil
mi? Ben de öyle dedim. "Sanırım değil.

Bazen gözlerimi kapattığımda Frank'in bana sırttan yüzünü görüyordum. İğnenin batışını hissettim. O acıyı hatırlamaya çalıştım ama sonrasında beni saran mutluluğu düşünmek istemediğim için anıyı orada bıraktım. Çünkü biraz acıya ihtiyacımız var. Bize hayatta olduğumuzu hatırlatır.

Banktan kalktım, bir yaprak yığınının içine girdim ve onları tekmelemeye başladım, etrafıma sıçradıkça gülüyordum. Avuç avuç alıp başımın üzerine fırlattım.

"Ne yapıyorsun? Imogen yanıma gelerek sordu.

Kırmızı, altın sarısı ve turuncu yapraklar üzerimize yağarken gülümsedim. "Yaşamak," diye cevap verdim.

2

Komik - aslında burayı seviyorum. Dün müdüre gittim ve burada işe yaramama izin vermesini önerdim. Marangozluk, tesisatçılık, elektrikçilik, aklınıza ne gelirse yapabilirim. Ellerimi her zaman iyi kullanmışımdır.

Bana bunu düşüneceğini ama genç mahkûmlar üzerindeki etkimin hoşuna gittiğini söyledi. Sakinleştirici bir etki dedi. Sanırım benim doğal bir lider olduğumu görebiliyor. Çoğu boktan ailelerden gelen bu genç acemilere bir iki şey öğretebilecek, kendi kendini yetiştirmiş bir adam.

Ve onlara öğretecek birkaç şeyim var.

Hücremde oturup Craig'in nasıl olduğunu merak ediyorum. İyidir, eminim. Her zaman yaptığı gibi, ona söyleneni yapıyor. Onu Eileen'in cenazesinde gördüm, mezarın diğer tarafında duruyordu. İkimiz de kelepçeliydik ve etrafımız polislerle çevriliydi. Orada başka kimse yoktu - Eileen'in hiç arkadaşı yoktu - ama birbirimizle konuşmamıza izin vermediler. Gitmeden önce ona göz kırptım ve o da gülümsedi. Bu bizim vedamızdı.

Craig uzun vadeli planımı hiç anlamadı. Anlamasına da gerek yoktu. Tek yapması gereken talimatlara uymaktı: Onu yakalamalarına izin vermek, USB belleğin nerede olduğunu söylemek. Bana ihtiyacım olan zamanı kazandıracaktı.

Hücre arkadaşım Steve içeri giriyor ve ortak salondan getirmesini istediğim gazeteyi bana uzatıyor.

"Oradasın, Frank," diyor. 'Sayfa on bir. Güzel bir resmin var.' "On birinci sayfa mı? Hayal kırıklığına uğradım. Daha az ünlü oluyorum.' Duruşmaya kadar

En azından. Mahkemede günüm geldiğinde, tüm dünya beni dinliyor olacak.

Steve gülüyor ve gözleri parlıyor. Burada ünlü biriyim, diğer katillerin arasında bile. Steve ise sadece saldırıdan içeride. Bir yıl içinde çıkacak. O zamana kadar, ona bildiğim her şeyi öğretmeyi planlıyorum.

O zamana kadar beni hiç sahip olmadığı babası olarak görecektir.

Ben haberi okurken omzumun üzerinden bakıyor. Gerçekten de en iyi kıyafetlerimi giymiş, Siyahlı Adam'ın kendisine hiç benzemeyen gurur verici bir fotoğrafım var. Ve orada, sayfanın diğer tarafında, sevgili Imogen.

Beni dövdüğü için yüzüm hâlâ acıyor. Ama sorun değil. Onu affediyorum. O sadece doğru olanı yapıyordu. Kaderinde birlikte olmak olan adamı kurtarıyordu.

"Gerçek bir kaltağa benziyor," diyor Steve, yüzümdeki onaylamama ifadesini görünce sırtışı azalıyor. İşime devam etmeye hazır olmadan önce anlaması gereken daha çok yol var.

'O iyi bir insan,' diyorum.

Başını sallıyor, emin değil.

Dairesine baktığımda ne kadar yalnız ve üzgün olduğunu fark ettim. O noktada gitmesi gerektiğini düşündüm ama daha sonra - hayatta kaldığında - tekrar düşündüm. Ve bana yaklaştıklarını, kendimi kontrol etmeden Ben'i bitirmenin neredeyse imkansız olacağını anladığımda, bu beni etkiledi. Ben'in son olması gerekiyordu.

Başka şanslı biri daha olabilir.

Imogen karanlığın içinden bana doğru uçtuğunda şaşırdım. Beni orada, kendi mutlu yerimde bulmasını beklemiyordum. Başka bir yer seçmeliydim ama Ben'in kendi ellerimle yardım ettiğim son kişi olacağını biliyordum, bu yüzden benim için önemli olduğunu hissettim.

Daha sonra teslim olmayı, kendimi Imogen'in kendisine teslim etmeyi planlamıştım. Çünkü beni tutuklamanın onu ne kadar mutlu edeceğini biliyordum.

"Ah, Imogen," diyorum fotoğrafına dokunarak. Gerisini kafamda devam ettiriyorum, onu karşımda hayal ediyorum, sözlerimi dinliyor, içime çekiyorum.

Mahkum edildiğimde ve o mahkemeden çıkıp Ben'le birlikte olduğunda ne kadar iyi hissedeceğini bir düşün Imogen. Kariyerinde başarılı, aşkta başarılı. Londra'yı özlemeyeceksin. Artık yalnız değilsin.

Son derece mutlu. Ve ölmeye hazır.

Steve'e bakıp gülümsüyorum. Belki o olmaz. Belki buradaki diğer genç adamlardan biri olur. Onlardan biri, belki daha fazlası, benim yeni çırağım olmaya, çalışmalarımı bu duvarların ötesinde sürdürmeye istekli olacak. Ve ona bildiğim her şeyi ve Eileen'in bana ve Craig'e öğrettiği tüm bilgeliği öğrettiğimde, buradan kaderine doğru yürüyecek.

Imogen Evans'a doğru. Ve onu mutlu olduğu yere taşıırken - orası her neresiyse - ve onu bu dünyadan gülümseyerek göndermeye hazırlanırken, umarım beni düşünür.

Yazardan mektup

Sevgili okuyucu,

Şanslı Olanlar'ı okuduğunuz için teşekkür ederim. Ne düşündüğünüzü duymak isterim. Bana markcity@me.com adresinden e-posta gönderebilir, beni [facebook.com/markedwardsbooks](https://www.facebook.com/markedwardsbooks) adresinde bulabilir veya Twitter'da takip edebilirsiniz: [@mredwards](https://twitter.com/mredwards).

Lütfen dikkat, bu mektubun geri kalanı spoiler içerebilir, bu yüzden lütfen kitabı bitirmeden okumayın.

Kitaplar pek çok şekilde ortaya çıkabilir. Bu olayda, bir önceki romanım üzerinde çalıştığım bir kafede kulak misafiri olduğum bir konuşmayla başladı. İki genç kadın bir iş arkadaşım hakkında konuşuyor, onu ne kadar sevmediklerini söylüyor ve yüksek sesle ortadan kaybolmasını diliyorlardı. Bu konuda bir tweet attım ve yazar arkadaşım Steve Cavanagh ile yaptığım bir sohbetin ardından aklıma bir fikir geldi: Ya psikopat biri kulak misafiri olup bu kadınlara iyilik yaptığına inanarak bu dileği gerçekleştirmeye karar verirse?

Bu kitap hiçbir zaman yazılamadı - hikaye tam olarak bir araya gelemedi - ama bu fikir, çarpık bir 'koruyucu melek', benimle kaldı. Ve işte o zaman aklıma geldi: Kurbanlarını öldürmeden önce onların hayatlarını mükemmelleştirmeye çalışan bir seri katil hakkında yazabilirdim. Birkaç gün içinde olay örgüsünün temelini oluşturdum ve yazmaya başladım.

Hikayeyi benim için yerel olan, İngiltere'nin en güzel ve seyrek nüfuslu ilçelerinden biri olan Shropshire'ın kırsal çevresinde kurmaya karar verdim. Ormanlar, çiftlikler ve eski binalar - bir seri katilin dolaşması için daha iyi neresi olabilir? Tüm bölgenin Engerek'in mutlu yeri olduğunu söyleyebiliriz.

Okuduğunuz için tekrar teşekkürler - ve unutmayın, bir parça iyi şansınız olduğunda, bir şans darbesi, neredeyse kesinlikle budur. Keyfini çıkarın.

Muhtemelen kötü bir koruyucu melek değildir.

En iyi
dileklerle Mark Edwards
www.markedwardsauthor.com

Teşekkür

Bu kitabı yazarken birçok insandan yardım alacak kadar şanslıyım. Buradaki herkese en azından birkaç büyük içki borçluyum.

Sarah Lotz, bu kitabı anlamama yardımcı olan ve daha başlamadan nerede yanlış yaptığımı söyleyen, ayrıca Shropshire'da cesetlerin atılabileceği harika yerler konusunda tavsiyelerde bulunan dahi yazar.

Morfin, kurtarma iğneleri ve ambulanslar hakkındaki tüm sorularımı büyük bir sabırla yanıtlayan kayınbiraderim Ste Gray. Ayrıca, ilaç bilgim yetersiz kaldığında (ki bu sık sık oluyordu) bana yardımcı olan Andrew Parsons ve Jonathan Hill. Beni Andrew ile temasa geçirdiği için Cally Taylor'a da teşekkürler.

Alexandra Benedict, seri katilime bir takma isim bulduğu için.

Clare Mackintosh, polis prosedürü muammalarındaki yardımları için.

Bir kez daha, muhteşem editörüm David Downing'e çok şey borçluyum,

Bu kitabın nasıl daha iyi hale getirilebileceğini gösteren ve bitmek bilmeyen, stresli sorularımla New Orleans seyahatini mahvetmeme izin veren.

Amazon Yayıncılık'taki herkese, özellikle de Emilie Marneur, Sana Chebaro ve Hatty Stiles'a teşekkür ederim. Ve her zaman hevesli ve bilge menajerim Sam Copeland'a.

Erin Mitchell ve Tracy Fenton'a, özellikle 2016'da Harrogate'deki etkinliğimde bana yardımcı oldukları için çok teşekkür ederim.

Facebook sayfamdaki herkese, [facebook.com/markedwardsbooks](https://www.facebook.com/markedwardsbooks) - sonsuz amigoluğunuz ve desteğiniz bir yazar olmayı daha da eğlenceli ve ödüllendirici kılıyor. Kayıp eşyalar için fikir üreten herkese teşekkürler. Facebook yarışmalarını kazanan dört okuyucunun isimleri bu romanda yer alıyor - Alan Hatton, Emma Stockwell, Tracey Snelling ve Camille McDaris - sadece biri korkunç bir şekilde öldürülüyor.

Son olarak, her zaman olduğu gibi, ilk okuyucum, en iyi arkadaşım ve bir yazarın umabileceği en destekleyici eşim olduğu için güzel eşim Sara'ya büyük bir sevgi ve teşekkür borçluyum.

Ücretsiz *Kısa Keskin Şok Ediciler* Kutu Seti

Mark Edwards'ın Okur Kulübü'ne katılın ve *Öpüşme Oyunları*, *Rıza Gösteren Yetişkinler* ve *Koruyucu Melek* dahil olmak üzere kısa öykülerden oluşan ücretsiz bir koleksiyona sahip olun.

Ayrıca özel haberler ve düzenli çekilişler de alacaksınız.

Şimdi www.markedwardsauthor.com/free adresinden katılın.

Yazar Hakkında

Fotoğraf © 2016 Tim Sturgess

Mark Edwards, sıradan insanların başına korkunç şeylerin geldiği psikolojik gerilim romanları yazıyor ve Stephen King, Ira Levin, Ruth Rendell ve Linwood Barclay gibi yazarlardan ilham alıyor.

Dört adet 1 numaralı çok satan kitabın yazarıdır: *Follow You Home* (Goodreads Choice Awards 2015 finalisti), *The Magpies*, *Because She Loves Me* ve *The Devil's Work*'ün yanı sıra *What You Wish For* ve Louise Voss ile birlikte yazdığı altı romanın yazarıdır. Tüm kitapları gerçek yaşam deneyimlerinden esinlenmiştir.

Aslen İngiltere'nin güney kıyısından olan Mark, şu anda eşi, üç çocuğu, kızıl bir kedisi ve golden retriever cinsi köpeğiyle birlikte West Midlands'de yaşıyor.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.